

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

DI

US

SRI

www.libtool.com.cn

JOANNES LYDUS
=

www.libtool.com.cn

IOANNIS LAURENTII LYDI

LIBER DE MENSIBUS

EDIDIT

RICARDUS WUENSCH

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI

MDCCCXCVIII

Rp

www.libtool.com.cn

A77709

888.9

J6mw

C.3

P. R. B. Brown.

Jan. 190 $\frac{6}{7}$.

www.libtool.com.cn

GEORGIO WISSOWA

S.

www.libtool.com.cn

Ἡ (Ἰωάννον Λαυρεντίου Φιλαδελφείως τοῦ Λυδοῦ)
περὶ μηνῶν (πραγματεία), εἰ καὶ πολὺ τὸ ἄχρηστον ἔχει,
ἀλλ' οὖν πρὸς τὴν τῆς ἀρχαιότητος μάθησιν ἐπιχραεῖ τε
καὶ λανθρηϊῶδες: sic olim de libro, quem Ioannes Lau-
rentius Lydus conscripsit de mensibus, iudicavit Photius
patriarcha (bibl. cod. 180), cuius iudicio hodie quoque
assentiri possumus. quamvis enim altera ex parte nu-
garum mysticarum multitudo, qualis ab Ioanne Lau-
rentio profertur, digna vix videatur esse, quae posteris
tradatur, tamen ex altera certe operae est pretium multi-
fariam illam doctrinam, qua Byzantii quondam excellabant
viri, qui docti habebantur, plenius cognoscere et, qua in
re summa eius, quae Laurentio attribui solet, laudis
posita est, ipsum secutos ad fontes ascendere, e quibus
scientiam suam hauserit. cum vero illorum fontium con-
dicio ea sit, ut auctores adhibuerit Lydus ipso semper
fere meliores, qui temporum iniquitate nobis servati non
sunt — imprimis eos dico, qui scripserunt de Romanorum
antiquitatibus —, ob hoc ipsum veterum auctorum stu-
dium minime neglegendum esse librum illum de mensibus
patet. quin etiam eandem ob causam valde dolere de-
bemus, quod non integrum opus περὶ μηνῶν aetatem tulit,
sed contractum et excerptum ad nos pervenit, quodque
qui epitomas illas sibi fecerunt viri docti non tam historiam
litterarum et antiquitatem cum graecam tum romanam
respexerunt, quam astrologiam et Pythagoreorum recentio-
rum Platoniorumque placita mystica. atque talia libri
Laurentiani fragmenta e nonnullis codicibus quos fors

obtulerat collecta saepius ad hunc diem prelo mandaverant viri docti: nondum autem constabat, utrum ea sola e libro, quem Lydus de mensibus conscripserat, superessent, an fortasse hic illic alia quoque laterent abdita: quare Georgius Wissowa, cum ante hos quinque annos in Italiam proficiscerer, me monuit, ut animum attenderem, si forte in bibliothecarum scriniis frustula quaedam a libro de mensibus avolsa reperirem. quod me fecisse minime paenitet: nonnulla enim nova non apud Italos solos, verum etiam apud Francogallos Hispanosque reperisse mihi visus sum quae in lucem proferrentur adeo digna, ut denuo edendum librum illum *περὶ μηνῶν* mihi proponerem. cui editioni cum non id propositum sit, ut integrum auctoris opus promat, immo ut e lacerati dispersis membris corpus, quale quondam fuit, componat, brevem praemittere dissertationem opus esse apparet, conscriptam de codicibus, quibus Laurentiani libri singulae partes ad hunc diem servatae sint, et de editionibus, quibus ille in lucem sit prolatus; praeterea autem quaerere est necesse, quaenam hodie supersint libri integri partes quaque ratione inter se possint componi: quae omnia una continua narratione, de Lydiani opusculi fatiis composita, amplectar.

cod. O Ioannis Laurentii tractatum de mensibus post medium sextum saeculum conscriptum usque ad Photii tempora codicum manuscriptorum ope traditum fuisse ipsius patriarchae testimonio docemur, qui legisse se illum affirmat. talis codicis integri vestigium servatum nobis est in codice qui vocatur Caseolino, Parisinum supplementi graeci dico numero signatum 257, in editione O vocatum, quem accuratius descripsit C. B. Hasius in commentario de Ioanne Lydo, quo librum de magistratibus Laurentianum ab I. D. Fussio Parisiis 1812 editum ornavit p. LXXI sqq., Hasiumque secutus est Curtius Wachsmuth in praefatione Laurentiani libri de ostentis iterum editi p. IX sqq.: codex ille sub finem eius quod proxime antecessit saeculi e vico quodam Constantinopolitano in lucem reversus Lute-

tiam Parisiorum pervenit; membranaceus est folii minoris, saeculi noni vel decimi, Lydiana complexus olim tria opera de mensibus ostentis magistratibus. atque eius quidem partis, qua de mensibus agebat auctor, non plus duo adhuc supersunt folia, numeris hodie notata 99 et 100, vini autem madore adeo tincta, ut difficilior eorum sit lectio. ego, cum codicem illum Parisiis evolverem, simul adii C. B. Hasii schedas, qui primus haec folia publici iuris fecit in libri de ostentis editione (Par. 1823 p. 262 sqq.) cuiusque chartulae manu conscriptae et ipsae in bibliotheca Francogallorum Nationali adservantur, inter quas utriusque folii Caseolini apographum accuratissime confectum extat folio 154^r sqq. codicis suppl. gr. 859; quo auxilio paulatim atramenti ductus in codice O distinguere coepi, dum omnes litteras perscrutatus aut recte legisse Hasium aut, quo erat ingenii acumine, plerisque locis recte supplevisse intellegerem; miro enim casu factum est, ut plura dinoscere potuerim Hasio sub vini rubore, quo teguntur haec folia: quod ita explicandum esse puto, ut pallidior factus sit color ille aut cursu temporum aut auxiliis ab arte chymica petitis.¹ locus vero, quem in ipso Lydiano opere tenuerint quondam folia illa, verborum tenore satis aperte nobis indicatur, quo initium Novembris mensis in altero folio enarratur, Decembris in altero: editionis inserui haec fragmenta paginis 165, 17—168, 20 et 169, 22—173, 10. in edendis autem his reliquiis id consilium sum secutus, ut pro certis haberem eas litteras, quas aut ipse distinguere potuissem, aut quas praeter illas a se certe lectas esse affirmaret Hasius; supplementa vero, quibus hae opusculi partes maxime indigent, semper fere adhibui ea quae idem proposuit Hasius, nisi quo loco alia suaderet verborum conexus, vel id quod saepius accidit, Lydi verba in altero quoque codice servata essent.

Neque vero haec duo folia, quae ex ipso libro de

¹ Lyd. de ost. ed. Wachsmuth² p. X 4.

mensibus supersunt, sola, sed etiam nonnulla alia e codice Caseolino mutuatus sum. saepius enim usu venit, ut Lydus in eo, quem de magistratibus populi Romani conscripsit, libro expressis verbis lectorem releget ad librum de mensibus et ad res, quas in illo exposuerit. quae cum ita sint, omnes eius generis locos, qui quidem hodie non iam leguntur in opere *περὶ μηνῶν*, illi inserendos esse duxi, depromptos, ut res fert, e codice Caseolino, qui unus nobis servavit tractatum de magistratibus. duo autem extant horum locorum genera: aut enim de veterum Romanorum institutis et moribus agitur — tum tribuendos illos esse patet extremis libri primi partibus, quibus talia fusius exposita fuisse reliquis fragmentis demonstratur; aut alia quaedam tractatur materia — tum deficientibus indiciis cui loco hae tribuendae sint reliquiae dicere iam non possumus. qua re factum est, ut bis margini editionis adscribenda fuerit codicis O nota: p. 16, 16—17, 15, ubi fragmenta libri primi ex opere de magistratibus colliguntur, et p. 180, 10—16, ubi ex eodem opere in librum de mensibus transfertur fragmentum quoddam incertae sedis.

Quibus expeditis restat, ut quaeramus, quemnam locum in codicum Lydianorum serie teneat Caseolinus cuiusque pretii sit aestimandus. cuius quaestionis responsum iam occupavimus aliquatenus, cum illum integri codicis vestigia servasse diximus. neque tamen usque eo est integer, ut pro ipso omnium codicum archetypo haberi possit: quominus enim hoc statuamus, uno loco impedimur p. 168, 5 sqq., qui in epitoma quoque a Maximo Planude confecta (Y) extat et a codice Caseolino atque a recensione Planudea diverso modo sic traditur:

O

Y

<Πορφύ>ριος οὐ<τως>
φ<ησ>ί· τάντη τόνς φαινο-
μένους οὐρανίου<ς θεοὺς τῆ

ὅτι Πορφύριός φησι· τόνς
φαινομένους οὐρανίους θε-
οὺς τῆ θυσίᾳ δεξιούμενοι

O

Y

θν)σία δεξιούμενοι καὶ πῦρ en καὶ διὰ τοῦ πυρὸς ἀντοῖς
 ἄσβεστον ἀν<τοῖς ἀνα>φέ- ἀπαθανατίζοντες τὰς τιμὰς
 ροντες ὡς ἂν ἀντο<ῖς δ>μοιό- καὶ πῦρ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐφύ-
 τaton.² λαττον ἀντοῖς ἀθάνατον, ὡς
 ἂν μάλιστα ἀντοῖς ὁμοιό-
 τaton.²

sunt autem Porphyrii verba de abst. II, 5: *καὶ διὰ τοῦ πυρὸς ἀπαθανατίζοντες ἀντοῖς τὰς τιμὰς. τούτοις γὰρ καὶ τὸ πῦρ ἀθάνατον φυλάττομεν ἐν τοῖς ἱεροῖς, ὡς ἂν μάλιστα ἀντοῖς ὁμοιότατον*, e quibus apparet, vere Porphyriana esse ea, quae leguntur in Y et desunt in O: iam vero sequitur — nisi forte sumere mavis, a Maximo Planude ipsum Porphyrium adhibitum esse ad supplenda ea, quae in codicibus Laurentii legebantur: quam coniecturam ut nimis tortuosam parumque probabilem prorsus aspernor — ipsum Lydianum codicem, quem inspexit Planudes, pleniorē fuisse quam nunc sunt codicis O reliquiae. quin etiam hoc luce est clarius, non temere omisisse sed consulto in brevius contraxisse¹ et nonnulla de suo addidisse eum qui codicem O conscripsit librarium vel eius auctorem, quippe qui pro *πῦρ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐφύλαττον ἀντοῖς ἀθάνατον* posuerit *πῦρ ἄσβεστον ἀντοῖς ἀναφέροντες*. quae cum perspexerimus, hoc semper nobiscum reputemus necesse est, evenire potuisse non solum libro de mensibus, sed etiam operibus de ostentis et de magistratibus, quatenus ab eodem codice O traduntur, ut non integra Laurentii verba reciperent, sed aliquantum decurtata et interpolata: id quod, ut exemplo quoque rem illustrem, accidisse mihi videtur in prooemio libri de magistratibus (= de mens. 16, 16 sqq.), quod brevius est neque cum reliquis ita cohaeret, ut praefationi, quae vera sit praefatio, convenit.

¹ quod p. 167, 21 et 26 bis omittitur copula *καὶ*, per codicem Scorialensem servata, a Caseolino minoris momenti esse duxerim.

Quodsi iam concessimus, non prorsus integrum esse codicem O. attamen integerrimus et vetustissimus est codicum Lydianorum manu scriptorum, quotquot aetatem tulerunt. scriptus est satis diligenter, neque tamen ita, ut careat itacismi quem vocant vitiis et exemplis confusarum inter se litterarum β et ν , ϵ et α , o et ω et permutatorum casuum, genetivi cum accusativo, accusativi cum nominativo.¹ quare, ubi talia nobis occurrunt menda, facile sananda erit codicis lectio; in ceteris autem, nisi quo alio codice Caseolinum errasse aperte demonstratur, coniecturis abstinemus.

- a. B. Neque vero difficile est intellectu, quomodo factum sit, ut e nullo codice integro plura supersint. ut enim liber de mensibus Lydianus continebat immensam quidem, sed haud bene iunctam collectionem rerum variarum, quibus omnium lectorum animi aequo modo teneri minime poterant, iam tempore satis remoto excerpti coeptus est atque primum quidem ea ratione, ut singula capita ob variam et multiplicem doctrinam transferrentur in collectiones quas vocamus encyclopaedicas, quales inde a saeculo nono plures Byzantii sunt confectae; reminiscamur tantum eius, quae sui temporis erat clarissima, epitomae Constantini Porphyrogennetae. excerptorum autem eius generis Lydianorum praestantissimum exemplar est codex Parisinus supplementi graeci 607 A, in editione R appellatus, quem integrum edidit Max. Treu in programme Ohlaviensi anni 1880 (Excerpta anonymi Byzantini e cod. Par. suppl. gr. 607 A) et descripsit huius programmatis p. 57: membranaceus est saeculi decimi, e Graecia a Minoide Mynallatus; continet excerpta, historica pleraque et geographica, qualia tum Byzantinorum studia movebant. quo in codice quoniam auctorum nomina, e quibus singulae partes sint petitae, non afferuntur, primum inquiramus necesse est, quibusnam auctoribus debeantur res ibi commemoratae, quaeve exscriptae sint ex eo, quem unice cu-

¹ v. Hasii commentarium p. LXXII sq.

ramus, Laurentiano libro de mensibus. ad hanc autem disquisitionem instituendam sex quidem totius codicis capita distinguenda mihi videntur esse:

1. Treu p. 3,1—9,13. *περὶ Ἀδιαβηνῆς, Ἀγούστειου, ἀτραβατικῶν, ἀγαλμάτων, Ἀγούστου μηνός, Ἀγούστου εὐτυχίας, ἀγάλματος ἐν πέτρᾳ, ἀνδρείας, ἄλλο περὶ Γετῶν.*
2. p. 9,14—21,24. *περὶ στηλῶν.*
3. p. 21,25—25,24. *ἀρχὴ τοῦ β' στοιχείου. περὶ Βρετανίας, Βεσβλου, Βριτίας.*
4. p. 25,25—38,21. *περὶ οἰωνοσκοπίας τῶν Οὐράνων. secuntur alia de auguriis deque divinatione ex ostentis haurienda.*
5. p. 38,22—47,33. *περὶ βρουμαλλων, βισέξτου, γενέσεως ἀνθρώπου, ποσότητος τῶν τικτομένων, Ἰστρου τοῦ ποταμοῦ, πιπέρεως, ἡλλου καὶ σελήνης, σεισμῶν, σκηπτῶν, πυρόεντος κεραννοῦ.*
6. p. 48,1 ad finem (p. 56,19). *scholia varia in Dionysium periegetam et Aratum, imprimis geographica et περὶ τῶν οὐρανῶν.*

Iam vero ex hac capitum distributione apparet, quodnam consilium ignotus ille auctor secutus sit, cum codicem nostrum vel eius archetypum conscriberet: hoc enim habebat in animo, ut glossarium conficeret universae scientiae, secundum singulas litteras digestum, id quod demonstratur primi capituli titulis, qui ad unum omnes a littera α incipiunt, et tertio capite, cuius initio adscriptum est *ἀρχὴ τοῦ β' στοιχείου*, itemque monere liceat, p. 46,25 prima tractatus *περὶ πυρόεντος κεραννοῦ* verba esse *προέφθημεν εἰς τὸ σ στοιχεῖον εἰπόντες περὶ σκηπτῶν*. neque tamen materiam institutam ad finem perduxit auctor, sed cum vidisset, non fore, ut opus quod coeperat absolveret, ea quae collecta habebat in unum conscripsit codicem, dis-

positione non iam secundum singulas litteras facta, immo ut res, ferebat ita instituta, ut singuli se subsequerentur tractatus aut eodem ordine, quo in eo auctore quem exscripsit librarius, extiterant, aut disponderentur secundum ea, quae tractabant argumenta. atque argumenti quidem similitudine factum esse putaverim, ut post litteram $\bar{\alpha}$, cuius potiore parte ageretur *περὶ ἀγαλμάτων*, poneretur tractatus *περὶ στηλῶν*. neque vero cum eo, h. e. cum altero codicis R capite, Laurentio quidquam est: illud enim oriundum esse e libro quem vocant *Παραστάσεις συντόμους χρονικῆς* luculenter demonstravit Theodorus Preger in programmate gymnasii Maximilianeae Monacensis a. 1895 p. 28 sqq. (*Beiträge zur Textgeschichte der Πάτρια Κωνσταντινουπόλεως*). ex uno autem eodemque auctore deducta sunt, quae in capite sexto codicis R leguntur, quod a librario e scholiis ad Dionysii Periegetae et Arati opera adscriptis consutum esse statim vidit M. Treu, quare illud quoque, utpote quod ad Laurentium non pertineat, negligere possumus.

Accedamus iam ad quartum quod distincti caput, quod a titulo *περὶ οἰωνοσκοπίας τῶν Οὐράνων* incipere iussi. quamquam enim in Varnorum mores incidit auctor iam in ea quae praecedit paragrapho *περὶ Βριτίας νήσου*, tamen argumenti similitudine docemur, Varnorum auguria ad sequentia potius trahenda esse, in quibus ea quae tractatur materia sibi constat: agitur scilicet de divinatione, quomodo fiat apud singulos populos, et de ostentis, quamnam vi fuerint in fatis imperatorum et magnorum regnorum conditoribus. arte autem inter se coniunctas esse singulas partes demonstratur his locis: p. 26, 3 *κατὰ τὸ μάντευμα . . τετελευτήκει*. — p. 26, 5 *περὶ Κάλχαντος τοῦ παρ' Ὀμήρω. μνησθήσομαι δὲ καὶ ἑτέρου μαντεύματος*. — p. 28, 4 *περὶ σημείου καὶ τέρατος* (explanatur Calchantis augurium). — p. 28, 11 *μνησθήσομαι δὲ ἔτι τοῦ ἐν τῷ πέμπτῳ λόγῳ Προκοπίου μαντεύματος*. — p. 29, 1 *τοῦ αὐτοῦ λόγου περὶ παρατηρήσεως εἰκόνοσ* (ostentum quoddam). — p. 29, 14 *περὶ Γαῖου Ἰουλλοῦ Καίσαρος. ὁμοιον κτλ.* (simile ostentum). secuntur ea

quae Caesari Augusto Tiberio Neroni Vespasiano Domitiano aliis evenerunt usque ad p. 32, 28: *καὶ εἶπον ἄν ἄλλα . . . ἀλλὰ . . . Κύρου μνησθήσομαι καὶ Ῥώμου.* — p. 33, 1 *περὶ Κύρου* — p. 36, 10 *περὶ Ῥώμου καὶ Ῥωμύλου.* — p. 37, 30 *περὶ Ἀράβων μαντείας* eiusdem fere argumenti est cuius paragraphus de Varnorum auguriis.

Iam vero oritur quaestio, quisnam huius capituli (p. 25, 25 — p. 38, 21) auctor fuerit: sed hoc nobis inopia argumentorum coactis in medio relinquendum esse puto, nam ne eam quidem, quae proxima est coniectura, compositum illud esse ab ipso codicis nostri librario, deficientibus argumentis aut probare aut refutare possumus. at si de fontibus quaeritur, e quibus hausta sint ea, quae in codice R proferuntur de ostentorum vi atque natura, statim incidimus in suspicionem, fuisse inter illos Ioannem Laurentium¹ eiusque librum de ostentis initio hodie mutilum: huic enim optime convenit distinctio illa inter *σημεία* et *τέρατα* facta (Treu p. 28, 4; cf. Lyd. de ost. p. 3, 5 ed. Wachsm.), neque abhorret ab hac coniectura vel scribendi ratio vel delectus auctorum adhibitorum, quorum recentissimus et Procopius, quem septem priores *Ἱστορικοῦ* libros anno 550 vel 551 publici iuris fecisse scimus² cuiusque notitiam certe habuit Laurentius, qui inde ab anno 552 litteris se dedit.³ sed utut haec se habent, hoc affirmare licebit, auctorem codicis R, si omnino opus Lydianum adiit ad hoc caput conscribendum, inspexisse librum de ostentis, non vero de mensibus.

Sed iam transeamus ad capita primum et tertium codicis Parisini, quorum paragraphos secundum litteras, a quibus incipiunt tituli, dispositas esse diximus. atque tertium quidem caput tribus componitur paragraphis, quarum quae inscribitur *περὶ Βρετανίας* e Cassio Dione petita est, reliquae duae Procopio debentur⁴, nullo ut

¹ cf. Wochenschr. f. class. Phil. 1898 p. 342.

² Krumbacher Gesch. d. byz. Litt. ² p. 231.

³ Hasius comm. p. VIII.

⁴ Treu p. 58.

videtur auctore intermedio, ita ut negligere eas hanc ob causam nostrò iure possimus. tamen id nos tenere oportet, quod ex huius capituli compositione discere licet, non uno tantum auctore contentum fuisse in colligenda materia librarium nostrum, immo plures interdum ab illo adhibitos esse, ut unum completeretur opusculi caput. haec ubi monuimus, primum quoque inspiciamus caput, cuius quae leguntur apud Treuium (p. 3, 1—9, 13 *λύμη τήν*) tradita sunt etiã in Lipsiensi codice quodam, quem primus edidit Tischendorffius in *Anecdotis sacris et profanis*, Lipsiae 1855 (ed. alt. 1861) p. 58: quò factum est, ut plures iam disseruerint de his fragmentis viri docti: atque Tischendorffius ipse omnia illa referre voluit ad Ioannis Lydi libros diversos, quam sententiam non solum probabilem, sed paene necessariam esse dixit L. Traube; *Varia libamenta critica* p. 28, impugnavit I. F. Schultzzius *Quaestionum Lydianarum particula priore* p. 5. hic enim fragmentis Tischendorffianis alios aliorum auctorum locos admixtos esse suspicatus est. et ego quidem magis Schultzzii opinioni accedo. nam si nobis proponitur quaestio, utrum omnia haec fragmenta ad librum de mensibus pertinere putemus necne, res nobis agenda est difficillima diiudicandi: quoniam altera ex parte adeo varia est materia librorum Lydianorum, ut inde si concludere vellemus, re vera omnia haec fragmenta illis attribuere possemus neque ullum esset quod refragaretur aliorum temporum alicuius auctorum indicium; sed altera ex parte modo didicimus, aliis locis plures uno auctores exscriptos esse a librario codicis R: quare quam cautissimos nos esse debere censeo in illarum reliquiarum distributione. quamobrem non omnia huius capituli fragmenta in editionem recepi, sed tria eorum genera distinguenda esse duxi haec:

I. locos, quorum omnino nec vola nec vestigium apparet in Lydiano libro de mensibus, quosque eam ob causam ex illo depromptos esse nullo modo demonstrari potest. sunt autem hi: Treu p. 3, 1 *περι Ἀδιαβηνῆς* (libro de ostentis tribuit Traube l. c.). — p. 5, 1 *περι*

ἀγάλματος τοῦ ἐν τῷ Ἀγούστειῳ. — p. 6, 28 περὶ ἀγάλματος τῆς Εὐγνωμοσύνης. — p. 7, 1 περὶ ἀγάλματος Προάπου. — p. 7, 17 περὶ ἀγάλματος ἔχοντος ἐν τῇ κεφαλῇ κέρατα. — p. 8, 20 περὶ ἀγάλματος ἐν πέτρῃ τῆς Ἀραβίας. — p. 8, 28 περὶ ἀνδρείας. — p. 9, 10 ἄλλο περὶ Γετῶν.

II. locos, qui nexu aliquo iunguntur cum quibusdam libri de mensibus paragraphis, quosque olim in illo extitisse etsi probabile est, attamen non ita constat; ut in editionem potuerint recipi: p. 4, 3 περὶ ἀραβικῶν = de mens. p. 12, 2 (cf. de mag. I, 17, qui locus ad primum de mensibus librum, qualis olim fuit, videtur spectare). — p. 4, 20 περὶ ἀγάλματος κρατούντος δόρυ = de mens. p. 80, 12. — p. 5, 15 περὶ ἀγάλματος ἔχοντος ψαλίδι χαλιῆν = de mens. p. 84, 3. — p. 6, 8 περὶ ἀγάλματος τοῦ Διός = de mens. p. 124, 5. — p. 7, 13 περὶ ἀγάλματος τῆς Γῆς = de mens. p. 139, 7. — p. 7, 26 περὶ ἀγάλματος τοῦ Ἑρμοῦ = de mens. p. 132, 10. — p. 8; 12 περὶ Ἀγούστου (l. Καίσαρος) εὐτυχίας = de mens. p. 143, 10: (ἄπειρος χειμῶν ed., μέγας κλυθάν R).

III. locos, qui cum fragmentis quibusdam iam dudum Laurentiano libro de mensibus tributis ita consentiunt; ut ex illo desumptos eos esse appareat: p. 3, 18 περὶ Ἀγούστειου = de mens. p. 163, 3. — p. 4, 12 περὶ ἀγάλματος Ἰανουαρίου = de mens. p. 64, 6. — p. 4, 28 περὶ ἀγάλματος κρατούντος κισθάρην = de mens. p. 107, 17. — p. 5, 20 περὶ ἀγάλματος βασιάζοντος πόργους = de mens. p. 114, 6. — p. 5, 24 περὶ ἀγάλματος κτένα φέροντος = de mens. p. 116, 20. — p. 6, 4 περὶ ἀγάλματος τοῦ Ἡρακλέους = de mens. p. 120, 14. — p. 6, 18 περὶ ἀγάλματος περικοῦ τοῦ Ἑρμοῦ = de mens. p. 129, 15. — p. 8, 3 περὶ Ἀγούστου μηνός = de mens. p. 150; 4.

Sed huius tertii quoque locorum generis partes inter se differunt: aut enim consentiunt ita cum reliquis Lydianorum codicum recensionibus, ut ipsa Laurentii verba, pleniora interdum, servata esse per codicem R appareat, aut ab illis dissentiunt pluribus, ut a librario videantur omitendo et addendo immutata. quo factum est, ut locos illos

aut in ipsum verborum contextum reciperem (p. 64, 6. 129, 16. 163, 3) aut in apparatus editioni subornatum relegarem (p. 107, 17. 116, 20. 120, 14), aut denique, ubi editionis et codicis Parisini consensus levissimus tantum esset, huic praefationis loco reservarem, quia breviter eos commemorasse satis haberem (p. 114, 6. 150, 4).

Neque vero disquisitionem de codice R instituendam ad finem perduximus, immo quintum illud restat caput (p. 38, 22—47, 33) eiusque paragraphi quibus inscribitur: 1 *περὶ βρουμαλλῶν*, 2 *περὶ βισέξτου*, 3 *περὶ γενέσεως ἀνθρώπου*, 4 *περὶ ποσότητος τῶν τικτομένων*, 5 *περὶ Ἰστροῦ τοῦ ποταμοῦ*, 6 *περὶ πιπέρεως*, 7 *περὶ ἡλλίου καὶ σελήνης*, 8 *περὶ σεισμῶν*, 9 *περὶ σκηπτῶν*, 10 *περὶ πυρόεντος κεραινοῦ*. quarum paragraphorum octavam et decimam statim referre possumus ad Laurentii librum de ostentis (cf. Wachsmuthii editionem alteram p. XLII, cap. 53. 54 et 44. 45); quin etiam nona quoque paragraphus quoniam ad verbum fere consentit cum eo fragmento, quod in prioribus editionibus libri *περὶ μηνῶν* bis imprimebatur III, 52 et IV, 96 (qua de re dixi Byz. Ztsch. V, p. 412) eodem pertinet; sed eo, quod hanc paragraphum inter fragmenta quondam libro de mensibus tributa recepi, factum est, ut R codicis nota appareat etiam in margine p. 181, 6.

Reliquorum vero excerptorum fere omnium tenore statim demonstratur, librarium ea mutuatum esse e libro de mensibus. exscripta enim est § 2 *περὶ βισέξτου* ex editionis libri III § 10, ita ut R sit inter codices, quos p. 49, 21 app. indicavi. § 3 *περὶ γενέσεως ἀνθρώπου* est IV, 26: hoc loco Lydi verba usque eo integra servata mihi videbantur, ut nonnulla e codice R transferrem in editionem (p. 85, 1), cum altera ex parte ut interpolata ommitterem ea, quae sunt de plantis *ἀρρηνορόνοις καὶ θηλυγόνοις*.¹ § 4 *περὶ ποσότητος τῶν τικτομένων* consentit

¹ idem fecit Krumbacher, Sitz. Ber. der Münch. Akad. 1892 p. 347.

cum IV, 89 inde a p. 137, 5, ubi inter codices in margine notatos ~~Ryomittib non. debuit.~~ § 6 = IV, 14 p. 77, 9: cuius extrema cum a codicibus recensiois X tradantur ut vere Lydiana, cumque ex uno eodemque auctore exscriptam esse totam codicis R paragraphum pateat, non est dubium, quin initium quoque Laurentio attribuendum integrumque in editionem sit recipiendum. § 7 *περὶ ἡλλων* denique exscripta est e III, 12, ubi codicis R lectionem in apparatu addidi (p. 53). neque vero alienam a libro de mensibus putaverim § 1 *περὶ βρουμαλλων*: nam et de his Laurentio dicendum erat, cum describeret Decembris mensis dies festos, et dicendi genus, quod in hoc excerpto observatur, cum Lydiano prorsus congruere statim cognoveris. accedit autem, quod aperto nexu coniungitur haec paragraphus cum Laurentii fragmentis, quae ad Novembrem et Decembrem menses spectant: verba enim huius excerpti *ἀργοῦντες οὖν τὸ τηριακάδε οἱ Ῥωμαῖοι* eqs. referri patet ad p. 168, 21 *ἀπὸ δὲ τῆς πεντεκαιδέκτης τοῦ Νοεμβρίου μέχρις ἔλου τοῦ Δεκεμβρίου ἔργων οἱ Ῥωμαῖοι* etc., et id quod in fine commemoratur *ὁ Κρόνος ὡς τατραῶθελς ὑπὸ τοῦ Διός*, fusius explicatur in subsequenti editionis paragrapho IV, 159. quae cum ita essent, tribuere hoc *περὶ βρουμαλλων* fragmentum Lydo non dubitavi,¹ in editionem recepi ut esset libri quarti § 158, p. 173, 18 sqq.

Cumque adhuc omnia, quotquot sunt capituli quinti in codice R excerpta, ad Lydum rettulerimus, proximum est, ut id quod solum restat *περὶ Ἰστρου τοῦ ποταμοῦ* eidem auctori vindicemus. sed quominus id faciamus uno momento eoque affatim gravi impedimur. commemoratur enim in hoc tractatu Nilus fluvius eiusque exundationis causa, qua de re et ipse Laurentius amplior est in libro de mensibus IV § 107; ibi eam mense Iulio fieri dicit auctor, qui enumeratis plurimorum virorum doctorum

¹ Consentire me hac in re video cum Francisco Cumont, Rev. de philol. XXI 1897 p. 149 n. 1.

sententiis de causa exundationis, qualis sit, desperat: ποικιλαν μὲν ἴδν αἱ περὶ αὐτοῦ δοξαί, τὸ δ' ἀληθές κατὰ τοὺς ἀνθρώπους τέως οὐδαμοῦ (p. 147, 3). Parisini vero codicis auctor Augusto mense adscriptam exundationem secundum Hebraeorum sacram scripturam explicat additis verbis p. 43, 20 Treu: τοῖς δὲ τὰ τῆς γραφῆς ἀσκοῦσιν οὐδεμίαν τίκει ἀμφιβόλλαν . . . οἱ γὰρ μὴ τὰυτα περὶ αὐτοῦ δοξάζοντες εἰς μυρίας ἐμπόκτοντες ἀπορίας μένουσιν ἕως τέλους τῆς ἀληθείας ἀποπλανώμενοι, quae ab iis, quae modo attulimus Lydi verbis toto caelo diversa sunt. attamen huius quoque codicis R paragraphi particula quaedam Laurentio debetur. consentiunt enim ea quae exhibentur ab illo p. 43, 2 οὗτος ὁ Ἰστρος — 43, 11 Δανούβιος μετακληθεῖς cum iis, quae exponuntur a Laurentio de mag. III, 32, quaeque a se narrari confitetur auctor secundum Σαμωνικὸν τὸν Ῥωμαῖον Ἱστορικόν, ὃς πρὸς Διοκλητιανὸν καὶ Γαλέριον τὸν γέροντα περὶ ποικίλων ζητημάτων διελέχθη.¹ iam vero si quaerimus, utrum Laurentium an ipsum Sammonicum adierit librarius codicis Parisini, ego quidem hunc, quali eum ingenio fuisse patet, non Sammonicum inspexisse sumam, rarissimae notae auctorem, sed Lydianum librum de magistratibus, ut ei erat Laurentius familiarissimus. quae si conceduntur, alio e fonte manasse ea, quae desumpta sunt e sacra scriptura, apparet; iterumque videmus, cautiores nos esse debere in vindicandis reliquiis, quae a codice R servantur, quippe qui praeter Laurentium alios quoque adhibuerit auctores: hanc quidem paragraphum e libro de mensibus petitam non esse pro demonstrato iam habeo.²

Iam finita disquisitione de Lydiano libro de mensibus eiusque epitomatore Parisino brevi conspectu illustrare liceat, quasnam codicis R partes ex illo derivatas esse constet, et ubi eas in editione possis reperire. sunt autem hae:

¹ Teuffel-Schwabe röm. Litt. Gesch. § 374, 4.

² ea quae finem huius paragraphi faciunt p. 44, 10—21 Laurentio certo nec tribuere audeo neque abiudicare.

- R p. 3, 18 Treu: *περι Λόγουστειου* = editionis p. 163, 3.
 p. 4, 12 *περι ἀγάλματος Ἰαγουαρίου* cf. p. 64, 4.
 p. 4, 28 *περι ἀγάλματος κρατούντος κιδάρα* p. 107, 17 app.
 p. 5, 20 *περι ἀγάλματος βαστάζοντος πύργου* cf. p. 114, 6.
 p. 5, 24 *περι ἀγάλματος κτένα φέροντος* p. 116, 20 app.
 p. 6, 4 *περι ἀγάλματος τοῦ Ἡρακλέους* p. 120, 14 app.
 p. 6, 18 *περι ἀγάλματος πτερωτοῦ τοῦ Ἐρμοῦ* p. 129, 15
 et app.
 p. 8, 3 *περι Λόγουστου μηνός* cf. p. 150, 4.
 p. 38, 22 *περι βρουμαλλίων* p. 173, 18.
 p. 39, 19 *περι βισέξτου* p. 49, 21 app.
 p. 41, 1 *περι γενέσεως ἀνθρώπου* p. 85, 1.
 p. 41, 24 *περι ποσότητος τῶν τικτομένων* p. 137, 5.
 p. 44, 22 *περι πιπέρεως* p. 77, 9.
 p. 45, 3 *περι ἡλίου καὶ σελήνης* p. 53 app.
 p. 46, 10 *περι σκηπτῶν* p. 181, 6.

Codicem R ipse Parisiis inspexi et plurimis locis cum Max. Treu consentio; tractatum *περι Βρουμαλλίων* contulit Franciscus Cumont et benigne mecum communicavit lectiones aliquas a Treuiana editione discrepantes (p. 174, 22 *καὶ ὄνομα Treu, κατ' ὄνομα Cumont*; 24 *κρονίας αὐτάς Treu, κρονίας ἑορτάς αὐτάς Cumont*; 29 *αὐτόν Treu, αὐτά Cumont*), quas in editionem recipere non dubitavi. ceterum addere liceat, codicem optime scriptum esse, ita ut praeter scribendi rationem interdum neglectam nihil fere sit corrigendum.

Supra monuimus, prima illa codicis R capita in Lipsiensi quoque codice Tischendorfiano servata esse. qui secundum ipsius Tischendorfii descriptionem (Anecd. p. 58) constat e 17 foliis membranaceis, quattuor diversorum codicum (A — E) reliquiis; nostra vero solius codicis A interest, folia septem saeculo decimo scripta continentis. huius codicis lectiones cum consideramus, statim videmus, eum codicis R adeo esse similem, ut uni eidemque archetypo uterque vindicandus sit, id quod imprimis corruptelarum consensu probatur, e. g. p. 4, 10 Treu pro *χλαμύδες* legitur in R *μύδες*, quod idem in Tischendorfiano

Apographa
codicis R
similia.

occurrit, p. 4, 17 uterque vocem *ψήφους* omittit, quae omissa claudicat sententia. neque tamen aut R e Tischendorfiano aut ille ex hoc est exscriptus: proprias enim uterque servavit lectiones, ubi contaminatus alter est, alter integer; exempli causa proferam Tischendorfianum interpolatum his locis: p. 3, 20 *Αύγουστειώ* (*Γουστειώ* R), p. 6, 14 *σκέπεται* (*σέπεται* R). at veram servavit lectionem his locis, quibus corruptus est R: p. 3, 22 *ἄσκεπον* (*ἄσκειπον* R), p. 5, 13 *σῆτε Πέρσαι* (*Πέρσαι* omis. R). adsignemus igitur R et Tischendorfianum uni eidemque archetypo,¹ quod tamen cum ipsis Laurentii codicibus non semper congruisse demonstratur eo, quod p. 4, 17 omittitur vox *ψήφους*, in codicum X recensione servata (p. 64, 3). in editione, ne onerata satis plurimorum codicum siglis et lectionibus plus iusto gravarem, neque codicis Tischendorfiani neque illius archetypi notas recepi; in codicum stemmate infra exarato archetypum asterisco notavi, quod omnium deperditorum codicum signum esse volui.

Suidas.
Πάτρια.

Praeter hos autem duos codices alii quoque superstites sunt testes eorum, quae in primo secundoque codicis R capitibus narrantur: Suidam dico et auctorem *Πατρῶν Κωνσταντινουπόλεως*. ac de nexu, qui inter hos et Laurentii codices modo laudatos intercedit, scripserunt complures viri docti, scilicet Schultze quaest. Lyd. p. 5, Traube Libam. crit. p. 28, Preger programmatis modo allati p. 28 sqq., sed quoniam nec Suidae nec *Πατρῶν* verba ulli usui sunt Laurentii librum restituere conantibus, rem actam agere non libet; hoc tantum moneam, utrumque auctorem adiisse codices nostrorum quidem similes, sed non eosdem; alio ex fonte hausta esse ea, quibus ab R et Tischendorfiano discrepant Suidas et *Πάτρια*; propius ad Laurentium accedere Suidam, longius ab eo distare *Πάτρια*.

Suidas. Cumque hoc loco incidimus in Suidae lexicographi

¹ intercessisse talem codicem inter Lydum et Tischendorfianum dixit Traubius quoque, Libam. crit. p. 29.

mentionem, statim proferamus, quae de eo sunt dicenda. nam praeter ea, quae intercedente codice aliquo apographorum R et Tischendorfiani persimili ad illum pervenerunt, unum tantum Suidae excerptum ad Laurentianum librum de mensibus videtur redire. describit enim hic s. v. *Μαϊουμᾶς* tres veteris anni ferias: Maiumam, panegyridem *βεντῶν* ab Anastasio imperatore sublatam, canes a Romanis Augusto mense necatos. quoniam autem his duabus feriis nihil cum Maiuma est, ut Suidae verba explicemus, sumamus necesse est, eas iam in eo, quem inspexit ille, auctore coniunctas fuisse. et ab hoc quidem auctore adhibitum esse Lydi opusculum de mensibus demonstratur eo, quod ratio enarrandae caedis canum consentit cum iis, quae apud Laurentium p. 152, 22 leguntur. quamobrem Lydo ea quoque tribuenda esse duxi, quae de Maiumae feriis narrantur: occurrit enim Maiumae nomen p. 133, 2, ubi quid sibi velint feriae illae non iam legebatur; nunc lacunam e Suida recte suppletam esse spero. neque veri est dissimile, illa, quae de Brytorum feriis ab Anastasio imperatore (491—518)¹ sublatis agunt, et ipsa Laurentio esse tribuenda, cum vero nullus hodie extaret locus libri Laurentiani, ubi talia excidisse pateret, rectius illa omittenda esse duxi: dicat enim fortasse quispiam, ea ab ignoto illo auctore, qui inter Lydum et Suidam intercessit, addita esse.

Sed non solum eae, quae primum quod distinximus caput codicis R componunt paragraphi, in compluribus codicibus medii aevi servatae nobis sunt, verum etiam haud pauca eorum, quibus quintum caput conficitur, fragmentorum e libro de mensibus depromptorum in nonnullis codicibus nondum nominatis exarata sunt. plerumque autem his reliquiis ex integro Laurentiani operis contextu solutis et iam sine auctoris nomine circumlatis ita usi sunt librarii, ut ubicumque opere iam absoluto duo vel

Singuli
tractatus e
Lydo
deprompti.

¹ Gelzer apud Krumbacherum *Gesch. d. byzantin. Litt.* ³ p. 925.

tria in codice folia restabant scripturae ductibus vacantia, explerent illa Laurentii compendiosa doctrina; ita fit, ut in ultimis fere semper codicum foliis talia Lydiani libri vestigia reperiantur. neque tamen ad restituendum ipsum librum cuiusquam momenti sunt: ut enim res fert, librarii animis magis intentis ut codicis folia complerent, quam ut Lydiana verba ad archetypi fidem exprimerent, saepissime suo Marte mutaverunt quae tradebantur, ut spatium, quod explendum sibi proposuerant, magis convenirent. quare, quod nihilo setius hoc loco de nonnullis horum codicum dicturus sum, id non tam auctoris gratia sum facturus quam codicum, ut tandem desinant excerpta illa anonyma esse aut pseudonyma, neve iam quis ea perscrutando oleum et operam perdat. inspexi autem ipse talium codicum hos sex:

1. Parisinus graecus 1346 membranaceus s. XI fol. 276, miscellanea Byzantinorum scripta continens; cuius codicis ultima quidem folia (275. 276) dissertationibus completa sunt ex Herodiano et Gregorio Nazianzeno petitis, Lydiana vero in iis quae praecedunt (f. 273. 274) leguntur fragmenta ea, quae e codice R p. 39, 19—44, 21 Treu novimus: quorum initio exhibetur tractatus *περὶ βισέξτου* ad verbum fere cum codice R congruens, nisi quod in fine post *τοῦ ἡλλου* (p. 40, 31 Treu) adduntur: *οἱ δὲ ἀρχαῖοι αἰτλαν ἔσχον τῆς ἐορτῆς τῆς νεομηνιας ἐκ φυσικῶν παρατηρήσεων. φασὶ γὰρ τοὺς μύσμηκας σχολάζειν τῇ νεομηνίᾳ καὶ τὰς ἕβεις μὴ δεῖν* (= Lyd. de mens. p. 51, 10 sqq.) usque ad *τοῦ φωτὸς ἀντῆς* (p. 52, 6). secuntur deinde ea, quibus inscribitur de generatione hominis, cum *τὰ περὶ ποσότητος τῶν τικτομένων* omittantur; tum incipit tractatus *ὅτι ὁ Ἰστρος ὁ ποταμὸς*, cui subnectuntur nonnulla de Octaviano Augusto, qui Septembrem mensem initium indictionis fecerit et Sextili suum nomen indiderit, eisdem fere tenoris, cuius ea quae narrantur R p. 8, 3—11 Treu, paulo tantum discrepante enuntiatorum ordine. cuius codicis lectiones si contuleris cum R verbis, adeo illorum similes invenies, ut utrumque apographum uni eidemque

codicum stirpi necessario tribuas. neque tamen R e Parisino fluxit, quippe qui illa *πρὸς ποσότητος τῶν τικτομένων* omiserit, neque Parisinus ex R, qui fornicarum otium ignoret. quae cum ita sint, Parisinum ex eodem archetypo deductum esse apparet, e quo illud, cuius R Tischendorfianus reliqui eiusdem generis sunt apographa. hoc autem archetypum non ipsum Laurentium fuisse autumabimus, sed collectionem e plurimis epitomis consutam, id quod ordine paragraphorum a libro de mensibus diverso demonstratur et inserta disquisitione de Danubio, cui alterius cuiusdam auctoris doctrinam inesse supra diximus. fusius autem de hoc Parisino codice disserui, quoniam exemplar praestantissimum est singularis cuiusdam traditionis Lydianae, ad quam recensionem plurimi pertinent codices, qui omnes eodem tractatus eodem exhibent ordine, quo Parisinus ille; quorum quam arta inter se cognatio sit inquirere supersedi: neque certi quidquam de ea poterimus affirmare, tot codicibus qui quondam inter eos, qui hodie extant, intercesserunt, cursu temporum deperditis. sed iam ad reliquos eiusdem generis codices transeamus.

2. Vaticanus Palatinus graecus 13, quem scriptum esse anno p. Chr. n. 1167 a Georgio Cammareno regnante Byzantii Manuele Comneno docet subscriptio f. 348^v. eadem quae a Par. gr. 1346 ultimis huius codicis foliis (347. 348) traduntur lectionibus vix discrepantibus.

3. Vaticanus graecus 854 s. XII eadem exhibet f. 265^r sqq.

4. Vaticanus graecus 855 s. XV in fine mutilus consentit, quatenus integer est (usque ad *καὶ θηλώ* p. 41, 13 Treu), ita cum codice Palatino 13, ut ex eo videatur esse exscriptus; id quod iam monuit C. Krumbacher (Sitz. Ber. der Münch. Akad. 1892 p. 344).

5. Parisinus graecus 1310 chartaceus s. XV f. 444, continet inde a folio 442^r — ut inventarii verbis utar —: 'Anonymi opusculum de quattuor paradisi terrestri

fluminibus, inc. ὁ Ἰστρος ὁ ποταμός f. 442^r. anonymi fragmentum de bisexto (τὸ τοῦ βισέξτου) f. 443^r. anonymi tractatum de generatione et corruptione hominis (τὸ σπέγμα ἐν τῇ μήτρᾳ) f. 443^v. Aristotelis et Galeni fragmenta de metallis, quae reperiuntur in Cypro insula, f. 444^r unde apparet, mutatum esse in hoc codice ordinem fragmentorum a reliquis servatum et omissa ea quae de Octaviano Augusto narrantur; ceterum tamen prorsus cum iis quos modo enumeravimus codicibus consentit.

6. Parisinus graecus 1766 chartaceus s. XVII f. 434 eadem continet quae Par. gr. 1310, e quo excerptus est.

Atque haec iam sufficiant, quamvis infitias non eam, eiusdem generis praeter hos plurimos extare in bibliothecis codices, quorum praecipue ii in censum sunt vocandi, quos Krumbacher attulit l. s.; illis etiam Laurentianus plut. IV 10 s. XI addendus est, de quo accuratius nuper rettulit Rostagno, Studi ital. di filol. V p. 100, qui inde a f. 300^r exhibet tractatus de bisexto, de generatione hominis, de quattuor paradisi fluminibus, de origine indictionis. sed de hoc similibusque codicibus, quos ipse non evolvi, nihil amplius sum additurus.

Tractatus
de bisexto.

Neque vero coniuncta semper traduntur haec capita, sed interdum unum alterumve avolsum et separatum a reliquis reperitur, id quod saepius evenit computationi illi dierum singulorum e Kalendis Nonis Idibus institutae, cui inscribunt *περὶ βισέξτου*, quae e. g. praemissis paucis illis de Augusto et Septembri mensibus sola legitur in codice Laurentiano LVIII, 24 saec. XIV f. 126^v, quem in usum meum benigne inspexit Ioannes Graeven amicus. sed cum hunc tractatum plerique codices non ex eodem fonte repetiverint e quo R, immo pendeant ex ea recensione libri Lydiani quam confecit Maximus Planudes, non hic, sed paulo infra de illis codicibus dicendi locus erit. hoc tantum monere liceat, saepius virorum doctorum coniecturis et correcturis huius tractatus verba et enuntiatorum compositionem adeo mutata esse, ut Laurentium

aegre agnoscamus, nedum affirmare possimus, quam codicum recensione usus sit librarius. tale quid accidit in codice Vaticano graeco 11 chartaceo s. XIII f. 105^r, ubi brevem quandam tractatum legimus τὸν μῆνα οἱ παλαιοὶ εἰς τρεῖς διήρουν κτλ.; descripsit hos versus Vaticanus graecus 9 s. XIV — XV f. 306^r; simili autem modo alius vir doctus Lydiana verba, quibus mensium et bisexti computus illustrabatur, in usum suum correxit f. 196^v codicis Vaticani graeci 926 chartacei s. XV.

Saepissime autem e Laurentiano libro de mensibus mutuati sunt recentiorum codicum librarii eum, qui libri quarti paragrapho vigesima sexta continetur, tractatum de generatione hominis et de diebus mortuorum sacris, qui sunt post mortem tertius nonus quadragesimus. atque de duabus quidem talium codicum recensionibus fusius egit C. Krumbacher (Studien zu den Legenden des heiligen Theodosius, Sitz. Ber. der Münch. Akad. 1892), qui alterius duodeviginti codices enumerat p. 343, alterius quattuor p. 350. codicibus autem prioris generis duos addidit G. Vitelli, Studi italiani di filologia II p. 138: Baroccianum 173 f. 351, Patriarch. Hier. 281 (1547) f. 199, quinto vero eorundem Studiorum volumine p. 100 a Rostagno codicem Laurentianum IV, 10 accuratius descriptum esse modo diximus; ipse praeter eos inspexi Parisinum graecum 2229 chartaceum s. XIII f. 22 et Vaticanum Palatinum graecum 209 chartaceum s. XIV f. 263^v; quorum omnium codicum instar ut praestantissimum eius recensionis exemplar est R, a quo tractatus περὶ γενέσεως ἀνθρώπου exhibetur p. 41, 1 Treu: accedere illum quam proxime ad Laurentium et illius verba plerisque locis intemerata reddidisse supra diximus, nisi quod in excludendo enuntiato ἔστι δὲ βοτάνη — τριόβολα cur consentiam cum Krumbachero infra sum expositurus.

Exscriptos autem huius generis codices esse ex illa Lydiana paragrapho luculenter demonstravit R. Foerster, Jahrb. f. Philol. 113 (1876) p. 217 sq.; neque esset, cur plura de hoc tractatu, qui mediæ aevi hominibus admodum

Tractatus
Splinii.

cordi fuit, hodie quoque dissereremus, nisi vario modo inscriptio eius tradita esset, nam praeter illos codices, a quibus ut a codice R una cum reliquis Laurentii fragmentis sine ullo auctoris nomine generatio hominis enarratur, alii sunt, in quibus solus per se exaratus sit tractatus ille et adscribatur in margine auctoris nomen *Σπλινοῦ* (ita Neap. II C 33) vel *Σπληνίου φιλοσόφου* (Vindob. theol. 207), aut *Λιβανίου φιλοσόφου* (Par. gr. 2894) aut denique *Ἰωάννου τοῦ Λαμασκηνοῦ* (Monac. gr. 498), quorum longe saepissime occurrit *Σπληνίου* nomen, ita ut *Splenii* vel *Splinii* nomen adeptum sit fragmentum illud inter viros doctos. atque hoc quidem nomen corruptum esse ex *S. Plinius* pro *C. Plinius* coniecit olim Lambecius (comm. de bibl. Caes. V, 26); denuo haec quaestio mota est, cum E. Rohde eundem tractatum ederet e codice Vaticano graeco 12 in Actis soc. philol. Lips. I p. 28; dissensere deinde de explicando nomine L. Dindorfius (Jahrb. 1871 p. 331) et ipse Rohdus (Jahrb. 1871 p. 577. Act. soc. phil. Lips. V, 306), tum fusius disputatum est de eo a R. Foerster, l. s. p. 218, qui eam explicandi viam ingressus est, ut sumeret exscriptum esse quondam e Laurentio tractatum illum *περὶ γενέσεως*, cuius verbis *οἱ τῶν φυσικῆν ἱστορίαν συγγράφοντες* — vel ut nunc plenius legitur *οἱ τῶν Ῥωμαίων τὴν φυσικῆν ἱστορίαν συγγράφοντες* p. 84, 14 — a sciolo quodam adscriptum sit in margine nomen eius quem medio aevo summum naturalium rerum auctorem putabant, *Γπλινοῦ*, aut ut tum scribere solebant *Γπληνίου*. mutato deinde incuria librariorum prima littera *Σπληνίου* esse ortum, quod nomen cum corruptum esse intellexeret Parisini codicis auctor, mutavit in *Λιβανίου*, unde fit, ut hic tractatus etiam inter Libanii fragmenta receptus sit sine auctoris nomine:¹ Ioannis Damasceni vero nomen mero scribae cuiusdam arbitrio deberi opinatur Krumbacher.

Atque Foersteri quidem explicandi ratio ad verum

---

¹ hoc in codice Parisino graeco 1000 s. XV f. 170^v accidisse benigne me monuit R. Foerster.

proxime accedit, nisi quod simpliciore etiam modo ortum esse Splinii nomen ipsis codicibus demonstratur. quod ut probemus, ad alteram illius tractatus recensionem a Krumbachero distinctam, quam adhuc negleximus, transeamus necesse est: cui addere iuvat codicem Monacensem graecum 551 chartaceum s. XV, quem in usum meum benigne inspexit Th. Preger. extant ibi ea, de quibus sermo est, f. 59^r et incipiunt: *Ἰωάννου τοῦ Λυδοῦ. οἱ τὴν φυσικὴν ἱστορίαν συγγράφοντες, κόσμος δὲ αὐτῶν ὁ βωμαῖος σπλήνιος, φασὶ τὸ σπέρμα καταβαλλόμενον ἐν τῇ μήτρᾳ κτλ.* restituitur his verbis initium illius recensionis ad hunc diem corruptum (*κόσμος δὲ αὐτῶν δρώμενος πλὴν ὡς* Krumbacher p. 352), et ostenditur, in Lydi codicibus olim Plinii nomen in ipso verborum contextu extitisse et vitio quam levissimo (ΡΩΜΑΙΟCΠΛΗΝΙΟC pro ΡΩΜΑΙΟC ΠΛΗΝΙΟC) in Splinii abiisse, quod postea in marginem pervenit ibique in variis codicibus varie mutilatum est. eo autem, quod in margine Lydi auctoris nomen servavit codex Monacensis graecus 551, prae reliquis, qui omisso illo Splinium sibi finxerunt, integrum se esse demonstrat. cui expositioni addere liceat, Parisinum graecum 2610, quem huius recensionis principem esse voluit Krumbacher, desinere in verbis *ἐπιγινώσκειν μητέρα* (p. 85, 22), cum a Monacensi integra exhibeatur paragraphus usque ad p. 86, 11 *ἐπιμνησκόμενοι* (*ἐπιμνησκόμενοι* Mon.). quae cum ita sint, Monacensem pro optimo sui generis codice habere licet neglecto Parisino.

Iam vero, si alterius huius recensionis verba comparamus cum iis, quae IV, 26 restituimus e Lydianis codicibus XS, statim videbimus, consentire illam quoque plane cum eo, qui quondam integri libri fuit, contextu: quin etiam ab hac orationem quam vocant indirectam servatam videmus esse ut initio paragraphi, p. 84, 16—18 et p. 85, 18—22, ubi enuntiatorum nexum mutavit recensio altera. tamen ab ipsis Laurentii verbis, qualia restituta sunt, tribus locis hoc codicum genus discrepat: commemorato Plinio et post p. 85, 7 *ἄρρενα* additis his: *καὶ τάχα πρὸς βασιλῆ*

τὸ προστεθὲν ἀφέντες περὶ τοῦ πόθεν ἄρρενα ἢ θήλεα τίκεται κατὰ τοὺς φυσικοὺς ἐροῦμεν, et descripto medicinae illo, quo iam in codice R offendebamur (vide supra p. XVI), quodque in nostris codicibus sic plenius delineatur: ὁ (ἢ cod.) δὲ Ἀντιγονός φησι τὸ θηλυγόνον (θηλύγονον cod.) καὶ ἄρρενογόνον (ἄρρενόγονον cod.) βοτάνας (βοτάνη cod.) εἶναι, ἀπὸ δὲ τοῦ συμβάντος τὴν ἐπαννυμίαν αὐτὰς εἰληφέναι· τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν ποιεῖν τὰς θηλυτόκους ἄρρενοτόκους, τὸ δὲ θηλυγόνον (θηλύγονον cod.) ἀνάπαλιν πινόμενον (πίνεσθαι cod.) τριώβολον (τριώβολον cod.) ἐν οἴνῳ ἀπὸ πρῶτ. atque de his tribus additamentis unum idemque ferendum esse iudicium apparet: aut enim legebantur olim in Lydiano libro — tum in editionem recipienda sunt —, aut postea intrusa sunt a viro quodam docto — tum removeri debent. ego hac in re ambigi posse libenter concedo: nam nec gloriari Plinii nomine inepte recentiorum commentis indito, neque Antigoni scripta adhibere a Laurentii ingenio alienum est. contra autem monere liceat, codices et X et S, quod quidem e reliquis Laurentiani libri partibus apparet, auctorum nomina diligenter servasse: quare veri haud ita esse simile, omissuros eos fuisse et Plinii et Antigoni mentionem apud Lydum repertam. cumque esset quaestio, quidnam editorem facere deceret in re tam dubia, ego, ne quid incerti in editionem reciperem, omittenda illa esse duxi, ut quae Lydiana esse certis argumentis demonstrari nequeat; ita ut aliquatenus consentiam cum Krumbachero, qui, ut supra diximus, p. 347 verba alterius codicum generis ἔστι δὲ βοτάνη — τριώβολα aperte interpolata esse contendit.

Ex iis, quae modo attulimus, sequitur, tribus rationibus servatum nobis esse tractatum illum de generatione hominis. aut enim una cum reliquis excerptis Lydianis traditur auctore nullo nominato, aut per se stat in singulis codicibus addito Splinii nomine, cuius recensio duplex extat genus, amplius unum et in brevius contractum alterum. atque haec quidem duo genera ad unum idemque archetypum redire ipso auctoris nomine

in omnibus fere codicibus pariter corrupto demonstratur; et prioris recensiois praestantissimum esse codicem R autumavimus, quem una cum reliquis, quotcumque iisdem abundant excerptis Lydianis, ex eodem fonte derivatum esse scimus. iam restat ut quaeramus, utrum ex hoc ipso codicis R reliquorum archetypo deductus sit codicum Splinianorum princeps necne: quod ego affirmem; valde enim inter se similes sunt codex R et Spliniana brevior recensio et in utraque Antigoni verba leguntur eodem modo in brevius contracta.

Vereor tamen, ne iustum modum excedat praefatio, si Par. gr. 854. fusior in describendis his similibusque codicibus esse velim; quare eos iam relinquamus necesse est, praesertim cum omnino nihil, quod ad restituenda Laurentii verba usui sit, nobis afferant. sed de uno praeterea codice dicendum est, qui pauca illa de Augusto et Septembri mensibus et de Caesaris fortuna (R p. 8, 3—19 Treu) servavit: codicem Parisinum graecum 854 s. XIII bombycinum dico, in cuius f. 5^r illa leguntur. commemorandus autem hic est codex, quia ab eiusdem apographi librario alterum quoque frustulum e libro de mensibus petitum est; legitur enim f. 159 tractatus *περὶ Σιβύλλης*, quem editionis meae p. 102, 5—105, 12 inserui. quod fragmentum publici iuris primum factum est in Crameri anecdotis Parisinis t. I p. 332 sqq.; iterum typis excudendum curavit E. Maassius in opusculo de Sibyllarum indicibus conscripto p. 44 sq., qui p. 46 auctori quoque cui debetur hic tractatus investigando operam dedit. coniecerat autem iam Cramer totum eum desumptum esse ex Ioanne Lydo; quam coniecturam adoptavit Maassius additis his argumentis: constare disquisitionem de Sibyllis in codice Parisino servatam e tribus partibus, quarum prima enumerari Sibyllas: cuius enumerationis fontem esse veterem quendam Sibyllarum indicem, qualem iam multo ante Laurentii tempora conscriptum fuisse in iis quae praecedunt demonstravit Maassius. altera vero parte summam oraculorum Iudaeorum praestringi, tertia denique de Sibyllae Cumanae cum Tarquinio rego colloquio

agi: hanc autem ipsam tertiam partem ad verbum consentire cum Lydianis excerptis (p. 104, 22). cum vero has tres partes ab eodem auctore conscriptas esse constet eo quod unaquaeque pariter excellat studio geographorum, rerum Iudaicarum, oraculorum quae Sibyllae nomine feruntur, necessario sequi, ut totus ille tractatus Laurentio Lydo tribuatur. in quam sententiam dum pedibus eo, nonnulla addere liceat; nam et interpretatio illa nominis Sibyllae e lingua latina deducta (τὸ Σιβύλλα ἑσμαινική λέξις ἐστὶν ἐρμηνευομένη προφήτις) Lydianum stilum vehementer sapit, et morem fuisse auctoris nostri, ubi unum attigerit numen, reliqua quoque eiusdem nominis enarrare, haud ignoramus; e. g. conferas p. 121, 25, ubi de septem Herculibus agitur. Iudaicarum autem rerum studium, cuius vestigia saepius in hoc tractatu de Sibyllis occurrunt, nos non offendet in Laurentio, qui aliis quoque locis talia exponit; e. g. adeas auctorum indicem s. v. *Ἑβραῖοι* et nominum indicem s. v. *Μαουσιῆς*. neque alienum est a Lydi indulgentia in religionum mysteria conversa, quod proferuntur oracula, quae Sibylla Iudaeorum olim ediderit, cum in reliquis quoque libri de mensibus partibus passim oracula prolata invenias (v. auct. ind. s. v. *χρησμός*). ceterum monere liceat, oraculum illud, quod de Antiochia bello devastata datum profert Laurentius, ad irritum haud cecidisse: narrat enim ipse auctor noster urbis illius excidium in libro quem de magistratibus populi Romani conscripsit III, 54: unde concludas, interfuisse eius historiam illius temporis, quo per ora omnium oraculum illud volitasse probabile est, posteris tradere. num vero, quae de antro Cumano et de Cypro insula afferuntur, ita cum Maassio sint explicanda, ut sumamus Lydum describere, quae ipse viderit, hoc in medio relinquam: numquam enim in illo, quae ipse invenerit quaeque ex aliis transtulerit, satis accurate sciemus.

Quaerentibus autem, quemnam locum inter reliquos Laurentii codices occupet Par. gr. 854, nihil affirmare

licebit nisi descriptum esse hunc tractatum Sibyllinum ex integro aliquo libri de mensibus codice, qui epitomatorum pravam sedulitatem passus nondum erat, fortasse a viro aliquo docto, cui haec materia cordi erat. simili enim modo saepius accidit, ut in codice quodam, qui nullum apertum cum Laurentio nexum habeat, tamen singula fragmenta ex integro de mensibus libro excerpta occurrant, quae reliquorum codicum testimonio ad illum revocare licet. huius generis fragmentum illud *περὶ γάστρον* est, quod e Parisino graeco 1231 quondam edidit Boissonadius in anecdotis graecis vol. I p. 420; ego iis, quae de illo editionis p. 13, 11 app. dixi, quod addam non habeo.

Quodsi vero rectum de illo codicis Parisini 854 tractatu iudicium tulimus, legem iam statuere possumus, quam secutis nobis alia quoque fragmenta anonyma Laurentii libro de mensibus vindicare licebit. ubicumque enim occurrit tractatus aliquis, cuius verba a primis ad extrema idem secuntur dicendi genus eoque non a pluribus, sed ab uno solo auctore conscripta videntur esse, ubi porro illius tractatus materia adeo sibi constat, ut ex uno fonte integra derivata esse debeat, eiusque particula denique aliqua consentit cum iis, quos Laurentianum illud opus continere constat codicibus OXYS, integrum illum tractatum Lydiano operi *περὶ μηνῶν* inserere non dubitabimus. atque saepius quidem hac lege utendum erit evolventibus codicem Parisinum graecum 1630, bombycinum s. XIV, quem P nota significabo. descripsit illum Fabricius in Bibliotheca graeca, editionis ab Harlesio curatae t. XI p. 566 sqq., ubi quasnam res contineat accuratius enumeratas reperies.¹ atque iam singula excerpta, quatenus quidem ad Lydum videntur spectare, contemplari liceat eodem quidem ordine, quo extant in editione.

Codicis P folio 113^r sqq. exaratus est tractatus qui-

¹ de eodem codice egit cum scriberet de carmine, quod vulgo Phocylidi tribuitur, Gu. Kroll mus. Rh. t. XXXXVII p. 457.

dam amplior cui inscribitur *περὶ ἐπιποδρομίον*. qui cum consentiret, compluribus locis (p. 4, 26 sqq. p. 6, 7 sqq.) cum codicibus XYS, neque in reliquis quidquam esset, quod non ex eodem quo reliqua auctore deductum esse appareret, integer a me in librum Lydianum relatus est, praesertim cum iis quoque partibus, quarum nullus consensus eam reliquis codicibus hoc loco est, Laurentii doctrinam nobis tradi demonstraretur libro IV § 25 (cf. P p. 6, 24 = XY p. 89, 7, P p. 7, 1 = p. 89, 13. 21). edidit hunc tractatum — atque ex ipso nostro codice, ut conicere licet — primus Stephanus Le Moynes in ‘Variis Sacris ceu Sylloge variorum opusculorum Graecorum ad rem ecclesiasticam spectantium’, Lugd. Bat. et Trai. ad Rh., ed. alt. 1694, tom. I p. 503; quas autem codici suo tribuit lectiones, haud ita diligenter enotasse eum apparet, e. g. scribit p. 3, 19 *ἐρωτεῖσα*, p. 4, 4 *αἰπώλω ἐχράσατο*, quare ut illius editione spreta mea contentus sis collatione quaeso. praeter Le Moynes vero eodem fere tempore quo ille hunc tractatum sibi exscripsit Claudius Salmasius, qui in ‘exercitationibus Plinianis in C. Iulii Solini polyhistora’, Traiecti ad Rhenum 1689, passim frustula eius profert. sunt autem haec:

- p. 633^a E: Graeci: *δώδεκα δὲ ὄσπληγες* — *ἔχων τὸ σύνθημα* (ed. p. 5, 15 — 6, 1). ulteriora inde a voce *μαππάριος* repetuntur p. 647^b C, quibus additur *καὶ τὴν μάππαν ἀναλαμβάνόμενος* — *ἐπετέλει* (p. 6, 5 — 7).
- p. 635^a D: auctor vetus graecus *ἀνώνυμος*: *ἣ δὲ προρηθεισα* — *πλάτος ἐνός* (ed. p. 4, 23 — 26). cf. p. 638^b B *ἣ γὰρ δὴ προρηθεισα* — *τὴν κίνησιν* (p. 4, 23 — 5, 3).
- p. 637^b G: graeculus auctor anonymus: *ἐπτάκις δὲ ἐκύκλουν* — *ἐπτά πλάνητας* (p. 6, 7 — 10 app.); cf. eadem p. 638^b D, 642^b G prolata.
- p. 639^a B: alius auctor anonymus: *ἐν δὲ τοῖς παρ’ ἐκότερα* — *Ἐρμού καὶ Σελήνης* (p. 5, 7 — 11).

enumeravi autem hos locos accuratius, quamvis codicis P — h. e. Lydi — nullam novam afferrent lectionem, ut, si in iis apud Salmasium offenderis, statim scias, unde sint petiti.

Codicis P folia 103^r sqq. porro occupantur dissertatione satis ampla *περι ούρανοῦ καὶ γῆς, ἡλίου, σελήνης καὶ ἀστέρων καὶ χρόνου καὶ ἡμερῶν καὶ μηνῶν* ignoti auctoris; inspectum autem ab illo Lydianum de mensibus librum esse propter inscriptionem *περι μηνῶν* vix erit quin primo adspectu conciat. quod tamen uno solo loco demonstrari potest, folio 109^r, ubi legimus haec: *ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ ἡμερονόπιον κατηντήσαμεν, χρῆδὸν εἰπεῖν καὶ ὅπως τοῦτο λογίζεται παρ' ἐκάστοις τοῖς ἔθνεσιν, εἴτ' οὖν ὅπως ἡ ἡμέρα μετρεῖται. Βαβυλώνιοι μὲν οὖν κτλ.*, et secuntur ea, quae editionis p. 18, 12—20, 12 leguntur: pleraque enim horum versuum verba cum reliquis Lydianis codicibus conspirant; ubi vero pleniora sunt, ipso sententiarum nexu genuina illa esse demonstratur, cum in reliquis aliquid intercidisse pateat. protulit autem quondam in lucem hanc paragraphum Lydo in comparationem vocato Boissonadius, *Anecd. graec. I p. 420 sqq.*, non nisi in levissimis minutiiis discrepans ab iis quae ipse mihi legisse visus sum.

Iam folio 81^v finitur in codice P conspectus dierum quidam secundum lunae cursum institutus, quem excipit tractatus de singulorum mensium diebus eorumque computo eadem fere complectens quae excerpta illa reliquorum codicum, quibus *περι βισέξτου* inscribere solent: qui quamvis e Lydo depromptus sit, tamen propter nimiam immutationem verborum nobis usui non est. sequitur autem dissertatio quaedam de novilunii feriis, qua integra servata esse videntur Laurentii verba: faciunt enim inde a p. 50, 11 cum P reliqui quoque codices. felici vero casu accidit, ut in ea quae nunc nova accessit fabula de murium iecinore ex Archelao petita (p. 52, 6 sqq.), deserto ipsius Laurentii testimonio demonstraretur, referendam illam esse ad librum de mensibus (de ost. p. 16, 1

Wachsmuth, cf. de mens. p. 52, 7 app.). edita autem sunt ea ~~vab ipso~~ (Boissonadio) l. s. p. 416.

Id quoque, quod f. 98^r codicis P legitur fragmentum *περὶ τοῦ καλεῖσθαι Δάφνην τὴν περὶ τὸ Παλάτιον* e maiore parte consentit cum Lydi codice S (inde ab ed. p. 68,11), et in ea, qua nullius alterius codicis testimonium praesto nobis est, parte, bis ad aliorum libri de mensibus locorum fidem provocare possumus: de Latino Aeneae socero (p. 67,25) videas p. 7, 20, et, id quod gravius est, de Daphne, Palatii Byzantini parte, agitur p. 163,7. quae cum ita essent, fragmentum illud integrum rettuli ad editionem. monere autem liceat, occurrere illud iterum in libro illo, quem Gaviano Basso solent tribuere (XI, 2), inscriptum *περὶ δάφνης ἱστορία*, omisso auctoris nomine et mutata sententiarum sede. quae res fortasse alicuius momenti est ad definiendum tempus, quo collectio Geoponicorum facta sit;¹ nam si e Lydi opere hoc caput exscripsit — quae proxima est coniectura — post medium sextum saeculum vixisse eum apparet, qui collectionem illam sibi congescit.

Præcedunt autem in codice P nonnulla, quae de septem collibus urbis Romae eorumque nominibus agunt: Lydiana illa esse demonstratur eo, quod ad verbum consentiunt cum codice Casolino (ed. p. 173, 1 — 4). neque omittere licet, tractatum *περὶ Δάφνης* excipere in codice P alterum *πόθεν παρήχθη τὸ τοὺς λιθίνους κροννοὺς τῶν ληνῶν λεοντοπροσώπους ποιεῖν*, quae ad verbum consentiunt cum codice R p. 44, 17 Trœu, quae fortasse — sed non certe — e Laurentio deprompta esse supra (p. XVI²) diximus. omnia autem haec fragmenta iam pridem typis excusa invenies apud eundem Boissonadium l. s. p. 424.

Ultimum quod afferam habeo codicis P folium 100^v, ubi laudantur *ἐκ τῶν ἱστοριῶν Ἰωάννου τοῦ Φιλαδέλφειας* depromptae veterum de Nemesei sententiae, quas ego ut libro de mensibus falso quondam tributas edendas curavi p. 184, 10 — 16: qua de re infra plura erunt dicenda.

¹ Krumbacher Gesch. d. byz. Litt.² p. 262.

quem autem, ut haec omnia e Lydo exscriberet, illius codicem adhibuerit Parisini librarius, hodie deperditis omnibus qui integri erant dicere iam non possumus; ut vero ea, quae modo de codice P fragmentisque Lydianis ab illo servatis disseruimus, in unum conspectum conferam, moneo, deberi huic codici ea, quae extant editionis p. 3, 17—7, 14. 18, 12—20, 12. 49, 24—53, 5. 67, 23—69, 7. 173, 1—4. 184, 10—16.

Saepius autem id, quod in codice P accidisse vidi-
mus, usu venit, ut astronomici cuiusdam tractatus auctor
Laurentii de mensibus librum adiret ex eoque plura
mutuaretur, quibus suum ornaret opusculum. ut enim
codicis P librarius ex opere *περὶ μηνῶν* deprompsit ea,
quae de diei definitione quomodo fiat apud singulas gentes
inseruit tractatui suo *περὶ οὐρανοῦ καὶ γῆς*, ita alterius
quoque codicis ad hunc diem ignoti auctor largius etiam
Lydiano opere usus est: Berolinensis formae graeci dico
inter Hamiltonianos 555, miscellanei formae minoris
chartacei s. XIV, in editione H vocati. huius ego codicis
notitiam debeo Hermanni Useneri liberalitati, qui ut apo-
grapho ab ipso facto uterer benigne mihi concessit: cuius
insigni erga me benevolentiae gratias hoc quoque loco
referre liceat. folio autem 160^r codicis H incipit tractatus
quidam anonymi auctoris *περὶ μηνῶν καὶ δρόμου σελήνης*,
de quo ut melius iudicium fieri possit, quinam nexus inter
illum Lydumque existat, apponam verba eius et, ubi in
editionem recepta sunt, illius paginas versusque.

*Περὶ μηνῶν καὶ δρόμου σε-
λήνης. μέλλοντί μοι περὶ
τῶν τῆς σελήνης συνόδων
ἔρεῖν κατ' ἐπιτομήν ἐν
κανονίοις, ὡς πρὸς τὸν
ἥλιον ποιεῖται ἐφ' ἐκάστου
μηνὸς τῶν ἐνιαυτῶν, ἐν
τῇ ποσότητι τούτου γίνεται,
ἔτι δὲ καὶ τῶν φθίσεων*

*ἦτοι τῶν ἀποχύσεων (sic!)
ταύτης, ἀναγκαῖόν μοι—
ἀκοαῖς p. 18, 3—10.*

*τὸν μῆνα—ἡμισελας ἡμέρας
p. 38, 1—12.*

*περὶ διαφορᾶς ἐνιαυτῶν. αλ-
γύπτιοι δε—ἀναγράφουσιν
p. 39, 16—18.*

οἱ δὲ ἀρκάδιοι — ἀφίκηται
 p. 40, 2 — 18. www.18tool.com.cn
 αἰῶν δὲ — ἀόριστος ἔκτασις
 p. 55, 17 — 20.
 οἱ μῆνες — καλοῦσιν p. 59, 20
 — 61, 9.
 τὸν ἰανουάριον — ὀνομασθῆ-
 ναι p. 63, 4 app.
 ἔτεροι δὲ — γίνεσθαι p. 66, 4
 app. — 7.
 οὗτος δὲ — μονάδος p. 66, 18
 — 19.
 τῇ πρώτῃ οὖν — ποδαγίας
 p. 73, 16 — 20.
 ἱερούργου — ἀπετέθησαν
 p. 74, 15 — 20.
 τῇ ἡμέρᾳ — οἰωνίζονται
 p. 74, 24 app. — 76, 8.
 τῷ φεβρουαρίῳ — πλούτωνα
 p. 83, 2 — 13.
 ἐκαθαίροντο — ἐγκείμενον
 p. 84, 4 — 11.
 τὸν μάρτιον — ἐκείνου φωνήν
 p. 91, 11 — 17.
 ἐν τῇ πρώτῃ — ὕγελας p. 98,
 22 — 25.
 ἐν ταύτῃ — θεραπεύοντες p. 99,
 1 — 14.
 ἐν τούτῳ — τῆς πόλεως p. 105,
 19 app. — 106, 11.
 τὸν ἀπριλλιον — αὐτὴν πέ-
 φωνκεν p. 118, 5 app. —
 13 app.
 κατὰ τὸν — ὀνομασθῆναι φα-
 σιν p. 127, 15 app.
 ἐν τῇ πρώτῃ — ἐτελείτο p. 132,
 3 — 7.

φασὶ δὲ — μᾶιον μῆνα p. 132,
 17 app. — 20.
 ὁ ἰούνιος — ποδαγικῆς p. 137,
 2 app. — 3.
 τοῦτόν φασὶ — ἀποβαλεῖν
 p. 137, 15 app. — 18.
 ὁ ἰούλιος — γεννηθῆναι p. 141,
 13 app.
 εὐγενεῖας δὲ — μεγέθει γενέ-
 σθαι p. 143, 5 app.
 φασὶ δὲ — μέλει p. 144, 3
 app.
 ὁ αὐγουστος — μαρτίου μηνός
 p. 149, 19 app.
 αὐγουστος — καταστῆσαι
 p. 150, 4 — 8.
 ὡς δὲ ἔτεροι — βασιλεῖαν κα-
 λοῦσι p. 150, 15 — 151, 3.
 κατὰ τοῦτον — ὄχληρός
 p. 152, 23 app.
 κατὰ τοῦτον — λόγια, ὡς φασιν
 p. 158, 10 — 12 app.
 τὸν σεπτέμβριον — μηνός
 p. 158, 16 app.
 τὸν ὀκτώβριον — τοὺς ὀνει-
 ρους p. 161, 21 — 162, 6.
 ἐδόκει δὲ — ἀρθρίτιδος νόσου
 p. 162, 9 — 11.
 ὁ νοέμβριος — ἕαρός ἔστι
 p. 164, 21 — 165, 1 app.
 κατὰ τὸν μῆνα — ἀποφυγῆν
 νόσου p. 166, 19 — 20.
 ἀπὸ δὲ τῆς — τῶν ἡμερῶν
 p. 168, 21 — 169, 2.
 ὁ δεκέμβριος — προσηγορεύθη
 p. 169, 20 — 21.
 περὶ καλανδῶν. ἡ πρώτη —

νωνων εορτην p. 44, 15
— 45, 7.

εν ταῖς νομηναῖς — ὡς
πάσχειν p. 50, 11 app.—
53, 5.

φυσικῶς δὲ — ξηροτάτη ὥρα
p. 29, 16 app.— 30, 7.

περὶ ἡμέρας. ἡ φυσικὴ —
νύκτα ἠρῶθησαν p. 18,
11—20, 4 app.

sequitur: ἠρῶθησαν. τοῖς
οὖν αἰγυπτοῖς καὶ λου-

δαίοις, ἔτι δὲ καὶ ἀθηναίοις
ἐπόμενοι καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς
παρ' ἡμῖν ἐκτεθεῖσι σε-
ληνιακοῖς κανονοῖς ἀπὸ
ἑσπέρας τὴν ἀρχὴν τῆς
ἐπιφοιτώσεως ἡμέρας λογι-
ζόμεθα, καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς
τῆς ἑσπέρας τὰς ὥρας τῆς
νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας
καταριθμοῦμεν.

subsecuntur mere astrono-
mica aliunde petita.

Ubi vero iam secundum hunc indicem singula frag-
menta ab anonymo codicis H auctore servata perlustra-
veris, statim consensum animadvertes, qui inter illa et
reliquias Lydianas existit, quales in codicibus Laurentii
nomine signatis occurrunt. ad unum enim fere omnia
congruunt cum iis, quae ibi proferuntur, neque novi
quidquam accedit praeter mensium catalogum (p. 59, 20—
61, 9) et praefationem libri alterius (p. 18, 3—10). atque
praefationem quidem a viro docto, quicumque tractatus
περὶ μηνῶν καὶ δρόμον σελήνης auctor fuit, conscriptam
esse putaverim ita, ut in extremis prooemii partibus arte
se applicaverit ad Laurentii verba. mirum enim admodum
est, quod pari iure spondet se acturum esse de differentia
annorum, aevo, tempore, initio dierum, cum re vera de
aevo et tempore duo proferat verba, addat autem mensium
catalogum, quem in prolegomenis plane tacuerat: quae
omnia inde orta esse putaverim, quod hoc quoque loco
Lydum expressit, cuius scribendi generi optime convenit
artificiosum illud *γένοιτο ἂν . . ἥδυσμα*. quodsi vero initio
alterius Laurentiani libri — de primo enim, cuius materia
ab his aliena est, cogitari nequit — extitisse sumimus
promissum illud ab auctore datum, locuturum se esse
περὶ μηνῶν, ὅθεν καὶ ὅπως τὴν προσηγορίαν αὐτῶν ἕκαστος
εἴληψε, καὶ ἅπερ καθ' ἕκαστον αὐτῶν τοῖς Ῥωμαίοις πάλαι

παρατεθήρηται . . . πρὸς τοῦτοις καὶ περὶ διαφορᾶς ἔτι πρῶτερον ἐνιαυτῶν, αἰώνων τε καὶ χρόνων καὶ ἀρχῆς ἡμερῶν, omnia sunt explanata: iam enim illa ita disposita esse apparet, ut primum Laurentius polliceatur ea, quae in libro quarto sit expositurus de mensium nominibus et de feriis, quas veteres Romani singulis mensibus celebraverint, deinde de anno aëvo tempore, quae in libro tertio dum integer fuit lecta fuisse demonstrant III § 4. 5. 15; tum de initio diei, quam materiam libro alteri seposuit et subsequenti statim paragrapho (II, 2) pluribus illustravit. neque vero mensium illum catalogum ad singularum nationum appellationes dispositum (p. 59, 20 sqq.) Lydo abrogare possumus, qui talem quendam ut in librum qui de mensibus agebat reciperet, necessitate paene coactus erat:¹ quare illum quoque in editionem recepi. quo factum est, ut integrum illum tractatum codicis H, tamquam e Laurentio solo depromptus sit, in editionem relatum invenias. quod vero ordinem singulorum fragmentorum alium esse in codice H atque in reliquis operis *περὶ μηνῶν* recensionibus animadvertisti, e consilio ipsius librarii explicatur, qui in singula capita *περὶ διαφορᾶς ἐνιαυτῶν, περὶ καιανθῶν, περὶ ἡμέρας* distinxit materiamque secundum capita ita distincta digessit. neque vero difficile erat, ordinem ad codicum XY fidem restituere. ipsius Laurentii quonam codice usus sit epitomator codicis H aequè atque in Parisino dicere hodie iam non possumus; hoc solum constabit, integriorem eum fuisse quam illos quos supra commemoravimus excerptis confertos et codicis R similes.

Tractatus autem illius astronomici, quem servavit codex H, unum solum — quod quidem videam — vestigium praeter ipsum est relicum: tenemus enim codicis Hamil-

---

¹ de mensium catalogis a Byzantinorum viris doctis confectis vide nunc L. Voltz, Bemerkungen zu byzantinischen Monatslisten, Byz. Ztschr. VII 1898 p. 547 sqq.

toniani apographum in codice Mutinensi graeco 34 (III—A—20) chartaceo s. XIV, cuius ultimum folium incipit a τοῦ παλαιῶν μοίραν (cf. ed. p. 60, 16) et Hamiltoniani verba exprimit usque ad ἐπιτηδείων' ἕαρ δὴ ineuntis mensis Ianuarii (p. 75, 13). descripsit hoc folium Guillelmus Weinberger, qui hunc codicem inter eos enumerat, quibus Philostratearum imaginum memoria servatur, Studiorum Vindobonensium vol. XV p. 308; apographo eius ab ipso benigne mihi concesso usus sum, sed quoniam novi nihil ex eo discimus, id hoc loco commemorasse satis erit.

Enumeravimus hactenus eos codices Laurentianis fragmentis repletos, quorum librarii singula capita in usum suum verterunt, sive ut elementa fierent doctrinae universalis (R sim.), sive ut astronomici tractatus ornarentur doctrina illius (P, H); iam vero transeamus ad eas epitomas, quarum auctores id egerunt, ut integrum librum περὶ μνηῶν perararent enotarentque quaecumque memoria ipsis viderentur digna: hae enim solae vere codicum Laurentianorum recensiones possunt dici. quarum prima, et ipsa ignota adhuc, excerptorum collectio est ab anonymo quodam conscripta, quam servavit codex Scorialensis Φ —III—1. adverterat autem animum meum in codicem illum descriptio Milleri, qui in Calalogo codicum manu scriptorum graecorum Scorialensium p. 174 narrabat, incipere in huius codicis folio 107^v fragmenta ἐκ τῶν τοῦ Λαυρεντίου, primosque huius epitomae versus exscripsit. quorum cum plenior verborum copia esset, quam quae in reliquis legebatur codicum recensionibus, per litteras adii Mordauntium Barnard, virum doctum Britanum, qui tum in monasterio Scorialensi codicum studio vacabat, eumque rogavi, ut codicem in usum meum evolveret. cuius benigno responso firmabatur opinio mea, operae esse pretium, folia ista, quibus continebantur τὰ ἐκ τῶν τοῦ Λαυρεντίου, accuratius perquirere. neque me spes fefellit: uberem enim fructum e codice illo Φ —III—1 percepi, postquam ante hos duos annos ad bibliothecam illam

inter primas nobilem profectus folia, quae ad Laurentium spectant, exscripti. est autem codex, quem in editione S vocavi, chartaceus s. XIV et XV miscellaneus, a compluribus, id quod e litterarum ductibus apparet, conscriptus; sed singulorum tractatum pagellae multis annis postquam exaratae sunt videntur conglutinatae, ita ut de origine codicis nihil habeam quod addam. leguntur autem fragmenta Lydiana foliis 107^v—122^v inter excerpta e Theodoro et e Galeno facta interposita, singulis vero paginis amplissimae notae marginales additae sunt, ab eiusdem, qui Lydi verba exscripsit, auctoris manu exaratae. hae tamen non ad librum de mensibus spectant, immo maior horum scholiorum pars petita videtur esse e versione quadam graeca commentarii in somnium Scipionis ab Ambrosio Theodosio Macrobio compositi:¹ quod et ipsis sententiis docetur et iis demonstratur quae leguntur f. 110^v: *ὀρίζεται Ἀμβρόσιος ... καὶ ἄλλα δὴ περὶ τούτων ... φησὶν ἐν τῇ ἐξηγήσει τῇ εἰς τὸν Σκιπλιῶνος ὄνειρον.* similis praeterea extat nota f. 114^v *ὄλα ταῦτα τοῦ Ἀμβροσίου ἕως ὧδε:* at ea aperto errore in hunc locum delapsa est; plura enim eorum quae praecedunt ex Artemidori *Ὀνειροκριτικοῖς* petita sunt. explanantur denique in his scholiis margini adscriptis definitiones notionum philosopharum: necessitatis fortunae² temporis generationis vacui loci coloris daemonis dei elementorum initii ideae; secuntur excerpta geographica et astronomica quaedam; auctores laudantur praeter alios Aristoteles Plato Cleomedes Amelius Aquilinus: quae omnia recentioris temporis compilatorem sapienter doxographorum quos vocamus simillimum. quis tandem ille fuerit inquirere huius loci non est; Lydum non fuisse materia tractata demonstratur a libro de mensibus prorsus aliena. duo enim sola fragmenta sunt, quae nexum ali-

¹ talem versionem factam esse scimus a Maximo Planude, Krumbacher Gesch. d. byz. Litt. ² p. 545.

² quae de his scribit, consentiunt cum tractatu quodam anonymo, qui extat f. 22^v sq. codicis nostri: *κεφάλαια διάφορα ἀπὸ ἀστρονομικῶν βιβλίων. ἔπερι τῆς ψευδοῦς εἰμακμήτης.*

quem habeant cum rebus in illo expositis: sed alterum de bisexto, quod f. 107^v legitur, e Macrobbi Saturnalibus I, 14 haustum videtur esse, et alterum ipso verborum tenore postea alio ex fonte additum esse ostenditur; tamen illud propter singulare eius argumentum ad verbum huic loco inserere liceat (f. 109^v): τοῦτο οὕτως ὑπό Ῥωμαίων τέτακται (initium indictionis Kal. Sept., cf. ed. p. 61, 5) ὡς ἀνθρώπων ἀσχολουμένων εἰς τὸ δικαιοδοτεῖν καὶ εἰς τὴν συμφέρουσαν τῇ πολιτεῖα κατάστασιν· ὁ γὰρ Σεπτέμβριος μὴν τῶν παρελθόντων κόπων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοὺς καρποὺς συγκλεῖει, καὶ ταῖς ἀποθήκαις ἐναποτίθησι, καὶ τῶν ἐπιόντων πνευμάτων ἀπάρχεται καὶ τῶν μισθῶν καὶ τῶν πάντων καὶ τῶν κίνσων· τὸ δὲ λέγειν, ὅτι Ἰνδικτιῶν εἴληφε τὴν ἀρχὴν καλεῖσθαι ἀπὸ τινος στρατηγοῦ Ῥωμαίων Ἰνδίκτου ἢ Ἰνδικτιῶνος καλουμένου, ἐπὶ χρόνοις πεντεκαίδεκα μεγάλως εὐτυχήσαντος καὶ αὐθις ἐφ' ἑτέροις πεντεκαίδεκα δυστυχήσαντος, κέντεϋθεν δεδακώτος τοῖς ἐφεξῆς μετὰ τινος ἐπιτηρήσεως τὴν τῶν χρόνων τούτων ἀπαριθμεῖσθαι ποσότητα, μυθικῶς δοκεῖ· μᾶλλον δὲ ἀληθῆ τά τε εἰρημένα καὶ ὅσα ἐν τε τῷ β' προσώπῳ τοῦ πρώτου φύλλου καὶ ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ τοῦ δεκάτου φύλλου εὐρήσεις. relegatur autem lector ad f. 111^r (= ed. p. 61, 7), ubi adscriptum est Laurentii verbis ἦν αὐτοὶ μὲν Ἰνδικτιῶνα καλοῦσι in margine: ζῆτει περὶ φύλλον ἐνός, unde apparet, errasse librarium cum scriberet ἐν τῷ β' προσώπῳ τοῦ πρώτου (scil. μετὰ τοῦτο) φύλλου, erat enim potius ei scribendum ἐν τῷ α' τοῦ δευτέρου. quod altero loco commemoratur φύλλον δεκάτον est f. 120^r, ubi de Septembre mense agitur (ed. p. 158, 16), de indictione autem sermo non est. quae omnia exposui, ne errore illo librarii inducaris in opinionem, codicem S, quoniam foliorum numeri ab auctore prolati non conveniunt cum iis, qui veri sunt, exscriptum esse una cum marginalibus notis e vetustiore quodam exemplari, inter ipsum et Lydi codices integros intercedente. neque tamen talem aliquem codicem inter Laurentium et Scorialensem medium fuisse negaturus sum; moneo tantum demonstrari id non posse illo librarii errore.

Expeditis tali modo iis, quae de notis in margine scriptis habebam proferenda, ad ea redeamus, quae e Laurentio exscripta esse codicis auctoritate firmantur. quorum tenorem et ordinem uti pernoscas, conspectum adeas velim quem subiuncturus sum singulorum codicis S fragmentorum et editionis paginarum versuumque.

1. ἐκ τῶν τοῦ λαυρεντίου. ὅτι τῶν οὐρανίων — τοιοῦτος βωμός p. 5, 6 app.
2. ὅτι ὑπάτη — θ. οὐνίκη p. 11, 3.
3. ὅτι ἰσάτις — ἰσατίδος p. 12, 1 app.
4. ὅτι πρῶτος — πολιτεία p. 12, 22—13, 10.
5. ὅτι ἐπὶ τοῦ νομαῖ — ἀπαθής ἔστιν p. 16, 5 — 10.
6. ὅτι μοῦστον — μύστην p. 1, 11 — 12.
7. ὅτι μετὰ—χρησμοί p. 16, 11 — 15.
8. ὅτι οἱ βαβυλώνιοι — ταῖς γενέσεσιν p. 18, 12 — 20, 4.
9. ὅτι πρῶτον—ἀμετάβολος p. 21, 3—8.
10. ὅτι ἡ μονὰς — κόσμος p. 23, 3—12.
11. ὅτι ὁ ἐν φαίδρω — περιέχονται p. 27, 12 — 28, 2.
12. ὅτι μεγίστη — λιθώδους p. 25, 12—18.
13. ὅτι τρεῖς πρῶται — ἄσκησις p. 26, 1—8.
14. ὅτι τῶ ἐρημῇ — αἰσθησις p. 28, 21—29, 2.
15. ὅτι αἰσθήσεως—θεουργοί p. 31, 9—19.
16. ὅτι ἡ τοῦ ἀριθμοῦ — αἱ ἐξῆς p. 35, 13 — 20.
17. καὶ οὐδὲ—ἴστασθαι p. 36, 5—9.
18. ψυχὴ γὰρ—αὐτήν φησιν p. 29, 2—4.
19. ὅτι ἀνάχασις—σικνωσίους γενέσθαι p. 36, 17 — 37, 25.
20. ὅτι τίμαιος—σῶμα ἔχοντα p. 38, 13—16.
21. ὅτι ἐνιαυτός—ἀναστρέφει p. 39, 1 app.
22. ὅτι δέκα—ἐνιαυτόν p. 40, 4 app.
23. ὅτι τοῦ μεταβολικοῦ — προσαγορεύουσιν p. 41, 14 — 42, 5.
24. ὅτι πᾶν σπέρμα—ἀφιέναι φωνήν p. 42, 17—43, 1.
25. ὅτι οἱ πυθαγόρειοι — διασώζεται p. 43, 4—6.
26. ὅτι ὁ τρίπους — εἰκῶν p. 43, 19 — 44, 1.

27. ὅτι ἀπόλλωνα — μόνον p. 43, 19 app.
28. ὅτι ὁ νομῆς — ἐτύπωσε p. 43, 17—19.
29. καὶ ὅτι τριῶν—διέλαβον p. 44, 2—5.
30. ὅτι ὁ ἀριστοτέλης—ἰσημερινῶ p. 44, 12—14.
31. ὅτι ἡ μὲν—ἡ πεντεκαιδεκάτη p. 46, 5—7.
32. ὅτι παρὰ — μεσότητα p. 44, 15 app.—45, 12.
33. ἡ γὰρ πεντεκαιδεκάτη—ἡλλοῦ ἐστίν p. 45, 18—46, 2.
34. οἱ γὰρ πιθαγόρειοι—ἐμφανῶν θεῶν p. 33, 8—34, 6.
35. ὅτι τὴν πέμπτην—ἀντιγονος p. 30, 17—22.
36. ὅτι τῆς νεομηρίας—ἀρχελάω εἴρηται p. 50, 9—14.
37. ὅτι τὴν ἴβιν—μελαίνεται p. 51, 5—52, 6.
38. ὅτι ἡ σελήνη—τείνεται p. 54, 10—17.
39. ὅτι ὁ ἀντιφῶν — ἄλλα ἄστρα p. 53, 16—54, 1.
40. ὅτι αἱ καλάνδαι—ἀνέφερον p. 47, 6—11.
41. ὅτι ὁ λαβῶν—εὐφημισμὸν p. 47, 18—48, 16.
42. ὅτι τίμιον—συστέλλεται p. 50, 14—51, 5.
43. ὅτι ὁ τριάκοντα — τριακοντάς p. 55, 10—11.
44. ὅτι διαφέρει—ξηρότητα p. 55, 24—57, 23.
45. ὅτι εἰ μία—ἐναντία αἷτια p. 58, 4—17.
46. ὅτι ὁ ἀπλανῆς — λαχῶν p. 58, 21—59, 3.
47. ὅτι τὸν πᾶνα—ποιουίλιαν p. 59, 15—19.
48. ὅτι βαβυλώνιοι — παρέδωσαν p. 60, 11—17.
49. ὅτι οἱ μὲν αἰγύπτιοι — δυοκαίδεκα p. 39, 16—40, 3 app.
50. ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις—ἐνδικτιῶνα καλοῦσιν p. 60, 18—61, 7.
51. Ἕλληνες—ποιότητα p. 62, 4—6.
52. ὅτι ἀρχὴ — ὑπ' αὐτὴν p. 63, 3—6.
53. ὅτι ἐπὶ τῆς — πάλαι p. 64, 13—14.
54. ὅτι οὐχ ἱερὰ — γενέσθαι p. 68, 6 app.
55. ὅτι ἱερὸν — συμπαφείληται p. 69, 23—70, 12.
56. ὅτι τὸ τῆς τύχης—ἐδύνηεῖ βροτός p. 70, 20—71, 22.
57. φωμαῖοι δὲ — ἡ τύχη p. 72, 1—20.
58. ὅτι οἱ μυθικοὶ — τῆς θερμοῆς p. 67, 7—12.
59. ὅτι εἰ συνέβη—ἀναδέχεται δύναμιν p. 75, 7—77, 8.
60. ὅτι τὴν ἀθηνᾶν—κατα-

- πράττονται p. 80, 12 — 81, 7.
61. ὅτι ὁ τριαιανός — θῆβαι p. 82, 8 app. — 11.
62. ὅτι τὸ ὄπδ — ἰάμβλιγος p. 83, 13 — 84, 1.
63. ὅτι γάλλον — περιπεφαιλάλας ἔχειν p. 86, 12 — 23.
64. ὅτι φέβρον — ἐναγλίζοντες p. 83, 2 app.
65. ὅτι κατὰ τοὺς — ἀρχόμενον p. 84, 14 app. — 85, 6.
66. μετὰ δὲ τὴν — ἐπιμνησκόμενοι p. 85, 18 — 86, 11.
67. ὅτι πλεονάζοντος — ἀδιτύπια p. 85, 10 — 18.
68. ὅτι ὁ αἰγύπτιος — τὰς ψυχάς p. 90, 24 — 91, 9.
69. ὅτι κατὰ τὴν — ἀγκιλια p. 112, 7 — 13.
70. ὅτι ἀγαθός — γαστρὸς ὀδόντων p. 93, 7 — 98, 13.
71. ὅτι ὁ πυθαγόρας — λύθρον εὐρήσει p. 99, 14 — 100, 19.
72. ὅτι ἐπὶ ταρμυλίου — φυλακῆν p. 104, 20 app. — 105, 12.
73. ὅτι ὁ ἐρμῆς — ἀρμονίαν p. 107, 17 — 19.
74. ὅτι ἐν τῷ καπιτωλίῳ — τὴν σκηνὴν p. 109, 7 — 111, 15.
75. ὅτι ἐπὶ τοῦ βρέγματος — κατὰ κλάτωνα p. 111, 18 — 112, 6.
76. ὅτι οἱ περὶ — ζῆλον p. 113, 5 — 8.
77. ὅτι κλαύδιος — μητέρα p. 113, 11 — 14.
78. ὅτι τοῦ πρώτου — σκαληνόν p. 114, 12 — 115, 9.
79. ὅτι τὸν ἀπρῆμιον — ἄρεος ἀστήρ p. 118, 5 — 16.
80. ὅτι ἡ μυρσίνη — τῆ θαλάσση p. 119, 14 app.
81. ὅτι οἱ φυσικοὶ — στείρας p. 120, 1 — 3.
82. ὅτι ὁ στέφανος — ἐδίδοτο p. 121, 7 — 8.
83. ὅτι ὁ ἀπελλῆς — κεραννοί p. 122, 6 — 11.
84. ὅτι οἱ φοίνικες — ὑπερβαλεῖν p. 123, 1 — 4.
85. ὅτι οἱ ῥωμαῖοι — σταθμούς p. 124, 11 — 12.
86. ὅτι φλώρα — ἄνθη p. 125, 8 app.
87. ὅτι πρὸς τοὺς — ὑγρασίας p. 126, 5 — 15.
88. ὅτι μόνη — καθελομένη p. 130, 14 — 16.
89. ὅτι ὁ ἀριστοτέλης — συγγραφῆ p. 131, 8 — 132, 2.
90. ὅτι κατὰ — μᾶλλον μῆνα p. 132, 15 — 20.
91. ὅτι ὁ ἐμπειροκλήης — τεταγμένην p. 133, 9 — 135, 7.
92. ὅτι ὁ ἤφραιστος — στόμαχοι p. 135, 13 — 136, 10.

93. ὅτι ἐπὶ ἀδριανοῦ — ὀνηχισασθαι p. 137, 5 — 21.
94. ὅτι οἱ ἔβραῖοι — ἐπένθησεν p. 138, 3—7.
95. ὅτι ὁ εὐδῆμος — συνετάς p. 139, 22 — 140, 6.
96. ὅτι ὁ πλάτων — προφρεύγων p. 140, 21 — 141, 11.
97. ὅτι τὸν γάϊον — ἀφροδέτης p. 142, 9 app. — 143, 6.
98. ὅτι δ — σώματα μέλοι p. 143, 8 — 144, 5.
99. ὅτι ὅπη — βυθιζομένων p. 148, 25 — 149, 7.
100. ὅτι ὁ ὀκταβιανὸς μῆνός p. 150, 18 app. — 151, 10.
101. ὅτι ὁ ἀγγουστος — ἐπιπεσεῖν p. 151, 15 app. — 20.
102. ὅτι ὁ χάφης — κυνῶν p. 152, 8—21.
103. ὅτι πολὺν — κεράστης p. 153, 7 — 154, 12.
104. ὁ δὲ πτολεμαῖος — κλίμα p. 155, 4—7.
105. ὅτι οἱ μὲν — ἄλλοις p. 157, 10—12.
106. τῶν δὲ μῆ — τὸ λόγιον p. 158, 1—12.
107. τὸν σεπτέμβριον — ἐν-ἀρχεσθαι p. 158, 16 — 159, 1.
108. ὅτι πλείους — ἄλμυρά p. 159, 19—21.
109. ὅτι τὸ λόγιον — παρεργυᾶ p. 161, 18—19.
110. ὅτι καλάνδαις — εἰδώλων p. 161, 25 — 162, 7.
111. ὅτι ἐδόκει — νόσου p. 162, 9—11.
112. ὅτι ἐν τῷ — καλοῦσιν p. 163, 3—6.
113. ὅτι χρησμός — ἐχθρούς p. 165, 3—17.
114. ὅτι ταῖς — ὀνόμασαν p. 127, 15—21.
115. ὅτι ὁ ἀρχιμερὺς — νόσου p. 132, 3—6.
116. ὅτι οἱ μὲν — τὴν γῆν p. 138, 18 — 139, 7.
117. ὅτι τῇ πρὸ — εἰρηται p. 120, 4—6 app.
118. ὅτι ἐκ τοῦ λιβάνου — θαλάσσης p. 119, 1—9.
119. ὅτι στρατιώτης — σώφρονα p. 178, 2—14.
120. ὅτι τῇ πρώτῃ — ποδαγγίας p. 73, 16—20.
121. ὅτι πόντην — ξύλα p. 78, 10—11.
122. ὅτι ὁ τάγης — τήβεννον p. 178, 15 — 179, 9.
123. ὅτι ἔφερον — σημαίαν p. 12, 13—18.
124. ὅτι ἴδιον — ὀνόματα p. 11, 4—16.
125. ὅτι ὁ εὐριπίδης — πασινόην p. 179, 10—16.
126. ὅτι ὁ νοέμβριος — ἥρός

borum contextui illata esse, ita ut saepius medelas quaerere opus sit.

Sed iam in enumerandis subsidiis, quibus adiuti Lydianum librum de mensibus restituere conamur, transeamus ab ignoto illo codicis Scorialensis auctore ad duos Byzantinorum viros doctos, quorum uterque e Laurentii codicibus ad illud tempus integris epitomam sibi fecit, Georgium Cedrenum dico et Maximum Planudem.

Georgius
Cedrenus

Atque in Cedreni quidem historiae compendio, quod circa annum 1100 p. Chr. conscriptum est,¹ sententiarum nexus p. 294 editionis Bonnensis interrumpitur excerptorum serie varii generis, quam tamen usque ad p. 299 ex uno eodemque auctore petitam esse appareat, illumque auctorem Ioannem Laurentium fuisse eiusque librum de mensibus iamdudum ammadverterunt viri docti,² cumque illorum fragmentorum viginti consentirent cum codicibus Lydi nomine notatis, quattuor reliqua, quibus nullum tale testimonium aderat, in editionem recipere non dubitavi. excerptoris autem munere ita functum esse apparet Cedrenum, ut aut singula enuntiata nullo mutato verbo transferret in opus suum, aut ampliores paragraphos in brevius contractas exhiberet. atque prioris quidem generis locos ad unum omnes in editione reperies aut in verborum contextum receptos, aut in apparatus qui imis paginis additur relegatos; alterius generis duo restant loci, quos in hac praefatione exscribendos mihi proposueram, ne nimis gravaretur apparatus ille. iam vero, si placet, ut supra in codicibus HS, sic in Cedreno quoque conspectum demus locorum illius et editionis Lydianae communium.

Cedr. p. 294, 8: ὅτι ὁ Ἰούλιος
— Γάϊον Ἰούλιον = ed.
p. 141, 13 app.

Cedr. p. 294, 9: ὁ δὲ Σεξτί-
λιος — σεβαστός = ed.
p. 149, 19 app.

¹ Krumbacher, Gesch. d. byz. Litt.² p. 368.

² Schultze Quaest. Lyd. p. 4.

Cedr. p. 294, 11: ὅτι κάρ-
μινά — μαρτεία = ed. 180,
20—21 (frg. inc. sed. 9).

13: ὅτι τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς
Ῥωμαῖοι καλάνδας καλοῦσι·
νόνας δὲ καὶ εἰδοῦς ἐπὶ μὲν
Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου
Ἀπριλλίου τε καὶ Ἰουνίου καὶ
Αὐγούστου καὶ Σεπτεμβρίου
καὶ Ὀκτωβρίου καὶ Νοεβρίου
τὰς μὲν νόνας λέγουσι ἐ-
τοῦ μηνός, τὰς δὲ εἰδοῦς ἰγ'
τοῦ μηνός, ἐπὶ δὲ Μαρτίου
καὶ Μαΐου καὶ Ἰουλίου καὶ
Δεκεμβρίου τὰς μὲν νόνας
τὴν ζ' τοῦ μηνός, τὰς δὲ
εἰδοῦς τὴν ιε' τοῦ μηνός.
καλάνδας τολύνν Ἰανουαρίου
εὐρίσκων τὴν α' Ἰανουαρίου
νομίσεις, ἔτι δὲ πρὸ τριῶν
τὴν τρίτην καὶ πρὸ μιᾶς νο-
νῶν Ἰανουαρίου τὴν δ', διὰ
τὸ τὴν ε', ὡς ἔφημεν, νό-
ναν καλεῖσθαι. μετὰ δὲ τὴν
ε' εἵποισ ἂν πρὸ ἡ' εἰδῶν
Ἰανουαρίου, ἤγουν τῆς ζ' τοῦ-
του, καὶ πρὸ ἑπτὰ πάλιν τῆς
ζ', καὶ ἑξῆς ὁμοίως, διὰ τὸ
τὴν ἰγ' Ἰανουαρίου εἰδοῦς
Ἰανουαρίου λέγεσθαι. τὴν δὲ
ιδ' τοῦτου εἵποισ ἂν πρὸ ιδ'
καλανδῶν Φεβρουαρίου, τὴν
δὲ ιε' πρὸ ιη', καὶ ἑξῆς κατὰ
τὸν τρόπον μέχρι τῆς πρώτης
Φεβρουαρίου· εἶτα ἕρεις κα-
λάνδας Φεβρουαρίου, ἔτι δὲ καὶ
ἐπὶ τῶν ἄλλων μηνῶν ὁμοίως.

LXXV ed. Wuenesch.

excerpta sunt e III, 10;
cf. ed. p. 49.

p. 295, 7: ὅτι Ῥωμαῖοι —
αὐτόχθονα = ed. p. 63,
10 app.

10: Δίον — γίνεσθαι =
ed. p. 66, 12—17.

15: Φεβρουάον — καθάραι
= ed. p. 83, 2 app.

21: ὅτι τὸν Μάρτεμ —
ζωογονικὴν = ed. p. 91,
25 app.

p. 296, 3: ὅτι κέρδος —
ἐπιχειμένον = ed. p. 74, 9 app.

9: ὅτι σπαθάριος — προσ-
φώνησις = ed. p. 86, 24 —
87, 2.

11: ὅτι Ῥωμαῖοι — καλοῦ-
σιν = ed. p. 87, 7—12.

16: ὅτι σώφρονες —
Φαίδρας = ed. p. 178,
11 app. (frg. inc. sed. 1).

19: ὅτι Ἥαω — δημιουργός
θεός = ed. p. 111, 1 app.

22: ὅτι νέα ἢ πρώτη τοῦ
μηνός παρὰ Ἀττικοῖς, ἔννη
δὲ ἢ τελευταία. καλάνδη ἢ
νεομηνία, ἀπὸ τοῦ καλεῖν ἐν
αὐτῇ τὸν ἱερέα τὸν δῆμον καὶ
κηρύττειν τὴν ἡμέραν τῆς
νόνας, ἑξ ἧς ἐδηλοῦτο ἢ
μεσομηνία, ἦν αὐτοὶ πατριὰς
εἰδοῦς προσαγορεύουσιν. ἰστέ-
ον ὅτι Μάρτιος καὶ Μαΐος καὶ
Ἰούλιος καὶ Ὀκτώβριος ἑβδο-
μαίαις ἔχουσι τὰς νόνας καὶ
πεντεκαίδεκαταίαις τὰς εἰδοῦς,

d

οἱ δὲ λοιποὶ πεμπταίας τὰς νόνας, καὶ τρισκαιδεκαταίας τὰς εἰδούς.

excerpta sunt e III, 10; cf. ed. p. 45.

p. 297, 6: Φορτοῦνα — εὐδαιμονία = ed. p. 180, 24. (frg. inc. s. 11).

7: ὅτι ἡ δεκάς — φύονται = ed. p. 9, 5 app.

10: σπόρτα — καμελεύκια = ed. p. 180, 25—181, 3. (frg. inc. sed. 12).

15: μαππάριον — τὸ λόγιον = ed. p. 5, 16—6, 14.

p. 298, 4: ὅτι βηξιλλατίωνες — φλάμμονα = ed. p. 17, 16—21.

7: ὅτι δηλάτωρας — Ῥωμαῖοι = ed. p. 180, 22—23. (frg. inc. sed. 10).

9: ἡ παρ' Ἑλλήσιν — καλοῦσιν = ed. p. 13, 11—14, 9.

24: τρισάματον — αἰτῶ = ed. p. 2, 21—23.

p. 299, 3: ὅτι Ῥωμαῖοι — βιγάριοι = ed. p. 7, 14—15.

4: Λατίνους — καλοῦσιν = ed. p. 7, 23—24.

Intellexisti autem ex hoc conspectu, quantopere ordo paragraphorum, qualis olim fuit, mutatus sit a Cedreno, ita ut mirum non sit, quod dubitatio relicta est de nonnullarum sede. subsecuntur vero in ipso Georgii opere complures versus, quibus septem mundi miracula describuntur, qui utrum e Lydo, a cuius libro ne talis quidem abhorret materia, exscripti sint necne, diiudicare nullo modo possumus; quare eos, ne quid dubii in editionem reciperem, omisi. ceterum monere debeo, me non ipsos adisse Cedreni codices, sed iis contentum fuisse lectionibus, quae ab editione Bonnensi exhibentur.

Iam vero adeamus alterum virum doctum, quem posteriore tempore Ioannis Lydi librum excerpisse modo diximus, **Maximus Planudes** Maximum Planudem. qui cum circa annum 1300 p. Chr. n. variam veterum auctorum doctrinam in usum suum conscriberet,¹ praeter Platonem Aristotelem Pausaniam Dionem alios optimaе notae auctores ne Laurentium quidem contempsit, e cuius opusculo περὶ μνηῶν satis

¹ Krumbacher, Gesch. d. byz. Litt.² p. 544 sq.

amplam fecit epitomam. quarum reliquiarum codicem Vat. Pal. gr. 141 olim indagavit Nicolaus Schowius eoque in edendo libro de mensibus usus est (1794); in alterum incidit C. B. Hasius Par. gr. 1409, de quo fusius disseruit p. XL commentarii in Ioannem Lydum conscripti. sed hac in re non Lydi editores solos curemus necesse est, sed illos quoque viros doctos, qui de universa illa recensione ut ita dicam Planudea egerunt. quorum primus laudandus est Angelus Maius, qui Scriptorum veterum nova collectione tom. II p. 552 sqq. narrat, se Dionis Cassii excerpta, quibus abundant codices Planudei, repperisse in duobus Vaticanis codicibus, 'nam tertius alius Planudeus pauciora Dionis fragmenta habet': quibus verbis Maius insperxisse se illum codicem, sed usum eo non esse confitetur. maiorem deinde curam excerptis illis adhibere coeperunt viri docti, postquam Theodorus Mommsen horum animos in ea convertit dissertatione Hermae vol. VI 1872 p. 82 sqq. publici iuris facta 'ueber die dem Cassius Dio beigelegten Teile der Planudischen und der Constantinischen Excerpte'¹. post illum enim codices Planudeos adiit E. Piccolomini dixitque de iis Rivista di filologia II 1873 p. 101—117, 149—163 ('Intorno ai collectanea di Massimo Planude'), ubi duos illos Maii Vaticanos codices Palatinum graecum 141 et Vaticanum 951 fuisse demonstrat, quibus addit Parisinum graecum 1409 et Laurentianum plut. LIX, 30. suppletur autem ea quae protulit vir doctissimus Hermannii Hauptii disquisitionibus 'ueber die Herkunft der dem Cassius Dio beigelegten Planudischen Excerpte' Hermae vol. XIV 1879 p. 36—64, 291—297, et 'Neue Beiträge zu den Fragmenten des Dio Cassius', eiusdem voluminis p. 430—446; ultimus de his disseruit K. K. Mueller Musei rhenani vol. XXXVI

¹ quae de excerptis Planudeis conscriptae sunt dissertationes diligenter enumerantur ab U. Ph. Boissevain in editione Cassii Dionis I p. CXI. inuenies ibidem p. CXIV notatum codicem quendam Planudeum, quem Neapoli olim investigatum a Cobeto (Mus. Borb. II—F—9 s. XIV) ego non vidi.

1881 p. 145—150 'zu den planudischen Excerpten im codex Palatinus 129', qui dum nova nonnulla affert ad Hauptii de hoc Heidelbergensi codice disquisitionem, addit, legi in huius codicis f. 96^v v. 27—33 Ioannis Lydi de mensibus p. 13 v. 5—16 editionis Bekkerianae (nostrae p. 18, 11 sqq.): quod ego, ne de ullo Laurentii fragmento sciens tacerem, non commemorare nolui.

- Quattuor autem illos codices, quos attulerunt viri docti — Vaticanos duos, Parisinum, Laurentianum — ipse, quatenus ad Lydum pertinent, inspexi, itemque quintum quendam Ottobonianum graecum 345, quem eundem esse atque tertium illum Vaticanum ab Angelo Maio commemoratum pro certo habeo. quorum quinque codicum e
- cod. Y Planudea recensione (Y editionis) deductorum brevem conspectum, in quo ubicumque in censum vocantur editionis verba, ea sola indicantur, quibus in margine nota Y apposita est — proponere iam liceat:
- cod. C C Vaticanus graecus 951 chartaceus s. XVI; legitur f. 9^v: *Μαξιμον μοναχοῦ τοῦ Πλανούδου συναγωγή ἐκλεγείσα ἀπὸ διαφόρων βιβλίων πάντ' ὠφέλιμος*. Lydiana extant inde a f. 88^r: *ἰωὼν λυδοῦ. ὅτι ἔρυλον* (p. 2, 24) — *δεκέμβριον ὁμοίως* (p. 158, 16 app.). commemoratur a Maio et Piccolominio.
- cod. D D Ottobonianus graecus 345 chartaceus s. XVI; f. 1^r *τοῦ Μαξιμου μοναχοῦ τοῦ Πλανούδη*. Laurentii verba exscripta sunt f. 65^r—81^v: *ὅτι ἔρυλον* (p. 2, 24) — *διαμένειν πέφυκε* (p. 182, 4). Maii 'tertius Vaticanus' est.
- cod. E E Vaticanus Palatinus graecus 141 chartaceus s. XIV—XV foliorum 378, in fine mutilus, continet Maximi Planudis opuscula et excerpta; f. 150^r legitur *Συναγωγή συλλεγείσα ἀπὸ διαφόρων βιβλίων παρὰ τοῦ σοφιστάτου λογιωτάτου καὶ τιμιωτάτου ἐν μοναχοῖς κυρίου Μαξιμου τοῦ Πλανούδου πάντ' ὠφέλιμος*, f. 217^v v. 6. *ἰωὼν λυδοῦ. ὅτι ἔρυλον* (p. 2, 24) — f. 224^v v. 31 *καὶ δεκέμβριος ὁμοίως*

(p. 158, 16 app.). commemoratus a Maio Hasio Piccolominio, adhibitus a Schowio est.

- F Parisinus graecus 1409 chartaceus s. XIV—XV cod. F
 foliorum A—D et 161. codex est mere byzantinus, librarii nomen latet in versibus quibusdam f. D^r exaratis: ὁ τήνδε λαβὼν εἰς χέρας βιβλον φίλος | εὔξει δοθῆναι λύσει ἀμπλακημάτων | τῷ μυστικῷ Μανουῆλ τῷ Φραλιτικῷ (?). f. 134^v addita est nota de patriarchae Euthymii¹ morte, qui obiit ultimo Martii mensis die anni 1416, altera quaedam nota f. 143^v anno 1421 scripta est. collectio Planudea f. A^r sic delineatur ab ignoto recentioris aetatis homine: διάφορά τινα περὶ διαφόρων ὑποθέσεων. εἰσὶ δὲ τινες ὑπομνήσεις περὶ πολλῶν καὶ διαφορῶν ὑποθέσεων καὶ τινες ζητήσεις καὶ προβλήματα διάφορα. Laurentii reliquiae insunt huic codici inde a f. 77^r ὅτι ἔρῳλον (p. 2, 24) — δεκέμβριος ὁμοίως (p. 158, 16 app.). commemoratus ab Hasio et Piccolominio, praeter quos Lydiana quae in hoc codice supersunt edidit Cramer in anecdotis Parisinis I, 313 sqq., ‘quia’, ut verba eius addam, ‘codex in quo insunt, numquam, ut opinor, adhibitus fuit, et lectiones quasdam notabiles visus est exhibere’. neque tamen omnes eius lectiones bene reddidit Cramer, qui e. g. Lydi verba incipere putavit a sententia: ὅτι καὶν τὰλλα τις ἢ δικαιοτάτος, πρὸς γε τὸ βασιλεῖαν λαβεῖν οὐκ ἂν ὀκνήσειεν ἀδικεῖν, quae ei, qui Lydum praecedit auctori vindicanda esse reliquis generis Y codicibus demonstratur.
- G Laurentianus plut. LIX, 30 chartaceus saec. cod. G
 XIV—XV, foliorum 346. primo loco occurrit Maximi Planudis Συναγωγὴ initio mutila, s. XV ut videtur exarata. folio 57^v legitur ἰὼ λυδοῦ. ὅτι ἔρῳλον (p. 2, 24)—δεκέμβριος ὁμοίως (p. 158, 16 app.). commemoratus est hic codex a Piccolominio.

¹ secundus sui nominis est, Krumbacher Gesch. d. byz. Litt.³ p. 1150.

Subiungere autem his quinque codicibus, qui integra servaverunt Maximi excerpta, tres alios liceat, qui delecti inter singula fragmenta a Planude exscripta habito hoc solum vel illud in usum suum converterunt. sunt autem hi:

- cod. L L Laurentianus plut. LXXIV 13 chartaceus s. XV, qui f. 306^v tractatum quendam *περί καλανδῶν νομῶν καὶ εἰδῶν* exhibet, quem ad verbum transtulit e Planudea recensione: editionis autem verbis se applicat quae leguntur *ὅτι ὁ νομῆς* (p. 43, 17 app.) — *οἱ λοιποὶ πάντες* (p. 49, 20), omissis *τὸν δὲ Φεβρουάριον — Μολδας* (p. 48, 6—18).
- cod. M M Marcianus graecus 320 chartaceus s. XIV inscriptionis loco haec habet: *ἀριθμητικὴ νικομάχου. κτήμα βησσαρίωνος καρδηνάλεως ἐπισκόπου σαβίνων τοῦ νικαιέως. τόπος πβ'* (corr. in ξξ'). Lydiana fragmenta foliis 94^r—97^r haec habet: *ὅτι νομῆς — λοιποὶ πάντες* (p. 43, 17 app. — 49, 20, omissis item p. 48, 6—18); *ὅτι οἱ περί ζωροάστρην* (p. 21, 1) — *ἄρητα δητά* (p. 36, 5): haec autem arithmetica illa sunt libri alterius, quae optime cum Nicomachi conveniunt doctrinis.
- cod. N N Vaticanus Palatinus graecus 209 chartaceus s. XIV exscripsit f. 263^v—265^r ex Lydo haec: *ὅτι νομῆς — λοιποὶ πάντες* (cf. LM); *ὅτι ἰανουάριος* (p. 63, 3 app.) — *δεκέμβριος ὁμοίως* (p. 158, 6 app.), tractatum brevissimum de singulorum mensium nominibus, de quo statim erit dicendum; *ὅτι πλεονάσαντος* (p. 160, 16) — *ὀνομάζεται* (p. 161, 2); *ὅτι τὸν πλοῦτον* (p. 73, 11 app.) — *ἐξημιωμένον τὴν ψυχὴν* (p. 73, 15). hunc codicem Maii 'tertium' fuisse suspicatus erat K. K. Mueller l. s. p. 150.

Iam vero quaeramus necesse est, quinam nexus intercedat inter Maximi codicem (Y) eiusque apographa; qua in re monendum est, difficilem eam causam diiudicatu esse, quoniam id, quo in eiusmodi disquisitionibus maxime

niti solemus, lectionum varietas, omnino fere nos derelinquit. ~~Nullum enim ipsum archetypum circa annum 1300 conscriptum est eiusque apographa ad unum omnia intraducentes ab illo termino annos confecta sunt, neque in verborum nexu intellegendo neque in describendis litterarum ductibus tantae inerant difficultates, quantae esse solent, cum de remotiorum temporum codicibus describendis agitur. quo factum est, ut omnia apographa ad litteram fere consentiant cum ipso Maximi archetypo: si vero — ut tritissimo verbo uti liceat — duae res cum tertia quadam congruunt, eas et inter se congruere opus est. atque excerptorum quidem ex ipsa Planudea recensione factorum codices MN, ut saeculi sunt XIV eamque ob rem proxime accedunt ad Maximi tempora, recta via ex eius apographo videntur descendisse: pro certo quidem affirmare possumus, nihil iis rei esse cum reliquis plenioribus codicibus, qui ad unum omnes recentioris sunt aetatis; praeterea autem L quoque seponatur necesse est, quippe qui brevem tantum contineat tractatum, cuius variae lectiones adeo sunt paucae, ut ad definiendam codicis originem nihil valeant. quantum vero ad reliquos attinet codices CDEFG, comparatis inter se eorum lectionibus id videtur effici, DE artius inter se cohaerere itemque CFG. enumerabo autem, ne longus sim, trium priorum tantum librorum lectiones, quibus id demonstretur:~~

p. 8, 7	<i>πύλειν ἤρξατο</i> DE	<i>ἤρξατο πύλειν</i> CFG
21, 20	<i>πυλῶν</i> DE	<i>πολλῶν</i> CFG
24, 1	<i>διαιρούμενον</i> DFG	<i>διαιρουμένον</i> CEM
26, 17	<i>κινήματος σχήματος</i> CDE	<i>κινήματα σχήματος</i> FGM
20	<i>μεσουράνισμα</i> DE	<i>μεσουράνημα</i> <i>rell.</i> (E corr.)
30, 18	<i>διὰ</i> CDE	<i>διὰ</i> FGM
31, 11	<i>ἦν ἐν αὐτῷ</i> CEF	<i>ἦν αὐτῷ</i> DM
39, 8	<i>ὄρηβόλον</i> DE	<i>ὄρηβόρον</i> CFG
45, 17	<i>γάρ</i> DE	<i>ὄν</i> CFG
48, 8	<i>χωρηθεῖς</i> DE	<i>παραχωρηθεῖς</i> CFG

p. 48, 16 *κατὰ τὸν εὐφημι-* *κατ' εὐφημισμὸν* CFG
σμὸν DE

49, 1 *ἔστω*—3 *τριῶν Νω-* quae in reliquis codicibus
νῶν desunt E, *ἔστω* extant.
 —2 *Νῶναι* desunt D

hoc ultimo igitur loco cum plura desint in E quam in D, E vero vetustior sit codice D, apparet, neutrum ex altero, immo utrumque ex uno eodemque exscriptum esse codice; et similibus causis adducimur, ut reliquos quoque codices CFG uni assignemus archetypo. altius autem in definienda stirpis Y membrorum cognatione descendere cautiore inquisitionis non esse putaverim propter momenta supra enumerata: neque vero iacturae quidquam facimus, cum hoc relinquimus in medio. locis enim allatis satis demonstratur, semper fere exhiberi genuinam lectionem a codicum CFG archetypo.

Quibus expeditis restat ut quaeramus, quonam ordine in editionem recipienda sint fragmenta a codicibus recensionis Y servata. cumque comparatione eorum cum reliquis per codices Barberinae recensionis — de quibus iam erit dicendum — servatis instituta demonstraretur, Maximum Planudem in universum quidem eundem ordinem retinuisse, quem in archetypo Lydiano reppererat, superest ut eius fragmenta interponamus inter uberiora illa excerpta Barberina secundum indicia, quae nobis ipso verborum contextu suppeditantur. quod postquam factum est a Schowio probantibus Roethero Bekkeroque — in horum editionibus ea, quae debentur codicibus Y, uncis seclusa reperies — nihil restat, nisi ut notas iis locidam, quibus a Schowiana restitutione discrepat editio mea. atque primum quidem I, 8 Rr transposui post I, 11 Rr, cum e sententiarum nexu appareret, paragraphum illam hoc loco quondam extitisse: ut enim de tribus Eryli animis loqueretur Lydus commotus erat mentione trium Geryonis corporum. deinde quae p. 44 Rr leguntur uncis seclusa *διαφέρει* — *μίμημα* omisi: neque enim viderant editores, illa ex eodem desumpta loco esse quo ea, quae le-

guntur p. 46, 2 Rr e codicibus recensionis X petita. tum autem ab iis quae praecesserunt editionibus discrepo in collocandis iis fragmentis, quae inde a III, 17 Rr leguntur usque ad finem libri tertii. opinatus enim erat Schowius, adiasse Planudem solum operis prooemium et neglexisse prorsus librum quartum a Laurentio de mensibus conscriptum. quod Schowium haud recte fecisse iam Hasius monuit (comm. p. XLI): aperte enim horum fragmentorum complura conspirant cum iis, quae libro quarto tribuuntur a codicibus aliarum recensionum; Roether vero, quamvis id ab Hasio bene monitum esse intellexisset, dispositionem a Schowio institutam mutare ausus non est, ne sua ab illius nimis differret editio (prae f. p. IX): idemque commissum esse a Bekkero non miraberis. ego vero suis locis distribuenda haec curavi, quod difficile non erat sententiarum et rerum tractatarum nexum observanti: et ita factum est, ut in librum quartum editionis referrentur III, 17—43 et 46—51 Rr. reliquarum autem paragraphorum 44 et 45 libro tertio vindicandas esse docuit consensus qui existit cum codice S: qua re factum est, ut ed. p. 48, 6sq. legantur. III 52 Rr inveniuntur ed. p. 181, 6 sq., ut quae sint e libro de ostentis petita, cum III 53 hoc loco nihil ad nos pertineant, quippe quae non e codicibus Y, sed e codice Barberino oriunda sint.

Ceterum monere liceat, III 44. 45 Rr (p. 48, 6 ed.) ne in codicibus quidem suo loco scriptas esse, sed extare post ἄρρητα δητά in fine libri alterius. praeterea autem, id quod e prioribus editionibus concludere non licebat, post διαμένειν πέφυκε (III 52 extr. Rr) brevis hic in codicibus C E F G N sequitur tractatus:

ὅτι ἰαννουάριος εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἰαννοῦ θεοῦ τινος· φεβρονάριος . . . . . μάριος ἀπὸ τοῦ ἄρρωτος· μάριος γὰρ φασιν τὸν ἄρρην· ἀνάκειται οὖν τῷ ἄρρει. ἀπρῆλλιος δὲ οἰονεὶ ἀπερῆλλιος· ἀπερῆλος γὰρ τὸ ἀνοῖξαι· ὁ ἀνοικτικὸς τοῦ ἕαρος· ἀνάκειται δὲ τῇ ἀφροδίτῃ. μάιος ἀπὸ τοῦ μαϊάδος ἐρμου, ὃ καὶ ἀνάκειται, ὡς εἰς τιμὴν τῆς γεροσύνης τεθέντος. ἰούνιος δὲ εἰκότως ὁ μετὰ τὸν εἰς τιμὴν

τῆς γεροντίας, ἵπὲρ τῆς τιμῆς τῶν νέων τεθείς· Ἰουνιῶρας γὰρ τοὺς νεωτέρους φασίν. Ἰούλιος δὲ ἀπὸ τοῦ Ἰουλλου καίσαρος, ὡς καὶ αὐτὸν τεχθέντος, πρότερον δὲ κунτλίος ἠνομάζετο, τοῦτέστι πέμπτος ἀπὸ τῆς πολιτικῆς τοῦ ἔτους ἀρχῆς· ἀπὸ γὰρ τῆς ἱερατικῆς ἀρχῆς ἦτοι τῶν ἀξιωματικῶν ἔβδομος ἐστίν. ἀγούστος ὁμοίως ἀπὸ ἀγούστου καίσαρος· πρότερον δὲ σεξτίλιος ἠνομάζετο, ὡς ἕκτος ἀπὸ μαρτίου· μετανομάσθη δὲ εἰς τιμὴν ἀγούστου, ὡς καταπαύσαντος τοὺς ἔμφυλους πολέμους καὶ ὁμονοῆσαι πάντας πείσαντος· καὶ ἐπειδὴ (p. 150, 8) — ὠμολόγησαν (p. 150, 15). Σεπτέμβριος δὲ ἔβδομος ἀπὸ τοῦ ἤρος· σέπτεμ γὰρ τὰ ἐπὶ καὶ βῆρ τὸ ἔαρ· ὀκτώβριος ὄγδοος ἀπὸ τοῦ ἤρος καὶ νοέμβριος καὶ δεκέμβριος ὁμοίως.

videmus igitur, Maximum perarato toto volumine rediisse ad initium libri quarti et causas nominum singulis mensibus inditorum in fine collectionis posuisse: et eius quoque dissertationis particulas ad suam quamque sedem revocare sum conatus (ed. p. 63, 3 app. 83, 2 app. 91, 16 app. 118, 9 app. 127, 15 app. 136, 14 app. 141, 13 app. 149, 19 app. 150, 8—15 158, 16 app. 159, 2—4).

Atque haec quidem hactenus de recensione Laurentiani libri a Maximo Planude instituta deque illius codicibus; priusquam autem princeps in lucem prodiret editio, usi ea sunt — atque, ut Hasius demonstravit comm. p. XL, ipso codice F — Boivinus, cum notas ad Nicephorum Gregoram in editione Parisina anni 1702 adspersas oraculis Chaldaicis (ed. p. 26, 16 al.) ornaret, et Claudius Salmasius, qui secundum Lydum (p. 2, 24—3, 12) de tribus Eryli animis deque tribus animae partibus disseruit in notis et animadversionibus in Epictetum et Simplicium, Lugd. Bat. 1640, p. 255; idemque Salmasius in Plinianis exercitationibus in C. Iulii Solini Polyhistora (Traiecti ad Rhenum 1689) compluribus locis doctrinam profert Lydianam:

p. 14^b C: Ioannes Lydus de deminutione Februarii mensis τὸν Φεβρουάριον — τιμᾶσθαι ed. p. 48, 6—9.

- p. 167^b B: incertus auctor de circo *οἱ δὲ βένετοι* — *χρῶμα προσαγορεύουσιν* ed. p. 89, 10—13.
- p. 506^a B: graecus auctor de diebus septimanae ad numerum ac nomen planetarum constitutis *τρεις δὲ κινήσεις* — *ἀκρονυχία* ed. p. 26, 13. 14.
- p. 634^b B: graecus auctor *ὁμοίως πράσινοι* — *ἔφορον* ed. p. 90, 1—13.
- p. 635^a E: *ὅτι δ' ἀγὼν* — *φύσιν δηλοῦσιν* ed. p. 88, 19—23. *ultima οἱ δὲ τρεῖς* — *δηλοῦσιν* repetuntur p. 637^b F.
- p. 638^a E: Laurentius Lydus *ὁ πλεόν* — *ἀγωνιστά* ed. p. 6, 7—9. cf. 639^b C.
- p. 638^b B: Ioannes Lydus *ὅτι εὐρετος* — *συμβαίνειν* ed. p. 4, 27 app. — 5, 3 app.
- p. 639^a A: Ioannes Lydus *καὶ πυραμῖς* — *Σελήνης* ed. p. 5, 3—11. similia repetuntur p. 639^b C.
- p. 639^b D: Ioannes Lydus *τέσσαρσι δὲ* — *τελοῦσι* p. 6, 14—19. cf. p. 656^b G.

atque illud quidem quod tertio loco posui excerptum F. Cumont (Mithra II p. 458) e paraphrasi ad Laurentium a Byzantino quodam viro docto composita petitum esse putavit, ipsius Lydi verba exhibere intellexit C. E. Gleye, Byz. Ztschr. IV p. 366 nostra quidem horum Salmasii excerptorum, postquam ea e codice F exscripta esse comperit habemus, iam nihil interest: commemoranda tamen ea putavi esse, ut omnia enumerarentur Lydi fragmenta, quotcumque ante editionum tempora ex ipsis codicibus eruta sunt ab anterioris aevi doctis hominibus.

Sed iam Planudem Salmasiumque missos faciamus et ad eam transeamus, quam Hasius quondam (comm. p. XXXV) appellavit epitomam maiorem libri de mensibus; notavi eam in editione siglo X; liceatque illam ex eo, qui eius tamquam princeps est, codice Barberinam vocare. disseruit autem primus de codice Barberino Nicolaus Schoewius in Veterum litterarum artisque bibliotheca fasc. VII Gott. 1790 p. 21 sqq., qui adductum se esse ut illum in-

codd. X

spiceret exemplari aliquo narrat ex relictis Allatii chartis descripto, quod ipsi a Marinio, Archivi Vaticani tunc praefecto, perlegendum datum erat: illud vero una cum codice Barberino et codice E Planudeae recensioneis pro fundamentis editionis habuit. ad alterum deinde huius recensioneis codicem, Parisinum graecum 3084, lectores relegavit C. B. Hasius comm. p. XXXVII, cuius lectionibus iussu Hasii enotatis ab A. Cherbuliezio usa est editio Roetheriana (Rr praef. p. VII). quibus duobus accedit tertius codex Cryptoferratensis graecus Z δ VI, qui tractatum illum de Nili incremento (IV, 107) exhibet, et apographorum recentiorum numerus augetur fragmentis quibusdam e Lambecii et Iosephi de Iulii schedis depromptis. quae cum ita sint, extare — vel extitisse potius renascentium litterarum aevo — septem recensioneis Barberinae testes affirmare possumus, quos accuratius delineare iam liceat:

- cod. A A codex Barberinus olim 277 — editionum volgato errore 177 nominatus — nunc II 15, chartaceus s. XV folii minoris, foliorum 36, continet, ut auctor est titulus, 'collectanea graeca multarum rerum cognitu dignissimarum', quibus verbis manus recentior subiecit: 'ex fastis Romanis Iohannis Lydi Philadelphensis, item Ephemeris sive diarium vel Kalendarium ex Claudio Tusco'; verso autem eo folio, quod praeglutinari solet codicibus, legitur ab eadem quae haec scripsit manu exaratum: 'Sex Clodius fastos graece scripsit, cf. Lactant. de fatua I.' de hac ulteriore codicis parte et de Clodio Tusco videas quaeso quae disseruit C. Wachsmuth de ost.² p. XIX. XLII. incipiunt autem excerpta Barberina a fragmento quodam de natura fulminis, quod editionis p. 183, 20—184, 3 expressum invenies, veteribus editionibus III 53 fuerat. sequitur deinde inscriptio ἐκ τῶν τοῦ Ἰωάννου τοῦ φιλαδέλφειας, post quam eodem ordine quo in editione ea leguntur, quae ibi littera X notata invenies:

ὀρθῶς ἄρα (ed. p. 1, 1) — ἀριθμὸς ὀνομάζεται (cod. f. 34^r, ed. p. 183, 19). qui codicem scripsit ea, quae in archetypo legi non poterant, intemptata reliquit: illa vero explanare studuit postea altera manus, de qua infra pauca erunt dicenda.

B codex Parisinus graecus 3084 chartaceus s. XVII cod. B
 foliorum 60, quorum f. 1—45^r continetur 'Iohannis Laurentii Philadelphensis Lydi liber de mensibus, Emerici Bigotii manu e vetusto aliquo exemplari descriptus' (cf. Catal. codd. mss. bibl. reg. II p. 606, Par. 1740). omisso tractatu illo de fulmine ponitur titulus ἐκ τῶν ἰωάννου τοῦ φιλαδελφείως, quibus subdita sunt eadem, quae in A. f. 49 sequitur Clodii Tusci Kalendarium, de quo videas Wachsmuthium p. XIX.

T codex Cryptoferratensis graecus Z δ VI chartaceus miscellaneus s. XV—XVI, continet f. 156. 157 ἐκ τῶν Κλαυδίου Τούσκου ἐφημερίδων περὶ τῆς τοῦ Νελλοῦ ἀναβάσεως ἐν μηνὶ Ἰουλίῳ. quem titulum cum in codicum Cryptoferratensium catalogo reperissem (Codices Cryptenses seu Abbatiae Cryptae Ferratae in Tusculano digesti et illustrati cura et studio D. Antonii Rocchi, Romae 1884 p. 506), Paulum Glaue theologum, qui tunc Cryptae Ferratae Sacrae scripturae codices inspiciebat, rogavi, ut huius fragmenti lectiones varias enotaret, id quod libenter fecit: quare ei hoc quoque loco gratias referre aequum est. continentur hoc fragmento ea, quae de Nili incremento narrantur editionis p. 144, 6—148, 24; transcripta autem sunt in suum codicem, ut recte monere videtur Glaue, a monacho aliquo Cryptensi in honorem S. Nili, abbatiae illius conditoris.

Exemplar Lambecii. Lambecius cum anno 1655 exemplar
Lambecii.
 Parisiis e typographia regia ederet Georgium Codinum de originibus Constantinopolitanis, in adnotationibus huic auctori adpersis saepius sententias pro-

tulit 'ex Ioannis Lydi de mensibus libro nondum edito.'
 fragmenta vero, quae tali modo a Lambecio servata sunt, omnia enotavi in apparatu verborum contextui subornato; quae si adire vis, videas apparatus ad p. 11, 10. 15, 1. 32, 13. 63, 7. 107, 17. 116, 18. 129, 7. 132, 7. 159, 12. 163, 3.

exemplar
 Allatii

Exemplar Allatii. Leo Allatius, Vaticanae bibliothecae Alexandro VII pontifice custos, e codice aliquo vetustiore descriperat sibi excerpta e Lydiano libro de mensibus facta (*ὁρθῶς ἄρα οἱ τὰ μηνιαῖα τὸν Κρόνον τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας κτλ.*, Hasii comm. p. LII), quae in Symmictis suis erat editurus, sed morte anno 1669 praeventus non edidit. notitiam huius exemplaris certiore Nicolao Schowio debemus, cuius de eo verba supra p. LIX attulimus. ego cum Romae versarer, frustra operam dedi, ut apographum illud reperirem in iis bibliothecis, in quas olim Allatii instrumentum receptum est (Collegium graecum, Barberinam, Vallicellianam).

exemplar
 Marini

Exemplar Marini. Gaetanus Marini apographum illud Allatianum descriperat suumque exemplar perlegendum Schowio dederat, cuius rei praeter locum illum modo laudatum alterum tenemus testimonium; scripsit enim ad Harlesium Schowius (Fabricii bibl. gr. IV p. 157 ed. Harles.): 'ex Leonis Allatii manuscriptis opus Iohannis Lydi *περὶ μηνῶν* ab ipso Allatio symmictis destinatum' Marinium exscripsisse; 'apographum Marinianum eodem modo incipit quo codex Barberinus 277 *βροντή κτλ.*, finitur cum ephemeride Claudii Thusci. nec aliud discrimen inter codicem Barberinum et apographum Marinianum intercedit, nisi quod sequens locus, qui in hoc legitur, in illo desit: *χρόνω δὲ ὕστερον — Περὶ μηνῶν καλοῦσιν*' (ed. p. 14, 11—20): quod habetur in excerptis Maximi Planudis (Y). ne hoc quidem apographum hodie Romae videtur servari: in codicem Vat. lat. 9135, in quem congestae sunt Marini

schedae, receptum illud non esse affirmat Ericus Ziebarth inspecto codice. nonnullae tamen eius lectiones in editionibus hic illic casu servatae occurrunt.

Exemplar Iosephi de Iuliis. huius apographi unicu-
m vestigium reperitur in Raphaëlis Fabretti syn-
tagmate de Columna Traiana, Romae 1683, cap.
VI p. 153: 'rationem vero huius ritus (urbes con-
dendi) primum vidi apud Ioannem Laurentium Ly-
dum Philadelphensem, nuper Latio donatum ab
eruditissimo amico Iosepho de Iuliis, et iamiam e
manuscripto apud ipsum, mutilo quamvis, publicam
lucem inspecturum: ratio, inquam, haec est: *μετὰ
δὲ τὴν — γονίμους*' (ed. p. 125, 15—20). cf.
Hassii comm. p. LIV.

exemplar
Iosephi de
Iuliis

Enumeratis igitur iis, quae ad codicum recensio-
nem X referenda sunt apographis, restat ut quaeramus,
quinam nexus intercedat inter singula. quorum tamquam
principem codicem A esse iam supra diximus, qui et anti-
quissimus est et Itatorum coniecturis minime corruptus.
neque tamen ipse recta via ex integro aliquo exemplari
Lydiano exscriptus est, immo id, e quo fluxit, archetypum
componebatur e singulis variorum auctorum fragmentis.
quam sententiam veram esse demonstratur eo, quod ante
inscriptionem *ἐκ τῶν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Φιλαδέφῆως*, quae
non in margine, sed in ipso versu legitur, fragmentum
aliquod extat, quod e libro quodam de ostentis conscripto
oriundum esse patet; valde autem mirum esset, si libra-
rius codicis A libro illo de ostentis evoluto sat habuisset
unam tantum excerpisse paragraphum statimque se trans-
tulisset in librum Lydianum de mensibus. at optime ex-
plicatur inconcinnitas ista, si sumimus, habuisse ante
oculos Barberini codicis auctorem collectionem quandam
e variorum auctorum libris confectam: e qua cum trans-
ferre vellet Lydiana, ultimum eorum quae praecedebant
fragmentum una exscripsit, quod, quamvis intellecto, cum
titulum scriberet, errore, delere noluit. est autem ea

fragmentorum congeries illa, quam in editione littera X notavi, ceterum monere liceat, apparere ex iis, quae modo attulimus, caput illud de fulmine iam ab Allatio Lydo abiudicatum esse: quamquam enim in illius exemplari legebatur (nempe extabat in apographo Mariniano, quod ex illo exscriptum est), in editionem recipere noluit, cuius initium ab Allatio compositum supra commemoravimus.

Ex ipso autem codice A Lambecii notas exscriptas esse, veri quam maxime est simile. Parisinum certe codicem Parisiis inspicere — id quod volebat Schowius — illum anno 1653 non potuisse, quippe qui codex anno 1706 in bibliothecam regiam illatus esset, demonstravit Hasius comm. p. XXXIX. nec minus negaverim, codicem B a Lambecio adhibitum esse, cum in Bigotii potestate versaretur. quamvis enim uno loco Lambecius cum B faciat, non cum A (p. 32, 14 *καλεῖται* BLamb., *καλουμένη* A), tamen huius lectionis auctoritatem nullam esse puto, quod facili illa commutatione oriebatur, ubi iis, quae excerpterat, integri enuntiati speciem praebere voluit Lambecius. coniecturae autem, adisse illum codicem Barberinum, favet, quod in epistula dedicatoria Codiniana illi editioni praemissa p. III laudibus extollit bibliothecam Barberinam, 'qua post Vaticanam nihil Roma perfectius habeat', cumque p. V in aula Francisci Barberini cardinalis viri commoratum se esse testetur, valde probabile est, Barberinum codicem eum esse, quem inspexerit Lambecius. festinanter autem ille apographum suum confecit (p. 129, 10 *αἰνιττόμενον* Lamb. pro *αἰνιττόμενοι*, 11 *νεώτατα* pro *νεώτατον*) neque coniecturis pepercit (p. 15, 4 e suo *διὰ τοῦτο* addidit, p. 159, 13 *τὴν λευκάτην* scripsit pro *τὸν λευκάτην*); quin etiam falso titulo ornat prolata p. 15, 1 (ex Ioh. Lydi *περὶ ἀρχῶν πολιτικῶν*), quo fit, ut illius lectiones ad restituenda Lydiana verba nihil valeant.

Difficilior iam res est, cum quaerimus, cuinam fonti originem debeat codex B. huius propriae sunt notae illae margini additae, quibus ad alios auctores relegatur lector.

quarum conspectum hoc loco dare liceat, additis iis ad quae referendae sunt testimoniis:

p. 64, 5 *Plinius* (N. H. XXXIV, 33) — p. 89, 10 *Cassiodorus* (Var. III, 51) — p. 99, 19 *Lucianus in Titarmi vindicatione* (l. *Pythagorei* [*Pitagorei*] *venditione*, βλων παρ-
σις c. 6) — p. 112, 23 *Claudianus in Eutropium* (I v. 14) — p. 132, 19 *Macrobius* (Sat. I, 12, 18) — p. 135, 8 *Cic. de nat. deor.* (III, 55) — p. 148, 17 *Ovid. metam. primo* (v. 74) — p. 150, 23 *Virgilius in buc.* (I v. 42) — p. 155, 23 (ref. ad 156, 3) *Cic. ad Att.* (II, 5 in.) — p. 164, 7 *Cic. de nat. deor.* (III, 57) — p. 173, 15 *Politianus in miscellis* p. 6.

Ex hoc autem conspectu duas res discimus: primum extitisse notas illas iam in archetypo codicis B demonstratur corrupta illa Luciani loci memoria, deinde, agi omnino de codice a viris illorum temporum doctis tractato. quare non mirabimur, si offendimus in singularibus quibusdam lectionibus, quas Italorum Francogallorumve coniecturis deberi patet; statim autem removeamus illas, quoniam nihil nobis prosunt ad delineandam affinitatem codicum A et B, de qua primo obtutu nihil amplius dicere posse videmur, nisi ad eundem fontem — nempe X — recedere utrumque, et A, ut maiorem natu, e B originem ducere non potuisse. quod autem longius procedere possumus, id manui A₂ debemus, h. e. iis lectionibus, quibus posteriore tempore correctus est A. patebit autem, si omnes eius generis correcturas, quarum exempla statim sum allaturus, perlustraverimus, earum auctorem suo Marte medelas temptasse, nullius codicis fide adiutum. quod si verum est, accuratius considerandae sunt eae lectiones, quibus contra A conspirant A₂B; qui consensus ex ipsa rerum natura explicatur iis locis, quibus A corruptela laborat manifesta, e. g.:

p. 22, 15	προσπιθίσεως A	προσπιθιμένης A ₂ B lectio genuina.
23, 13	πρωτον	πρωτην
35, 3	σωμασι	σωματι.

gravioris autem momenti ii sunt loci, quibus codici A a correctore intruditur aliqua coniectura a vero aliena, quam intra versum recepit B. eius generis sunt:

A lectio genuina	A_2 B
p. 42, 10 <i>σημαντίβαι</i>	<i>σεμαντίναι</i>
65, 7 <i>γάβιος</i>	<i>γάϊος</i>
82, 12 <i>τί μοι</i> (sic et LXX)	<i>ὅτι μοι</i>
108, 6 <i>αὐτῆ</i>	<i>αὐτῆς</i>
120, 17 <i>κρινὸν</i>	<i>καιρὸν</i>
124, 11 <i>μίλια</i> (sic et S)	<i>μιλιάρια</i>
129, 5 <i>παραλαμβάνομεν</i>	<i>πάλαι λαμβάνομεν</i>
158, 3 <i>διασφαγῶν</i> (sic et S)	<i>διὰ φαράγγων.</i>

huc ii quoque quadrant loci, quibus corruptela levioere laborat A, quam coniciendo tollere conatur A_2 , B vero coniecturam ab A_2 factam recipit vel adeo iterum deformat:

lectio genuina	A	A_2 B
p. 42, 2 <i>ἕδρον</i>	<i>κδρον</i>	<i>ἀνδρὸς</i>
43, 10 <i>κρίσις</i>	<i>κρίσης</i>	<i>κρίσεις</i>
44, 11 <i>τρισὰ φέ- ρουσα</i>	<i>τρισὰ φα- ρουσα</i>	<i>τρὶς ἀφαιρουῦσα</i> (A_2 deest)
100, 3 <i>λεάνας</i>	<i>λεανάνας</i>	<i>λειάνας</i>
126, 24 <i>τριχῆ δια- στατῆ</i>	<i>τριχῆ λιαστά- τη</i>	<i>τριγυλιαστάτη</i> (A_2 de- est)
128, 13 <i>προόδου</i>	<i>πρόδου</i>	<i>προδοῦσα</i>
138, 4 <i>λαγῶς</i>	<i>λαγῶς</i>	<i>λόγος</i> (A_2 deest)
151, 2 <i>κατ' οἰωνὸν</i> (sic S)	<i>καθ' οἰωνοῦν</i>	<i>καθιεροῦν</i>
158, 15 <i>ἐκ τῆς τοῦ</i>	<i>ἐκ τε τοῦ</i>	<i>ἐκ τοῦ</i> (A_2 deest)
181, 18 <i>καῦσαι</i> (sic YR)	<i>κῶσαι</i>	<i>κακῶσαι</i> (A_2 deest)
183, 6 <i>σκότος γνό- φος καὶ θύελλα</i> (sic LXX)	<i>σκότος σκότος καὶ θύελλα</i>	<i>σκότος καὶ θύελλα</i> (A_2 deest).

recepi autem in hunc conspectum nonnullos locos, qui-

bus A_2 manus testimonium nos deficit, quia omnes has codicis B lectiones uno solo modo explicari posse puto: cum sumimus, exscriptum eum esse ex A ab A_2 correcto. locupletissimum vero huius sententiae patronum adhuc reservavi, qui hic est locus:

p. 105, 19 $\mu\eta\tau\acute{o}$ (= $\mu\eta\tau\rho\delta\varsigma$) A, $\mu\eta\tau\acute{o}$ ^x (accentum cor-
rexit) A_2 , $\mu\eta\tau\rho\acute{o}\chi\omicron\nu$ B.

quominus autem codicem B filium dicamus codicis A, una adhuc re impedimur: exhibet enim B particulam illam $\chi\rho\acute{o}\nu\omega$ — $\Pi\epsilon\rho\gamma\alpha\mu\eta\acute{\nu}\alpha$ $\kappa\alpha\lambda\omicron\upsilon\sigma\iota\nu$ (ed. p. 14, 11—20) ab A omissam. quae postea addita esse demonstratur eo, quod in codice B leguntur uncis seclusa; tamen restat, ut quaeramus, in quonam codice commissa sit haec interpolatio.

Reminiscamur iam duorum illorum exemplarium Romae scriptorum, Allatiani et Mariniani; quorum cum hoc ex illo deductum esse constet, de huius origine dicendum amplius non est. quaeramus autem, unde Allatius exscripserit ea, quibus postea usus est Marinus: dicit vero de his Schowius, cuius supra attulimus verba, apographum Marinianum (h. e. Allatianum) incipere eodem modo quo codicem Barberinum, $\beta\rho\omicron\nu\tau\eta$ $\kappa\tau\lambda.$, nec aliud discrimen intercedere inter illud et Barberinum. quae cum ita sint cumque nullum extet vestigium alterius codicis Lydiani Barberino similis, qui tunc Romae fuerit, Allatium quoque e Barberino sua hausisse pro certo habeo. sed iam testatur idem Schowius, particulam illam de charta a Ptolemaeo inventa apud Marinium extitisse. si vero ex me quaeritur, quomodo factum sit, ut inter Barberinum codicem et Marinii apographum intrusum sit fragmentum illud, facere non possum, quin sumam, Allatium illud in margine addidisse apographo suo, cui, ut bibliothecae Vaticanae custodi, facili casu notus esse potuit codex aliquis e Vaticanis iis, in quo hoc legitur excerptum (CDE)¹. tum

¹ simili modo ab Allatio in Libanii codices Vaticanos notas e codicibus Barberinis desumptas illatas esse benigne me monuit R. Foerster.

vero apparet, codicem B quoque intercedente Allatio exscriptum esse e Barberino, quod aliis praeterea argumentis licet confirmare. comparatis enim inter se lectionibus, quas Parisinus exhibet codex, quasque e Mariniano apographo servaverunt editiones Schowii et Roetheri, fratres illos esse apparet:

p. 1, 1	οἱ μυθικά A	οἱ τὰ μυθικά B Marinus
27, 7	τῷ ἀπαιδί	τῷ ἀπαιρίδι (τῷ αὐτῷ εἶδει Y)
36, 16	ἐκ τῶν περὶ μηνός	ἐκ τῶν περὶ μηνῶν
42, 20	χηνῶν	χημῶν
51, 18	λύχνης	λυχνίς
54, 9	ἐβδομήκοντα ὀκτώ	ὀγδοήκοντα ὀκτώ
63, 9	κονσίβιον	κονσίλιον
68, 17	φωνῆ	γλώσση
71, 22	βροτός AB	βροτῶν Marinus
72, 12	εἰμενον A	οἱ μὲν οὖν B Marinus
75, 2	ἔσται	εἶη
78, 3	ᾄθεν	omissum
83, 9	φέβρο	φέβερο
85, 22	ἐπιγινώσκον	ἐπιγινώσκειν
101, 23	βοοπρόσω A, βοο- πρόσωπον A ₂	βουπρόσωπον
117, 27	καὶ περιττοῦ se- mel	καὶ περιττοῦ bis
122, 18	διὰ τοῖτον	διὰ τὸ οἰωνεῖν (διὰ τὸ δι' [αὐτὸν εἶναι lect. gen.)
122, 24	Κρήτην	Κρητα
123, 23.	ἥδιον, ἥδιον	ἰδαῖον, ἰδη
124, 11	φορδικάλια A	φορδικάλια A ₂ B Marinus
126, 1	πρώτους A	πρώτος B Marinus
126, 12	ἀνθρώπων	ὀποιασοῦν
130, 6	δὲ ἐπιστήμης	δὲ καὶ ἐπιστήμης
138, 4	λαγῶς	λόγος (λαγῶς S)
142, 11	ἀπομειούσης	ἀπομενούσης B, ἀπομενούσης Marinus (ἀποβιούσης S)
160, 8	περιάπται	περιπίτται B Marinus

Luce autem clarius factum esse spero hoc lectionum conspectu, apographa Marinianum et Bigotianum ex uno eodemque exemplari — quod Allatii fuisse scimus — deducta esse; quare mihi eos quoque locos afferre necesse non videtur, quibus in libro de fratrum Arvalium actis ad Lydi de mensibus librum provocatur a Marinio (I, 139 = ed. p. 42, 9. II, 366 = ed. p. 66, 4. I, 64 = ed. p. 74, 14. II, 384 = ed. p. 163, 4), quosque ex illius apographo depromptos esse conicere par est. neque vero cum contendo, e codice Barberino apographum Allatii fluxisse, Allatium autem Bigotii fuisse auctorem, offendor, quod quondam Kalendarium Clodii Tusci in codice B longe aliter traditum esse atque in A demonstrare studui (Byz. Ztschr. V, 414). ut enim plenior B est, pleniorisque huius recensiois plures extant codices (Laur. plut. XXVIII, 34. Par. gr. 1991), nemo negabit, accidere potuisse, ut Bigotius vel qui eius auctor esset, cum ad Lydi librum Kalendarium illud adderet haberetque in promptu codicem aliquem ampliorem, repudiato Barberino pleniorum illum praeferret quem exscriberet.

De Iosephi denique de Iuliis apographo brevi mihi esse licebit; pauca enim tradita sunt nobis illius verba, ita ut de nexu eius et reliquorum stirpis X codicum iudicium ferre nequeamus: nisi quod veri est simile, illud quoque, ut quod Romae sit exaratum, redire ad ipsum codicem Barberinum.

Quibus expeditis restat ut inter se comparentur codices AB et T. qua in re valde dolendum est, quod unus tantum et is brevissimus tractatus servatus est a Cryptoferratensi; perpaucae enim sunt lectiones, quae in censum vocari possint, quarum apponam has:

p. 145, 2	ἄλλως τε δὲ AB	ἄλλως δὲ T lectio genuina
	8 πνέυσι A, πνέ- ουσι B	πνέωσιν T lectio genuina
	18 ἦ AB	καὶ T lectio genuina
147, 11	τοίνυν τούτοις AB	τούτοις τοίνυν T

demonstrari autem videtur his lectionibus, suas codicem T lectiones habere proprias, a Barberino diversas: cum hac re convenit, quod titulum, quem exhibet T, ἐκ τῶν Κλαυδίου Τούσκου ἐφημερίδων, in A graecum reperire non potuit, latinum vero, qui ibi legitur, recentiori aetati tribuendum esse putem, quam ei, qua conscriptus est codex T. quare Cryptoferratensem, alias Barberino persimilem, non ex ipso A fluxisse contendam, sed ex illius archetypo X.

Ex iis autem, quae modo exposui, sequitur huius recensionis codices ita adhibendos esse, ut duces eligamus Barberinum neve alium respiciamus nisi quo loco correcturae quaedam a vero haud aberrantes proponantur ab A₂B. in capite vero, quod de Nili incremento conscriptum est, perpendendum nobis erit in unaquaque lectione, utrum ab A an a T integra servata sint Laurentii verba; neque quod in lucem non redierunt apographa illa Allatianum Marinianum Lambecianum Iulianum dolebimus.

editiones. Iam ea, quae de codicibus expositurus eram, quibus fragmenta Lydiani de mensibus libri servata sunt, ad finem perduxī; brevius id quod sequitur caput erit de editionibus. neque est cur moram faciamus in Leonis Allatii et Iosephi de Iuliis, quos modo commemoravimus, consiliis libri de mensibus edendi, quoniam ad irritum ceciderunt; immo statim transeamus ad eum, cuius schedae Lydianae primae in lucem prodierunt, Nicolaum Schowium. cuius editionis fata si pernoscere velis, Hasiū commentarium adeas quaeso, qui ea fusius narravit p. LV sqq.; adhibiti autem erant a Schowio codex Barberinus eiusque apographum Marinianum, et recensionis Planudeae Vat. Pal. 141: utriusque vero recensionis paragraphi inter se conciliari coeptae erant, sed imperfectum opus reliquerat editor, quippe qui fragmenta libri quarti per codicem Palatinum servata in fine libri tertii edi iussisset neque composuisset cum codicum X libro quarto. lectionibus, quae aut ipsorum codicum incuria corruptae aut virorum doctorum errore erant depravatae, mederi studuit; quibus medelis ubi usus

sum in editione notam *Sch* adieci. tale igitur erat, quae anno 1794 Lipsiae e libraria Weidmanniana processit 'Ioannis Laurentii Philadelphiensis Lydi opusculum de mensibus, ex codicibus manuscriptis Bibliothecae Barberinae et Vaticanae et fragmentum de terrae motibus ex codice Bibliothecae Angelicae Romanae', quae 'graece edidit, varietatem lectionis et argumenta adiecit Nicolaus Schow.' post illum autem optime de Lydo meritus est C. B. Hasius, qui, cum anno 1812 Parisiis Laurentii librum, quem de magistratibus rei publicae Romanae conscripsit, ederet I. D. Fussius, amplissimum praemisit commentarium de Ioanne Lydo, quo in iis quae praecedunt saepissime uti sumus. in illo autem, id quod item iam monuimus, accuratius describebantur codices Parisini graeci 1409 (F) et 3084 (B) animusque lectoris in codicem Caseolinum (O) advertebatur, cuius ea, quae sunt de mensibus fragmenta, ipse Hasius edidit ad calcem libri de ostentis, Parisiis 1823 p. 262 sqq., exiguo addito commentario p. 333 sqq.

Denuo autem ipsum librum de mensibus in lucem edidit Guilelmus Roether inscriptum "*Ἰωάννου Λαυ- Gu. Roether*
ρεντίου Φιλαδέλφειας Λυδοῦ περὶ μηνῶν, Ioannis Laurentii Philadelpheni Lydi de mensibus quae extant excerpta, Lipsiae et Darmstadii 1827.' is Schowianam editionem usque eo est secutus, ut dispositionem illam singulorum fragmentorum a Schowio inchoatam ad finem perducere non auderet, quamvis eam minime absolutam esse intellexisset; ceterum Hasii commentario commotus Parisini 3084 lectiones adiecit et Lambecii excerpta adhibuit, de suo denique versionem latinam et coniecturas nonnullas addidit, quibus ubi usus sum in editione, notam *Rr* adscripsi.

Ultimus denique editorum, quem nominandum habemus, Immanuel Bekker est, qui cum Lydum anno 1837 I. Bekker in corpus scriptorum historiae Byzantinae reciperet, libri de mensibus quoque editionem redintegravit. neque multum ea editio profuit Laurentiano opusculo, cum satis habuisset Bekkerus Hasii commentarium et verba, ut

legebantur apud Roetherum, una cum illius versione Latina iterum impressisse, cuiusque fragmenta Caseolina, qualia ab eodem Hasio erant curata, subornasse, vix duobus locis de suo additis coniecturis, quibus corruptelis mederetur. post Bekkeri autem editionem nil novi adlatum est ad Lydi de mensibus librum, exceptis paucis locis, quorum curam habuerunt viri docti, quorum nomina, ut par est, in apparatu quem vocant critico enumeratos invenies.

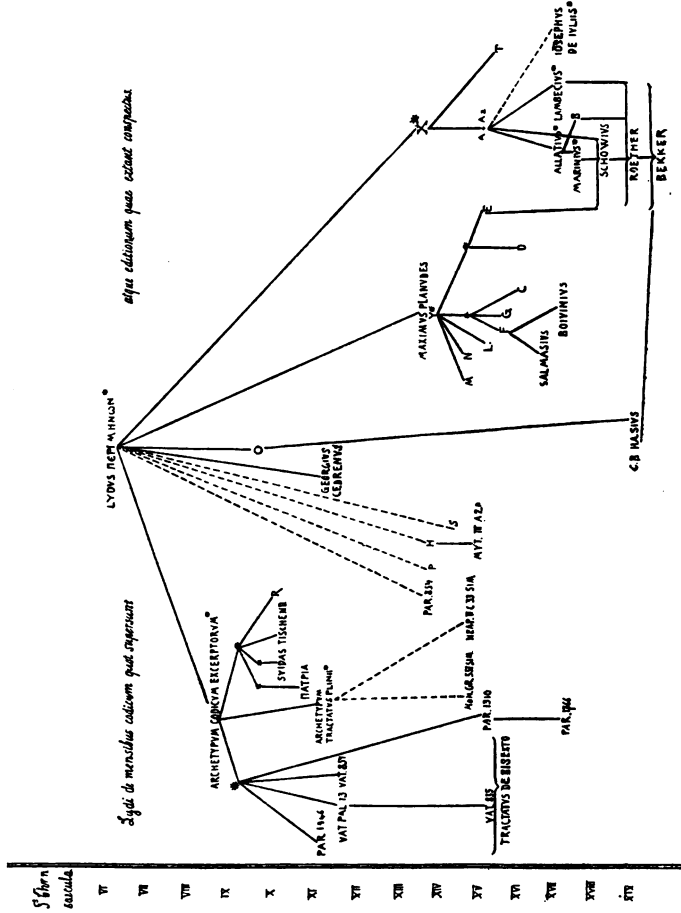
conspectus
codicum
atque
editionum

Iam autem ea, quae hactenus diximus de subsidiis, quae nobis ad restituenda Laurentiani operis verba praesto sunt, uno omnium codicum qui supersunt atque editionum quae extant conspectu liceat complecti. quo in stemmate hoc tenendum est, rationem eorum, qui fortasse inter integrum Ioannis Lydi librum, saeculo sexto conscriptum, et recentiore quandam eius epitomam intercesserunt codices, tum habitam non esse, cum certi nihil de eorum natura constaret. ubi vero haud ita certo statuendus erat nexus, quo iunguntur archetypum et apographa, lineis interruptis usus sum in delineando stemmate; uncis in ima pagina additis indicatur, quinam codices a singulis editoribus sint adhibiti, saeculorum numeros in margine adnotavi. reliqua denique per se manifesta esse spero.

consilium
editionis

Enumeratis tali modo subsidiis, quae praesto sunt ei, qui Lydi de mensibus librum tractaturus est, superest, ut nonnulla dicam de consilio, quod in illo libro denuo edendo secutus sim. cuius consilii primum erat, ut editionibus, quae ad hunc diem prodierunt, cum studio peraratis, novas collationes eorum mihi compararem codicum, qui ab editoribus erant adhibiti, deinde ut quaererem, si forte ignotos adhuc praeter illos investigare possem codices. quorum cum nonnullos reperissem uberiora Laurentii fragmenta complexos, aliorum plerumque auctorum sententiis immixta, curandum iam erat, ut ex his ea, quae vere Lydo essent tribuenda, eruerentur, eruta suis locis verborum contextui insererentur. atque de rationibus, quas secutus singulas reliquias Ioanni vindicaverim, supra disserui occasione data, itemque, quibus causis commotus ex-

www.libtool.com.cn

cerpta illa distribuerim, semel iterumque monui: quibus hoc loco addendum est, pro fundamento eum habendum esse fragmentorum ordinem, qui a codicibus recensiois X traditur, quippe quos proxime ad ipsius Laurentii verba accedere iam eo doceamur, quod soli singulorum librorum distinctionem servaverint et titulos. his codicum X fragmentis inserenda erant apographorum Y excerpta: quae res a Schowio quondam instituta ad finem erat perducenda; quo facto ad locorum inter X et Y consentientium fidem plerisque partibus sine ulla difficultate inseri poterant codicum H et S frustula, neque reliquorum codicum (PR) auctariis sua sede recipiendis quidquam obstat, quia Lydiana se esse ostendebant eo, quod e parte consentiebant cum aliqua de mensibus libri paragrapho, unde inserenda illa esse ipsis illis, quibuscum conspirarent, locis planum erat. accedebant autem iis, quae tali modo e codicibus libri de mensibus recipere licebat, nonnulla fragmenta libelli illius in aliis operibus servata: quae ubi consentiebant cum verbis Lydianis aliunde notis, in apparatus sunt ablegata, ubi vero novi aliquid afferebant, in ipsum verborum contextum recepta. huius vero generis ea sunt, quae ex ipsius Laurentii libro, cui de magistratibus populi Romani inscribitur, excerpti p. 16, 16—17, 15 et 180, 10—16: illis enim expressis verbis ad res in libro de mensibus tractatas relegamur ab auctore. atque priora quidem fragmenta libro primo tribuere fas erat, quia ab omnibus Romanorum instituta moresque describuntur eodem modo, quo de iisdem rebus fusiorem fuisse auctorem extrema libri illius parte demonstratur codicum XY fragmentis. ultimo vero fragmento, quod posui in editionis p. 180, nullum inest indicium, in quam operis parte olim extiterit, quare illud incertae sedis fragmentis addidi.¹ tales autem quarum locus dubius est reliquiae duodecim sunt: nr. 1—6 e codice S petita, de quibus supra dixi p. XLVII, nr. 7 e libro *περὶ ἀρχῶν*, 9—12 e Cedreno: quae omnia

fragmenta
incertae
sedis

¹ cf. p. VIII.

nulli certo adtribui possunt libro, nisi forte in quibusdam oritur suspicio, ea quoque propter Romanorum mores ab ipsis descriptos e primo libro hausta esse. accedit eiusdem generis octavum fragmentum scholium quoddam Venetum Iliadis, quod suo iure libro de mensibus videtur tribuisse C. B. Hasius, comm. p. XXIX.

Sed in componendis libri Lydiani fragmentis hoc quoque erat observandum, ne falso quaedam illi tributa in editionem reciperentur: quare ea quae suspecta mihi essent fragmenta p. 181—184 editionis seposui. quorum excerptorum de secundo et tertio dixi quondam ephemeridis Byzantinae tomo V p. 412, ubi ea translata in codicum recensiones XY monui ex initio libri de ostentis hodie deperditi; neque vero primum, quod eiusdem esse originis patet, eodem relegere hodie dubito; si iam ex eo, quod in utrumque codicum genus receptum est tertium illud, concludere vis, ad unum archetypum redire X et Y, in quo librum de mensibus subsequeretur initium libri de ostentis a reliquis avolsum, nihil habeo quod contra dicam. fragmentum quartum, quo de natura fulminis agitur, in solo codice Barberino ante inscriptionem ἐκ τῶν Ἰωάννου τοῦ Φιλαδελφέως legi eamque ob rem ad Lydum non pertinere supra demonstravimus; pauca autem de ea quae sequitur paragrapho quinta sunt dicenda, quam in codicibus recensio Planudeae, sed longe alia sede quam quae reliqua Lydiana leguntur fragmenta, olim inventam H. Hauptius Hermae vol. XIV 1879 p. 296 Lydi libro περὶ μνηῶν tribuit, quoniam in Salmasii Plinianis exercitationibus p. 14^b C legitur iuncta cum fragmento quodam Lydiano (ed. p. 48, 6 sqq.) sapitque Hauptio iudice Laurentii in explicandis Romanorum nominibus consuetudinem. sed Salmasius ut iungeret haec fragmenta adductus est eo, quod utrumque in codice F invenit, et Lydus, multas pessimasque nugas licet exhibeat, at tales nusquam protulit, quales hae sunt de Februario dictatore: quae cum minime consentiant cum iis, quibus Laurentius causas Februarii nominis exponit, ab illo removenda esse censeo.

fragmenta
falso tri-
buta

unde vero petita sint, haud scio; addere tamen liceat, eiusdem falsarii col. ita enim eum appellandum esse in propatulo est — sequioris aetatis alia quoque fragmenta nobis esse tradita. atque illud quidem quod in codicis S notis marginalibus occurrit, supra p. XLI tractavi, accedit autem brevis quaedam dissertatio codice Parisino graeco 2509 s. XV servata, quam hoc loco publici iuris facere liceat, quia demonstrari ea videtur, exeunte medio aevo fuisse aliquem, qui Lydi auxilio haud spreto fabulas de Romanorum anno eiusque nominibus composuerit:

Par. gr. 2509 f. 171^r περι μηνῶν καὶ πόθεν ἔλαβον τὴν κλησιν.

ἐκ τεσσάρων τινῶν σύγκεινται οἱ μῆνες· ἐκ θεῶν ἑλλη-
νίων β· Μάρτιος ἢ Ἀρεϊκός, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἄρεως, καὶ Ἰα-
νουάριος ὡς (ὡς bis scriptum in cod.) ἀπὸ τοῦ Ἰανοῦ (Ἰν-
νου cod.) τοῦ καὶ Κρόνου (κρόκου cod.), ὃς καλεῖται καὶ
Κρόνιος ἢ χρόνιος καὶ θυραῖος· δι' αὐτοῦ γὰρ κατὰ Ῥω-
μαίους (ῥωμαίων cod.) ὥσπερ ἀπὸ θυράς εἰσέρχεται ὁ χρό-
νος. ἐκ βασιλείων β· Ἰούλιος καὶ Αὔγουστος· λέγεται δὲ
κατὰ Ῥωμαίους ὁ Ἰούλιος Κυντίλιος (κυντίλλιος cod.) ἢ
πέμπτος ἀπὸ Μαρτίου, ὁ δὲ Αὔγουστος Σεξτίλιος ἢ ἕκτος.
ἀπὸ ἀριθμῶν δ· Σεπτέμβριος ἑβδομος οἰνοὶ ἐπτέβριος, Ὀκ-
τώβριος ἢ ὄγδοος, Νοέμβριος ἢ ἔννατος, Δεκέμβριος ἢ δέ-
κατος. καὶ τέσσαρες ἀπὸ ἐνεργειῶν· Ἀπρίλιος τουτέστιν ἀνοι-
κῆριος, Μάϊος ἢ μέγας· ἐν αὐτῷ γὰρ οἱ μεγιστάνοι
(μεγιστάναι cod.) τὰς ἐορτὰς ἐξετέλουν· Ἰούνιος ἢ νέος διὰ
τὸ νέον θέρος ἢ ὅτι ἐν αὐτῷ οἱ νέοι ἐξετέλουν τὰς ἐορτὰς·
καὶ Φεβρουάριος· ὃ δηλοῖ τὸ καθάρσιον· ἐν αὐτῷ γὰρ οἱ
μέλλοντες ἐκστρατεύειν ἔπινον καθάρσια προεντρεπίζοντες
ἐαυτούς.

περὶ Καλανδῶν καὶ Νανῶν καὶ Εἰδῶν.

ἐπειδήπερ, ὡς εἶπομεν, ἐκ τεσσάρων τινῶν τὴν ἀφορομὴν
τῆς κλήσεως ἔσχον οἱ μῆνες, ἐκ θεῶν, ἐκ βασιλείων, ἀριθ-
μῶν καὶ ἐνεργειῶν, διμερῶσαντο οἱ παλαιοὶ καὶ τὰς ἡμέρας
ἐκάστου μηνὸς εἰς τρία, καὶ ἐκάλεσαν τὰς μὲν ἰβ Καλάνδας,
τὰς δὲ ι Νώνας, τὰς δὲ ἐφεξῆς Εἰδοῦς. ὠρμηθῆσαν δὲ εἰς

τοῦτο ἐξ αἰτίας τοιαύδε· συνέβη ποτὲ τῇ Ῥωμαίων πόλει λιμὸς σφοδρὸς, ἠύροσκοντο τῷ τότε ἀδελφοὶ πλούσιοι τρεῖς, Κάλανδος, Νῶνος καὶ Εἰδός καλούμενοι· οὗτοι ἤρπτισαντο ἐκ τῶν οἰκείων διαθρέψαι τὴν πόλιν καὶ ὁ μὲν Κάλανδος διεθρέψατο ταύτην ἡμέρας ἰβ', ὁ δὲ Νῶνος ἡμέρας ι, τὰς δὲ ἐπεξῆς ὁ Εἰδός· τούτου δὲ γεγονότος ἐξητήσατο ὁ δῆμος τιμηθῆναι τοὺς ἄνδρας τῆς εἰς αὐτοὺς ἕνεκα χορηγίας καὶ διατροφῆς· ἵνα οὖν εἰς τιμὴν αὐτῶν ὧσιν ἀέλμνηστα τὰ ὀνόματα αὐτῶν, ἔθεντο ταῦτα ἐπωνυμίας ταῖς ἡμέραις ἐκάστου μηνός. (sequitur singulorum mensium dierum computus, exemplis e Byzantinorum vita petitis illustratus: ἐξήλθες τυχὸν ἀπὸ τῆς Κωνσταντίνου πόλεως τῇ α' τοῦ Ἀπριλλίου al.).

Restat, ut dicam de ultima paragrapho, quam libro de magistratibus tribuit C. B. Hasius comm. p. XLVIII, de mensibus vero I. F. Schultzius, quaestionum Lydianarum p. 4. ego quidem Lydianam illam non esse haud contenderim, sed quoniam in titulo legitur: ἐκ τῶν Ἰστοριῶν, potius historiae deperditae tribuam belli, quod Iustinianus cum Persis gessit quodque ab auctore nostro scimus esse celebratum (Hasii comm. p. XI). eodem autem, quoniam eius incidit mentio, alterum quoque fragmentum relegem, quod ad hunc diem a viris doctis videtur esse neglectum. extat autem in glossario Segueriano tertio περὶ συντάξεως (Bekker Anecd. gr. I p. 170) s. v. παρενδοκιμῶ. ἀντὶ τοῦ περιφρονῶ. Ἰωάννου τοῦ Λυδοῦ· 'καὶ παρενδοκίμων οἱ Πέρσαι Ῥωμαίους, Οὐεσπεσιανοῦ καὶ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ Τίτου ταῖς Ἰουδαϊκαῖς μάχαις ἐνησχολημένων'.

Collectis tali modo et in ordinem redactis iis quae hodie supersunt fragmentis Lydiani de mensibus libri, aliquatenus restitutum illum esse spero, sed hoc aliquatenus tantum fieri potuisse primo obtutu apparet. quod cum ita sit, quaeramus necesse est, quasnam partes integri recuperaverimus opusculi quasque ut nunc quoque deperditas desideremus: quod ut certius sciremus, inquirendum nobis esse duxi in consilium, quod Laurentius secutus sit in componendo opere; illud enim si cognoverimus, iudicare

de Lydia:
qualis oli
fuerit lib:

licebit, quid ex iis, quae olim singulis libris tribuerit Ioannes Lydus, hodie supersit. docemur autem titulis, qui a Barberina servati sunt recensione, alterum librum fuisse *περὶ ἡμέρας*, tertium *περὶ μηνός*, quartum de singulis mensibus conscriptum. deest titulus primo soli libro, qui omnium maxime mutilatus corruptusque est, ita ut in disponenda eius materia desperaverint viri docti: ne de argumento quidem illius constabat; quo factum est, ut Gu. Roether in editione huic libro inscripserit 'excerptorum varii argumenti'. attamen, si singulas primi libri paragraphos accuratius perlustraverimus, argumentum illud haud ita varium fuisse intellegemus. fragmenta enim, quae hodie supersunt, quomodo olim inter se cohaeserint, indicio est § 37, quam e praefatione libro de magistratibus praemissa huc translata esse supra monui: *τὰ γὰρ ἐπίσημα τῶν ἀρχόντων ἀπὸ Θούσκων λαβῶν ὁ βασιλεὺς Νουμᾶς τῇ πολιτείᾳ εἰσήγαγεν, ὥσπερ καὶ τῶν ὄπλων τὸ δύσμαχον ἀπὸ Γαλατῶν.* fuerat autem, ut ea quae praecedunt nos edocent, in primo de mensibus libro fusius disputatum de Lydis eorumque mysteriis ab Etruscis acceptis et de magistratuum militumque insignibus a Numa Pompilio Romam allatis, quae res causae fuit, ut eos locos libri de magistratibus, quibus insignia quaedam vel instituta magistratuum militumque describit Lydus quibusque lectorem ad librum *περὶ μηνῶν* relegat, huic primo de mensibus libello tamquam *ἀποσπάσματα* adderem (§ 38—41). et extant re vera ipsius libri fragmenta, quibus actum fuisse de magistratibus eorumque habitu aperte demonstratur, etiamsi nihil aliud ab epitomatoribus traditum sit nisi compluribus locis latina magistratuum nomina eorumque versio graeca: quae fragmenta ad paragraphi illius 37 auctoritatem ita explicabimus, ut artius illa inter se cohaesisse quondam sumamus tamquam e continua descriptione rerum a Numa Pompilio institutarum residua, unde auctor saepius delapsus est ad vocabula Romanorum tam usitata quam inusitata explicanda. atque primum quidem Numae nomen occurrit § 17, qua de anno diadochim men-

PRÆFATI.

onstrato vinctur. <http://www.cnki.com.cn>

nagria numer. modestari — hunc illi
 qui late splendat philo-omorum hunc
 certe illense huncere — Laurenti hunc
 n exemplis hunc progantur. hunc hunc
 ositum hunc tractatone hunc hunc. hunc
 hunc hunc. hunc hunc hunc hunc hunc
 unque hunc hunc Laurenti hunc hunc
 uoi primum hunc hunc hunc hunc hunc
 digno. hunc hunc usque hunc hunc hunc hunc
 deas hunc. quomodo § 19 hunc hunc hunc
 Solis hunc. et Severi. imperatores — hunc hunc
 od sequenti paragrapho hunc hunc hunc hunc
 hunc enim hunc hunc hunc hunc hunc hunc
 rimentas hunc hunc hunc hunc hunc hunc
 t. Caes. XIV. 1. et officia publica hunc hunc
 militiae hunc hunc hunc hunc hunc hunc
 et Constantinian hunc hunc hunc hunc hunc
 aevum perseverabat. hunc hunc hunc hunc
 iano igitur sacra quaedam hunc hunc hunc
 nstaurata esse narraverat Laurenti. hunc hunc
 noratio causa hunc hunc hunc hunc hunc
 lis temporibus hunc hunc hunc hunc hunc
 iomen laudatur postea hunc hunc hunc hunc
 nae secuntur 20—22 tractantur. hunc hunc hunc
 20 pontificum maximorum hunc hunc hunc hunc
 22 imperatorum signa describit. § 23—27 hunc
 am interpretantur vocabula: privilegia hunc hunc
 quid et 'accede' quid significet: hunc hunc hunc
 ublicae a Domitiano Diocetiano Constantio hunc hunc
 cus (§ 26. 27). praecipue quantum ad hunc hunc hunc
 et, quorum indices vetustissimi — hunc hunc hunc
 acti — quales quondam fuerint hunc hunc hunc
 unde decurrit auctor ad hunc hunc hunc hunc
 nae paucis delineandam. quae hunc hunc hunc hunc
 ad finem libri paragraphi (§ 29—41. hunc hunc
 do tractant vel veterum instituta publica. hunc hunc

a-
p-
a.
i-
m
r-
r-
v
n
i
e
d

-
c
e
s
i
,
,
,
7

licebit, quid ex iis, quae olim singulis libris tribuerit Ioannes Lydus, hodie supersit. docemur autem titulis, qui a Barberina servati sunt recensione, alterum librum fuisse *περὶ ἡμέρας*, tertium *περὶ μηνός*, quartum de singulis mensibus conscriptum. deest titulus primo soli libro, qui omnium maxime mutilatus corruptusque est, ita ut in disponenda eius materia desperaverint viri docti: ne de argumento quidem illius constabat; quo factum est, ut Gu. Roether in editione huic libro inscripserit 'excerptorum varii argumenti'. attamen, si singulas primi libri paragraphos accuratius perlustraverimus, argumentum illud haud ita varium fuisse intellegemus. fragmenta enim, quae hodie supersunt, quomodo olim inter se cohaeserint, indicio est § 37, quam e praefatione libro de magistratibus praemissa huc translata esse supra monui: τὰ γὰρ ἐπίσημα τῶν ἀρχόντων ἀπὸ Θούσκων λαβῶν ὁ βασιλεὺς Νουμᾶς τῇ πολιτείᾳ εἰσήγαγεν, ὥσπερ καὶ τῶν ὀπλων τὸ δύσμαγον ἀπὸ Γαλατῶν. fuerat autem, ut ea quae praecedunt nos edocent, in primo de mensibus libro fusius disputatum de Lydis eorumque mysteriis ab Etruscis acceptis et de magistratuum militumque insignibus a Numa Pompilio Romam allatis, quae res causae fuit, ut eos locos libri de magistratibus, quibus insignia quaedam vel instituta magistratuum militumque describit Lydus quibusque lectorem ad librum *περὶ μηνῶν* relegat, huic primo de mensibus libello tamquam ἀποσπάσματα adderem (§ 38—41). et extant re vera ipsius libri fragmenta, quibus actum fuisse de magistratibus eorumque habitu aperte demonstratur, etiamsi nihil aliud ab epitomatoribus traditum sit nisi compluribus locis latina magistratuum nomina eorumque versio graeca: quae fragmenta ad paragraphi illius 37 auctoritatem ita explicabimus, ut artius illa inter se cohaesisse quondam sumamus tamquam e continua descriptione rerum a Numa Pompilio institutarum residua, unde auctor saepius delapsus est ad vocabula Romanorum tam usitata quam inusitata explicanda. atque primum quidem Numae nomen occurrit § 17, qua de anno duodecim men-

sium ab illo constituto incipit narratio, tum autem recta via agit de magica numeri duodenarii vi atque indole: talem pannum, qui late splendeat philosophorum doctrina recondita, materiae alienae adsuere e Laurentii more esse innumeris iam exemplis nobis probabitur. quibus absolutis ad propositum redit tractatque anni initium, nummos a Numa dictos, regiam, pontificum ordinem ab illo inventum; cumque id quoque Laurentii proprium fuisse sciamus, ut ubi primum morem aliquem ab antiquis institutum attigit, illius fata usque ad sua narraret tempora — videas velim, quomodo § 12 circum descriperit et Circes, Solis filiae, et Severi imperatoris — non mirabimur, quod sequenti paragrapho nobis obviam fit Hadrianus: illum enim 'Graecorum more, seu Pompilii Numae, caerimonias leges gymnasia doctoresque' curasse (Aur. Vict. Caes. XIV, 1) et officia publica et palatina nec non militiae in eam formam redegit scimus, quae paucis per Constantinum immutatis ad Byzantinorum quod vocamus aevum perseverabat (Aur. Vict. epit. XIV, 11). ab Hadriano igitur sacra quaedam, quae invenerat Numa, denuo instaurata esse narraverat Laurentius, utque illius commemoratio causa fuit afferendorum Hierosolymorum, quae illis temporibus Aelia vocabantur, sic § 19 Hypatae urbis nomen laudatur postea mutatum. paragraphis deinde quae secuntur 20—22 tractantur, quae Numa sanxerit: 20 pontificum maximorum vestitum, 21 regium habitum, 22 imperatorum signa describit. § 23—25 latina quaedam interpretantur vocabula: privilegia quid sint, decani quid et 'accede' quid significet; tum describitur status rei publicae a Domitiano Diocletiano Constantino paulo innovatus (§ 26. 27), praecipue quantum ad militum numerum attinet, quorum indices vetustissimi — a Numa scilicet confecti — quales quondam fuerint narratur paragrapho 28, unde decurrit auctor ad historiam chartae et membranae paucis delineandam. quae vero secuntur hinc usque ad finem libri paragraphi (§ 29—41), omnes eodem modo tractant vel veterum instituta publica, historicorum

commentis Numae Pompilio attributa, vel immutationes, **quas illi posteriore tempore** passa sint, vel denique nomina eorum in graecum sermonem translata. interciderunt autem plurima, ita ut singulorum fragmentorum ordinem atque conexum in integrum restituere hodie iam non liceat.

Expeditis tali modo iis, quae posteriore libri primi parte nobis narrantur, restat ut videamus, quomodo paragraphis inde a prima usque ad sextam decimam distribuerit Laurentius materiam. et hoc quidem illi necessarium fuisse statim videmus, ut, si quidem de anno solari a Pompilio invento dicere vellet, prius de ea quae praecedebat temporis definitione ageret, quam Romani annum lunarem decem mensium a Romulo constitutum fuisse putabant. qua re factum est, ut Romulus commemoretur § 14, ubi nobis traditur, quonam tempore ab illo Roma condita sit, quodnam initium quotque menses annum habere iusserit conditor; unde more suo deflectit a decem mensibus ad vim arcanam denarii numeri Laurentius (§ 15), donec sequenti paragrapho revertitur ad describendum annum, quomodo inde a Saturno usque ad Romulum observatus sit. utque sequitur Romulum Numa, sic praecedit eum Aeneas, e cuius stirpe iam inde a priscis temporibus generatum esse urbis conditorem affirmabant veteres: et re vera Aeneae fata a Laurentio narrata fuisse nobis proditur paragrapho 13, cui eam quoque ob rem gratias nos referre aequum est, quod nobis servavit vestigium, e quo concludere liceat, quomodo ea, quae quondam praecesserunt, hodie vero magna ex parte perdita sunt, fuerint disposita. postquam enim Aeneae fabulam absolvit, pergunt auctor noster: *τοσούτων οὖν ἐπιξενωθέντων τῆς Ἰταλίας*, unde sequitur, priora capita libri primi plena fuisse historiarum quae narrarent, quomodo ex Asia et Graecia advenae naves ad oras Italiae appulissent. atque in his Laurentium imprimis id egisse constat e prooemio libri de magistratibus conscripti, ut memoriae proderet, quae nam ab his advenis inventa et ab indigenis recepta essent: illo enim loco, ut iam supra monuimus, Etruscos in Ita-

liam Lydorum mysteria adportasse et Romanos magistratum insignia docuisse commemorat. ad haec autem optime quadrant fragmenta ex initio libri primi servata. primum enim omnium advenarum Saturnum Italiam attigisse constat inter fabularum scriptores, quem Saturnum posteriores cum cognomine veterum Italorum deo confundebant eundemque esse atque Graecorum *Κρόνον* putabant: unde fit, ut in fronte libri nostri inveniamus *Κρόνον χρόνον* deum et — id quod monere licet — primum Italiae advenam, a quo temporis numine primum anni computum institutum esse narraverat Laurentius, testante initio § 16: *διέμεινεν ἀπὸ Κρόνον ἕως κίσεως Ῥώμης κατὰ τὸν ἐν σελήνῃ δρόμον παραφυλαχθεὶς ὁ ἐνιαυτός.*

Reliqua iam sunt planiora. Saturnum enim sequebantur Lydi, vini (§ 3) et mysteriorum (§ 4) inventores: huc igitur *αἱ τῶν Λυδῶν τελεταὶ* paragraphi 37 referendae sunt. vini autem et inventionem et culturam accuratius descriptas fuisse testes sunt § 2, qua agitur de Liberi patris satellitibus, et § 5, quae Sabinum esse volt eum, qui severit vinum. § 6 a Lydis ad Graecos transiisse videtur Laurentius: ibi enim Messapiam ἀπὸ *Μεσσήπου* appellatam esse dicit, quam et Calabriam vocant; Messapum autem e Boeotia in Italiam emigrasse tradunt veteres¹; similemque ob causam Lucaniam laudari § 7 facile probabitur. paragrapho deinde octava seuitur Euander Arcas, qui primus litteras in Italiam attulit; unde eo digreditur Laurentius, ut pauca nobiscum communicet de litterarum apud Romanos fati, neque eum ascendere ad litterarum inventionem piget, quae Phoenicibus tribuitur (§ 9). quibus expositis ad rem redit (*ἀλλ' ἐπανίωμεν ὅθεν ἐξεκλινομεν*), quae quomodo porro tractata fuerit, facile animo nobis fingere possumus, licet plurima interciderint: Euandri enim, qui Palatium condidit, temporibus Hercu-

¹ Strabo IX, 405. Steph. Byz. s. v. *Μεσσήπιον*. Solinus II, 12: 'Liciniano placet a Messapo graeco nomine Messapiae datam originem, versam postmodum in nomen Calabriae'; cf. Festi epitom. p. 125: 'Messapia Appulia a Messapo rege appellata.'

lem Geryone superato in Italiam venisse dicunt¹, qua re explicatur interpretatio trium Geryonis corporum secundum rationem facta (§ 10). sequenti deinde paragrapho² absoluntur Euandri fata: commemoratur enim hostis eius Erylus, quem tribus animis praeditum fuisse narrant; qua occasione data fusius de tribus animae partibus a Platone Chaldaeisque statutis disserit Lydus. tum § 12 in advenarum inventorumque pergitur indice; nominantur Ulixes Diomedes Auso materque eius Circe, quae circum in honorem Solis patris invenerit, quibus additur brevis conspectus mutationum, quas ludi circenses per temporum decursum passi sint. Circen autem sequebatur Aeneas, per quem quomodo ad Romulum et Numam Pompilium perventum sit, iam supra dictum est.

Quibus expositis filum nos repperisse puto, quod secutus olim Ioannes Lydus librum de mensibus primum conscrip- sit; ex iis autem, quae de eo erant disserenda, facile te aestimaturum esse spero, quaenam totius libri partes ad hunc diem interciderint, quae salvae sint. cumque hic liber longiorem sibi poposcerit argumentationem, in reli- quis brevior esse possum. agit enim, ut nobis traditur ipso titulo, liber alter *περὶ ἡμέρας*, cuius prooemii, siquidem supra p. XXXVIII recte disputavi, verbis, actum iri *περὶ ἀρχῆς ἡμερῶν*, ea indicatur materia, ad quam subsequenti statim paragrapho (II, 2) accedit auctor, ita ut hoc loco nihil fere intercidissem pro certo habere possimus. expositis autem iis, quae de dierum initio erant exponenda, ad sin- gulorum dierum significatum transit Laurentius, quorum septenos singulis planetarum diis dedicaverunt veteres Chaldaei atque Aegyptii (II, 4). et ita quidem factum est, ut paragrapho 3 servata sint, quae Laurentius senserit de rhythmo, quem secutae planetarum sphaerae universi mundi efficiant harmoniam. errantium stellarum autem

¹ e. g. Origo gentis Romanae VII, 1.

² alterum quoque sententiarum nexum inter §§ 10. 11 intercedentem supra statuimus p. LVI.

ea, cui primus hebdomadis dies consecrabatur, Sol erat, cuius arcana nomina nobis tradit § 5, cum § 6 de ipsa agat consecratione, et simili modo §§ 7—12 demonstrent, secundum diem Lunae, tertium Marti, quartum Mercurio, quintum Iovi, sextum Veneri, septimum Saturno fuisse dicatum. sunt autem hae, quas modo enumeravi, paragraphi omnes eiusdem generis, ita ut de iis plura addere necesse non sit: Chaldaeorum enim Aegyptiorumque, ad quos ipse Laurentius provocat testes, sapientiam secutus agit de natura planetae, de vi dei, qui illi praesidet, de indole numeri cuiusque diei. profertur autem omnis insana doctrina philosophorum, quos recentiores Pythagoreos et Platonicos solemus dicere, verba ipsi Pythagorae imputata et sententiae Platonis genuinae; occurrunt testium nomina Zoroastri Orphei Archytae Philolai Ocelli. sic septeni dies, planetae, dii, tractantur per septenas paragraphos, septima autem absoluta liber secundus finitur prospectu quodam in materiam libri tertii facto, haud bene cum iis quae antecedunt — ita ut intercidisse aliquid pateat — coniuncto: aevum enim confici ait ἐξ ὥρων, εἰτα ἡμερῶν, εἰτα ἑβδομάδων, ἔπειτα μηνῶν, εἰτα ἐνιαυτῶν κακείθεν καιρῶν καὶ τὸ λοιπὸν αἰώνων (II, 12 extr.). neque tamen praeterea multa interiisse putaverim: integer enim plurimis huius libri partibus sententiarum nexus videtur esse; cui si contra dicas, librum alterum reliquis esse breviorē, id quod operum condendorum artis legibus non respondeat, te moneam, talia a Laurentio saepius neglecta esse; de magistratibus enim liber tertius idem capit spatium, quod expletur a primo et altero coniunctis.

Atque hactenus quidem de libro secundo. libri autem tertii qualis materia fuerit, item titulo a codicum recensione X servato docemur, qui est περὶ μηνός: tamen amplius fuisse huius libri argumentum, quam quod promittitur inscriptione, iam videbimus. primum auctoris nostri esse debuit, ut, postquam de die et hebdomade egit, de mense loqueretur. et vetustissimis temporibus mensis secundum lunae cursum computabatur, prius autem, quam

huius computi institutionem discerent homines, Arcades iam atque Sicyonios fuisse affirmabant veteres (III, 1 extr.): unde fit, ut ab Arcadum atque Sicyoniorum aequalibus, id est a primis hominibus, incipiat liber tertius. § 2 vero in mediam nos mensis definitionem infert, qua absoluta per digressionem aliquam de natura rerum (§ 3) transit ad anni vocabulum computumque (§ 4 sq.) apud Aegyptios Graecos Romanos: horum novatam esse anni definitionem a Numa Pompilio et C. Caesare (§ 6): et ex accuratiore divi Iulii institutionum narratione supersunt ea, quae dicuntur de bisexto (§ 7), quibus addiderat nonnulla de vi Lunae omnes temporis actus regente, naturam secundum philosophorum et mythicorum doctrinam interpretatus (§ 8), unde transit ad ferias sementivas, quippe quae statum diem nactae non sint: quamobrem exemptae erant a Lunae potestate modo laudata. quibus expositis brevem addit disquisitionem de natura seminum septimi cuiusque diei vim observantium et de indole numeri septenarii et novenarii (§ 9).

Dixerat adhuc Laurentius de mense annoque secundum astronomos astrologosque observatis, nunc iam ad mensium definitionem, ut ita dicam, civilem se convertit. paragraphus enim decima fusior est multisque excursibus praedita, quae tamen in universum spectata agat de tribus cuiusque mensis feriis Romanis, de Kalendis Nonis Idibus, et de ratione singulos dies ex his tribus computandi. conveniunt autem Romanorum Kalendae cum Graecorum *νεομηνίαι*, qua re Laurentius utitur, ut § 11 multa nobis narret mirabilia de animalibus lapidibusque novae lunae diem venerantibus, quibus absolutis novum ingreditur iter disputatque § 12 de substantia et magnitudine ipsius terrae satellitis, unde per singulas lunae *φάσεις* ad *νεομηνίαν* h. e. Kalendas redit. § 13 post Kalendas tractaverat Nonas quoque et Idus, cuius disquisitionis paucissima supersunt verba; deinde se convertit ad triginta dies, quibus mensis componitur, tractatque naturam numeri tricenarii (§ 14).

Quibus rebus narratis tractatum de ipso mense exhausit Lydus, iamque ultra progressus dicere instituit de distributione temporis *εις αἰῶνα, εις χρόνον, εις καιρόν, εις ἐνιαυτόν* (§ 15), quorum *χρόνον* et *καιρόν* statim expedit, *αἰὼν* vero illi est *ἄπειρός τις τῶν οὐρανίων σωμάτων περιπόλησις ἢ αὐτοῦ τοῦ παντὸς οὐρανοῦ παντελὴς ἀνακύκλησις* (p. 55, 17): e qua definitione decurrit ad errantium stellarum *περίοδον*, quae partem facit huius *περιπολήσεως* quaque efficitur annus qui vocatur magnus (§ 16). atque iam restat, ut promisso § 15 dato stet Laurentius dicatque de anno, cumque in libri initio de anni secundum astronomos definitione egerit et de anno magno (§ 16), superest ut dicat de anno civili. cuius initii descriptionem § 17 institutam mox relinquit considerando eos motus, qui in caelo sunt (§ 18. 19); pergit deinde de anno apud Lydos dei loco habito (§ 20) et *ὡς ἐν παρόδῳ* de Pane deo apud Lydos culto (§ 21); tum vero regreditur ad eam viam, unde deflexit, narratque annum ab omnibus populis in duodecim menses distribui, eorumque diversos nobiscum communicat nomina (§ 22); quibus enarratis ad anni initium, cuius naturam § 17 explanare coeperat, redit et de tribus anni initiis agit, quae observabantur a Romanis, sacrale patrium cyclicum: sacrale Kalendis Ianuariis, patrium Kalendis Martiis, cyclicum Kalendis Septembribus, quorum hoc ultimum initium erat indictionis; qua commemorata ad ipsam describendam indictionem a Graecis *ἐπιπέμνησιν* vocatam excurrit: quo excursu expletur, quod huius libri reliquum est usque ad finem paragraphi vigesimae tertiae. atque tertii quoque libri tot fragmenta superesse putaverim, ut qualis quondam integer fuerit facile animo fingere nobis possimus.

Quibus praemissis ad eam quam proprie sibi sumpserat materiam aggreditur agitque in eo libro, quem numerare solemus quartum, de singulis mensibus Laurentius, ita ut in duodecim partes dividatur hic liber; harum partium, ut fieri solet, ab epitomatoribus fusius et diligentius excerptae sunt priores, brevius et negligentius posteriores,

quae adeo contractae sunt, ut in his singulorum fragmen-
 torum nexum, qualis quondam fuerit, resarcire temptan-
 tibus desperandum sit. hoc solum cognoscere licet, in
 singulis mensibus idem fere quod Graeci vocant *σχῆμα*
 sibi proposuisse Laurentium, praeter illud autem excur-
 rendi mori nimis indulgisse. incipit enim plerumque a
 nomine, unde dictus sit mensis quisque (*ὄθεν καὶ ὅπως τὴν
 προσηγορίαν αὐτῶν ἕκαστος εἴληφε* p. 18, 4), si forte a deo
 appellatus est, tractantur illius natura nomina signa, si
 ab imperatore, res ab eo gestae. alterum est, ut singu-
 lorum mensium ex ordine enumerentur feriae et describa-
 tur, quidnam in iis observare Romanis fuerit solitum (*καὶ
 ἔπερ καθ' ἕκαστον αὐτῶν τοῖς Ῥωμαίοις πάλαι παρατεθήρη-
 ται* ibid.). praeter has autem duas res sibi constantes
 nulla est norma, quam sequatur Lydus, sed in reliquis
 ordinandis Fortuna dominatur. sic modo Romanorum
 mores narrat Laurentius, quorum fata, si ulla ratione fieri
 potest, inde a temporibus fabularum usque ad suam tractat
 aetatem, vocatis in comparationem reliquarum gentium,
 imprimis Lydorum popularium suorum institutis; modo
 Graecorum religionem unam et alteram explicat secundam
 mythographorum et philosophorum doctrinas physicas;
 modo occasione data pusillas quasdam e Caesarum vita
 depromit fabulas, modo mirabilia aliqua e rerum natura
 petit, aut dierum significationes astronomicas, stellarum
 ortus et occasus coniungit cum tractatu philosopho poe-
 tarum sententiis ornato. vides igitur ex his, materiam
 libri quarti de mensibus Lydiani adeo variam fuisse, ut
 mirum non sit, quod plurima perire passi sint epitoma-
 tores, quorum animi secundum illorum temporum studia
 magis intenti erant in sequiorum philosophorum doctrinas
 quam in Romanorum antiquitatem. iam vero unum super-
 est momentum, quo usi quantum intercederit aestimare
 possimus. servata enim esse meminimus libri quarti duo
 folia integra e codice Caseolino O avolsa, quibus centum
 et sexaginta complentur editionis versus; horum autem
 per excerptorum codices traduntur viginti circiter et sex,

h. e. sexta fere versuum pars. si vero omnibus partibus eandem rationem inter opus integrum et excerpta quae supersunt intercessisse putamus, sextam tum fere libri quarti partem hodie superesse patet; fortasse autem paulo plura habemus, quoniam in ultimis — ad Novembrem enim et Decembrem menses pertinent folia illa — studio iam languescente pauciora quam initio mutuatos esse epitomatores probabile est.

Diximus adhuc de libri Laurentiani habitu, qualis ^{Lydi verba restituenda} est restitutus, agamus iam de singularum sententiarum vocularumque forma, num inde a Ioannis Lydi temporibus integra ad nos pervenerit. atque hoc quidem pro certo possumus affirmare, in animo fuisse iis, qui epitomatorum munere functi sunt, plerisque quos exscribebant locis, verborum nexum integrum, ut erat in ipso Laurentii libro, retinere: id enim eo demonstratur, quod, ubi easdem sententias excerpterunt XYS, saepissime verbo tenus conspirant hi codices. sed aliis locis contrarium quoque usu venit, nempe ut singuli librarii codicum, cum in brevius contraherent Laurentii verba, enuntiatorum effigiem adeo mutaverint, ut diversae eiusdem sententiae exorerentur tamquam recensiones, e quibus eam quae genuina esset eligere non omnibus locis aequae erat facile: etiamsi enim in universum hanc legem statuere liceat, veram esse eam lectionem, quae prae reliquis minus in artum sit contracta, interdum tamen maior verborum copia interpolatoribus debere videtur. quare de his locis singillatim ferenda erant iudicia. praeterea autem evitare non poterant codicum librarii, quin hic illic, initio imprimis sententiarum et fine, nonnulla mutarentur in ipso excerptendo, et quin paullatim compluribus locis sese insinuarent menda aliqua, quibus verborum integritas foedaretur. sed earum quidem, quibus priores laborabant editiones, corruptelarum plurimae e medio sunt sublatae, sive inspectis denuo codicibus iam pridem notis, cum in illis talia omnino non legi apparuisset, sive novis adhibitis libris manu scriptis, quorum lectione reliquorum

corruptelae sanarentur. sic iam e. g. corruptae illi lectioni *μητρόχου* (p. 105, 19) medicinam parare opus non erit, neque de nominibus septem Romanorum collium (p. 173, 2, cf. G. Wissowa, Septimontium et Subura, in Satura Viadrina p. 4) disserendum erit. attamen complures restant loci, quibus verborum conexus paulo turbatus videatur esse: quamvis his initio parcendum esse statuissem, quippe qui plura haberem proferenda, sed de quibus ambigi posset, num vera essent, tum, cum complurium virorum doctorum mihi suppeditarentur coniecturae, earum splendore commotus hic illic verborum contextui inserendas illas esse decrevi. interdum vero num hoc recte fecerim dubito: cum enim saepius non liqueat, utrum Lydi an librariorum graecitati debeantur eae quae corruptae videbantur voculae, neque ad hunc diem satis constet inter viros doctos, quasnam licentias in conecendis verbis usurpaverint auctores graeci inde a sexto usque ad decimum quintum saeculum, vereor ne interdum, cum codicum errores emendare studuerim, ipsos auctores — iam enim non de uno Laurentio, sed de epitomatoribus quoque sermo est — correxerim. sic e. g. p. 138, 15 pro verbis *διὰ τοὺς ἄρτους . . . κατασκευάζειν* dedi *διὰ* <τὸ> *τοὺς ἄρτους κτλ.*, sed nunc video, simili modo τὸ omitti p. 81, 11. 84, 12: ita ut appareat, illius temporis morem fuisse, articulum omittere, ubi inter *διὰ* praepositionem cum accusativo casu iunctam et infinitivum intercedebat alter accusativus. simili modo suadente Boeckhio (cf. p. 169, 4) voculam *ἐν* addidi, ubicumque planetae *domus* indicatur: quod necessarium non fuisse in sequiorum temporum Graecitate benigne me docet Gu. Kroll; et p. 1, 1 vocem <*συγγράψαντες*> falso suppletam esse me monuit R. Foerster prolatis his exemplis: schol. Laur. ad Soph. El. 157 *ὡς ὁ τὰ Κύπρια*, Herod. *περὶ μὲν λεξ.* p. 9 (II p. 414 Lentz) *ὡς ὁ τὰ Κύπριά φησι*, schol. Ven. II. E 326 *ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα*, schol. Eur. Hec. 910 *ὡς δὲ ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα*.

Cautius me retinui, ubicumque de lacunis, quibus

pluribus locis laborant Lydi codices — imprimis O —, replendis res erat prohibebat enim, quominus omnes explerem, exemplo quodam, quod quin addam hoc loco facere non possum, quia illo demonstratur, eum quoque, qui Graecae linguae quam peritissimus sit, non semper paucarum litterarum vel verborum quae evanuerunt sensum recte posse restituere. liceat autem iam inter se conferre ea, quae quondam in codice O supplevit C. B. Hasius, quaeque nunc e codice S integra prodierunt, ed. p. 167, 17 sqq.

O, Hasius.

αί > δὲ παραβᾶσαι ψυχαὶ ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον αἰῶνα, ἐπὶ ἀπαλλαγῶσι τοῦ σώματος, <πλανῶνται πολλοὺς τινὰς ἐλιγμοῦ>ς, καὶ φέρονται κατὰ τοῦ ἀέρος σφενδονοῦμεναι <εἷς τινὰς πυ>ράδεις καὶ <φλογ>ώδεις ζώνας, ἅς οἱ ποιηταὶ Πυριφλεγέθοντα καὶ Τάρταρον καλοῦσιν. ὁ μὲν Ἐρμῆς περὶ μόνου τοῦ καθ'αρμοῦ ψυχῶν, ὁ δὲ Ἰάμβλιχος ἐν τῷ πρώτῳ τῆς περὶ καθ'αρότητος ψυχικῆς πραγματείας καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως αὐτῶν μέμνηται) ..... ἑλη ..... ἅλλως ἡλίου χῶρον τῷ Ἰδιδ' ἡλίου, παρ' ᾧ φησι καὶ τὰς ἐκκεκαθαμένους εἰς αὐτὰν ψυχὰς.

S, editio.

αὶ δὲ παραβᾶσαι ψυχαὶ τὸν τῆς εὐσεβείας κανόνα, ἐπὶ ἀπαλλαγῶσι τοῦ σώματος, παραδίδονται τοῖς δαίμοσι καὶ φέρονται κατὰ τοῦ ἀέρος σφενδονοῦμεναι καὶ κατὰ τὰς πυράδεις καὶ χαλαζώδεις ζώνας, ἅς οἱ ποιηταὶ Πυριφλεγέθοντα καὶ Τάρταρον καλοῦσιν. καὶ ὁ μὲν Ἐρμῆς περὶ μόνου τοῦ καθ'αρμοῦ τῶν ψυχῶν, ὁ δὲ Ἰάμβλιχος ἐν τῷ πρώτῳ τῆς περὶ καθ'οδοῦ ψυχῆς πραγματείας καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως αὐτῶν μέμνηται, τὸν ὑπὲρ σελήνης ἄχρως ἡλίου χῶρον τῷ Ἰδιδ' ἡλίου, παρ' ᾧ φησι καὶ τὰς ἐκκεκαθαμένους εἰς αὐτὰν ψυχὰς.

quae cum comparaveris, non miraberis, me, ubi tale quid vel Hasio accidisse vidissem, cautissimum in explendis lacunis factum esse.

editionis
instituto

Quibus expeditis iam ad ipsum editionis habitum accedamus, quem ita institui, ut singulis paragraphis adscriberetur numerus editionis Roetherianae — ut omnino illam Bekkerianae praetuli, quippe qua novi fere nihil praestitum esset — singulis vero versibus adderetur codicum nota, e quibus petiti essent; ipsas codicum lectiones apparatusi quem vocant critico inserui, itemque virorum doctorum coniecturas, quarum tamen omisi eas, quae nunc in ipsis codicibus leguntur, easque, quas nullius pretii esse duxi. addenda autem iis erat fortasse ea, in qua L. Cohnius periculum fecit ad fidem Philonis de opificio mundi § 117 (ed. Cohn-Wendland I p. 41), ubi Lydo p. 34, 21 pro $\delta\acute{\iota}\alpha$ vindicavit $\delta\acute{\iota}\gamma\alpha$. itemque si quae essent testimonia ipsorum Laurentii verborum ab aliis codicibus vel scriptoribus servata, eodem recepta sunt; addidi autem praeterea apparatusum auctorum ab Ioanne laudatorum: in quo nota 'cf.' saepius apposita signatur, auctoris loco non eadem legi quae apud Lydum, attamen illum ab hoc indicatum esse videri. sed non de omnibus auctoribus a Laurentio prolatis rem ita agere potui, quia saepissime in afferendis illis neglegentior est Philadelphenus; interdum etiam fore ut locum aliquem apud Neoplatonicorum quendam adhuc latentem in lucem protraham spero; unum incuria mea omissum iam nunc addere iuvat: ad p. 139, 2 Porphyrium apud Eusebium, praep. ev. III, 11, 7.

De fragmentis sedis incertae et falso attributis modo dixi. indices ita composui, ut primo loco auctorum indicem proponerem h. e. eorum, quorum nomina ab ipso Laurentio proferuntur; quodsi eorum, quos re vera inspexit Lydus, conscribere vellem, longe alius esset futurus, sed id ut facere possim, longiore opus erit disquisitione, quae spatium prolegomenis concessum multum sit egressura; spero autem, alia data occasione mihi eventurum esse ut disseram de Laurentii fontibus. accedunt glossarum et nominum indices; cumque his tribus, auctoribus glossis nominibus, eas contineri res putarem, ob quas a viris

doctis evolvitur Lydus, alios praeterea indices faciendos non institui.

Foliorum ut e prelo prodierunt singula summa diligentia et insigni cura inspexerunt Albrechtus Dieterich, Guilelmus Kroll, Georgius Wissowa, qui opera in usum meum impensa egregie de me sunt meriti; nec non plurima ad restituenda Lydi verba attulerunt, id quod e nominibus illorum in notis saepissime laudatis cognoscere poteris. ipse si in scribendis nonnullis oculis non semper constiterim mihi, ut difficilior est quae tractatur materia, in qua profecto dies diem doceat, graviter non feres, itemque, si qua tyothesarum errata oculos meos fugerunt libenter ignosces, quorum in perlegendo libro iam typis mandato imprimis me offenderunt: p. 13, 17 scribendum *προσγραφή* — p. 23, 12 *μοννάδα* — p. 64, 9 *αίτιων* — p. 81, 8 X addatur in margine — p. 168, 6 app. *δεξιόμενοι* — quae ut benigne corrigas peto.

Conspectus eorum editionis locorum, qui in praefatione tractantur

(Romanis numeris praefationis, arabicis editionis paginae indicantur).

1, 1—183, 19	LXI	8, 7	LV	21, 20	LV
1	LXVIII.	9, 5	L	22, 15	LXV
	LXXXVIII	11, 3	XLII	23, 3—12	XLII
11, 12	XLII	4—16	XLV	12	XCI
2, 21—23	L	10	LXII	13	LXV
24—182, 4	LII	12, 1	XLII	24, 1	LV
24—158, 16	LII.	2	XV	25, 12—18	XLII
	LIII	13—18	XLV	26, 1—8	XLII
24—3, 12	LVIII	22—13, 10	XLII	13, 14	LIX
3, 17—7, 14	XXXII	13, 11—14, 9	L	16	LVIII
19	ib.	11	XXXI	17	LV
4, 4	ib.	17	XCI	20	ib.
23—5, 3	ib.	14, 11—20	LXII.	27, 7	LXVIII
23—26	ib.		LXVII	12—28, 2	XLII
26	ib.	15, 1	LXII. LXIV	28, 21—29, 2	ib.
27—5, 3	LIX	4	LXIV	29, 2—4	ib.
5, 3—11	ib.	16, 5—10	XLII	16—30, 7	XXXVII
6	XLII	11—15	ib.	30, 17—22	XLIII
7—11	XXXII	16—17, 15	VIII.	18	LV
15—6, 1	ib.		IX. LXXIV	31, 9—19	XLII
16—6, 14	L	17, 16—21	L	11	LV
6, 5—7	XXXII	18, 3—10	XXXV.	32, 13	LXII
7—10	ib.		XXXVII	14	LXIV
7—9	LIX	4	LXXXVI	33, 8—34, 6	XLIII.
7	XXXII	11—20, 4	XXXVII		XLVII
14—19	LIX	11	LII	34, 21	XC
24	XXXII	12—20, 12	XXXV	35, 3	LXV
7, 1	ib.	12—20, 4	XLII	35, 13—20	XLII
14, 15	L	20—20, 12		36, 5—9	ib.
20	XXXIV		XXXIII	16	LXVIII
23, 24	L	21, 1—36, 5	LIV	17—37, 25	XLII
		3—8	XLII	38, 1—12	XXXV

CONSPECTUS

XCMII

38, 13—16	XLII	51, 5—52, 6	XLIII	68, 11	XXXIV
39, 1	ib.	17—52, 6	XXII	17	LXVIII
8	LVI	17	LXVIII	69, 23—70, 12	XLIII
16—40, 3	XLIII	52, 6	XXXIII	70, 20—71, 22	ib.
16—18	XXXV	7	XXXIV	71, 22	LXVIII
16	XLVII	53 app.	XVII. XIX	72, 1—20	XLIII
40, 2—18	XXXVI	16—54, 1	XLIII	12	LXVIII
4	XLII	54, 9	LXVIII	73, 11—15	LIV
41, 14—42, 5	ib.	10—17	XLIII	16—20	XXXVI.
42, 2	LXVI	55, 10, 11	ib.		XLV
9	LXIX	17—20	XXXVI	74, 9	XLIX
10	LXVI	17	LXXXV	14	LXIX
17—43, 1	XLII	24—57, 23	XLIII	15—20	XXXVI
20	LXVIII	58, 4—17	ib.	24—76, 8	ib.
43, 4—6	XLII	21—59, 3	ib.	75, 2	LXVIII
10	LXVI	59, 15—19	ib.	7—77, 8	XLIII
17—49, 20	LIV	20—61, 9	XXXVI	13	XXXIX
17—19	XLIII		XXXVIII	77, 9	XVII. XIX
19—44, 1	XLII	60, 11—17	XLIII	78, 3	LXVIII
19	XLII	12	XLVII	10, 11	XLV
44, 2—5	ib.	16	XXXIX	80, 12—81, 7	XLIV
11	LXVI	18—61, 7	XLIII	12	XV
12—14	XLIII	61, 7	XLI	81, 8	XCI
15—45, 12	ib.	62, 4—6	XLIII	11	LXXXVIII
15—45, 7	XXXVII	63, 3—158, 6	LIV	82, 8—11	XLIV
45	L	3—6	XLIII	12	LXVI
17	LV	3	LVIII	83, 2—13	XXXVI
18—46, 2	XLIII	4	XXXVI. LXIX	2	XLIV. XLIX.
	XLVII	7	LXII		LVIII
46, 2	XLVII	9	LXVIII	9	LXVIII
5—7	XLIII	10	XLIX	13—84, 1	XLIV
47, 6—11	XLIII	64, 3	XX	84, 3	XV
18—48, 16	ib.	4	XIX. LXIX	4—11	XXXVI
48, 6—18	LIV	5	LXV	12	LXXXVIII
6—9	LVIII	6	XV. XVI	14—86, 11	XXV
6	LVII. LXXXV	9	XCI	14—85, 6	XLIV
8	LV	13, 14	XLIII	14	XXVI
16	LVI	65, 7	LXVI	16—18	XXVII
49	XLIX	66, 4—7	XXXVI	85, 1	XVI. XIX
1	LVI	4	LXIX	7	XXVII
49, 21	XVI. XIX	12—17	XLIX	10—18	XLIV
24—53, 5	XXXV	18, 19	XXXVI	18—86, 11	ib.
50, 9—14	XLIII	67, 7—12	XLIII	18—22	XXVII
11—53, 5	XXXVII	23—69, 7	XXXV	22	XXVII. LXVIII
11	XXXIII	25	XXXIV	86, 12—23	XLIV
14—51, 5	XLIII	68, 6	XLIII	24—87, 2	XLIX

XCIV

CONSPECTUS

87, 7—12	XLIX	119, 1—9	XLV	136, 14	LVIII
88, 19—23	LIX	119, 14	XLIV	137, 2—3	XXXVI
89, 7	XXXII	120, 1—3	ib.	5—21	XLV
10—13	LIX	120, 4—6	XLV	5	XVII. XIX
10	LXV	14 XV. XVI. XIX		15—18	XXXVI
13, 21	XXXII	17	LXVI	138, 3—7	XLV
90, 1—13	LIX	121, 7. 8	XLIV	4	LXVI. LXVIII
24—91, 9	XLIV	25	XXX	15	LXXXVIII
91, 11—17	XXXVI	122, 6—11	XLIV	18—139, 7	XLV
16	LVIII	18	LXVIII	139, 2	XC
25	XLIX	24	ib.	7	XV
93, 7—98, 13	XLIV	123, 1—4	XLIV	22—140, 6	XLV
98, 22—25	XXXVI	23. 24	LXVIII	140, 21—141, 11	ib.
99, 1—14	ib.	124, 5	XV	141, 13	XXXVI
14—100, 19		11. 12	XLIV		XLVIII. LVIII
	XLIV	11	LXVII. LXVIII	142, 9—143, 6	XLV
19	LXV	125, 8	XLIV	11	LXVIII
100, 3	LXVI	15—20	LXIII	143, 5	XXXVI
101, 23	LXVIII	126, 1	LXVIII	8—144, 5	XLV
102, 5—105, 12	XXXIX	5—15	XLIV	10	XV
104, 20—105, 12		12	LXVIII	144, 3	XXXVI
	XLIV	23	LXVI	6—148, 24	LXI
22	XXX	127, 15—21	XLV	145, 2	LXIX
105, 19—106 11		15	XXXVI	8	ib.
	XXXVI		LVIII	18	ib.
19	LXVII.	128, 13	LXVI	147, 3	XVIII
	LXXXVIII	129, 5	ib.	11	LXIX
107, 17—19	XLIV	7	LXII	148, 17	LXV
17	XV. XVI.	10	LXIV	25—149, 7	XLV
	XIX. LXII	11	ib.	149, 19	XXXVI
108, 6	LXVI	15	XV. XIX		XLVIII. LVIII
109, 7—111, 15	XLIV	16	XVI	150, 4—8	XXXVI
111, 1	XLIX	130, 6	LXVIII	4 XV. XVI. XIX	
18—112, 6	XLIV	14—16	XLIV	8—15	LVIII
112, 7—13	XLIV	131, 8—132, 2	ib.	15—151, 3	XXXVI
23	LXV	132, 3—7	XXXVI		XXXVI
113, 5—8	XLIV	3—6	XLV	18—151, 10	XLV
11—14	ib.	7	LXII	23	LXV
114, 6 XV. XVI. XIX		10	XV	151, 2	LXVI
12—115, 9	XLIV	15—20	XLIV	15—20	XLV
116, 18	LXII	17—20	XXXVI	152, 8—21	ib.
20 XV. XVI. XIX		19	LXV	22	XXI
117, 27	LXVIII	133, 2	XXI	23	XXXVI
118, 5—16	XLIV	9—135, 7	XLIV	153, 7—154, 12	XLV
5—13	XXXVI	135, 8	LXV		ib.
9	LVIII	13—136, 10	XLIV	155, 4—7	

CONSPECTUS

XCV

155, 23	LXV	164, 21—165, 1	178, 2—180, 9
156, 3	ib.	XXXVI XLVI	LXXIV
157, 10—12	XLV	165, 3—17	2—14 XLV
158, 1—12	XLV	17—168, 20 VII	11 XLIX
3	LXVI	166, 19, 20 XXXVI	15—179, 9 XLV
10—12	XXXVI	167, 15—168, 2 XLVI	179, 10—16 ib.
15	LXVI	17 LXXXIX	17—180, 9 XLVI
16—159, 1 XLV		21 IX	180, 10—16 VIII.
16 XXXVI. XLI.		26 ib.	LXXXIV
	LVIII	168, 5—8 VIII	17—19 LXXV
159, 2—4	LVIII	6 XCI	20—181, 3
12	LXII	21 XVII	LXXXIV
159, 13	LXIV	21—169, 2	20, 21 XLIX
19—21	XLV	XXXVI	22, 23 L
160, 8	LXVIII	169, 4—18 XLVI	24 ib.
16—161, 2 LIV		4 LXXXVIII	25—181, 3 ib.
161, 18, 19 XLV		20, 21 XXXVI	181, 6—182, 4 LXXV
21—162, 6		22—173, 10 VII	6 XVI. XIX. LVII
XXXVI		173, 1—4 XXXIV.	18 LXVI
25—162, 7 XLV		XXXV	182, 5—183, 19
162, 9—11 XXXVI.		2 LXXXVIII	LXXV
XLV		15 LXV	183, 6 LXVI
163, 3—6 XLV		18—174, 31	20—184, 3 LX.
3 XV. XVI. XIX.		XVII. XIX	LXXXV
	LXII	174, 22	184, 4—9 LXXXV
4	LXIX	24 XIX	10—16 XXXIV.
7	XXXIV	29 XIX	XXXV. LXXXVII
164, 7	LXV	175, 1—176, 25 XLVI	

Tabula codicum atque editionum.

www.libtool.com.cn

- O Caseolinus Parisinus supplementi graeci 257, cf. praef. p. VI
- X consensus codicum recensiois Barberinae:
A Barberinus II 15, cf. praef. p. LX
B Parisinus graecus 3084, cf. praef. p. LXI
T Cryptoferratensis graecus Z-δ-VI, cf. praef. p. LXI
- Y consensus codicum recensiois Planudeae:
C Vaticanus graecus 951, cf. praef. p. LII
D Ottobonianus graecus 345, cf. praef. p. LII
E Vaticanus Palatinus graecus 141, cf. praef. p. LII
F Parisinus graecus 1409, cf. praef. p. LIII
G Laurentianus plut. LIX 30, cf. praef. p. LIII
L Laurentianus plut. LXXIV 13, cf. praef. p. LIV
M Marcianus graecus 320, cf. praef. p. LIV
N Vaticanus Palatinus graecus 209, cf. praef. p. LIV
- P Parisinus graecus 1630, cf. praef. p. XXXI
- Par. Parisinus graecus 854, cf. praef. p. XXIX
- R Parisinus supplementi graeci 607 A, cf. praef. p. X
- H Hamiltonianus 555, cf. praef. p. XXXV
- S Scorialensis graecus Φ-III-1, cf. praef. p. XXXIX
- Cedren. Georgii Cedreni historiarum compendium, cf. praef. p. XLVIII
- Suid. Suidae glossarium, cf. praef. p. XX
- de mag. I. Laurentii Lydi .. de magistratibus rei publicae Romanae ed. I. D. Fussius, Par. 1812
- de ost. I. Laurentii Lydi liber de ostentis iterum edidit Curtius Wachsmuth, Lipsiae 1897
- Sch editio Nicolai Schowii, cf. praef. p. LXX
- Hasius C. B. Hasii editio fragmentorum Caseolinorum, cf. praef. p. LXXXI
- Rr Guilelmi Roetheri editio, cf. praef. p. LXXXI
- Bekker Immanuelis Bekkeri editio, cf. praef. p. LXXXI
-

LIBER PRIMUS.

- Er I, 1 1. Ὅρθῶς ἔρα οἱ τὰ μυθικὰ <συγγραφεύωντες> τὸν Χ Κρόνου τοὺς ἑσπετοῦ παῖδας ἀφανίζοντα ποιοῦσεν, αἰνιττόμενοι δὴ πᾶσι τὸν χρόνον κατέραι τε ἔρα καὶ ὄλεθρον τῶν ὑπ' αὐτοῦ φρομένων γίνεσθαι. † φάρυγος.
- 2 2. Θυράμβον ἀνόμαζον οἱ Λιονέσου θεράποντες τὴν πομπὴν ἀπὸ τῶν θυράων καὶ τῶν ἰάμβων, οἰοῦντι . . . τῶν σακράτων, ὡσαυτὲ θυράμβον· ἢ ἀπὸ τοῦ θροῦν, κατὰ Πλοῦταρχον.
- 3 3. Οἱ Λυδοὶ φασιν ἐφεῦρον τὸν οἶνον· καὶ οὐκ οἶσαν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ σπυγῆς φυτόν. 10
- 4 4. Ὅτι μύστον τὸν οἶνον οἱ Ῥωμαῖοι ἔργασαν ΧS καλεῖν ὡσαυτὲ μύστην. ὅτι μυστήριον πρῶτος Σαρδιανοὶ προσηγόρευσαν.
- 5 5. Σαβίνος ἐκ τῆς παρὰ τὸν οἶνον γαρμίας φερο- Χ τῆμας ἀνεμάσθη· τὸ γὰρ Σαβίνος ὄνομα σπορέα καὶ 15 φυτευτὴν οἴνου διασημαίνει.
- 6 6. Μεσσαπία ἢ Καλαβρία, ἀπὸ Μεσσαπίου
- 7 7. Λουκανία τῆν ἀλσαδεστάτην· τὸ γὰρ ἄλσος
- v. 8 cf. Plut. Marc. 22.

v. 1 τὰ omis. A | οἱ μυθικοὶ Sch | οἱ τὰ μυθικὰ <συγγραφεύωντες> Hasius 4 τῶν] τὸν B | † φάρυγος add. A 5 ἐνόμιζον B 7 lacuna quattuor litterarum post οἰοῦντι A 11 ὅτι — 12 μύστην S; μύστον τὸν οἶνον οἱ Ῥωμαῖοι ἔργασαν. ὅτι μυστήριον — προσηγόρευσαν, ὡσαυτὲ μύστην X 18 ἀλσαδεστα, corr. -τάτην A

X κατὰ στέρησιν λούκον οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι παρὰ τὸ ἀφεργές, ὡς ἀξυλον τὴν ὕλην.

8. Ὁ Εὐάνδρος πρῶτος γράμματα ἀπὸ τῆς Ἑλλά- Rr I
δος, τὰ λεγόμενα Κάδμου, εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκόμισεν,
5 οὐ τοσαῦτα μὲν, ὅσα νῦν ἐστίν — οὐδὲ γὰρ οὕτως ἡ
παλαιότης παραδέδωκε — μόνα δὲ ἕξ πρὸς τοῖς δέκα,
τοῦ ξ̄ καὶ τοῦ ξ̄ καὶ τοῦ ψ̄ ἀντὶ διπλῶν, τοῦ θ̄ καὶ
τοῦ φ̄ καὶ τοῦ χ̄ ἀντὶ δασέων, τοῦ η̄ καὶ τοῦ ω̄ ἀντὶ
μακρῶν ὕστερον προσεξευρημένων. πέντε γὰρ ἦν τὰ
10 πάλαι φωνήεντα, τοῦ μὲν ε̄ στοιχείου τὴν τοῦ η̄ παρε-
χομένου χρεῖαν, τοῦ δὲ ο̄ τὴν τοῦ ω̄, ὅπερ ἔτι καὶ νῦν
παρὰ Ῥωμαίοις ἐστὶ καὶ μόνῳ τῷ χρόνῳ τὴν δύναμιν
ἀμείβει. ὕστερον δὲ Μάρκος Φλάβιος, γραμματιστῆς
Ἰταλός, τοῖς Ἑλλήσιν ἀκολουθήσας, τὰ λοιπὰ στοιχεῖα
15 τοῖς Ῥωμαίοις ἐπέγραψεν. φιλεῖ γὰρ ὁ χρόνος ἐναμεί-
βειν τὰ πράγματα.

9. Φοίνικες πρῶτοι τοκογλύφοι καὶ ὀβολοστάται¹⁰
τυγχάνοντες, γράμματα καὶ σταθμοὺς καὶ ἀπλῶς τὸ
κερδαίνειν ἐπενόησαν, ὅθεν καὶ κατήλους αὐτοὺς οἱ
20 ποιηταὶ καλοῦσιν. ἀλλ' ἐπανίωμεν ὅθεν ἐξεκλίνομεν.
X Cedren. 10. Τρισώματον τὸν Γηρονόγην φασίν, οὐχ ὅτι τοσού-¹¹
τοις ἐχρήσατο σώμασιν, ἀλλ' ὅτι τρεῖς νῆσοι ἐν τῷ
ᾧκεανῶ κείμεναι συνεμάχουν αὐτῶ.

Y 11. Ὅτι Ἐρμυλον τὸν περὶ Ἰταλίαν, ὃν κατασχῶν⁸
25 Εὐάνδρος, ὁ τῆς μαντικῆς Καρμέντης υἱός, ἔσχε τὴν
χώραν, τριψυχον γενέσθαι ὁ μῦθος αἰνίττεται φιλο-

v. 2 Π. A 155 ἐν ἀξόλω ἐμπέση ὕλη.

v. 4 τὴν omis. B 5 οὐ τοσαῦτα Hasius οὗτος ἀτὰ X
6 παραδέδωκε] παρεδ B 7 καὶ τοῦ φ̄] καὶ τοῦ omis. B
15 ἀμείβειν B 18 τυγχάνοντες A 20 ἐξεκλίναμεν A
§ 10 Georg. Cedren. hist. comp. p. 298,²⁴ Bonn.

σοφώτατα· τριπλᾶς γὰρ ἔχειν τὴν ψυχὴν δυνάμεις ὁ Υ
 ἐν Φαιδῶνι Σωκράτης παραδίδωσιν, ἡνίοχον μὲν τὸν
 νοῦν, ἵππους δὲ τὰς τῆς ψυχῆς δυνάμεις. ταύτη καὶ
 χαλινῶσαι τὴν ψυχὴν θεσπίζει τὰ λόγια·

χρῆ δὲ χαλινῶσαι ψυχὴν βροτὸν ὄντα νοητόν, 5
 ὄφρα μὴ ἐγκύρση χιθονὶ δυσμῶρα, ἀλλὰ σαωθῆ.

τῆς γὰρ τῶν ὄλων φύσεως ἔξ ἐναντίων δυνάμεων τυγ-
 χανούσης, ἀνάγκη καὶ τῇ διὰ πάντων κερχωρηκίᾳ
 ψυχῇ τὰς ἐναντίας ἐφαρμόζειν ἀρχάς· τὸ μὲν γὰρ αὐ-
 τῆς λογικὸν ἐκ τῆς μονάδος — τουτέστι τοῦ νοῦ — 10
 τὸ δὲ θυμικὸν καὶ ἐπιθυμητικὸν ἐκ τῆς δυάδος — οἷον
 τῆς ὕλης — ἐστί· κἂν εἰ τὸ λόγιον ὄλην τὴν ψυχὴν
 τριάδα θείαν παραδίδωσι· φησὶ γὰρ ὁ αὐτός·

ψυχᾶν σπινθῆρα δυοὶ κράσας ὁμοιοίαις
 νῶ καὶ νεύματι θείᾳ, ἐφ' οἷς τρίτον ἄγγον ἔρωτα, 15
 συνδεικνὸν πάντων ἐπιβήτορα σεμνόν, ἔδηκεν.

est Rr 12. Κίρκη τις ἦν ἐν Ἰταλίᾳ τῷ τε γένει περιφανῆς P
 καὶ τῷ κάλλει διαπρεπῆς, ἣτις καὶ τοῦ Ὀδυσσεῶς πλα-
 νωμένου ἐν Ἰταλίᾳ σὺν τῷ Διομήδει ἐρασθεῖσα καὶ
 συγγενομένη τούτῳ ἔτεκεν ἔξ αὐτοῦ τὸν Αὔσονα, τὸν 20
 τῆς χώρας πάσης ἐν ὑστέρῳ κρατήσαντα, ἔξ οὗ καὶ
 Αὔσονία ἢ ἐσπέριος ἐκλήθη. αὕτη γοῦν ἢ Κίρκη διὰ
 κάλλους ὑπερβολὴν τοῦ Ἥλιου θυγάτηρ εἶναι ἐκόμ-

v. 2 Phaedo non est, immo Phaedrus Platonius p. 253 sqq.
 5—6 Gu. Kroll, de oraculis Chaldaicis (Bresl. philol. Abh.
 VII, 1) p. 52. 14—16 Kroll de or. Chald. p. 26¹

v. 6 ὄφρ' ἂν (ὄφρ' ἂν C) μὴ συγκύρση CEG, in marg. ab ead.
 m. ἴσως οὕτως ὀφείλει· ὄφρα μὴ ἐγκύρση E 14 κερῶσας F'
 15 πνεύματι ci. Kroll § 12 = cod. Par. gr. 1630 (P) f. 113^r sqq.
 περὶ ἱπποδρομίου, cf. Le Moigne, Varia sacra I, 503 20 τὸν δὲ
 τῆς P

Ρ παῖς καὶ εἰς τιμὴν τοῦ οὐκείου δῆθεν πατρὸς ἰππι-
 κῶν ἀγῶνα πρώτη ἐν Ἰταλίᾳ ἐτέλεσεν, ὃς δὴ καὶ ἔξ
 αὐτῆς ὠνομάσθη κίρωσ. ἐν δὲ Ἑλλάδι πρότερον
 Ἐνυάλιος, υἱὸς Ἰσοιδάωτος, ἐν ἡμέραις Μανυσέως δι-
 5 πάλω ἐχρήσατο, Οἰνόμαος καὶ ὕστερον τετραπάλω·
 οὗτος δὲ ἦν βασιλεὺς Πισαίων, ἦγε δὲ τὸν ἰππικὸν
 ἀγῶνα μηνὶ Μαρτίᾳ εἰκοστῇ τετάρτῃ ὑψουμένου τοῦ
 Ἑλλίου. καὶ αὐτὸς μὲν ἐφόρει χλοανὸν ἤρουν πράσι-
 νον ὑπὲρ τῆς γῆς· ὁ δὲ ἀνταγωνιζόμενος βέντετον
 10 ὑπὲρ τῆς θαλάσσης, καὶ οἱ μὲν μεσόγειοι ἔχαρουν τῷ
 πρασίνω, οἱ δὲ παράλιοι τῷ βενέτω· ἑπαθλον δὲ τῆς
 ἀγωνίας ταύτης προετίθει Οἰνόμαος τῷ νικῆσοντι αὐ-
 τὸν τὴν ἰδίαν θυγατέρα Ἴπποδάμειαν, τὸν δὲ ἤτη-
 θέντα φρονεῖσθαι ἀντίκα. μέλλοντα γοῦν τὸν Πέλοπα
 15 τῷ Οἰνομάῳ ἀνταγωνίζεσθαι ἐπὶ τοῖς δηλωθείσι συν-
 θήμασιν, ἰσφακνία Ἴπποδάμεια ἠράσθη τε αὐτοῦ καὶ
 προδίδωσι τούτῳ τὰ μηχανήματα τοῦ πατρὸς, θεῖ ὦν
 ἐκράτει τῶν συναμιλλωμένων, καὶ οὕτω παρεσκευάσε
 νικῆσαι τὸν Πέλοπα. κάκεινος νικήσας εὐδὸς ἀνείλε
 20 μὲν Οἰνόμαον, ἔγημε δὲ Ἴπποδάμειαν καὶ ἐβασίλευσε
 μὲν τῆς Ἑλλάδος ἔτη τριάκοντα ὀκτώ, ἐκάλεσε δὲ ταύ-
 την ἔξ ἑαυτοῦ Πελοπόννησον. ἀλλ' ἐπὶ τὰ πρότερα πάλ-
 λιν ὁ λόγος ἐπανελθέτω. ἡ γὰρ δὴ προσηρθεῖσα Κίρκη
 πρώτη τελεῖν ἰππικὸς ἀγῶνας ἐν Ἰταλίᾳ προκαταρ-
 25 ξαμένη καὶ ἰπποδρόμιον ἐκείσε κατεσκευάσε, τὸ μὲν
 ΧΥΡ μῆκος τεσσάρων σταδίων, τὸ δὲ πλάτος ἑνός· τὸ δὲ Rr I,¹²
 μέσον αὐτοῦ ἐποίησε ξυλοφυγές, ὀνομάσασα <ταύτην

v. 4 μόσεως P 9 βίντετον P 21 utrum lñ an lβ
 habest P haud dispicitur 27 ὀνομάσασα ταῦτα εὐρισκόν
 ἀπὸ τοῦ θαλασσίου εὐρίσκου ἐπειδὴ P, εὐρισκος καλεῖται ἐν τῷ
 θαλακτίῳ ἴσος εὐρίσκου καὶ τῆς ἐπτάκις αὐτοῦ διαυλοδρομίας

τὴν κρηπίδα) Ἐθρίπου, ἐκ τοῦ θαλαττίου ἰσως Ἐθρίπου XYP
καὶ τῆς ἐπτάκις αὐτοῦ διευλοδρομίας, ἐπειδὴ κάκεινος
ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἀντιστρέφει τὴν κίνησιν. καὶ YS
πυραμῖς δὲ ἔστιν ἐν μέσῳ τῷ σταδίῳ, ἣ δὲ πυραμῖς
Ἑλίου, ἐκεῖ ἄσκιος ἐγγὺς ὁ τοιοῦτος βωμός· πάντων γὰρ XYS
τῶν οὐρανίων φασφύρων σαμάτων σκιὰν ἀποτελοῦν- 6
των αὐτὸς μόνος ἔξω ταύτης ἐστὶ. ἐν δὲ τοῖς πικρῷ YP
ἐκάτερα τέμασι τοῦ Ἐθρίπου τούτου ἀνωθεν μὲν τῆς
πυραμίδος ἐπὶ τοῦ Ἐθρίπου βωμοὶ ἴδρυνται τρεῖς·
Κρόνου, Διὸς, Ἄρεος· κάτωθεν δὲ πάλιν βωμοὶ τρεῖς, 10
Ἀφροδίτης, Ἑρμοῦ καὶ Σελήνης· τρίποδες δύο, Ἑλίου P
καὶ Σελήνης, καὶ ἄγαλμα γυναικὸς φιάλην ἐπιφερο-
μένης ἐν τῇ κεφαλῇ· ἐστὶ δὲ ἡ γῆ, φέρουσα τὴν
θάλασσαν. σάλαιγγες δὲ ἐπὶ τέλει τῶν ἀγώνων τοὺς
νικητὰς ἐπὶ τὰ γέρα καλοῦσι, δώδεκα δὲ ὑσπληγες 15
κατὰ μίμησιν τῶν δώδεκα ζῳδίων· μακκάριος δὲ κα- P Cedren.
λεῖται ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἰστάμενος καὶ τοῦ δρόμου ἔχων

incipit X, ὅτι εἰρηκός ἀνομάσθη ἡ μέσον τοῦ ἰκποδρόμου κρη-
πίς incipit Y | <ταύτην τὴν κρηπίδα> addidi

v. 1 ἰσως omis. Y 2 ἐπειδὴ — 3 κίνησιν] οὕτω γὰρ ἐπ'
ἐκείνου φασι συμβαίνειν Y | ἐπειδὴ — 5 βωμός desunt X 3 καὶ
πυραμῖς — 7 ταύτης ἐστὶ desunt P 5 ἐγγὺς omis. Y 6 ὅτι
τῶν οὐρανίων φασφύρων σαμάτων σκιὰν ἀποτελοῦντων ἥλιος
μόνος ἔξω ταύτης ἐστὶ· διὰ τοῦτο ἡ πυραμῖς ἥλιου, ἐκεῖ ἄσκιος
ἐγγὺς ὁ τοιοῦτος βωμός S 7 αὐτὸς] ἥλιος X | ἐστὶ. πλεόσας
ἐκεῖθεν (= § 13) X 7 ἐν δὲ τοῖς — 8 ἀνωθεν] καὶ ἀνωθεν Y
8 ἀνωθεν μὲν τῆς πυραμίδος] ἐν μὲν τῷ ἀνω P 9 ἐπὶ τοῦ
Ἐθρίπου omis. P | ἴδρυνται omis. Y 10 ἄρεως saepe Y |
κάτωθεν δὲ] ἐν δὲ τῷ κάτω P | πάλιν βωμοὶ τρεῖς omis. Y
11 τρίποδες — p. 6,7 ἐπετέλει omis. Y 16 Μακκάριον τοῖς
Ῥωμαίοις ἔδοξε καλεῖν ἐξ αἰτίας τοιαύτης. ἔθος ἦν τοῖς ὀπίτοις
ἐπὶ τῶν θεάτρων εὐαχεῖσθαι. μετὰ δὲ τὸ παθεῖσθαι τῆς εὐωχίας
τὸ ἐν χερσίν ἐκμαγεῖον, ὃ καὶ μάμπαν πατριῶς καλοῦσιν, ἐξ οὗ
καὶ μαμπύλια ἔρριπτον· ὅπερ ὑποδεχόμενος ὁ λεγόμενος μακ-
κάριος τὸν ἀγῶνα παρεσκεύασεν. οὗ πλέον δὲ — p. 6,14 κατὰ τὸ
λόγιον Georg. Cedren. hist. comp. p. 297,15 Bonn.

P Cedren. τὸ σύνθημα ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ πρᾶγμα συμβαίνοντος
 τημικαὐτὰ εἰώθησαν γὰρ οἱ ὕπατοι εὐωχεῖσθαι πρό-
 τερον ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ μετὰ τὴν εὐωχίαν τὰ τῶν
 χειρῶν ἐκμαγεία ριπτεῖν, ἅπερ τῇ φωμαικῇ φωνῇ μάππα
 5 λέγονται, ἐξ οὗ καὶ μανθύλια· καὶ ταῦτα ἀναλαμβα-
 νόμενος ὁ λεγόμενος μαππάριος εὐθύς τὸν ἀγῶνα
 YP Cedren. ἐπετέλει. οὐ πλέον δὲ τῶν ἑπτὰ κύκλων, οὓς σπάτια
 οἰονεὶ στάδια καὶ μίσους ἀντὶ τοῦ ἄθλου, περὶ τὴν πυ-
 ραμιδα, ἣν νῦν ὀβελὸν καλοῦσι, διεπληκτιζόντο οἱ ἀγω-
 10 νισταὶ διὰ τὸ ἑπτὰ στάδια εἶναι τὸ μίλιον καὶ διὰ τὸ
 Y τοσοῦτους εἶναι τοὺς τῶν πλανήτων πόλους, οὓς Χαλ-
 δαῖοι στερεώματα καλοῦσιν, ἄνευ τοῦ σεληνιακοῦ, διὰ τὸ
 μέχρις αὐτοῦ διήκειν τὸ τοῦ παντὸς ὑλικοῦ σκύβαλον
 Y κατὰ τὸ λόγιον. τέσσαρσι δὲ καὶ εἴκοσι βραβεῖοις τὸν πάν-
 15 τα συντετέλουν ἀγῶνα διὰ τὸν ἐν πυραμιδί λόγον· δυο-
 καίδεκα γὰρ γωνίας ἡ πυραμὶς ἐπιδέχεται, τουτέστι στε-
 ρεᾶς τέσσαρας, ὧν ἐκάστη ἐκ τριῶν· δις δὲ τὸν δώδεκα
 ἀριθμὸν εἰς δύο τέμνοντες τὸν τῆς ἡμέρας καιρὸν ἔτι καὶ
 νῦν τελοῦσι. καὶ ἄλλως δὲ πως ἡ πυραμὶς ἀρμοδία ἐστὶ
 20 τοῖς ἀγωνιζομένοις, Νεμέσεως γὰρ εἶναι νομίζεται.
 P κατὰ γοῦν μίμησιν τῆς Κίρκης καὶ Ῥωμύλος ὕστερον
 κτίσας τὴν Ῥώμην μηνὶ Ἀπριλλίῳ εἰκοστῇ κατασκευά-
 ξει καὶ ἱπποδρόμιον ἐν αὐτῇ τοιοῦτον καὶ κατὰ πάντα
 ὁμοιον. ἐποίησε δὲ τὸ πρῶτον ἄρματα τρία· ῥούσιον
 25 Ἄρεος ἦτοι πυρός, λευκὸν Διὸς ἦτοι ἀέρος, πράσινον

v. 2 εἰώθησαν P 5 ἐξ οὗ καὶ μανθύλια desunt P
 7 ἐπετέλει. ἐπτάκις δὲ ἐκύκλουν τὸν εὐριππον οἱ ἀγωνιζόμε-
 νοι P | κύκλων ἦτοι σταδίων περὶ τὴν Y 10 διὰ τοὺς ἑπτὰ
 πλανήτας P | ἑπτὰ στάδια — διὰ τὸ omis. Y Cedren. 11 οὓς
 Χαλδαῖοι — 20 νομίζεται desunt P 13 αὐτῆς Cedren. τὸ
 τῆς ὕλης Cedren., post σκύβαλον desunt reliqua usque ad. p. 8, 7 Y
 22 ἀπριλλίῳ ᾗ P

Ἀφροδίτης ἦτοι τῆς γῆς. ὕστερον δὲ ἤρισαν οἱ Γάλλοι P
 περὶ ὁμοτιμίας, καὶ προστέθη τὸ βένετον διὰ τὸ τοι-
 οὔτου χρώματος εἶναι τὰ ἱμάτια αὐτῶν, εἰς τιμὴν τοῦ
 Κρόνου ἢ μᾶλλον τοῦ Ποσειδῶνος. χρόνοις δὲ ὕστε-
 ρον ἰκανοῖς Σεβῆρος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων κατὰ Νί- 5
 γερος ἐκστρατεύσας καὶ εἰς τὸ Βυζάντιον παραγενό-
 μενος, τὴν νῦν Κωνσταντίνου πόλιν καὶ βασιλίδα τῶν
 πόλεων ἀπασῶν, κτίζει μὲν ἐκεῖσε διὰ τὸ τῆς πόλεως
 ἐπιτεροπὲς λουτροὺν παμμέγεθες· εὐρῶν δὲ καὶ τὸν παρα-
 κείμενον τόπον τοῖς Διοσκόροις ἀνακείμενον ἐποίησε 10
 τοῦτον ἵπποδρόμιον, ἰκρίοις καὶ στοαῖς διακοσμήσας
 αὐτόν, καὶ ἄλλος ἐκκόψας δύο τινῶν ἀδελφῶν ὑποκί-
 μενον δεσποτεία καὶ εἰς τὸ νῦν ὀρώμενον κάλλος τοῦτο
 μεταγαγών. ὅτι Ῥωμαῖοι τὰ δίζυγα ἄρματα βίγας Cedren.
 ἐκάλουν, ἐξ ὧν καὶ βιγάριοι. 15

Br I, 13 13. Πλεύσας ἐκείθεν Αἰνείας μετὰ πολλὰς ὄσας X
 πλένας κατέγεται ἐν πόλει τῆς Ἰταλίας λεγομένη Λαυ-
 ρεντία, ἣν καὶ Ὀππικὴν φασὶν ὀνομασθῆναι ποτε, ἐξ
 ἧς καὶ ὀππικίζειν, καὶ ὡς τὸ πλήθος, ὀφρικίζειν τὸ
 βαρβαρίζειν Ἰταλοὶ λέγουσιν. εἶτα ἐπιγαμβρεύσας Λα- 20
 τίνῳ βασιλεύοντι τῆς χώρας αὐτὸς τε βασιλεύσας τρι-
 σὶν ἐνιαυτοῖς οἴχεται. τοσοῦτων οὖν ἐπιξενωθέντων
 τῆς Ἰταλίας, ὥσπερ ἐδείχθη, Λατίνους μὲν τοὺς ἐπι- X Cedren.
 χωριάζοντας, Γραικοὺς δὲ τοὺς ἐλληνίζοντας ἐκάλουν,
 ἀπὸ Λατίνου τοῦ ἄρτι ἡμῖν φηθέντος καὶ Γραικοῦ, τῶν X
 ἀδελφῶν, ὡς φησὶν Ἡσίοδος ἐν Καταλόγοις· 26

v. 14 ὅτι Ῥωμαῖοι — 15 βιγάριοι Georg. Cedren. hist. comp.
 p. 299, 3 Bonn. 17 κατέγε B 19 ὀππικίζειν A 20 οἱ
 Ἰταλοὶ B | εἶτα| εἰ A 23 Λατίνους τοὺς ἐπιχωριάζοντας —
 24 ἐλληνίζοντας καλοῦσιν Georg. Cedren. hist. comp. p. 299, 4
 Bonn | ἐδείχθη αὐτοῖς λατίνους X 24 γραικοὺς A

X Ἄργιον ἀδὲ Λατίνον.

Κούρη δὲ ἐν μετέροισιν ἄγαντος Δερμαλίανος
Πανδώρα *Διὶ πατρὶ*, θεῶν σημέντορα πάντων
μιθθεῖο ἐν φιλότῃσι τέκε Γραμκὸν μενεχάρμην.

14. Ρομύλος δὲ κίττει τὴν Ῥώμην τῇ πρὸ δεκα- Rr1,14
6 μᾶς Καλενδῶν Μαιου, κατὰ τὸ τρίτον τῆς ἑκτῆς, ἢ
XY ὡς ἔκεροι κατὰ τὸ δευτέρον τῆς ὀγδόης· ἢ δὲ ὦρα τῆς
κάλειος ὦρα δευτέρα πρὸ τρίτης, ὡς Ταρρούτιος ὁ
Y μαθηματικὸς καταστήσειεν, Διὸς μὲν ἰχθύσι, Κρόνου
19 δὲ καὶ Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος καὶ Ἐρμοῦ Σκορπίῳ,
Ἕλιον δὲ Ταύρω καὶ Σελήνης Ζυγῷ· (ἢ ὡς ἕτεροι)
X Ἕλιον μὲν Ταύρω, Σελήνης δὲ Παρθένῳ, Κρόνου δὲ
Ζυγῷ, Διὸς δὲ Δέοντι, Ἄρεος Ζυγῷ, Ἀφροδίτης Ταύρω,
Ἐρμοῦ Κριῶ. ἀρχὴν δὲ ἐνιαυτοῦ δίδωσι Ρομύλος τὸν
15 Μάρτιον πρὸς τιμὴν Ἄρεος· ἕξ αὐτοῦ γὰρ αὐτὸν γενέ-
σθαι λόγος . . . δέκα μῶνοις μηνῶν.

15. Ἡ δεκάς πλήρης ἀριθμὸς ἐστίν, ὅθεν καὶ παν- 15
τέλεια καλεῖται, πάσας τὰς ιδέας τῶν ἄλλων ἀριθμῶν
καὶ λόγων καὶ ἀναλογιῶν καὶ συμφωνιῶν περιέχουσα·
20 γνῶμων γὰρ ἐν τοῖς οὐσίῳ ἐστίν ἡ δεκάς πάντα γε-
ρακτηριζούσα, καὶ ἰδίως τὸ ἐν ἐκάστῳ ἕκαστον δρι-
ζούσα, καὶ πάντων οὐσα συναγωγός τε καὶ συνακτικὴ
καὶ ἀποτελεστικὴ τῶν ὅσα ἢ τε νοητὰ περιέχει φύσις
ἢ τε ὑπὸ Σελήνην. οὕτως γὰρ ἡμῖν παραδιδάσκων ὁ
25 Παρμενίδης· πρῶτιστα μὲν τὰ νοητά, δευτέρα τὰ ἐν
v. 1 Hes. Theog. 1018 2—4 Hes. frgm. 24 Rzsch.
25 Παρμενίδης] cf. Diels Parmenides p. 96.

v. 1 εἶδε A 4 μιθθεῖσα A | μοινεχάρμην B 7 ὅτι
ἢ ὦρα τῆς ὀγμῆς, ὅτε Ῥομύλος ταύτην κίττειν ἠρέετο (ἠρέετο
κίττειν CFG) ἐστὶν ὦρα δευτέρα Y 8 ταρρούσιος B 9 διὸς
μὲν — 11 σελήνης ζυγῷ omis X 11 ἢ ὡς ἕτεροι addidi
12 ἧλιον μὲν ταύρω — 14 ἔρμοῦ κριῶ omis. Y 14 ἀρχὴ δὲ
μαρτίου X, ἀρχὴν δὲ ἐνιαυτοῦ Sch

τοῖς ἀριθμοῖς, τρίτα τὰ συννεκτικά, τέταρτα τὰ τελε- X
 αιωνργά, πέμπτα τὰ διαιρετικά, ἕκτα τὰ ζωογονικά,
 ἕβδομα τὰ δημιουργικά, ὄγδοα τὰ ἀφορομισματικά, ἔν-
 νατα τὰ ἐπόλυτα, δέκατα τὰ ἐγκόσμια. ὁρθῶς οὖν
 αὐτὴν ὁ Φιλόλαος δεκάδα προσεγγόρευσεν, ὡς δεκτικὴν X Cedren.
 τοῦ ἀπείρου, Ὁρφεὺς δὲ κλειδοσχῶν, ἐξ ἧς ὥσει κλά- 6
 δοι τινὲς πάντες οἱ ἀριθμοὶ φέρονται.

3r I, 16 16. Διέμεινεν ἀπὸ Κρόνον ἕως κτίσεως Ἑώμης X
 κατὰ τὸν ἐν Σελήνῃ θρόνον παραφυλαχθεὶς ὁ ἐνιαυ-
 τός, ἐπὶ δὲ Ἑωμύλου ὀρίζεται, ὡς ἐλέγομεν ἔμπροσθεν, 10
 δεκαμηνιαίος, τῶν μὲν ὑπὲρ τριακάδος ἡμέρας πλείους,
 τῶν δὲ ἐλάττωας λαχόντων μηνῶν· οὕτω γὰρ ἐπὶ τῆς
 Ἡλίου κινήσεως ἐρυσσιολογεῖτο αὐτοῖς τὸ τοῦ χρόνου
 διάστημα.

16 17. Ὁ Πομπύλιος Νομῆς, ἐφ' οὗ Πυθαγόρας ἦν, X Y
 δεσκαίδεκα μῆσι τὸν ἐνιαυτὸν ἀριθμείσθαι διάρρηξε 16
 κατὰ τὸν ἐν Φαίδρῳ Σωκράτην, ὅς φησι τὰς τῶν ὄλων
 τάξεις τῆ δωδεκάδι περιελήφθαι· ἐπὶ τὸ πᾶν γὰρ ὁ
 θεὸς τῷ ἀριθμῷ τούτῳ κατεχρήσατο διαζωγραφῶν αὐτό,
 ὡς φησὶν ὁ Πλάτων. οἰκτεῖον γὰρ τὸ σχῆμα τοῦτο τῆ 20
 τοῦ παντός ἰδέα· καὶ γὰρ κυκλικόν, ἐπεὶ καὶ θεαμαστή

v. 5 Φιλόλαος] cf. Mullach FPhG II, p. 4 fr. 13 6 Ὁρφεὺς]
 Abel frgm. Orph. 151 17 cf. Platonis Phaedr. p. 247 A Tim.
 p. 55 C

v. 2 διαιρετικά A 5 ὅτι ἡ δεκάς δεχῆς προσεγγέρεται
 ὡς δεκτικὴ τοῦ ἀπείρου, ἢ αὐτὴ καὶ κλειδοσχῶς, διότι ἐξ αὐτῆς
 οἱ ἀριθμοὶ πάντες ὡς κλάδοι τινὲς φέρονται Georg. Cedren. hist.
 comp. p. 297,7 Bonn. 6 κλειδοσχῶν B 10 λέγομεν A
 11 τριακάτης X τριακάδος Sch | πλείους Itv] πολλῶ A πολλῶν B
 πλείους Nokkius 15 ὁ πομπύλιος (πομπύλιος, so in ras. G) Y
 πομπύλιος X | ἐφ' οὗ — ἦν omis. X 17 κατὰ — Σωκράτην
 omis. X | ὡς φησι A ὡς φησι B 18 τῆ δωδεκάτης B | ἐπὶ]
 ἐπί X | γὰρ omis. X 19 αὐτό] αὐτόν A αὐτῶ B

XY ἐστὶν ἡ τῆς δωδεκάδος φύσις, διὰ τε ἄλλα καὶ ἐπειδὴ
 συνέστηκεν ἐκ τοῦ στοιχειωδεστάτου καὶ πρᾶσιμωτάτου
 τῶν ἐν οὐσίαις εἰδῶν παραλαμβανομένων, ὡς φασιν
 οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων, ὀρθογωνίου τριγώνου· αἱ
 5 γὰρ τοῦδε πλευραὶ ἐκ τριῶν οὐσαι καὶ τετάρων καὶ
 πέντε συμπληροῦσι τὸν ἀριθμὸν τῶν δώδεκα τοῦ ζω-
 φόρου κύκλου τὸ παράδειγμα· διπλασιασθείσης δὲ ἑξά-
 δος τῆς γονιμοτάτης, ἣτις ἐστὶν ἀρχὴ τελειότητος
 X ἐκ τῶν ἰδίων συμπληρουμένη μερῶν . . . διατάττει
 10 δὲ Νουμᾶς δυοκαίδεκα μηνῶν τὸν ἐνιαυτὸν πρὸς
 συντέλειαν τῶν Ἑλλίου καὶ Σελήνης δρόμων. καὶ ἐπὶ
 μὲν Ῥωμύλου ὁ νῦν καλούμενος Μάρτιος μὴν πρῶτος
 ἦν, ἐπὶ δὲ Νουμᾶ προσετέθησαν Ἰανουάριος καὶ Φε-
 βρουάριος. ἀρχὴν δὲ ἐνιαυτοῦ ὁ Νουμᾶς ἔγειν ἐθέ-
 15 σπισε Ῥωμαίους, ὅταν Ἥλιος τὸν Αἰγύοκερον μεσάζων
 αὖξει τὴν ἡμέραν, ἀποστρέφων πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ
 νοτίου καμπτήρος, προστιθεὶς τῇ ἡμέρᾳ ἡμιώριον. καὶ
 οὐ μόνον οὕτως τὸν ἐνιαυτὸν διετύπωσεν, ἀλλὰ καὶ
 νόμισμα πρῶτος ἐχάραξεν, ὡς ἐξ αὐτοῦ ἐτι καὶ νῦν
 20 νομὸν — οἰονεὶ Νουμανόν — τὸν ὀβολὸν καλεῖσθαι.
 ἀλλὰ μὴν καὶ τὴν βασιλέων οἰκίαν, ἣ καλεῖται Παλά-
 τιον, κατὰ τὸν ἱερατικὸν διατάξατο θεσμόν.

18. Ἀδριανὸς ἐκ τῆς Αἰλίων ἐτύγχανε φαμιλίας, Rr1,17
 οἰονεὶ γενεᾶς· ὄθεν ἔδοξεν αὐτῷ τὸ Αἰλίων ὄνομα τοῦς

v. 2 καὶ πρᾶσιμωτάτου omis. B 4 μαθημάτων omis. X |
 ὀρθογώνου B | τριγώνου X 6 συμπληροῦσιν ἀριθμὸν τὸν
 δώδεκα Y 7 καὶ ἐκ post παράδειγμα add. Sch, ego 9 post
 μερῶν lacunam indicavi 8 δὲ omis Y | ἣτις omis. Y γὰρ
 post ἐστὶν add. G | τελειότητος] λ in corr. A 9 διατάττει re-
 liqua usque ad p. 14,1 ὅτι οἱ μὲν ἀρχαῖοι desunt Y 11 τῶν
 τοῦ B 12 μάρτηος A 13 ἰαννουάριος X | φεβρουάριος B
 14 ἐνιαυτῶν X corr. Rr | ἔγειν ὁ νουμᾶς B 15 ὁ ἥλιος B
 17 ὁ προστιθεὶς B 18 ἐτύπωσεν B 21 οἰοίαν A
 23 φαμιλίας A 24 ἔδοξον B

ὀπηκόους προγράφειν· ὄθεν καὶ Ἀλλία ἢ Ἱερουσαλήμ· X
καὶ γὰρ αὐτὸς [αὐτήν] ἀλοῦσαν ἐπόλισεν.

leestRr 19. Ὅτι Ἰπάτη ἠνομάζετο πρότερον ἢ Θ(ε)ονίκη. S
Rr I, 18 20. Ὅτι ἰδιον αἰεὶ γέρονε τῶν ἀρχιερέων τὴν κεφα- XS
λήν σκέπειν ἢ διαδεσμεῖν ταινίᾳ· καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ 5
τοῦ μέχρι τήμερον τὴν τοῦ καθ' ἡμᾶς ἀρχιερέως ται- S
νίαν τοῖς ὤμοις αὐτοῦ περιδέσθαι, τὴν ὡς ἔφην ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς τιθεμένην πάλαι· ὡς †καικαφόριον ἔτι
καὶ νῦν καλεῖσθαι.

19 21. Ὅτι ὁ Νουμᾶς τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα εἰς τιμὴν XS
Ἡλίου καὶ Ἀφροδίτης ἐκ πορφύρας καὶ κόκκου κατα- 11
σκευάζεσθαι διετύπωσεν — καὶ Βλάττα δέ, ἐξ ἧς τὰ S
βλάττια λέγομεν, ὄνομα Ἀφροδίτης ἐστὶ κατὰ τοὺς
Φοίνικας, ὡς ὁ Φλέγων ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν φησι. ὅτι
τριακοσίοις ἔγγυς ὀνόμασιν εὐρίσκομεν καλουμένην τὴν 15
Ἀφροδίτην, κεῖται δὲ παρὰ Λαβεῶν τὰ ὀνόματα —
καλέσας αὐτήν τὴν στολὴν πατριῶς τραβαίαν, ἣν λέ- X
γεται πρῶτος ὁ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σικελιώτης εὐρεῖν. τρα-
βαία δὲ εἰρηται ὡσανεὶ τρίβαφος· ἐκ τριῶν γὰρ ἀπο-
τελείται χρωμάτων, πορφύρας, κόκκου καὶ ἰσατίδος βο- 20

v. 14 fragmentum Phlegontis Tralliani reliquias περὶ τῶν
παρὰ Ῥωμαίους ἑορτῶν librorum III addendum FHG III 602 sqq.
16 Cornelius Labeo cf. Kahl Philol. suppl. V p. 730 sqq.

v. 3 θ . ο νίκη S Θεονίκη scripsi 4 ὅτι omis. X | cf.
Lyd. de mag. II, 4: τὴν τε κεφαλὴν ἔσκεπε <ὁ ἀρχιερεὺς> δι'
ἧς ἐν τῇ γραφείᾳ μοι περὶ μηνῶν πραγματεία ἀποδέδωκα αἰ-
τίας. 5 δῆλον ἐκ τῶν λατίνων. cet. des. X 8 κεφαληφό-
ριον? 10 ὁ δὲ νομᾶς — 12 διετύπωσεν· ὄθεν καὶ βλάττα
(βλάπτου B) ὄνομα ἀφροδίτης ἐστὶ κατὰ τοὺς φοίνικας, καλέσας
(17) X | ὁ δὲ Νουμᾶς — p. 12, 2 Ἄρτος Lambecius in Codinum
p. 154 nro. 31, qui cum X consentit praeterquam quod v. 17 τὴν
omittit et v. 17. 18 τραβέαν, τραβέα scribit.

X *Στάνης ἢ παρὰ τοῖς πολλοῖς λουλέκιον λέγεται, ἥτις*
 X *ἔστιν Ἄρεος. εἴτα προσετίθηκα τὸν τῆς πόλεως φέ-*
λακα, ὑπαρχον δὲ αὐτὸν πῶν προσεγορεύομεν ἢ ὡς
τινες κολιάρχον ἢ ἀστυδίην, ὃν πάλαι πρῶτα
 5 *οὐρβανὸν ἔλεγον, ὃς καὶ πρωτεύειν τῆς Ῥωμαίων γε-*
ροσίας φαίνεται· καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τῶν ὑποδημά-
των αὐτοῦ, ἐν οἷς σεληνίσκος τις ἐκτετύπεται εἰς
εἶπον τοῦ σίγμα στοιχείου, δι' οὗ τὸν ἑκατὸν ἀριθ-
 10 *μὸν οἱ Ῥωμαῖοι σημειοῦνται — ἔστι γὰρ παρ' αὐτοῖς*
τὸ λεγόμενον κάππα μικρὸν — ὡς δῆλον εἶναι πρῶ-
τον αὐτὴν . . . ἑκατὸν εὐπατριδῶν· τοσούτους γὰρ ὁ
Ῥωμῆλος ἐξελέξατο.

X S 22. *Ὅτι ἔφερον οἱ στρατηγοὶ ἐκ τῶν πολέμων Διὸς ReI,²⁰*
καὶ Ἥλιου καὶ Σελήνης, Ἑρμοῦ τε καὶ Ἄρεος σύμ-
 15 *βολα· καὶ Διὸς μὲν ἀετὸν, Ἥλιου δὲ λέοντα, Σελήνης*
δὲ βοῦν, Ἄρεος δὲ λύκον, Ἑρμοῦ δὲ δράκοντα· καὶ
γὰρ κηρύκιον ἂν τις καλέσῃ τὴν ἐκ δράκοντος ση-
μαίαν.

X 23. *Πριβιλέγια νόμοι τινὲς ἰδιωτικοὶ ἀλλ' οὐ γενικοί. 21*

20 24. *Δεκανοὶ οἱ φαβδούχοι κατὰ Ῥωμαίους. 22*

25. *Ἀκῆ<δεδε> τὸ πρόσσελθε σημαίνει. 23*

S 26. *Ὅτι πρῶτος ὁ Διοκλητιανὸς μετὰ Δομετιανὸν deest²⁴*
δεσπότης καὶ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἀνομάσθη, λίθοις
ἀντὶ δάφνης τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πόδας ψηφώσας,
 25 *ὡς φησιν Εὐτρόπιος.*

v. 25 Eutropius IX, 26

v. 1 καὶ τῆς λεγομένης ἰσατίδος βροντῆς, ἥτις ἔστιν Ἄρεος X
 ὅτι ἰσάτις βοτάνη ἔστιν, ἢ παρὰ τοῖς πολλοῖς λουλέκιον λέγεται,
 κίλνεται δὲ ἰσατίδος S 4 πρῶτα B 8 τοῦ σίγμα] σιγ-
 μετος A 9 εἰ ῥωμαῖοι A 11 supplendum forte τὴν γερο-
 σίαν 12 ἐπελέξατο A § 22 διὸς σύμβολον ἀετός, ἡλίου λέοντες,
 ἄρεος λύκος, Ἑρμοῦ δράκοντες X 19 πριβιλέγια A 22 ἀκῆ X
 ἀκῆδε Hasius

leestRr 27. Ὅτι ἐπὶ τοῦ Διοκλητιανοῦ ἡ πᾶσα τῶν Ῥω- 8
 μαίων στρατιὰ μυριάδες ἦν ὀκτὼ καὶ τριάκοντα καὶ
 ἑννακισχίλιοι καὶ ἑπτακόσιοι καὶ τέσσαρες, ναυτικῆ δὲ
 δύναμις ἡ ἐπὶ τῶν ἐπιαιρέων χωρίων ναυλοχοῦσα ἐπὶ
 τε τοῖς ποταμοῖς ἐπὶ τε τῇ θαλάσῃ τετρακισμύριοι 5
 καὶ πεντακισχίλιοι καὶ πεντακόσιοι ἐξήκοντα καὶ δύο.
 ὅτι πρὸς τοῦτον τὸν ἀριθμὸν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος
 ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς βασιλείας τὸν στρατὸν διέθικεν,
 ὡς ἑτέρας τοσαύτας μυριάδας στρατοῦ προστεθῆναι
 τῇ Ῥωμαϊκῇ πολιτείᾳ. 10

Rr I, 24 28. Ἡ παρ' Ἑλλήσιν ὀπιτὴ πλίνθος λατέρκουλον Cedren:
 παρὰ Ῥωμαίοις λέγεται. ἦν δὲ πλίνθος δημοσία, ἄφ'
 οὐ τὰ τε τῶν βουλευτῶν καὶ τὰ τῶν στρατευμάτων
 ὀνόματα ἀπεγράφετο, καὶ ἐγράφετο ἐπὶ τείχους εἰς
 τετράγωνον σχῆμα τόπος τις καὶ γραμμὴ πλίνθος. τί- 15
 λων καὶ αὐτῆν τινες ὀνομάζουσιν οὐκ εἰδότες, ὡς τίτ-
 λος κυρίως ἢ προσφραφή τῶν ἀξιωματίων λέγεται, οὐ
 μὴν ἢ τετράγωνος γραμμὴ. τὰ τῶν ἄλλων στρατευμάτων X
 ὀνόματα ἐπὶ σανίδος ἀπεγράφετο· λέγεται δὲ παρὰ X Cedren.

v. 11 Ἡ παρ' Ἑλλήσιν — 18 γραμμὴ Georg. Cedren. hist. comp. p. 298, 9 Bonn., qui 18 τὰ τῶν ἄλλων — 19 ἀπεγράφετο omissis ita pergit: λέγεται παρὰ Ῥωμαίοις etc. (p. 14, f) | στρατευμάτων X στρατιωτῶν Osannum secutus Rr, quorum coniecturam praesumpsit excerptum Parisinum, quod legitur apud Boisson. Anecd. gr. I, 420 e cod. Par. gr. 1231 editum: περὶ χάριτος. ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐν ταῖς σανίδων ἔγραφον, ὅθεν μέχρι τοῦ νῦν ἐνθα γράφονται τὰ τῶν στρατιωτῶν ὀνόματα ματρικίον ὀνομάζεται, ὃ σημαίνει τὸ πλάτν καὶ παχὺ ξύλον, ἄλλοι δὲ εἰς φλοιὸς δένδρου καλῶς ἀποξηραμένου. ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἔχων Ἀρισταρχῶν γραμματικῶν συμβουλευσάμενον αὐτῷ ἀπέστειλε πρῶτος χάριτην εἰς Ῥώμην καὶ ἐξέτισε αὐτάς. φθονήσας δὲ τῷ Ἀρισταρχῶν Κράτης ὁ γραμματικὸς ὑπάρχων μετὰ Ἀτάλῳ τοῦ Περραμηνοῦ ἐν δεσμῶτων ἑκάς μεμβράνας καὶ ἐποίησε τὸν Ἀτάλῳ ἀποστελλαι αὐτάς εἰς Ῥώμην· ὅθεν εἰς μνήμην τοῦ ἀποστελλαντος μέχρι τοῦ νῦν περιγραμνῆς τὰς μεμβράνας καλοῦσιν.

XY Cedren. Ῥωμαίοις ματρίκιον τὸ πλατὸν καὶ παχὺ ξύλον· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ξύλοις καὶ φλοιοῖς καὶ φιλυρίνοις πίναξι πρὸς

Cedren. γραφὴν ἐκέχρητο. ἔστι δὲ καὶ σανὺς φιλυρίνη, ἐφ' ἧς τὰ ῥήματα τῆς ἐλευθερίας εἰώθε γράφεσθαι. τιλία
 5 δὲ παρὰ τοῖς αὐτοῖς ἢ φιλύρα τὸ ξύλον· ὅθεν κῶδιξ τὸ βιβλίον. κῶδιξ δὲ κυρίως ὁ φιτρὸς παρ' αὐτοῖς καλεῖται, καὶ λίβερος τὸ βιβλίον. λίβερος δὲ ὁ φλοιὸς ἔστι κυρίως· ταῦτα καὶ ματρίκιον, καὶ ματρικαρίου

X τοὺς ξυλουργοὺς καλοῦσιν. ὅθεν ἔτι καὶ νῦν πρὸ τῶν
 10 ὑπάτων ἐπιφέρεται ὁ λεγόμενος τοῦ πραιτώρος σκιρβας.

BY χρόνω δὲ ὕστερον ὁ Πτολεμαῖος συμβουλευόντος αὐτῷ Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ τὴν Ῥωμαίων ἀσπιάσασθαι
 προστασίαν πρῶτος χάριτην ἀποστείλας τὴν Ῥώμην ἐξέ-
 νισεν. ἀντευδοκιμεῖται δὲ ὅμως παρὰ τοῦ Περγαμηνοῦ
 15 Ἀττάλου, Κράτητος τοῦ γραμματικοῦ ἠγησαμένου τῆς σπουδῆς πρὸς ἔριν Ἀριστάρχου τοῦ ἀντιτέχνου αὐτοῦ·
 δέρματα γὰρ τὰ ἐκ προβάτων ἀποξέσας εἰς λεπτὸν ἔστειλε τοῖς Ῥωμαίοις τὰ λεγόμενα παρ' αὐτοῖς μέμβρανα· εἰς
 μνήμην δὲ τοῦ ἀποστείλαντος ἔτι καὶ νῦν Ῥωμαῖοι τὰ
 20 μέμβρανα Περγαμηνὰ καλοῦσιν.

X 29. Ἰστέον δὲ Ῥωμαίοις τὸ κανοῦν ἐπὶ μὲν τῶν Rr1,25
 ἰερῶν σατούραν, ἐπὶ δὲ τῶν εὐωχιῶν ἐπουλαρίαν, ἣν ἀπαλαρίαν οἱ πολλοὶ ἐξ ἀγνοίας προσαγορεύουσιν·
 ἐπούλας γὰρ τὰς εὐωχίας Ῥωμαίοις ἔθος καλεῖν.

v. 1 ματρίκιον τὸ παχὺ καὶ πλατὸν B ματρίκιον τὸ πλατὸν ξύλον καὶ παχὺ Cedren. | οἱ γὰρ — 3 προσγράφοις ἐκέχρητο. ἔστι δὲ — 9 καλοῦσιν. Cedren. | ὅτι οἱ μὲν ἀρχαῖοι incipit Y 2 φιλυρίνοις A, φιλυρίναις B 9 ὅθεν — 10 σκιρβας omis. Y 10 πραιτώρος B 11 χρόνω — 20 καλοῦσιν non leguntur in A, uncis seclusit B, post καλοῦσιν habet πτολεμαῖος δὲ ἐφευρε τὴν χάριτην X 12 τοῦ omis. D 14 παρὰ] περὶ D πρὸς FG 20 καλοῦσιν reliqua. huius libri omis. Y

λr I, 26 30. Ἐδόκει μὲν μηκέτι ἐπ' ἀγορᾶς, ἀλλ' ἐν τῷ Πα- X
 λατίῳ τὴν βουλήν συναρᾶσθαι, τὴν δὲ τοιαύτην σύνο-
 δον κομβέντον ἔθος Ῥωμαίοις καλεῖν, ἀντὶ τοῦ συνέ-
 λευσιν. σιγῆς δὲ τοῖς πολλοῖς βουλευομένοις δεῖ· ἐκ
 τῆς περὶ τὴν σιγὴν σπουδῆς — σιλέντιον δ' αὐτὴν 5
 πατριῶς καλοῦσιν — σιλεντιαρίους ἔκριναν ὀνομάζειν
 αὐτούς. πάντων δὲ σχεδὸν ἐναλλαγέντων διέμενε τὸ
 τοῦ λεγομένου μαγίστρου φρόντισμα· ἐπείδετο δὲ αὐ-
 τῷ τάξις τις πεντήκοντα τὸν ἀριθμὸν ἀνδρῶν, οἱ
 φρομμεντάριοι καὶ κουριῶσοι προσηγορεύοντο, οἷον σι- 10
 τῶναι καὶ περιεργοί· καὶ οἱ μὲν σιτῶναι τῆς εὐθηνίας
 τῶν ἐν τῷ Παλατίῳ ἀντείχοντο, οἱ δὲ περιεργοὶ ἡγοῦντο
 τοῦ δημοσίου δρόμου.

27 31. Κλαβουλάριος ὀχηματικός· κλάβον γὰρ τὸν οἴ-
 ακα καλοῦσιν. 15

28 32. Βήλωξ, ὄξυς, ὃς καὶ βεραιδαρικός ἐτι καὶ νῦν
 λέγεται. βεραιδούς δὲ Ἰταλοῖς εἶναι δοκεῖ τοὺς ὑπο-
 ζυγίους ἵππους . . . ὅπερ ἐστίν, ἔλκειν τὸ ὄχημα· ὅθεν
 καὶ δασύνουσι γράφοντες τὸ ραΐδας ὄνομα ἐκ τοῦ ρα-
 δίως ἐπιρρήματος παρηγημένον· οἱ γὰρ βεραιδούς τοὺς 20
 ραΐδας ἐκτὸς λέγοντες σφόδρα πλανῶνται.

29 33. Ἀντικουάριοι οἱ κατὰ Ἑλληνας καλλιγράφοι.

30 34. Ὁ δὲ Νουμάς οὗτος βαρβαρικοῖς ταρρατομένην

v. 1 ἐδόκει — 6 ὀνομάζειν αὐτούς Lambecius in Cod.
 p. 208 nro. 154 falso profert ut 'ex Ioh. Lydi libro περὶ ἀρχῶν
 πολιτικῶν' desumpta; idem facit Ducangius s. v. σιλεντιαρίως. |
 ἐπὶ ἀγορᾶς Lamb. 3 κομβέντιον B 4 δεῖ· διὰ τοῦτο ἐκ
 τῆς Lamb. 7 δὲ omis. B 8 μαγίστρου] ἴστρου B 10 κο-
 ριῶσοι X corr. Ducangius s. v. φρομμεντάριοι 16 βέλοξ B |
 ἐτι] ἐστι B · 18 desunt nonnulla, velut παρὰ τοῦ βερραι-
 δεῖνεν Hasius. cf. Lyd. de mag. III, 61 βεραιδούς αὐτούς οἱ κρα-
 τοῦντες ὀνόμασαν, καὶ τὴν αἰτίαν ἐν τοῖς περὶ μηνῶν ἴσμεν
 ἀποθήμενοι. 23 ὁ δὲ νομᾶς] δὲ omis. A

X Θουρύβοις τὴν Ἰταλίαν μεγάλην Ἑλλάδα ἀπονύμησε κλη-
 θῆναι πάντας τε τοὺς κλειτοὺς τῶν φιλοσόφων ἐξ
 αὐτῆς προελθεῖν, Ἐκπεδοκλία λέγω τὸν φυσικὸν καὶ
 ἄλλους πολλοὺς πρὸ Ἀριστατέλους.

X S 35. Ὅτι ἐπὶ τοῦ Νουμᾶ καὶ πρὸ τούτου οἱ πύλαι Rr I, 3.

6 ἱερεῖς χαλκαῖς φάσειν, ἀλλ' οὐ σιδηραῖς ἀπεκείροντο
 ὁ γὰρ αἰδηρὸς κατὰ τοὺς Ἰουδαγορείους τῇ ὕλῃ ἀνέ-
 κειται· μέλας γὰρ καὶ αὐτὸς καὶ διὰ τοῦτο ἐγγυὲς ἀν-
 αἰδέος, πολυκρητὸς τε καὶ πολυχρηστὸς ἀλλ' οὐκ ἀπα-
 10 θῆς ἐστίν.

S 36. Ὅτι μετὰ τὸν Ἀβρουστον ἐν ταῖς τοῦ Παλα- deest Rr
 τίου πύξεσιν κρείσσεται καὶ σόστημα πετρικῶν ἐξή-
 κοντα παρ' οἷς τὰ διοπετῆ ὄπλα ἐφυλάκτετο· ἐτι δὲ
 μὴν καὶ ἄλλοι τριάκοντα, παρ' οἷς ἐφυλάκτεοντο οἱ
 15 σιβύλλειοι χρησμοί.

O 37. Ἱερεῖας γενέσθαι τὸ πρὶν τοὺς ὑστερον ἄρχον- ^{Lat.}
 τας τοῦ Ῥωμαίων πολιτεύματος οὐδενὶ τῶν πάντων ^{Lyd. et}
 ἠνυθῆται, Τυρρηνοῦ ἐπὶ τὴν ἐσπέραν ἐκ τῆς Ἀσθίας ^{mag.}
 μεταστάνας, τοὺς τότε καλουμένους Ἐπρούσιους — ^{prosa.}
 20 ἔθνος δὲ ἦν Σικανόν — τὰς Ἀνδῶν ταλατὺς διδά-
 ξαντος, οὗς ἐκ τῆς θυσσοκορίας Θεόσικους συμβέβηκε
 μετονομασθῆναι· καὶ τούτων εἰς πλάτος ἐν τῇ πρώτῃ
 τῆς περὶ μνηῶν γρηγορείης ἡμῖν πραγματείας ἔσμεν
 μνημονεύσαντες. τὰ γὰρ ἐπίσημα τῶν ἀρχόντων ἀπὸ
 25 Θεούσιων λαβάν· ὁ βασιλεὺς Νουμᾶς τῇ πολιτείᾳ εἰσή-
 γαγεν, ὡσπερ καὶ τῶν ὄπλων τὸ δόγμαχον ἀπὸ Γαλα-
 τῶν. καὶ μάλιστα μὲν τούτων ὁ τε Καπίτων καὶ

v. 1 τὴν Ἰταλίαν Θουρύβοις B. 5 καὶ τούτο δὲ πρὸς τὸ
 νομᾶ διατίθεται, ὥστε τοὺς ἱερεῖς — 6 ἀπονύμησθαι X
 8 ἀναιδέος X 9 πολυκρητὸς A πολυκρητὸς B 13 δι-
 πετῆ — 14 οἷς in ras. S 18 τυρρηνοῦς O corr. Fuesius.

Φουτήσιος, ἐξ ὧν καὶ ὁ διδασκαλικώτατος Οὐάργων, Ὁ
Ῥωμαῖοι πάντες, μεθ' ὧν Σαλούστιος οὗτος ὁ ἱστο-
ρικὸς ἐπὶ τῆς πρώτης ἱστορίας σαφῶς ἀναδιδάσκει.

38. Ῥαμνίτας καὶ Τιτίους ἱστῶν καὶ Λούκερας· τὰς ^{de mag.} I, 9
δὲ αἰτίας τουτωνὶ τῶν ὀνομάτων ἐν τοῖς περὶ μνηῶν, 5
ὡς εἴρηται, τεθεῖσιν ἡμῖν ἀποδεδώκαμεν.

39. Γλωσσίδα τινὰ ἤγρουν διάβλημα, χρυσοτελὲς ^{de mag.} II, 13
καὶ αὐτό, εἰς βότρυος σχῆμα πεποιημένον δι' ἣν ἐν
τῇ περὶ μνηῶν συγγραφῇ ἀποδεδώκαμεν αἰτίαν.

40. Πάλαι γὰρ καὶ νῦν δὲ παρ' αὐτοῖς τῶν ὄλων ^{de mag.} II, 19
στοατεύμασιν ἐπιφέρεται ὁ τῶν λεγομένων βιάρχων ¹¹
πρῶτος φάβδον κλήματι ἐξ ἀργύρου πεποιημένῳ περι-
πεπλεγμένην πρὸς τιμῆς τοῦ ποτε τιμηθέντος Διονύ-
σου, ὡς ἐν τοῖς περὶ μνηῶν ἀποχρώντως ἡμῖν ἀνή-
νεκται. ¹⁵

41. Ὅτι βηξιλλατίωνες οἱ Ῥωμαίων ἱππεῖς καὶ Cedren.
βήξιλλα παραπετάσματα ἐκ πορφύρας καὶ χρυσοῦ εἰς
τετράγωνον σχῆμα πεποιημένα· ταῦτα ἐξαριτώντες ἐπὶ
μακρῶν δοράτων, κύκλῳ παραπορευόμενοι τῶν βασι-
λέων κατασκέπτουσιν αὐτούς. εἶεν δ' ἂν τὰ λεγόμενα ²⁰
φλάμουλα.

§ 41 Georg. Cedren. hist. comp. p. 298, 4 Bonn., qui βήξιλα-
τίωνες βήξιλλα φλάμουλα scribit; cf. de mag. I, 8: Βήξιλλα πρὸς
τούτοις οἷον δόρατα μακρὰ ἐξηρητημένων ὄφασμάτων· φλάμ-
μουλα αὐτὰ ἀπὸ τοῦ φλογίνου χρώματος καλοῦσι· περὶ ὧν ἐν
τοῖς περὶ μνηῶν γραφεῖσιν ἡμῖν ἀποχρώντως ἀνήνεκται et
II, 19: Βήξιλλα γὰρ αὐτὸς μόνος ὁ Καῖσαρ ἔχειν τὸ λοιπὸν
γναρίζεται· τίνα δὲ ταῦτα ἐν τῷ περὶ μνηῶν ἐπεδείξαμεν.

www.libtool.com.cn

LIBER ALTER.

Περὶ ἡμέρας.

H 1. ... ἀναγκαῖόν μοι δοκεῖ περὶ τῶν μηνῶν εἰπεῖν, deest Rr
 ὄθεν καὶ ὅπως τὴν προσηγορίαν αὐτῶν ἕκαστος εἴληφε,
 5 καὶ ἄπερ καθ' ἕκαστον αὐτῶν τοῖς Ῥωμαίοις πάλαι
 παρατετήρηται, ὅσα γε ἡμεῖς ἐκ τῶν Ῥωμαϊκῶν ἱστο-
 ριῶν παρελήφαμεν· πρὸς τούτοις καὶ περὶ διαφορᾶς
 ἐτι πρότερον ἐνιαυτῶν, αἰώνων τε καὶ χρόνων καὶ
 ἀρχῆς ἡμερῶν. γένοιτο ἂν καὶ τοῦτο ὡσπερ ἡδυσμά τι
 10 ταῖς τῶν πολλῶν ἀκοαῖς.

XYH 2. Ἡ φυσικὴ ἡμέρα ἀπὸ τῶν ἡλίου ἀνατολῶν ἕως RrII,¹
 XYHPS δυσμῶν λαμβάνεται, ἀλλ' οὐ παρὰ πᾶσιν οὕτως. Βαβυ-
 λῶνιοι μὲν γὰρ ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου ἕως αὐτῶν λαμ-

v. 2 Περὶ ἡμέρας X 3 Περὶ μηνῶν καὶ δρόμου σελήνης.
 μέλλοντί μοι περὶ τῶν τῆς σελήνης συνόδων εἰπεῖν . . . ἀναγκαῖόν
 μοι δοκεῖ περὶ τῶν μηνῶν πρότερον εἰπεῖν — 10 πολλῶν ἀκοαῖς H
 f. 160 r. 11 ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ ἡμερονύκτιον κατηντήσαμεν, χρῆσθαι
 εἰπεῖν καὶ ὅπως τοῦτο λογίζεται παρ' ἑκάστοις τοῖς ἔθνεσιν, εἰ
 οὐδὲν ὅπως ἡ ἡμέρα μετρεῖται. βαβυλῶνιοι μὲν οὐδὲν ἀπὸ ἀνατολῶν
 ἡλίου μέχρι τῶν δυσμῶν αὐτοῦ τὴν ἡμέραν ὀρίζονται, τῆς νυκ-
 τὸς — p. 20, 12 ὀνομάζεσθαι P f. 109 r (Boissonade anecd. gr.
 I p. 420 sq.). ὅτι (omīs. X) ἡ φυσικὴ ἡμέρα — p. 20, 4 ἐπι ταῖς
 γενέσεσιν XY, ἡ φυσικὴ ἡμέρα — p. 20, 11 συνκτὸς ἠελιόδησαν H |
 τοῦ ἡλίου H 12 ἀπολαμβάνεται Y | ὅτι οἱ βαβυλῶνιοι ἀπὸ
 ἀνατολῶν — p. 20, 4 γενέσεσιν S 13 ἀνατολῆς H | μέχρι τῶν
 δυσμῶν αὐτοῦ τὴν ἡμέραν ὀρίζονται P, ἕως αὐτῶν τὴν ἡμέραν
 λαμβάνουσι S, ἡλίου μέχρι δυσμῶν λαμβάνουσι H

βάνουσι δυσμῶν, νυκτὸς οὐδ' ὄλωσ μνήμην ποιούμενοι, XYHPS
οἷα οὐ καθ' ὑπόστασιν ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ συμβεβηκὸς
γινομένης. Αἰγύπτιοι δὲ καὶ Ἑβραῖοι ἀπὸ ἀρχῆς ἐσπέ-
ρας τὴν ἐπιφοιτῶσαν συναριθμοῦντες ἡμέραν ἕως τῆς
ἐπιούσης πάλιν ἐσπέρας, τὴν προλαβοῦσαν δηλον- P
ὄτι νύκτα μετὰ τῆς ἐπακολουθούσης ἡμέρας συννεοῦν- 6
τες καὶ μίαν ἀμφοτέρας ὀνομάζοντες ἡμέραν, ἀρχόμενοι
δὲ πρότερον ἀπὸ τῆς νυκτός, διὰ τὸ ἀρχεγονώτερον εἶναι
τὸ σκότος τοῦ φωτός καὶ πρὸ τῆς τοῦδε τοῦ παντός XYHPS
διακοσμῆσεως ἕρεβος καὶ σκότος προὔποτιθεσθαι τοὺς 10
κοσμογράφους, νύκτα δὲ πάντων μητέρα ὀνομάζειν·
ᾧθεν καὶ οἱ μυθικοὶ ἀπὸ Λητοῦς τεχθῆναι Ἄρτεμιν XY P
ποιούσι καὶ Ἀπόλλωνα, καὶ πρώτην Ἄρτεμιν, οἶονει XY
ἀερότεμιν Σελήνην, μεθ' ἣν τὸν Ἥλιον. εἰη δ' ἂν
Λητῶ ἢ νύξ· καὶ γὰρ λήθη κατ' αὐτὴν καὶ ὕπνος ἐπι- 15
γίνεται. οἳ γε μὴν Οὐμβροὶ, ἔθνος Ἰταλικὸν καὶ ἀστρο-XYHPS

v. 1 δυσμῶν omis. YS | τῆς νυκτός μὴδ' ὄλωσ μνημῶν ποιού-
μενοι ἐν τῷ τῆς ἡμέρας λόγῳ, ὡς ἀντιπαρασπαστικὸν πράγματος· αἰγύπ-
τιοι δὲ P 2 ὄναλοῦ A, οἶον οὐ B, οἷα μὴ Y, οἷα οὐ HS 3 γινο-
μένη D | καὶ Ἑβραῖοι omis. XYPS | ἀρχῆς omis. XYHS
4 τὴν ἐπιφοιτῶσαν συναριθμοῦντες ἡμέραν omis. P | ἡμέραν
ἕως αὐτῆς ἐσπέρας τὴν ἡμέραν λογίζονται H, ἡμέραν ἕως αὐτῆς
ἐσπέρας XY, ἀπὸ ἐσπέρας ἕως ἐσπέρας S, μέχρι τῆς ἐπιούσης πα-
λιν ἐσπέρας P 5 τὴν προλαβοῦσαν — 9 τοῦ φωτός omis. XYHS
6 ἐπακολουθούσης P 9 καὶ P, διὰ τὸ XYHS | πρὸ τῆς τοῦδε
τοῦ παντός διακοσμῆσεως YS, πρὸ τῆς διακοσμῆσεως τοῦδε τοῦ
παντός P, τῆς πρὸ τοῦδε τοῦ παντός (ὡς φασὶ add. H) διακοσ-
μῆσεως XH 10 σκότον XYHS, ἕρεβος καὶ σκότος P | ὑποτί-
θεσθαι XYHS 11 κοσμογράφους καὶ τὸ τὴν νύκτα εἶναι
μητέρα πάντων· ᾧθεν καὶ P | νύκτα τε YA | νομίζειν Y, ὀνο-
μάζειν XHS 12 καὶ omis. XY | ᾧθεν καὶ οἱ μυθικοὶ — 15
ἐπιγίνεται desunt HS | τεχθῆναι τὸν ἀπόλλωνα λέγουσιν.
οὐμβροὶ δὲ P 13 ἀπόλλωνα· ἄρτεμιν οἶονει ἀερότεμιν
σελήνην, μεθ' ἣν τὸν ἥλιον X, ἀπόλλωνα καὶ πρώτην ἄρτεμιν·
εἰη δ' ἂν λητῶ ἢ νύξ· καὶ γὰρ λήθη κατ' αὐτὴν καὶ ὕπνος ἐπι-
γίνεται τὴν οἶονει ἀερότεμιν σελήνην Y 14 εἰη δ' ἂν — 15
ἐπιγίνεται omis. X 16 οὐμβροὶ δὲ XPS, ὕμβροιο δὲ H | γέ-
νος P, ἔθνος XYHS | καὶ ἀστρολόγον omis. XYHS

XYHPS λόγον, ἀπὸ μεσημβρίας τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας λαμβάνουσιν, ἕως πάλιν τῆς ἄλλης μεσημβρίας μίαν λέγοντες ἡμέραν, ὡσπερ καὶ οἱ ἀστρολόγοι ἐπὶ ταῖς γε-
 H νέσεσιν. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ αὐτοὶ ἀπὸ δυσμῶν εἰς
 HP δυσμὰς ὡσπερ καὶ οἱ Ἑβραῖοι, Ῥωμαῖοι δὲ τὸ μὲν πρῶ-
 6 τον Ἰσα τοῖς Βαβυλωνίοις κατὰ τὸν φυσικὸν νόμον καὶ αὐτοὶ τὴν ἡμέραν μόνην ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν ἡμέραν ὠρίζοντο, τὴν νύκτα μηδὲν λογιζόμενοι· ὕστερον δὲ ἀπὸ μέσης νυκτὸς ἤγουν τῆς ἀρχῆς
 10 τῆς ἐβδόμης ὥρας αὐτῆς καὶ ἕως μέσης πάλιν τῆς ἐπιούσης νυκτὸς ἐτύπωσαν τὴν ἡμέραν καὶ νομιζέσθαι καὶ ὀνομάζεσθαι.

X 3. Πάντας τοὺς ἑνθμοὺς ἐκ τῆς τῶν πλανήτων RrII,3
 κινήσεως εἶναι συμβαίνει· ὁ μὲν γὰρ Κρόνος τῷ Δω-
 15 ρίῳ, ὁ δὲ Ζεὺς τῷ Φορνίῳ, ὁ δ' Ἄρης τῷ Ανδίῳ καὶ οἱ λοιποὶ τοῖς λοιποῖς κινουῦνται κατὰ τὸν Πυθαγόραν πρὸς τὸν ἤγον τῶν φωνηέντων· ὁ μὲν γὰρ Ἐρμοῦ τὸν $\bar{\alpha}$, ὁ δ' Ἀφροδίτης τὸν $\bar{\epsilon}$, ὁ δ' Ἥλιος τὸν $\bar{\eta}$, καὶ ὁ μὲν τοῦ Κρόνου τὸν $\bar{\iota}$, ὁ δὲ τοῦ Ἄρεος τὸν $\bar{\omicron}$,
 20 καὶ Σελήνῃ τὸν $\bar{\upsilon}$, ὃ γε μὴν τοῦ Διὸς ἀστὴρ τὸν $\bar{\omega}$ ἑνθμὸν ἀποτελοῦσιν· ὁ δὲ ἤχος τῶν ἑνθμῶν ὡς ἡμᾶς οὐκ ἀφικνεῖται διὰ τὴν ἀπόστασιν.

v. 1 ἀπὸ μεσημβρίας εἰς μεσημβρίαν (εἰς μεσημβρίαν omis. Y) τὴν ἡμέραν ἔλαβον (τὴν ἡμέραν ἔλαβον omis. S) XYS, ἀπὸ μέσης εἰς μέσην ἔλαβον τὴν ἡμέραν H 3 λέγοντες ἡμέραν· Ῥωμαῖοι δὲ P | ὡσπερ — 4 γενέσεσιν omis. XP 4 Ἀθηναῖοι δὲ — 5 Ῥωμαῖοί γε μὴν τὸ πρὶν κατὰ τὸν φυσικὸν νόμον τὴν ἡμέραν ἔτασσον ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου ἕως δυσμῶν, ὕστερον δὲ ἀπὸ μέσης νυκτὸς εἰς μέσην νύκτα ἠελιθμοσαν H 6 κατὰ τὸν φυσικὸν νόμον omis. P 10 ἕως τῆς μέσης P 16 κινεῖται A, κιοιῶνται A 2 18 τὸ $\bar{\alpha}$, τὸ $\bar{\epsilon}$ rell. B, τὸ $\bar{\alpha}$, τὸν $\bar{\epsilon}$, τὸν $\bar{\omega}$ rell. A, τὸ $\bar{\epsilon}$ rell. corr. A 2

R² II, 3 4. Ὅτι οἱ περὶ Ζωροάστρην καὶ Ἰστιάσπην Χαλδαῖοι Y καὶ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πλανήτων ἐν ἑβδομάδι τὰς ἡμέρας ἀνέλαβον. καὶ τὴν μὲν πρώτην XYS ἡμέραν μίαν ἐκ τῆς μονάδος, ἀλλ' οὐ πρώτην ἐκ τῆς ἑβδομάδος κλητέαν κατὰ τοὺς Πυθαγορείους διὰ τὸ 5 μόνην εἶναι καὶ ἀκοινώνητον ταῖς ἄλλαις. πρώτη γὰρ λέγεται ἢ πρωτεύουσα τῶν μετ' αὐτήν, ἢ δὲ μονὰς ἀμερῆς καὶ ἀμετάβολος καὶ αὐτοκλινητος καὶ ὡσαύτως XY ἔχουσα· ὑπὲρ ἀριθμὸν γὰρ ἔστιν· ὥστε οὐκ ἂν τις αὐ- X τὴν καλέσοι πρώτην, ἀλλὰ μίαν· οὐδὲ γὰρ ἐπὶ ἄριτιον 10 οὐδὲ ἐπὶ τὸν περιττὸν οὐτ' ἐπ' ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν μεθίσταται. δικαίως ἂν αὐτοῦ τὴν δύναμιν ἐπέχοι Y τοῦ νοῦ, ὅπερ ἔστιν ἀγαθὸν τε καὶ περιττὸν, ἴσον τε καὶ πεπερασμένον, καὶ φῶς καὶ εὐθὺ καὶ μόνιμον, ἄρρεν τε καὶ δεξιόν. νοῦς γὰρ ἔστι, φησὶν ὁ μυ- 15 στικὸς λόγος, οὐσιώδης ὁ ἄπαξ ἐπέκεινα μένων ἐν τῇ ἑαυτοῦ οὐσίᾳ καὶ πρὸς ἑαυτὸν συνεστραμμένος, ἔστις τε καὶ μένων. ἀναφέρεται δὲ ἡ μονὰς εἰς Ἀπόλλωνα, τουτέστιν εἰς τὸν ἕνα Ἥλιον, ὃς Ἀπόλλων λέγεται διὰ τὸ ἄποθεν εἶναι τῶν πολλῶν. καὶ Ῥωμαῖοι 20 δὲ αὐτὸν Σόλεμ ἦτοι μόνον λέγουσι.

v. 16 ὁ ἄπαξ ἐπέκεινα Kroll Or. Chald. p. 16

v. 1 ὅτι οἱ περὶ inc. Marc. gr. 320 (M), ὅτι — 3 ἀνέλαβον desunt X 3 καὶ τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν μίαν, ὡς καὶ οἱ πυθαγόρειοι, καλοῦσιν ἐκ τῆς μονάδος, ὅτι μόνη καὶ ἀκοινώνητος ταῖς ἄλλαις Y, ὅτι (ὅτι omis. X) τὴν πρώτην ἡμέραν μίαν κατὰ τοὺς πυθαγορείους (κατὰ τοὺς πυθαγορείους μίαν S) κλητέαν (κλητέον S) ἀλλ' οὐ πρώτην ἐκ τῆς μονάδος (ἑβδομάδος S) διὰ τὸ μόνην εἶναι καὶ (καὶ omis. S) ἀκοινώνητον ταῖς ἄλλαις XS 6 πρώτη γὰρ ἢ τῶν μετ' αὐτήν πρωτεύουσα Y 8 ἀμετάβολος cet. des. S 9 ὑπάρχουσα Y | ὑπὲρ ἀριθμὸν — 12 μεθίσταται omis. Y 12 δικαίως — 21 λέγουσι omis. X 18 μένον M, μένων corr. M 20 ἀποθεν CM | πολλῶν] πυλῶν DE 21 σόλεμ in corr. M

- X 5. Πολλαῖς ὀνομασίαις καλεῖται ὁ Ἥλιος· Rr II,
 Ἥλιος Ὄρος Ὅσιρις Ἀναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων
 ὠρῶν καὶ καιρῶν ταμίης ἀνέμων τε καὶ ὕμβρων
 ἡοῦς καὶ νυκτὸς πολυαστέρος ἡνία νεύων.
- XY 6. Ὁ Πυθαγόρας τὴν μονάδα Ὑπεριονίδα καλεῖ διὰ 5
 τὸ πάντων ὑπερεῖναι τῇ οὐσίᾳ, ὥσπερ καὶ ὁ νοητὸς
 Ἥλιος ὑπὲρ τὰ ὄντα ἔχων τὸ εἶναι Ὑπεριονίδης κέ-
 κληται. ἀναφέρεται δὲ Ἥλιος εἰς μονάδα ὡς εἰκῶν
 ἐκείνης, οὐκ αὐτὸς ὢν ἡ μονάς, ἀλλὰ μὴν καὶ ἀκάμας,
 10 ἀκάματος γὰρ ἐν τοῖς συνθέτοις· ἡ δὲ μονάς ἀπλῆ
 καὶ ἄρρη, ὅτι δὴ γονιμοτάτη καὶ τῶν μετ' αὐτὴν αἰ-
 X τία· καὶ ὅπως, συνιδεῖν εὐκόλον· εἰ γὰρ τις τὰ τέσ-
 σαρα καὶ εἴκοσι στοιχεῖα — τὰ γράμματα λέγω — εἰς
 ἀριθμοὺς συλλογίσεται, εὐρήσει τρισχιλίους ἐννακοσίους
 15 ἐννεήκοντα ἐννέα τοὺς πάντας, οἷς προστιθεμένης
 τῆς ἐν ἑξάκισχιλιάδι μονάδος, εἰ πάντες συλλογισθῆ-
 σονται, ἐννακισχιλιοὶ ἐννακόσιοι ἐννεήκοντα ἐννέα
 ἀριθμοί, μεθ' οὗς οὐδὲν παρὰ τὴν μονάδα λελεῖψεται.
 ὁδὲν τὴν αὐτὴν ἐπέχει γραμμὴν ἢ μυριάς τῇ μονάδι,
 20 ὡς ἀρχῆς αὐτῆς ἅμα καὶ πέρατος οὐσης τῶν ἀσωμάτων
 οὐσιῶν, ὧν εἰσι παραδείγματα οἱ ἀριθμοί. Ὅρφεὺς

§ 5 G. Wolff Porphyrii de philosophia ex oraculis hau-
 rienda librorum reliquiae p. 127 v. 21 Abel Frgm. Orph. 144

§ 5 deest Y v. 4 νεύων. ἀπόλλων δὲ εἰρηται παρὰ τὸ
 ἄπαθεν (ἀποθεν A) εἶναι τῶν πολλῶν X 5 ὁ X, καὶ Y
 ὑπεριονίδαν A 6 ὥσπερ X, ὡς Y 7 ἔχων] ἔσχε B
 8 ἀναφέρεται — 9 μονάς desunt Y 11 δὴ] δὲ D 12 καὶ
 ὅπως — p. 23, 6 μένει desunt Y 14 συλλογίσεται B 15 προσ-
 τιθείσης (?) A, προστιθεμένης A 2 in marg. 15 sq. τῆς ἑξα-
 κισχιλίας μονάδος B, τῆς ἑνεξακισχιλίδιμονάδος A, -ακι-
 A 2, ego χιλ(ί)δι temptavi 18 μοναδαν A | λελήφεται X
 19 τῆς μονάδι A 20 ἅμα omis. B

δὲ τὸν ἓνα ἀριθμὸν ἀγνεία καλεῖ, τουτέστιν ἀμερῆ, X οὐδὲν γὰρ τῶν μερῶν τοῦ ἀριθμοῦ περὶ αὐτόν, οὐχ ἡμιόλιον, οὐκ ἐπίτριτον· τέλειος ἐπεὶ ὄλος. ὅτι ἡ S μονὰς οὕτως εἴρηται παρὰ τὸ μένειν ἐφ' ἑαυτῆς· μειονόμενον γὰρ τοῦ πλήθους κατὰ τὴν ἀφαίρεσιν παν- 5 τὸς ἀριθμοῦ στερηθεῖσα μόνῃ ἀμείωτος μένει. δια- XYS φέρει δὲ μονὰς ἑνὸς ἧ διαφέρει ἀρχέτυπον εἰκόνοσ· παραδείγμα μὲν γὰρ ἡ μονὰς, μίμημα δὲ τῆς μονάδος τὸ ἓν. ὅτι ἡ μονὰς ἐν τριάδι θεωρεῖται, δυνατὸν ἐκ S τῶν ὀμμαρίων λαβεῖν· πρὸς γὰρ τὸν ἄπαξ ἐπέκεινα 10 ὁ Πρόκλος οὕτω·

μονάδα γὰρ σε τριοῦχον ἰδὼν ἐσεβάσασατο κόσμος.

Τοσαῦτα μὲν περὶ τῆς μιᾶς, ἣν ὡς ἔφην πρώτην X τὸ πλήθος καλεῖ, ἣν κατ' αἰσθησιν Ἑλλῶ ἀνέθεντο, ταμίᾳ μὲν τοῦ παντὸς αἰσθητοῦ φωτός, δι' οὗ θερ-XY μαίνει τε ἅμα καὶ ἡρέμα ξηραίνει τὰ σώματα, ἐνὶ τῶν 16 πλανήτων καδ' Ἑλληνας, κἂν εἰ Ζωροάστρης αὐτὸν X πρὸ τῶν ἀπλανῶν τάττοι.

RrII,6 7. Τὴν δὲ δευτέραν ἡμέραν τῆ Σελήνη φαίνονται οἱ XY φυσικοὶ ἀναγράφοντες, ὑγραίνουση τε ἅμα καὶ μετριῶς 20 θερμαινούση, τουτέστι τῆ τῆς ὕλης ἐφόρφ' ὄθεν καὶ Ἄρτεμις λέγεται ἀπὸ τοῦ ἀρτίου καὶ ὀλικοῦ ἀριθμοῦ·

v. 1 ἀγνεία B 3 ὅτι ἡ μονὰς eqs. S, omis. usque ad 6 μένει X 6 ὅτι διαφέρει S 7 ὡς ἀρχέτυπον εἰκόνοσ καὶ παραδείγματος μίμημα cet. des. usque ad 15 Y 8 μίμημα δὲ ταύτης τὸ ἓν S 9 τὸ omis. X | ὅτι ἡ μονὰς — 12 κόσμος omis. X 12 ἐσεβάσασα S | κόσμος corr. e κόσμον S 13 πρῶτον A, -την corr. A 2 15 ὁ δὲ ἥλιος θερμαίνει τε ἅμα — 16 σώματα. τὴν δὲ δευτέραν Y 16 σῶμα A, ἅμα corr. A 2 18 τάττη A 19 τῆ omis. X | φαίνονται — 20 ἀναγράφοντες] ἀνέγραψαν Y 20 τε omis. Y 22 λέγεται omis. Y | ἀριθμοῦ omis. Y

Υ τὸ γὰρ ἄρτιον μέσον διασπᾶται διαιρούμενον τοῦ ἐνός·
 μόνος δὲ ἀδιαίρετος ὁ περιττός. ὁ μὲν γὰρ ἄρτην
 ἀριθμὸς τετράγωνος, ἀγῆ καὶ φῶς, ἐξ ἰσότητος πλευ-
 ρῶν συνεστῶς, ὁ δὲ θῆλυς ἑτερομήκης, νύκτα καὶ
 5 σκότον ἔχων διὰ τὴν ἀνισότητα· ὁ δὲ ἑτερομήκης τὴν
 μὲν ἐλάττονα πλευρὰν ἐλάττονα ἔχει ἐνί, τὴν δὲ μεῖζω
 περιττοτέραν ἐνί. ὥστε ὁ δύο ἀριθμὸς οὐ καθαρὸς,
 πρῶτον μὲν, ὅτι κενὸς ἐστὶ καὶ οὐ ναστός, τὸ δὲ μὴ
 πλήρης οὐ καθαρὸν, ἀρχὴ δὲ ἀπειρίας καὶ ἀνισότητος·
 10 ἀπειρίας μὲν διὰ τὴν ὕλην, ἀνισότητος δὲ διὰ τοὺς
 ἑτερομήκεις· ὅθεν οἱ παλαιοὶ ὡς ὕλην καὶ ἑτερότητα
 XY τὴν δυάδα παραλαμβάνουσι. τόλμαν δὲ καὶ οἱ περὶ
 Φερεκύδην ἐκάλεσαν τὴν δυάδα, καὶ ὀρμὴν καὶ
 δόξαν καλοῦσιν, ὅτι τὸ ἀληθὲς καὶ ψευδὲς ἐν δόξῃ
 Υ ἐστί. πανσόβητος γὰρ ἡ ὕλη καὶ ἄστατος καὶ πολυ-
 16 μετὰβολος, κακοπαθὴς τε καὶ πόνων ὑπομονητικὴ,
 κατὰ φύσιν τὸ μεριστὸν καὶ διεστῶς ἔχουσα· ὁ γὰρ
 ἄξων μέσος διὰ παντὸς ἦκων τοῦ οὐρανοῦ πρῶτος τὴν
 εἰς δύο τομὴν καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἀπόστασιν ὑποφαίνει,
 20 αἰτιος δὲ τῆς πάσης τοῦ αἰσθητοῦ κινήσεως καὶ πάντη
 τῶν νοητῶν κειρωσμένους. ταῦθ' οὕτως ἔχοντα ὁ
 Νουμᾶς εὐρῶν Ῥωμαίοις τὸν δυικὸν ἀριθμὸν ἀπηγό-
 ρησεν ἐν ταῖς ἐορταῖς· οὐδὲ γὰρ ἀριθμοῦσιν οἱ Ῥω-
 μαῖοι, ὥσπερ πρὸ τεσσάρων καὶ τριῶν, οὕτω καὶ πρὸ
 25 δύο λέγοντες· ὡς καὶ Ἀθηναῖοι τὸ πρὶν τὴν δευτέραν

v. 1 τὸ γὰρ — 12 παραλαμβάνουσι omis. X | μέσον ὄν
 διασπᾶται Y, ὄν del. Br, διασπᾶται οὐ Nokkius | διαιρούμενον
 DFG, διαροῦμένον CEM 4 συνιστῶς D 8 πρῶτος D
 12 τόλμαν δὲ αὐτὴν καὶ ὀρμὴν eqs. Y 13 ὀρμὴν AY, το-
 μὴν B 14 ἀποκαλοῦσιν X | ἀψευδὲς A 15 ἐστί. reliqua
 huius paragraphi omis. X 16 ὑπομονητικὸς D 17 διε-
 στὸς D 20 τῆς πάσης] τοῖς πᾶσι M 22 νομάς D

ἐξήρουν τοῦ Βοηδρομιῶνος, ὡς Πλούταρχος ἐν Συμ-
 ποσίῳ φησί. www.libtool.com.cn
 Rr II, 7 8. Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν ἀνέθεντο Πυρόεντι — XY
 Ἄρης δ' ἂν εἴη οὗτος παρ' Ἑλλησι — τουτέστι τῷ
 ἀερίῳ καὶ γονίμῳ πυρί, ὅπερ ἐξάπτει τὴν τοῦ παν- 5
 τὸς αἰσθητοῦ φύσιν καὶ ἀργεῖν οὐκ ἔῃ, ξηραίνον ἅμα
 καὶ φοιξηθὸν θερμαίνον. Ἦρας δὲ παῖδά φασὶ τὸν
 Ἄρα, τουτέστιν ἐκ τοῦ ἀερώδους τὸ διείδες καὶ λεπτο-
 μερές πῦρ· ὅθεν οἱ μυθικοὶ ζευγνύουσι τὴν Ἀφροδί-
 την ποτὲ μὲν Ἥφαιστῳ, τῷ χθονίῳ πυρί, ποτὲ δὲ 10
 Ἄρει, τῷ ἀερίῳ· διὰ γὰρ τούτων τὸ πᾶν αἰσθητὸν
 ζωογονεῖται, ὡς εἴρηται. μεγίστη δὲ ἡ τῆς τριάδος XYS
 καὶ κατ' αἰσθησιν δύναμις· ὁ γὰρ κατ' αὐτὴν ἀριθμὸς
 τοῖς γεννητοῖς ἐπιδέδωκε γένεσιν αὔξησιν τροφήν. καὶ
 οὐχ ἀπλῶς εἴρηται. 15

τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται,

τριῶν ὄντων καὶ αὐτῶν τῶν οὐρανίων σωμάτων, τοῦ
 τε αἰθερώδους, ἀστρώδους τε καὶ λιθώδους. καὶ τῶν XY
 περιττῶν ἀριθμῶν ἀρχὴ ἡ τριάς, ὅθεν καὶ ἰδικὸς X
 ἀριθμὸς ὁ τρία καλεῖται, μερισμὸν ἢ διαίρεσιν οὐκ 20
 ἐπιδεχόμενος. ὅτι πάντων ἄρχει τῶν ἀριθμῶν ἡ τριάς,
 ὡς ἀρχὴ τυγχάνουσα τῶν περιττῶν πάντων, πληροῦν-

v. 1 Plut. Quaest. conv. IX, 6 p. 741 B 16 II. O 189

v. 1 ἀνεξήρουν D 3 τὴν τρίτην τῷ ἄρει τουτέστι τῷ
 ἀερίῳ X 7 ἐνθερμαίνον X 8 ἐκ τοῦ ἄερος (ἄρεος B) τὸ
 λεπτομερές· τὴν ἀφροδίτην ποτὲ μὲν Ἥφαιστῳ ποτὲ δὲ ἄρει ζευ-
 γνύουσι, τουτέστι ποτὲ μὲν τῷ χθονίῳ πυρί, ποτὲ δὲ τῷ ἀερίῳ·
 διὰ γὰρ εἰς X 11 πᾶν] πνεῦμα X 12 ὡς εἴρηται omis.
 Y | ὅτι μεγίστη — 18 λιθώδους S 13 καὶ κατ' αἰσθησιν omis. XS
 14 γεννητοῖς XY, γενετοῖς G | ἐπιδέδωκε A | καὶ τροφήν S
 18 τε καὶ] τε omis. S | καὶ τῶν omis. X 19 περιττῶν γὰρ X |
 ἀρχὴ πέφυκεν εἶναι τριάς X | ὅθεν — p. 26, 1 λειπομένων desunt Y

XYS των και μηδέποτε λειπομένων. και τρεῖς πρῶται κατ' Ὀρφεα ἐξεβλάστησαν ἀρχαὶ τῆς γενέσεως, νῦν και γῆ και οὐρανός, θεῶν δὲ τῶν ἐν γενέσει τρία γένη, οὐράνιον και ἐπίγειον και τὸ μεταξὺ τούτων. τρία δὲ
 5 και τῆς ψυχῆς τὰ κυριώτατα, λογικὸν θυμικὸν ἐπιθυμητικόν. τρία δὲ και νοῦ εἶδη Ἀριστοτέλης παραδίδωσι, τὸν ὑλικόν, τὸν καθ' ἑξιν, τὸν θυραθεν· ἐξ ὧν
 XY και τρεῖς ἰδέαι, φύσις μάθησις ἄσκησις. και αὐτῆς δὲ τῆς πάντα κινούσης μουσικῆς κατὰ τὸν Θεόφραστον
 10 τομαὶ τρεῖς, λύπη ἡδονὴ ἐνθουσιασμός. ἀλλὰ μὴν και σώματος τρεῖς αἱ κινήσεις, φορὰ νόμος πρόβασις. τρεῖς δὲ και σφαιρῶν αἱ συστάσεις, κέντρον διάμετρον περιφερέες. τρεῖς δὲ και κινήσεις τῶν ἀστέρων, προποδισμός ὑποποδισμός ἀκρωνυχία. τρεῖς δὲ σωμάτων
 15 διαφοραὶ· τὰ μὲν γάρ ἐστιν ὑλικά, τὰ δὲ ἀέρια, τὰ δὲ ἐμπύρια, ὡς ὁ Χαλδαῖος παραδίδωσι. τρία δὲ και ἐκάστου κινήματα σχήματος, πλάτος βᾶθος μήκος. τρεῖς δὲ και οἱ τὸ ζῳδιακὸν πλάτος ὀρίζοντες κύκλοι, θερινὸς τροπικὸς, χειμερινὸς τροπικὸς, ἰσημερινός. τρία
 20 δὲ και τὰ ὑπέρογια κέντρα, ἀνατολὴ δύσις μεσουρά-

v. 2 Abel Fragm. Orphica 145 6 Aristoteles cf. Rr p. 303 sqq. Diels Doxographi gr. 392^b 3 9 fragmentum Theophrasti referendum ad deperditos eius libros de musica. 16 cf. Kroll Or. Chald. p. 31

v. 1 ὅτι τρεῖς—8 ἄσκησις S 2 τῆς γενέσεως desunt XY | νῦν] νοῦς S 3 ἐν] ἐπὶ S 4 ἐπίγειον XY, και ἐπίγειον S 5 και omis. S, και τῆς omis. Y, και postea add. G | και ἐπιθυμητικὸν S 6 παραδίδωσιν B 7 τὸν ὑλικὸν τὸν — τὸν XS, τὸ — τὸ — τὸ Y | ὧν omis. D 8 φύσις ἄσκησις ἄσκησις M, φύσις ἄσκησις μάθησις corr. M₂ F 9 τῆς omis. D | κινούσης X 10 μὴν] μὲν D 13 και omis. D 13 sq. προποδισμός ὑποποδισμός B 14 ἀκρωνυχία D, και ἀκρωνυχία F 16 παραδίδωσιν B 17 κινήματος σχήματος XCD E, κινήματα σχήματος FGM | μήκος βᾶθος X 19 χειμερινὸς τροπικὸς omis. X 20 μεσουράνισμα, corr. -ημα E, μεσουράνισμα D

νημα. και πολλά ἄν τις εἰποι περὶ τῆς κατ' αἰσθησιν XY
 τριάδος, και ὁ σύμπας κόσμος ἐκ τριῶν δυνάμεων συ-
 στηῖναι λέγεται, ἀριθμητικῆς γεωμετρικῆς ἀρμονικῆς·
 ἡ γὰρ νοητὴ ὑπερβέβηκε τὴν παρούσαν ἐξέτασιν. Ἰσμεν
 γὰρ, ὅτι ἡ τριάς τὴν τῶν θείων πρῶτον ἐκίνησε και 5
 στάσιν αὐτοῖς τὴν αἰώνιον ἀπειργάσατο ἐν τῷ αὐτῷ
 εἶδει, ὡς φησιν ὁ Πυθαγόρειος Ὁκελλος ῥήμασι τού-
 τοις· ἡ τριάς πρώτη συνέστησεν ἀρχήν, μεσότητα και
 τελευτήν· ἡ γὰρ περιττὴ και περαινουσα ἰσότης δη-
 μιουργός ἐστι κατὰ τὴν τετράγωνον φύσιν· τὸ γὰρ 10
 θεῖον τρισὶ τούτοις χαρακτηρίζεται, τῷ ἐφετῶ, τῷ ἰκα-
 νῶ, τῷ τελείῳ. ἔτι μὴν και ὁ ἐν Φαίδρῳ Σωκράτης, YS
 ἀλλὰ μὴν και ὁ ἐν Πολιτείᾳ παραδίδωσιν, ὅτι τὸ νοη-
 τὸν τρίτην τινὰ φύσιν ἐν τῷ θείῳ τίθεται· ἐστὶ γὰρ
 αὐτοῦ τὸ μὲν ἀκρότατον οὐσία, τὸ δὲ μέσον ζωὴ, τὸ 15
 δὲ ἔσχατον νοῦς. ἄλλ' ἴσως ἐρεῖ τις· ποία κοινωνία
 τοῖς αἰσθητοῖς πρὸς τὴν νοητὴν τριάδα; ἰστέον τοίνυν,
 ὅτι τρεῖς τριάδας ὁ Τίμαιος παραδίδωσι, και μάρτυς
 ὁ Πρόκλος ἐν ὑποτυπώσει τῆς Πλάτωνος φιλοσοφίας
 φάσκων, ὅτι ἡ τῶν νοητῶν ἀκρότης, τριάς οὐσα 20
 νοητὴ, και μονάς ἐστίν· ἐνὰς γὰρ τυγχάνειν δύνα-
 ται, ἐν ἑαυτῇ τὴν πασῶν δυνάμεων αἰτίαν ἔχουσα και

v. 7 Mullach hoc fragmentum Caecilio adtribuit FPhG II 53
 12 Plato Phaedr. p. 246 A 13 Resp. p. 511 A

v. 1 και πολλά — 2 τριάδος desunt Y 3 λέγεται συστη-
 ναι X 4 ὑπερβέβηκε Y 6 αἰώνιον D | τῷ ἀκρωτίδι A,
 τῷ ἀκρωρίδι B, τῷ αὐτῷ εἶδει Y 7 κενίλιος ὁ πυθαγόρειος Y |
 ὀκελλος ὁ πυθαγόρειος A, ὁ πυθαγόρειος ὀκελλος B 8 συν-
 ἔστημεν B | και omis. X 12 τελείῳ. reliqua huius para-
 graphi desiderantur X | ὅτι ὁ ἐν Φαίδρῳ — p. 28, 2 περιέχου-
 ται S 13 τὸ omis. M 14 τριτην M | [ἐστὶ γὰρ] ἐστὶ
 μὲν D 16 ἀλλ' ἴσως — 18 παραδίδωσι omis. S 19 πλά-
 τωνος σοφίας F 20 νοητὸν D

ΥΣ οὐσίαν, ὡς φησιν ὁ Παρμενίδης. πάντα γὰρ τὰ νοη-
 Υ τὰ ἐν τῇ τριάδι περιέχεται, καὶ πᾶς ὁ θεῖος ἀριθμὸς
 ἐν τῇ τάξει ταύτῃ προελήλυθεν, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Χαλ-
 δαῖος ἐν τοῖς λογίοις·

5 τῆσδε γὰρ ἐν τριάδος κόλποις ἔσπαρται ἅπαντα,
 καὶ πάλιν·

τῆσδε γὰρ ἐκ τριάδος πᾶν πνεῦμα πατήρ ἐκέρασσε.

διὰ μὲν τοῦτο οἱ Πυθαγόρειοι τριάδα μὲν ἐν ἀρι-
 θμοῖς, ἐν δὲ σχήμασι τὸ ὀρθογώνιον τρίγωνον ὑποτί-
 10 θενται στοιχείου τῆς τῶν ὄλων γενέσεως. ἐν μὲν οὖν
 μέτρον ἐστί, καθ' ὃ συνέστη ὁ ἀσώματος καὶ νοητὸς
 κόσμος· δευτέρον δὲ μέτρον, καθ' ὃ ἐπάγη ὁ αἰσθητὸς
 οὐρανός, πέμπτην λαχὼν καὶ θειοτέραν οὐσίαν, ἄτρε-
 πτον καὶ ἀμετάβολον· τρίτον δὲ καθ' ὃ ἐδημιουργήθη
 15 τὰ ὑπὸ σελήνην, ἐκ τῶν τεσσάρων δυνάμεων γένεσιν
 καὶ φθορὰν ἐπιδεχόμενα.

XY 9. Τὴν δὲ τετάρτην ἡμέραν Στίλβοντι, ἐνὶ τῶν Rr II,⁸
 πλανήτων κατ' Αἰγυπτίους οὕτω καλουμένω, ἀνέθεντο,
 ὃς ἐξ ἴσου ποτὲ μὲν ὑγραίνει ποτὲ δὲ ξηραίνει, πνευμα-
 20 τούμενος ὑπὸ τῆς περὶ τὸν ἥλιον ὀξυκνησίας· Ἐρμού
 XYS δὲ τοῦτον Ἑλληγες εἶναι βούλονται. αὐτῷ τοίνυν τὴν
 τετράδα οἱ φιλοσοφοῦντες ἀνέθεντο ὡς ἐφόρῳ τῶν

v. 1 cf. Plat. Parmen. p. 145 5. 7 Kroll Or. Chald. p. 18

v. 1 φησι ὁ D 2 περιέχονται cet. des. S | ὁ omis. D
 5 κόλποις ἐπάρεται Sch codicibus vindicat, qui tamen omnes
 ἔσπαρται (CDEFGM) exhibent. 7 ἐκέρασεν M, ἐκέρασε rell.
 10 γενέσεως] γίνεσθαι D 11 συνέστη ἀσώματος D 12 ἐπάγη
 αἰσθητός D 13 οὐρανός] νοῦς M 17 τὴν (τε add. A) τε-
 τάρτην ἡμέραν τῷ ἐρμῇ ἀνέθεντο ὃς ἐξ ἴσου inc. X 19 δὲ
 omis. A 20 Ἐρμού — 21 βούλονται omis. X 21 ὅτι τῷ
 ἐρμῇ τὴν τετράδα — p. 29, 4 ἀρχύτας δὲ κύκλον αὐτῆν φησιν S

μιγάδων ψυχῶν· τὰ γὰρ τῆς ψυχῆς στηρίγματα τέσ- XYS
 σαρὰ ἐστὶ, νοῦς ἐπιστήμη δόξα αἰσθησις. ψυχὰ γὰρ
 ἀνθρώπου, ὡς Πυθαγόρας ἔφη, ἐστὶ τετράγωνον ὀρθο-
 γώνιον. Ἀρχύτας δὲ τῆς ψυχῆς τὸν ὄρον οὐκ ἐν τε- Y
 τραγῶνι, ἀλλ' ἐν κύκλῳ ἀποδίδωσι, 'διὰ τοῦτο ψυχὰ 5
 τὸ αὐτὸ κινοῦν, ἀνάγκα δὲ τὸ πρῶτον κινοῦν, κύκλος
 δὲ τοῦτο ἢ σφαῖρα'. καὶ οὕτω μὲν ἐπὶ τοῦ νοητοῦ, XY
 οὐδὲν δὲ ἦττον κάπλι τοῦ αἰσθητοῦ ἐστὶ συνιδεῖν ἐν
 ταῖς τῶν ζώων γενέσεσι· πρῶτον μὲν γὰρ ἐστὶ σπέρ- Y
 ματος καταβολή, δεύτερον δὲ ἢ εἰς τὰ γένη διανομή, 10
 τρίτον αὐξήσις, καὶ τέταρτον τελειωσις. ἀλλὰ μὴν τέσ- XY
 σαρές τε ἡλίου τροπαί, καθ' ἃς τὰ ὄντα συντηρεῖται,
 ἰσημερίαί δύο, θερινὴ καὶ χειμερινὴ τροπή. τέσσαρες
 δὲ καὶ αὐτῆς τῆς σελήνης αἱ πρῶται φάσεις ὡσπερ
 ῥίζαι καὶ ἀρχαί, σύνοδος πανσελήνος διχοτόμοι δύο, 15
 ἐκάστης φάσεως ἀλλοιούσης τὴν ἐνεργεῖαν· ἀπὸ μὲν XYH
 γὰρ συνόδου ἕως διχοτόμου ὑγραίνει, ἀπὸ δὲ ταύτης
 ἕως πανσελήνου θερμαίνει, ἀπὸ δὲ ταύτης ἕως τῆς
 δευτέρας διχοτόμου ξηραίνει, ἐκ δὲ ταύτης ἕως ἐπὶ

v. 4 Archytas v. Zeller Phil. d. Gr. III 2* 105.

v. 2 ἐστὶ] εἰσι C | ψυχᾶ A, ψυχῆ A₂, ψυχὰ rell. 3 ἀν-
 θρώπων S | φησὶν ὁ πυθαγόρας Y, ὡς πυθαγόρας ἔφη XS |
 εὐθρογώνιον Y | τετράγωνον καὶ εὐθρόγωνον· ου· F 4 Ἀρχύ-
 τας — 7 σφαῖρα desunt X, ἀρχύτας δὲ κύκλον αὐτὴν φησιν S
 6 πρῶτον FG | κινοῦν omis. D 7 οὕτως B 8 οὐδὲν]
 οὐδὲ A 9 ἐστὶ] ὡς D | σπέρματος — 10 διανομή desunt
 X, lacuna quindecim fere litterarum B | διανομή Y, διανομή
 ci. G. Wissowa collato Plat. Tim. p. 73 C 11 καὶ omis. X |
 μὴν καὶ τέσσαρες F 12 τε] τοῦ D | καθ' ἃς] εἰς ἃς X
 13 ἰσημερίαί — τροπή desunt Y 14 φάσεις B 16 φά-
 σεως B, φάσεως M | φυσικῶς δὲ ἢ σελήνη ἀπὸ μὲν συνόδου —
 p. 30, 7 ξηροτάτη ὥρα H f. 168 v. 17 ἀπὸ δὲ ταύτης ἕως]
 ἐκ δ' ἐκείνης ἐπὶ τῆς XH 19 ἐκ — p. 30, 1 ψύχει desunt XH

- XH σύνοδον ψύχει. ἐνθεν οἶμαι τοὺς περὶ γεωργίαν ἐσχο-
 λακότας ἀσφαλῶς σπείρειν μὲν καὶ φντεύειν περὶ συ-
 νόδους ἢ πανσελήνους, οἷα δὴ ἐν ὑγροτέρῳ τηρικαῦτα
 τῷ ἄερι καὶ πρὸς γένεσιν ἄλλων κεκινημένῳ· περὶ δὲ
 5 τὰς διχοτόμους ὕλην τε, ὅση ἐργάσιμος, κόπτουσι καὶ
 τοὺς πρὸς ἀπόθεσιν καρποὺς συγκομίζουσιν, οἷα δὴ ἐν
 X ξηροτέρῳ τῇ ὥρᾳ. καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν
 XY καὶ νοητῶν. περὶ δὲ τοῦ κατ' ἀριθμὸν ἀξιώματος ὁ
 τέταρτος ἀριθμὸς τετραγώνος ἐστὶ. μόνος γὰρ ἰσάκω
 10 ἴσος ἰσομερῆς ἐκ τῶν αὐτῶν καὶ συνθέσει καὶ δυνάμει
 X πέφυκε γεννᾶσθαι, σύνθεσιν μὲν οὖν ἐκ δυεῖν καὶ
 δυεῖν, δύναμιν δὲ ἐκ τοῦ δις δύο, πάγκαλόν τι συμ-
 XY φωνίας εἶδος ἐπιδεικνύμενος, ὃ μηδεὶν τῶν ἄλλων
 ἀριθμῶν συμβέβηκεν, ὅθεν καὶ ἀποτελεσματικὸς καλεῖ-
 15 ται· εἰ γὰρ ἀπὸ μονάδος μέχρι τετραδὸς ἐξῆς συντε-
 θεῖεν ἀριθμοί, δεκάδα ἀποτελοῦσιν.
- XYS 10. Τὴν δὲ πέμπτην Φαέθοντι, τῷ πάντων πλανῆ-RrII,⁹
 ταν ἐμκρατοτάτῳ ἀνέθεντο· Δία δὲ αὐτὸν Ἑλληνες
 ζωογόνου θεολογοῦσιν. ὅθεν καὶ ἐν Κρήτῃ τερχθῆναι
 20 μυθικῶς αὐτὸν βούλονται, ἐν ἣ θανάσιμον οὐδὲν φέ-
 ται, ἀλλ' οὐδὲ λύκος ἢ γλαυξ εὐρίσκειται, ὡς φησιν
 XY Ἀντίγονος. καὶ οὐράνιος δὲ καλεῖται κατὰ τὴν ἐν πεν-

v. 22 Antig. mirab. c. 10: οὐ γίνεται τοῦτο τὸ ζῶον, ἀλλὰ
 κἂν εἰσαχθῆ τελευτᾷ, καθάπερ αἱ γλαυκὲς ἐν Κρήτῃ, ἐν ἣ λέγουσι
 οὐδὲ ζῶον θανάσιμον οὐδὲν τὴν χῶρον φέρειν.

v. 1 ἐνθεν — 8 ἀξιώματος desunt Y 1 ἔχοντας X, ἐσ-
 χολακότας H 7 ξηροτάτῃ ὥρᾳ H 9 τέταρτος ἀριθμὸς] δὲ
 τέταρα καὶ Y 10 συνθέσει] σύνθεσις B 11 γενέσθαι C |
 σύνθεσιν — 13 ἐπιδεικνύμενος desunt Y | δυοῖν καὶ δυεῖν X
 14 ἀριθμῶν omis. Y 15 ἄχρι Y | ἐξῆς omis. Y, ἐξ ἧς B |
 συντεθεῖεν omis. D 16 ἀριθμοὶ omis. Y | ὁ δέκα ἀποτε-
 λεῖται Y 17 ὅτι τὴν πέμπτην — 22 ἀντίγονος S 18 ἐμ-
 κρατατάτῳ A, prius τῷ del. A₂ | ἀνέθεντο omis. XY | διὰ X C D E,
 δία F G M S 20 βούλεται M 22 ἐν πεντάδι omis. X

τάδι κυκλοφορικῆν οὐσίαν, ἐξ ἧς φασιν ἀποτελεσθῆ- XY
 ναι τὸν οὐρανὸν κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην. ἡ γὰρ πεν- Y
 τὰς παραλαβοῦσα τὴν τετράδα ὕλης λόγον ἔχουσαν
 τρόπον τινὰ καὶ ὑποκείμενον τοῖς ἐξ αὐτῆς φουμένοις,
 ἠΰξησέ τε αὐτὴν καὶ προήγαγεν ἐπὶ τὴν ἀπὸ τῆς αὐξή- 5
 σεως αἰώνιον ἀνακύκλῃσιν· μεθόριον γὰρ τῆς δεκάδος
 καὶ ὡς ἂν εἰδωλὸν ἐστὶ τῆς κοινῆς τελειότητος ἢ πεν-
 τὰς. καὶ πλανώμενοι πλὴν ἡλίου καὶ σελήνης πέντε,
 καὶ κύκλοι ἐν σφαίρα πέντε καὶ ζῶναι πέντε. τῆς YS
 δὲ αἰσθησεως λέγεται δημιουργὸς παρὰ τοῖς φιλοσόφοις 10
 ὁ Ζεὺς καὶ εἰκὸς ἦν αὐτῶ τὴν πεντάδα κατὰ φύσιν
 ὥσπερ ἀνατεθῆναι· συγγενῆς γὰρ ἡ πεντάς τῇ αἰσθήσει,
 ἧτις πενταχῶς τέμνεται, εἰς ὄρασιν ἀκοὴν γεῦσιν ὄ-
 φρησιν καὶ ἀφῆν. καὶ τούτου χάριν ὁ Πυθαγόρας
 Εἰμαρμένη τὸν πέντε ἀριθμὸν ἀνακείσθαι φησιν, ἐπεὶ 15
 τῶν αἰσθητῶν κατάρχειν τὴν Εἰμαρμένην λόγος· ταύτη
 τὰς ἀποκαδισταμένας ψυχὰς ὑπερβαίνειν τὴν Εἰμαρ-
 μένην φησὶ τὸ λόγιον·

οὐ γὰρ ὑφ' εἰμαρτῆν ἀγέλην πίπτουσι θεουργοί.

Rr II, 10 11. Τὴν δὲ ἕκτην ἀναφέρουσι Φωσφόρω, θερμαί- XY
 νοντι ἅμα καὶ γουίμως ὑγραίνοντι· οὗτος δὲ ἂν εἴη 11

v. 2 Aristoteles peri oúranou I p. 268 Bekker 19 Kroll
 de or. Chald. p. 59

v. 1 κυκλοφορικῆν Y | οὐσίαν. reliqua huius paragraphi
 desunt X 2 ἀριστοτέλη M 4 ὑποκειμένην D 6 ἀνα-
 κύκλωσιν D 10 ὅτι αἰσθησεως δημιουργὸς λέγεται — 19
 θεουργοί S | παρὰ] περί C | τοῖς omis. Y | δημιουργὸς ὁ ζεὺς
 παρὰ φιλοσόφοις D 11 ἦν ἐν αὐτῶ CEF, ἦν αὐτῶ DM,
 καὶ διὰ τοῦτο αὐτῶ ἢ πεντάς ἀνάκειται συγγενῆς οὕσα τῇ αἰσθή-
 σει S 13 εἰς ὄρασιν — 14 ἀφῆν omis. Y | ἀκοὴν — 14 ἀφῆν
 in rasura S 15 εἰμαρμένην D 16 λόγος — 17 εἰμαρμένην
 desunt S 21 ἅμα — p. 32, 1 Ἀφροδίτης desunt X, θερμαί-
 νοντιασσπερος ὡς A, θερμαίνοντι ὁ καὶ ἔσπερος ὡς ἑλληνιστ. corr. A 2

XS ὁ ρήτωρ ὁ Ταραντίνος· φησὶ δὲ οὕτως· ἔστι γὰρ ἡγε-
 μῶν καὶ ἕρχων ἀπάντων εἰς αἶε ὦν θεός, μόνιμος
 XYS ἀκίνητος αὐτὸς ἐαυτῷ ὅμοιος· οἱ δὲ μαθηματικοὶ
 πρὸς τὸ μυθικώτερον φέροντες τῷ Κρόνῳ τὴν ἑβδόμην
 Y ἡμέραν προσφωνοῦσιν, οἰοῦντι τῷ πατρὶ τῶν ἐμφανῶν
 6 θεῶν. ἐπειδὴ γὰρ τῶν πλανωμένων πάντων ὑψηλό-
 τερος ὁ τοῦ παρ' αὐτοῖς Κρόνου λέγεται ἀστήρ, αὐτῷ
 δῆθεν τὴν ἑβδόμην ἡμέραν ἀνέθεντο ὡς ἀνωτάτω
 XY πάντων. ἡ τοίνυν ἑβδομάς συνέστηκεν ἐξ ἑνὸς καὶ
 10 δυοῖν καὶ τετάρων, ἔχουσα δύο λόγους ἀρμονικωτά-
 X τους, τὸν τε τριπλάσιον καὶ τὸν τετραπλάσιον. ἔχει
 δὲ καὶ διαιρέσεις ζυγάδην τρόπον τινα συνεστώσας·
 διαιρεῖται γὰρ πρῶτον εἰς μονάδα καὶ ἑξάδα, ἔπειτα
 εἰς πεντάδα καὶ δυάδα, καὶ τελευταῖον εἰς τριάδα καὶ
 15 τετράδα· μουσικωτάτη δὲ ἡ τούτων τῶν ἀριθμῶν ἀνα-
 λογία. διατείνει δὲ αὐτῆς ἡ φύσις καὶ ἐπὶ τὴν ὄρατὴν
 ἄπασαν οὐσίαν, οὐρανὸν καὶ γῆν· αὐτίκα γοῦν οὐρα-
 νὸν φασιν ἑπτὰ διεξῶσθαι κύκλοις, ὧν ὀνόματα τάδε·
 20 ἀρκτικός ἀνταρκτικός θερυνὸς χειμερινὸς ἰσημερινὸς ζω-
 διακὸς καὶ προσέτι γαλαξίας· ὁ γὰρ τοιοῦτος ἀριθμὸς
 θεῖός ἐστιν. ὄθεν τὰ κατὰ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν διὰ
 τοῦ ἡγεμονικοῦ λόγου ἑπταχῆ σχίζεται, πρὸς τε πέντε

v. 1 Philolaus apud Philonem de opif. mundi p. 34 Cohn-
 Wendland, Boeckh Philolaos p. 151

v. 1 ὁ ρήτωρ ὁ B, in corr. A, ὀνήτωρ ὁ S | φησὶ δὲ omis. S
 2 ὁ πάντων BS, ἀπάντων A 3 οἱ δὲ μυθικοὶ τῷ κρόνῳ τὴν
 ἑβδόμην ἡμέραν (ἡμέραν omis. B) ἀνέθεντο ὡς ἀνωτάτω πάν-
 των. ἡ ἑβδομάς συνέστηκεν X | οἱ δὲ μαθηματικοὶ μᾶλλον ἐπὶ
 τὸ μυθικὸν φέροντες S 4 τῷ omis. S 5 πατρὶ] πρῶτω S
 10 δυοῖν] δύο X | ἔχουσα] ἐχόντων Y | ἀρμονικωτάτους A, -κο-
 τάτους A₂ marg. 11 τριπλάσιον] διπλάσιον Y | ἔχει — p. 35, 11
 βραχέια desunt Y 12 διαιρέσεις B 17 ἀπάντων in corr.
 A, ἄπασαν B 19 θερυνὸς omis. B

αἰσθησεις καὶ τὸ φωνητικὸν ὄργανον καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸ X
 γόνυμον καὶ τὸ πᾶν δὲ τοῦτο ἐν ἑπτὰ θεωρεῖται· ἐν
 σώματι ἐν διαστάσει ἐν σχήματι ἐν μεγέθει ἐν χρώματι
 ἐν κινήσει ἐν στάσει· καὶ παρὰ ταῦτα οὐδὲν ἕτερον
 συμβέβηκε τοῖς ὀρωμένοις· τῶν γὰρ αἰσθητῶν τὰ στε- 5
 ρεὰ προϋπνοεῖται, τῶν δὲ στερεῶν τὰ ἐπίπεδα, τῶν
 δὲ ἐπίπεδων αἱ ἐπιφάνειαι, τῶν δὲ ἐπιφανειῶν αἱ
 γραμμαῖ, τῶν δὲ γραμμῶν αἱ στιγμαί, τῶν δὲ στιγμῶν
 οἱ ἀριθμοί, οἱ δὲ καὶ τῷ σώματι τυγχάνουσιν. ἑπτὰ
 δὲ καὶ φωνῶν μεταβολαί, ὀξεῖα βαρεῖα περισπωμένη 10
 σύμφθογγος ψιλὴ τε καὶ μακρὰ καὶ βραχεῖα. ἔνθεν XY
 καὶ τὰ ἐπτάμηνα βρέφη τελειογονεῖσθαι πέφυκεν, ὡς
 Ἴπποκράτης λέγει· ἡ γὰρ τοῦ ἀριθμοῦ ψυχογονικὴ δύ- XYS
 ναμῖς τὰ ἐπτάμηνα τέλεια ἀποφαίνει, διότι τελείας
 περιόδου σφαιρικῆς ἀριθμῶ τελείῳ καὶ κοσμικῷ, τᾷ 15
 ψυχοκρατητικῷ καὶ ψυχογονικῷ περιέχεται· καὶ γὰρ
 τὴν ψυχὴν ὁ Τίμαιος ἐξ ἑπτὰ ἀριθμῶν συνέστησε.
 καὶ κινήσεις δὲ αἱ πᾶσαι μόναι εἰσὶν ἑπτὰ, ἡ τε ἄνω XS
 ἡ τε κάτω, ἡ ἐπιθέξια ἡ εὐώνυμα ἡ πρόσω ἡ κατόπιν ἡ
 ἐν κύκλῳ. στοιχείων δὲ τὰ φωνήεντα ἑπτὰ, ἐπειδὴ XY
 καὶ ἐξ ἑαντῶν ἔοικε φωνεῖσθαι καὶ τοῖς ἄλλοις συν- 21

v. 12 Hippocrates περὶ ἐπταμήνον ed. Kühn I 444, cf. Diels
 Doxogr. gr. 428^a 16, ^b 1 16 Plat. Tim. p. 36 D

v. 3 σώμασι A, σώματι A, marg. B 6 προϋπονοεῖται A
 9 σώματοι τυγχάνουσιν A, ἀσώματοι ci. Gu. Kroll 12 καὶ τὰ
 ἐπτάμηνα δὲ τελειογονεῖσθαι Y | ὡς Ἴπποκράτης λέγει omis. Y
 13 ὅτι ἡ τοῦ ἀριθμοῦ ψυχογονικὴ inc. S | ψυχογονικὴ XS
 15 περιόδου XY | καὶ ἀριθμῶ X 16 ψυχοκρατητικῷ τε καὶ
 Y 17 συνέστησε B 18 καὶ κινήσεις — 20 ἐν κύκλῳ omis.
 Y | δὲ omis. S | μόναι omis. S | ἑπτὰ εἰσὶν S | ἡ κύκλω ἡ ἄνω
 ἡ κάτω καὶ αἱ ἐξῆς καὶ οὐδὲ ἡ ὕδατων (p. 36, 5) S 19 δεξιὰ
 A, ἐπὶ δέξια B | καὶ εὐώνυμα B | καὶ κατόπιν B 20 καὶ φω-
 νήεντα δὲ ἑπτὰ, ἅπερ ἐξ ἑαντῶν φανοῦντα τοῖς μὲν ἡμιφάνοις
 συναπτόμενα ἀναπληροῖ τὸ ἐνδέον, τοῖς δὲ ἀφάνοις τρέπει καὶ
 κτλ. (p. 36, 3) Y

X Y ταπτώμενα φωνὰς ἐνάρθρους ἀποτελεῖν· τῶν γὰρ ἡμι-
 φῶνων ἀναπληροῦ τὸ ἐνδέον, ὀλοκλήρους δὲ κατα-
 σκευάζει τοὺς φθόγγους, τῶν δὲ ἀφῶνων τρέπει τε
 καὶ μεταβάλλει τὰς φύσεις, ἵνα γένηται τὰ ἄροητα
 XS ῥητά. καὶ τί μακροηροοῦμεν, ὅταν οὐδὲ ἡ τῶν ὑδά-
 6 των φύσις ἔξω τῆς δυνάμεως τῆς ἐπτάδος ἀπολέλειπται,
 ὁ γοῦν Διονύσιος ἐν ταῖς Κτίσεσι φησι, τὸν Χαλκιδικὸν
 Εὐριπὸν ἐπτάκις καθ' ἡμέραν στρεφόμενον κατὰ μό-
 X νας τὰς ἑβδομάδας ἴστασθαι. καὶ ἔξ αὐτοῦ δὲ τοῦ
 10 νοητοῦ αἰῶνος ἔστι συνιδεῖν τοὺς ἀρτέμονας· συνά-
 γονται μὲν γὰρ πρῶτον ἐξ ὥρων, εἶτα ἡμερῶν, εἶτα
 ἑβδομάδων, ἔπειτα μηνῶν, εἶτα ἐνιαυτῶν, ἐκείθεν και-
 ρῶν, καὶ τὸ λοιπὸν αἰῶνων, πρὸς τὸ ἀρχέτυπον εἶδος
 τοῦ νοητοῦ καὶ πατρογενουῶς αἰῶνος.

LIBER TERTIUS.

15

X

Περὶ μηνός.

S 1. Ὅτι Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης ἔφη φιλονεικίαν deest Rr
 γενέσθαι ποτὲ Αἰγυπτίοις καὶ Σκύθαις περὶ ἀρχαιότητος
 ἑκατέρων, ἴσως ἔξ ἑκατέρων τῶν ἄρκτων προέχειν τῶν
 20 πραγμάτων ἀξιούντων, κριθῆναι δὲ τοὺς Σκύθας εἶναι
 πρεσβυτέρους διὰ τὸ καὶ ὑπὸ τὴν μεγάλην ἄρκτον

v. 7 Dion. Chalcid. frg. 8, FHG IV 395

v. 4 φύσεις αὐτῶν Y 5 ῥητά. reliqua desiderantur Y,
 ubi sequuntur ὅτι φεβρονάριος — φειδομένας μοίρας e libro III
 § 10 desumpta (v. ad p. 48, 6) | οὐδὲ ἡ τῶν ὑδάτων inc. S
 6 ἀπολέλειπται X, ἀποτελεῖται S 7 ἐν ταῖς κτίσεσι omis. S,
 κτήσεσι A | χαλκιδικὸν ἔριππον S 9 ἴστασθαι. reliqua desunt
 S 10 ἀρτέμονας A 16 ἐκ τῶν περὶ μηνός A ἐκ τῶν περὶ
 μηνῶν B

κείσθαι τὴν κατ' αὐτοὺς χώραν καὶ κατὰ φύσιν ὡσπερ S
 ἐξ ὑπερβοῦσας ἀρχὴν τὴν καθ' ἡμᾶς θάλασσαν ἐκ τοῦ
 ὑπερβορείου λαμβάνειν ὠκεανοῦ· δύο γὰρ εἰσβολὰς
 εἶναι τὰς ἀποτελούσας αὐτὴν παντὶ δῆλον· μίαν μὲν ἐξ
 Ἰσπανίας, τὴν δὲ ἐτέραν, ὡς εἴρηται, ἐκ τοῦ ὑπερβο- 5
 ρείου ὠκεανοῦ, ὃν καὶ Κρόνιον πέλαγος οἱ χωρογράφοι
 καλοῦσι, παρὰ τὴν Πτολεμαίου δόξαν· αὐτὸς γὰρ μίαν
 καὶ μόνην εἰσβολὴν εἶναι τὴν ἐκ τοῦ δυτικοῦ ὠκεανοῦ
 βούλεται τὴν διὰ Γαδείρων. καὶ ἐπὶ μὲν τῆς καθόλου
 παλαιότητος Σκύθας ἔν τις ὑπολάβῃ πρωτεύειν ἐκ τῆς 10
 ἑρυστιῆς οὐσίας, ἣν τῶν στοιχείων πρώτην εἶναι ἀναμ-
 φισβήτητον. ὅθεν καὶ Πάρθοι ἦτοι Πέρσαι μέγα
 φρονούσιν ἐπὶ παλαιότητι· Σκύθας δὲ αὐτοὺς εἶναι
 πάντες μὲν μαρτυροῦσιν, Ἀρριανὸς δὲ δείκνυσι· τὸ
 γὰρ Πάρθος ὄνομα ὁ Σκύθης καὶ ἐπηλύς κατ' αὐτὸν 15
 τῇ Σκυθῶν φωνῇ ἐρμηνεύεται. ἐπὶ δὲ τῆς ἑλληνικῆς
 ἀρχαιότητος πρώτους πάντων ἀνθρώπων μετὰ Δευ-
 καλίωνα Ἑλληνας παραδίδωσι τὰ βιβλία Ἀρκάδας τε
 καὶ Σικυωνίους, ὡσανεὶ ἀρχάδας καὶ ἀρχετύπους καὶ
 πρωτογενεῖς· ὅθεν καὶ Πᾶνα Ἀρκάδες ἐτίμησαν, τουτ- 20
 ἔστι τόδε τὸ πᾶν, μηδὲν παρὰ τὰ αἰσθητὰ εἶναι νομί-
 σαντες. ὅτι καὶ προσελήμους αὐτοὺς ὁ μῦθος ἔχει·
 οὐχ ὅτι πρὸ τῆς σελήνης ἀνθρώπους ἔν τις δοίη ποτέ·
 ἀλλ' ὅτι πρὸ διατυπώσεως τῶν μηνῶν Ἀρκάδας φησὶ
 καὶ Σικυωνίους γενέσθαι.

25

v. 7 Ptolem. geogr. VII, 5, 3   14 Arriani fragmentum e primo libro Παρθικῶν deperditorum.

v. 3 et 6 ὑπερβορίου S   12 ὅθεν — 16 ἐρμηνεύεται eadem manu in margine scripta asteriscis adpictis huc referuntur S 15 πάρθ . . S

- H 2. Τὸν μῆνα κατὰ τὸν σεληνιακὸν δρόμον ἠρίθ- Rr III, 1
 XH μόνυ οἱ παλαιοί, ἔνθεν καὶ μῆν προσαγορεύεται ἀπὸ
 τῆς μήνης, τουτέστι τῆς σελήνης· σελήνη δὲ ἀπὸ τοῦ
 H σέλας ἀεὶ νέον ἔχειν. μῆν γάρ ἐστι χρόνος ὁπόσον
 5 ἂν ὁ ἥλιος διηγηκῶς εἴη, ἐν ᾧ τὸ ἀπὸ τοῦ ἡλιακοῦ
 κέντρον φῶς ἐπὶ τὴν σελήνην φερόμενον καὶ περιο-
 δεῦσαν εἰς τὸν αὐτὸν ἀποκαταστῆ τόπον ὅθεν ἤρξατο
 περιοδεύειν· ὅθεν καὶ ἀπὸ συνόδου εἰς σύνοδον τὴν
 νοεμηνιαία τιμῶντες συνελογίζοντο τὸν ἐνιαυτὸν τεσσα-
 10 ρων καὶ πεντήκοντα καὶ τριακοσίων ἡμερῶν εἶναι,
 ὥστε ἐκάστῳ μηνὶ περιβάλλειν ἑννέα καὶ εἴκοσι πρὸς
 τῇ ἡμισείᾳ ἡμέρας.
- S 3. Ὅτι Τίμαιος νῦν μὲν γεννητὸν κατ' αἰτίαν, νῦν δεest Rr
 δὲ ἀγέννητον τὸν κόσμον ὀρίζεται· ἀγέννητον μὲν διὰ
 15 τὰς ἐν αὐτῷ νοητὰς δυνάμεις, γεννητὸν δὲ οἷα ὄρατὸν
 ἀπτὸν τε ἄμα καὶ σῶμα ἔχοντα.
- X 4. Κύκλος παντὸς ἀριθμοῦ ἐστὶν ἡ δεκάς καὶ Rr III, 2
 πέρας· περὶ αὐτὴν γὰρ εἰλούμενοι καὶ κατακάμπτοντες
 ὥσπερ καμπτήρα δολιχεύουσιν οἱ ἀριθμοί. ὄρος γάρ
 20 ἐστὶ τῆς ἀπειρίας αὐτῶν· ἀπὸ γὰρ μονάδος ἄχρις αὐ-
 τῆς καὶ μόνης ἀριθμήσαντες καὶ στάντες ἐπ' αὐτὴν
 αὐθις ἐπὶ τὴν μονάδα ἀναστρέφομεν. ὅτι δὲ παντὸς
 ἀριθμοῦ συνεκτικὴ ἡ δεκάς, μάρτυς ἡ φύσις, μὴ πλείους
 τῶν δέκα δακτύλων ἀλλὰ μηδὲ ἐλάττους ἀνθρώπων
 25 παρασχοῦσα. οὕτως ἄρα καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ ἐνιαυτοῦ
 φύσεως ἔστιν εὐρεῖν, ὅτι συμπληρούμενος αὐθις, ὥσπερ
 ὁ δέκα ἀριθμὸς, εἰς ἑαυτὸν ἀναστρέφει· καὶ ταύτη 3

v. 13 cf. Plat. Tim. p. 26 C

v. 2 μῆνες προσαγορεύονται — 3 παρὰ τὸ σέλας νέον ἔχειν
 X 18 εἰλούμενοι B 24 ἐλάτους A, -ττους corr. A, 26 ὅτι]
 ὅπι A

ἐνιαυτὸς ὀνομάσθη, παρὰ τὸ ἐν ἑαυτῷ κινεῖσθαι ἀν- YS
 τόν· κύκλος γάρ ἐστιν ἐφ' ἑαυτὸν εἰλούμενος. ὁ <δὲ> X
 κύκλος ἐπίπεδον σχῆμά ἐστιν ὑπὸ μιᾶς γραμμῆς περι-
 εχόμενον, καὶ ταύτη κυκλικὸν ὀνομάζεται σχῆμα ἀφ'
 ἑαυτοῦ ἀρχόμενον καὶ εἰς ἑαυτὸ καταλήγον, ὁ δὲ ἴδιον 5
 τοῦ χρόνου εἰς ἑαυτὸν ἀναστρέφοντος καὶ μηδαμοῦ
 περατουμένου. ὄθεν καὶ Αἰγύπτιοι καθ' ἑρὸν λόγον Y
 δράκοντα οὐρηβόρον ταῖς πυραμίσιν ἐγγλύφουσιν.
 ἄβυσσον γάρ ὑποτίθενται καὶ δράκοντα ἐν αὐτῇ, ἐξ
 οὗ τοὺς αἰσθητοὺς θεοὺς καὶ αὐτὸ δὲ τὸ πᾶν αἰσθη- 10
 τὸν γενέσθαι βούλονται. ἔτι μὴν ἔθος αὐτοῖς καὶ
 κύκλον ἐπ' εὐθείας χιούμενον τοῖς ἱεροῖς ἐγγράφειν, διὰ
 τὸ τὸν ἐνιαυτὸν ἀρχὴν ἑαυτοῦ γίνεσθαι καὶ πέρας.
 διὰ τοῦτο τὴν κεφαλὴν τοῦ χρόνου οἱ Πυθαγόρειοι X
 οὐχὶ πρώτην ἀλλὰ μίαν ὀνόμασαν. 15
 deest Rr 5. Αἰγύπτιοι δὲ λέγονται ἀριθμῆσαι τὸν ἐνιαυτὸν HS
 τεσσάρων μηνῶν, ὄθεν καὶ χιλιετείς τινας βιῶναι ποτε
 παρ' αὐτοῖς ἀναγράφουσιν· Ἡσίοδος δὲ καὶ Ἐκαταῖος, S
 Ἑλλάνικος καὶ Ἀκουσίλαος καὶ Ἐφορος καὶ Νικόλαός φασι
 τοὺς μακραιῶνας καὶ ὑπὲρ χιλίους διαζῆσαι χρόνους, καὶ 20
 οὐκ αὐτοὺς μόνους ὡς ἡρῳικὰς ἀνημμένους ψυχὰς, ἀλλὰ

v. 16—20 exscripta ex Josepho Ant. Jud. I § 108 Niese
 18 Hecataeus fr. 365 FHG I p. 30 19 Hellanicus fr. 89,
 FHG I p. 57 Acusilaus fr. 15, FHG I p. 102 Ephorus fr. 24,
 FHG I p. 239 Nicolaus fr. 97, FHG III p. 427

v. 1 ὅτι ἐνιαυτὸς ὀνομάσθη παρὰ τὸ ἐν ἑαυτῷ κινεῖσθαι,
 ὥσπερ ὁ δέκα ἀριθμὸς εἰς ἑαυτὸν ἀναστρέφει S, ὅτι ἐνιαυτὸς ὀνο-
 μάσθη inc. Y | ἐν ἑαυτῇ G | αὐτὸν — 2 εἰλούμενος desunt X
 2 ὁ κύκλος — 7 περατουμένου desunt Y | δὲ ante κύκλος addidi
 7 ὄθεν — 13 πέρας desunt X 8 οὐρηβόλον DE, οὐρηβόρον
 CFG 14 διὰ — 15 ὀνόμασαν desunt Y 16 ὅτι οἱ μὲν
 αἰγύπτιοι κτλ. S 17 καὶ omis. S 18 παρ' αὐτοῖς omis. S |
 Ἡσίοδος — p. 40, 2 ἀξιοὶ om. H

S καὶ ἀνθρώπους τινάς, ὡς Διογένης ἐν τοῖς ὑπὲρ Θούλην
 HS ἀξίῳ. οἱ δὲ Ἀρκάδες τριῶν μηνῶν, Σικωνῶνιοι δὲ ἕξ,
 Λατῖνοι τριῶν καὶ δέκα τὸν ἐνιαυτὸν ἡρίθμουν, παρὰ
 δὲ Ῥωμαίοις τὸ παλαιὸν δέκα μῆνας ἐτετύπωτο τὸν
 H ἐνιαυτὸν ἔχειν, ὕστερον δὲ πρὸς τοῦ βασιλέως Νουμᾶ
 ε καὶ ἕτεροι δύο προσετέθησαν, τιμῆς μὲν ἕνεκα τῶν
 νοητῶν ὁ Ἰανουάριος, τῶν ὕλικῶν δὲ ὁ Φεβρουάριος.
 Καῖσαρ δὲ ὕστερον ὁ Γάιος ἐκ τῆς τῶν Αἰγυπτίων
 διδαχῆς διετάξατο τὸν τε χρόνον εἶναι τριακοσίαν
 10 ἐξήκοντα πέντε τετάρτου ἡμερῶν, καὶ τοὺς μῆνας τοὺς
 μὲν ἀπὸ τριάκοντα ἔχειν ἡμερῶν, τοὺς δὲ ἀπὸ τριάκοντα
 ἑνός, τὸν δὲ Φεβρουάριον εἰκοσιοκτώ· ἡ γὰρ παλαιότης
 τοὺς δυοκαίδεκα μῆνας τοῦ ἡλιακοῦ ἐνιαυτοῦ ἀπὸ τριά-
 κοντα ἡμερῶν πάντας ἡρίθμησεν, τὰς δὲ πέντε τέταρτον
 15 ἡμέρας ἐν τρισκαιδεκάτῳ μηνὶ ἐπέβαλλεν. ἐνιαυτὸς δὲ
 ἔστι χρόνος ἐν ᾧ ἂν ὁ ἥλιος ἀπὸ τροπῆς ἰσημερίας ἤσ-
 τινοςοῦν ἀρξάμενος ἀφ' οἴου δῆποτε σημείου τῶν ἀπὸ
 τοῦ διαμέτρου κύκλου ἐπὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον ἀφίκηται.

6. Ἐτηρήθησαν οἱ σεληνιακοὶ μῆνες, προστεθέν- RrIII,4
 X των αὐτοῖς τῶν ἐτέρων δύο ὑπὸ τοῦ Νουμᾶ, ὡς ἐλέ-
 21 γομεν, ἕως τῆς Γαῖου Καίσαρος ἡγεμονίας· αὐτὸν δὲ
 φασὶ τύχη καὶ σοφία καὶ διαφερόντως ἀστρολογίᾳ τοὺς
 ἄλλους ἀποκρύψαντα, ἀναβάντα εἰς τὴν Ῥώμην δέκα
 καὶ μίαν ἐπεμβαλομένην ἡμέραν τοῖς σεληνιακοῖς

v. 1 Antonius Diogenes innuitur, cuius τῶν ὑπὲρ Θούλην
 ἀπίστων λόγους καὶ commemorat Photius Bibl. cod. 166

v. 2 ἀρκάδιοι H | καὶ σικωνῶνιοι ἕξ S 3 Λατῖνοι — ἡρίθ-
 μουν om. H | ἡρίθμουν· οἱ μὲντοι Ῥωμαῖοι πάλαι δέκα μηνῶν,
 ὕστερον δὲ δυοκαίδεκα. S 4 ὅτι δέκα μηνῶν οἱ ἀρχαῖοι διετυ-
 πώσαντο τὸν ἐνιαυτὸν S 17 τῶν ἐπὶ τοῦ διὰ μέσων κύκλου ci.
 Gu. Kroll 21 αὐτῶν A 23 ἀποκρύψαντα B, add. A, marg.
 24 ἐπεμβαλομένου X, ἐπεμβαλόμενον Rr, ἐπεμβαλομένην Huschke
 Röm. Jahr 116²⁰⁷

μησὶν ἐπιδοῦναι καὶ ταύτη ἡλιακὸν ἀποτελέσαι τὸν X
ἐνιαυτόν. www.libtool.com.cn

- 3r III, 4 7. Ὅτι βίσεξτον λέγεται διὰ τὸ δις πρὸ ἕξ Καλεν- XY
δῶν Μαρτίων ἀριθμῆν παρὰ τετραετίαν Ῥωμαίους, Y
καὶ ἐν τούτῳ τὸν ζωογονικὸν ἀριθμὸν ἐπιτηροῦντας· 5
Ἀφροδίτης δὲ οὗτος, ἔφορος δὲ Ῥωμαίων Ἀφροδίτη.
5 8. Ὅτι ἡ σελήνη προσεχῶς ἐπιβέβηκε τῷ γεννητῷ
παντὶ καὶ πάντα κυβερνᾶται τὰ τῆδε ἐναργῶς ὑπ'
αὐτῆς, ὡς τὰ λόγια φασί·

Νύμφαι πηγαῖαι καὶ ἐνόδρια πνεύματα πάντα 10
καὶ χθόνιοι κόλποι <τε> καὶ ἡέριοι καὶ ὑπανγοί
μηνᾶοι πάσης ἐπιβήτορες ἢ δ' ἐπιβῆται
ἕλης οὐρανίας τε καὶ ἀστερίας καὶ ἀβύσσων.

τοῦ γὰρ μεταβολικοῦ σώματος κατὰ τὴν σφετέραν τοῦ XYS
βάρους ἀναλογίαν τῇ γῆ περιχυθέντος ἀναγκαῖον ἦν 15
τὸ μέλλον πλησιάζειν αὐτῇ πάσης μετέχειν δυνάμεως.
διὸ περιαρμολογούμενος ὁ θεὸς τὴν σεληνιακὴν σφαῖραν
πάσης μετέχουσαν δυνάμεως τῶν δραστηρίων σφαιρῶν
πλησίον τοῦ παντὸς αἰσθητοῦ παρεστήσατο ἔφορον
τῶν στοιχείων. ὅθεν καὶ τετρακέφαλον τὴν Ἐκάτην 20
ὁ μυστικὸς παραδίδωσι λόγος διὰ τὰ τέσσαρα στοι-
χεῖα· καὶ ἡ μὲν πυρίπνουσ τοῦ ἵππου κεφαλὴ δῆλον
ὡς εἰς τὴν τοῦ πυρὸς σφαῖραν ἀναφέρεται, ἡ δὲ τοῦ

v. 7—13 Kroll or. Chald. p. 10 20 Kroll l. s. p. 30 i

v. 2 ἐνιαυτόν. βίσεξτον δις πρὸ ἕξ κτλ. X, ὅτι βίσεξτον
κτλ. Y 4 ἀριθμῆν (ἀριθμῆσαι B) δεῖ παρὰ τετραετίαν. τοῦ
γὰρ μεταβολικοῦ (v. 14) X 5 καὶ ἐν] κἂν Y 7 τῶν γεννη-
τῶν Y, τῷ γεννητῷ Kroll or. Chald. l. s. 11 κόλποι καὶ Y
τε add. Sch 13 ἀβύσσου proposuit Kroll 14 ὅτι τοῦ μετα-
βολικοῦ κτλ. S 15 ἦν omis. S 17 διόπερ ἀρμολογούμενος BS
19 ἔφορον τῶν στοιχείων omis. Y

XYS ταύρου μυκωμένη δαιμόνιον τινα μυκηθμόν εις τὴν τοῦ
 ἀέρος, ἢ δὲ τοῦ ὕδρου πικρὰ καὶ ἄστατος φύσις εις
 τὴν τοῦ ὕδατος, ἢ δὲ τοῦ κυνὸς κολαστικὴ καὶ τιμω-
 ρὸς εις τὴν γῆν. ὅθεν καὶ Κέρβερον αὐτὴν οἰοῦν
 X κρεωβόρον οἱ ποιηταὶ προσαγορεύουσιν. αὐτῆς οὖν
 6 τῆς σελήνης τῶν τεσσάρων στοιχείων κρατούσης εἰκό-
 τως οἱ παλαιοὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους ἀμφοτέροις ἅμα
 ἀνέθεντο τοῖς φασίν.

9. Αἱ τοῦ σπόρου ἑορταί, αἱ λεγόμεναι παρὰ Ρω- Rr III, 6
 10 μαίοις σημαντίβαι, τουτέστι σπόριμοι, οὐκ ἔλαχον
 ὠρισμένην ἡμέραν, ὅτι οὐκ εὐπρεπὴς πᾶς καιρὸς εις
 ἀρχὴν σπόρου· ἢ γὰρ πρῶτος διὰ τὰς ἐπομβρίας ἢ
 ὕψιμος διὰ τὰς βραδυτήτας γίνεται. ἤγοντο δὲ ἐπὶ δύο
 ἡμέρας, οὐκ ἐφεξῆς ἀλλὰ μέσον γινομένων ἐπτά· καὶ τῇ
 15 μὲν πρώτῃ ἱεροποιούν Διήμητρι, οἶον τῇ Γῆ τῇ ὑποδεχο-
 μένῃ τοὺς καρπούς· εἶτα μετὰ ἐπτά ἡμέρας Κόρη, τῇ τῶν
 XYS καρπῶν ἐφόρῳ, ἐπεὶ πᾶν σπέρμα ἐβδομαῖον προκύντει,
 καὶ οὐ σπέρμα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐμψύχων τὰ πτηνὰ
 τὸν ἐβδομαῖον ἐπὶ τριάδι κατὰ τὴν γένεσιν φυλάττει
 20 λόγον, ἐξηρημένων χηνῶν καὶ ὄσων οἱ φυσικοὶ σημα-
 οῦνται· ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς τρίτης ἄρχεται ἡ καρδιά κι-
 νεῖσθαι, ἐπὶ δὲ τῆς ἐβδόμης τὸ σύμπαν αἰματοῦσθαι,
 ἐπὶ δὲ τῆς τεσσαρεςκαιδεκάτης διαρθροῦσθαι τὸ σῶμα,
 ἐπὶ δὲ τῆς εἰκάδος πρώτης δηγνυμένου τοῦ κελύφους

v. 2 ἄδρον A, ἀνδρός BA₂, ὕδρου YS 5 προσαγορεύου-
 σιν. reliqua usque ad 17 ὅτι πᾶν σπέρμα desunt YS 7 ἀμ-
 φότερον B 10 σημαντίβαι A₂B, σημαντίβαι A 18 ὕψιμος
 ὄσα A 14 γινομένη B 15 ὑποδεχομένου A, corr. A₁
 17 ἐπεὶ πᾶν] ὅτι πᾶν YS 18 καὶ οὐ σπέρμα μόνον ἀλλὰ de-
 sunt Y | καὶ τῶν ἐμψύχων Y 19 κατὰ omis. S 20 ἐξη-
 ρημένων — σημειοῦνται desunt Y, λόγῳ μὲν ξηραυμένων χηνῶν
 (χηνῶν B) X, λόγον ἐξηρημένων χηνῶν S | ὄσων X, ὄσων S
 23 τεσσαρακαιδεκάτης S 24 κελύφου XS

ἀφιέναι φωνήν. μερίστη γὰρ ἡ δύναμις τῆς ἐπτάδος· XY
 ὁ γὰρ κατ' αὐτὴν ἀριθμὸς ἀμιγῆς ἐστὶ καὶ ἀμήτωρ, X
 μῆτε γεννῶν μῆτε γεννώμενος, ὡς ἕκαστος τῶν ἐν τῇ
 δεκάδι ἀριθμῶν. ὅθεν καὶ οἱ Πυθαγόρειοι Ἀθηναῖα τὴν XYS
 ἐπτάδα ἀνατίθενται· τῇ γὰρ περιόδῳ φασὶ τῆς ἑβδο- 5
 μάδος πάντα ἀθάνατα διασώζεται. καὶ διὰ τοῦτο XY
 καλοῦσιν αὐτὴν παρθένον ὀβριμοπάτραν, διότι τῆς
 μονάδος τῆς πάντα περιεχοῦσης καὶ ὑποστησάσης μό-
 νης ἐστὶ γέννημα· αἰτία γὰρ πάντων ἡ μονάς. λέγε-
 ται δὲ καὶ κρίσις διὰ τὸ τῷ ταύτης ἀριθμῷ πάντα 10
 λαμβάνειν τὴν ἐπὶ θάτερον ἑκβασιν. καὶ τοῦτο δῆλον
 ἐκ τῆς καθολικῆς τῶν ἀνθρώπων ἡλικίας· ἐπὶ γὰρ
 τοῦ ἐξηκοστοῦ τρίτου ἐνιαυτοῦ — ἐπτά δὲ ἐννεάδων
 ἐστὶ συνεκτικός — ἡ γένεσις κρίνεται, τοῦ ψυχοκρατη- Y
 τικοῦ, ὃς ἐστὶν ἑβδομος, καὶ τοῦ σωματοπλαστικοῦ, 15
 ὃς ἐστὶν ἑννατος, συνιόντων ὁμοῦ.

RrIII,7 10. Ὁ Νομᾶς πανταχοῦ τὸν περιττὸν ἀλλ' οὐ τὸν XYS
 ἄρτιον ἀριθμὸν τιμῶν τριχῆ τὰς ἑορτὰς τοῦ μηνὸς
 διετύπωσε· τρίπους γὰρ οἰκίος Ἀπόλλωνος, καὶ γὰρ

v. 1 φωνήν. cet. des. S 2 ὁ γὰρ — 4 ἀριθμῶν desunt Y 4 ὅθεν οἱ A, ὅτι οἱ — 6 διασώζεται S 5 φασὶ] φησὶ A, omis. S 7 διότι XY, διὰ τὸ A₂ 9 αἰτία — μονάς omis. Y 10 κρίσις A κρίσις A₂ B | τῷ omis. Y, τὸ τὸν N | ἀριθμὸν N 11 θάτερα N 14 συνακτικός ACEG, συνακτικός D, συνακτικός N | κρίνεται — 16 ὁμοῦ desunt X, viginti litterarum spatium vacat B 17 ex hac paragrapho 10 exscripsit Georgius Cedrenus ea, quae leguntur in editione Bonnensi p. 294, 13 sqq. et p. 296, 22sq. ὅτι ὁ (ὁ omis. GM) νομᾶς εἰς τρία τὸν μῆνα διελὼν τριχῆ τὰς ἐν αὐτῷ διετύπωσεν ἑορτὰς· τρίπους κτλ. Y, ὅτι ὁ νομᾶς τὸν περιττὸν ἀριθμὸν τιμῶν τριχῆ τὰς τοῦ μηνὸς ἑορτὰς ἐτύπωσε S 19 ὅτι ὁ τρίπους οἰκίος ἀπόλλωνος, καὶ γὰρ τῆς μονάδος ἐστὶν εἰκὼν. ὅτι ἀπόλλωνι μυστικῶς τὸν ἕνα ἔλεγον διὰ τὸ ἀποθεῖν εἶναι τῶν πολλῶν, τουτέστι μόνον (cf. p. 33, 12) καὶ ὅτι τριῶν λεγομένων (p. 44, 2) S | ἐτύπωσε B | ἀπόλλωνι B

XYS τῆς μονάδος ἐστὶν εἰκῶν. ταύτη καὶ τὰς τοῦ μηνὸς ἑορτὰς διέταξε· τριῶν γὰρ εἶναι λεγομένων τῶν τῆς σελήνης δρόμων, ὀξέως μέσου καὶ ἀνειμένου, δι' οὓς καὶ Τριοδίτην τὴν Ἐκάτην — οἶονεὶ τὴν Σελήνην —
 5 οἱ ποιηταὶ καλοῦσι, τρισὶν ἑορταῖς τὸν μῆνα διέλαβε.
 X τρίμορφος γὰρ ἡ Σελήνη, καὶ ὅπως, ἐκ τοῦ χρησμοῦ γνωστέον· λέγει δὲ οὕτως·

ἦδ' ἐγὼ εἰμι κόρη πολυφάσματος οὐρανόφοιτος
 ταυροῦπις τρικάρηνος ἀπηγῆς χρυσοβέλεμνος
 10 Φοῖβη ἀπειροτέχνη φαεσίμβροτος Εἰλήθυια
 τριστοίχου φύσεως συνθήματα τρισσὰ φέρουσα.

XS ὀξυτέραν γὰρ, ὡς Ἀριστοτέλης φησί, ποιεῖται τὴν πορείαν πρὸς τῷ χειμερινῷ τροπικῷ, βραδυτέραν δὲ τὴν πρὸς τῷ θερινῷ, ὁμαλὴν δὲ τὴν πρὸς τῷ ἰσημερινῷ.

X Y H πρώτη τοίνυν τοῦ μηνὸς ἑορτὴ ἐστὶν ἡ λεγομένη παρὰ
 16 μὲν Ῥωμαίοις Καλάνδαι, παρὰ δὲ Ἑλλησι Νεομηνία.

v. 8 Wolff, Porphyrii de philosophia ex oraculis haurienda librorum reliquiae p. 151³ 12 cf. Aristoteles ed. Bekker p. 377^a 24

v. 1 εἰκῶν· καὶ τρεῖς δὲ λέγονται εἶναι (εἶναι λέγονται FN) τῆς σελήνης οἱ δρόμοι· ὀξέως μέσου καὶ ἀνειμένου, δι' οὓς κτλ. Y | ταύτη — 2 διέταξε omis. S 4 καὶ omis. S | τριοδίτην B 5 ποταμοὶ C, lacuna sex litterarum N, ποιηταὶ rell. | καλοῦσι] φασι B | καλοῦσι· τρίμορφος γὰρ. πρώτη τοίνυν ἑορτὴ αἱ καλάνδαι (16) Y | διέλαβον S, cet. des. 6 τρίμος X 8 ἦδε A 9 ταυροῦπις X 10 βοῖβη A, corr. A₂ 11 τριστοίχου B | τρεῖς ἀφαιροῦσα B, τρισσὰ φαιρούσα A 12 ὅτι ὁ ἀριστοτέλης περὶ τῆς σελήνης φησὶν, ὡς ὀξυτέραν μὲν ποιεῖται τὴν πορείαν πρὸς κτλ. S | ὡς ὁ ἀριστοτέλης A 14 σημερινῷ A 15 μόνος A, μηνός A₂ | ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς καλάνδαι παρὰ Ῥωμαίοις καλεῖται ἐξ ἑλληνικῆς — p. 45, 7 νωνῶν ἑορτὴν H f. 167^v, ἰσημερινῷ. ὅτι παρὰ μὲν Ἑλλησι νουμηνία ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς λέγεται, παρὰ δὲ Ῥωμαίοις καλάνδαι ἐξ ἑλληνικῆς — p. 46, 1 ἐσημαινεν S | νουμηνία ἀπὸ τοῦ καλεῖν (p. 45, 3) Y

καὶ νέα ἢ πρώτη τοῦ μηνὸς παρὰ Ἀτικοῖς, ἔτη δὲ ἡ ἑσπερία
 τελευταία. Καλάνδης δὲ αὐτὰς οἱ παλαιοὶ προσηγοῦντο. ΧΥΗΝ
 σαν ἕξ ἑλληνικῆς σημασίας, ἀπὸ τοῦ καλεῖν τὸν ἀρχιερέα
 τὴν βουλὴν ἐν τῇ λεγομένῃ Καλαβρᾷ βασιλικῇ, καὶ
 σημαίνειν, εἴτε χρόνι κατὰ τὴν πεμπταίαν, εἴτε κατὰ
 τὴν διχότομον τῆς σελήνης ἐπιτελέσαι τὴν τῶν Νωνῶν
 ἑορτήν, ἕξ ἧς τὴν μεσομηνίαν ἐπετήρουν. ἐπὶ μὲν ΧΥΝ
 γὰρ τῶν μηνῶν τῶν ἔτι καὶ νῦν τὰς σεληνιακὰς σω-
 ζόντων ἑορτὰς πεμπταίας τὰς Νῶνας ἐσημαίνε, καθ'
 ἃς ἐπὶ τῆς τρισκαίδεκάτης καὶ μοιρῶν τινῶν, οὐ τὴν 10
 τοῦ φωτός, ἀλλὰ τὴν τοῦ σεληνιακοῦ σώματος εἰκὸς
 ἐστὶ συντρέχειν μεσότητα. ὁ γὰρ τῶν δεκατριῶν ΧΥ
 ἀριθμὸς συνέστηκεν ἐκ τῶν πρώτων δυοῖν τετραγώνων
 τοῦ τέσσαρα καὶ τοῦ ἑννέα — ἀρτίου τε καὶ περιττοῦ —
 πλευρὰς ἐχόντων τοῦ μὲν ἀρτίου τὸ ὑλικὸν εἶδος 15
 δυάδα, τοῦ δὲ περιττοῦ τὴν δραστήριον ἰδέαν τριάδα.
 οὗτος οὖν ὁ ἀριθμὸς ἢ μεγίστη καὶ τελειοτάτη τῶν
 ἑορτῶν γέγονε τοῖς ἀρχαίοις ἐπιτήρησις. ἢ γὰρ πεν- ΧΥΗ
 τεκαίδεκάτη παρὰ μοίρας ἕξ κυρίως ἐστὶν ἡ μεσομηνία.
 αὐτοῦ γὰρ τοῦ φωτός ἐστὶν ἡ μεσότης. ὅθεν καὶ Διὸς ὡ
 αὐτὴν ἑορτὴν οἶον Ἑλλίου νενομίκασι, δι' οὗ σύμφαμεν
 φωτίζεσθαι τὴν Σελήνην. ἐπὶ δὲ τῶν ἡλιακῶν μηνῶν

v. 1 καὶ νέα — 2 τελευταία addidi e Georgio Cedreno ed.
 Bonn. p. 296, 22: οὐ νέα — ἔτη δὲ ἡ τελευταία. καλάνδη ἢ
 νεομηνία, ἀπὸ τοῦ καλεῖν εορ. 4 ἐν τῇ — βασιλικῇ omis. ΥΗ |
 καλαβρῇ X καλάβρη H | καὶ σημαίνειν omis. Y ἢ πᾶσι 'γρη
 εἴτε) γρη (γρηται F) κατὰ τὴν (omis. M; διχότομον κτ. Y
 6 πόντων similia saepe codices omnes ἢ ἔτι καὶ πᾶσι omis.
 YS 9 ἐπιτέλειον Y, ἐσημαίνον S. ἐσημαίνε X 11 φωτός
 ὡς εἰρηται ἀλλὰ S τὴν omis. A 12 ὁ γὰρ — 1² ἐπιτήρησις
 desunt S 13 τῶν omis. Y δεῖν A 16 δραστήριον X.
 δραστήριον YB 17 οὖν γὰρ DE 1² ἐνενομήσαν φασίεν
 Y, ἐνενομήσαν X καὶ γὰρ G 1² καὶ μοίρας ἕξ omis. Y 21 δι'
 οὗ — 22 Σελήνην omis. S 22 μηνῶν omis. XY

XYS ἑβδομαίας τὰς Νῶνας ἐσήμαινον· ὁ γὰρ ἑβδομος ἀριθμὸς
 XY Ἡλίου ἐστίν, ὡς ἐμπροσθεν εἰρηται. δῆλον γὰρ τὴν
 μὲν ἐλαχίστην τῆς σεληνιακῆς περιόδου εἰκοσι καὶ ἐπτὰ
 ἡμερῶν εἶναι καὶ ὠρῶν τινῶν, τοῦ δὲ φωτὸς ἔγγυς
 S τριακόντα, ὡς καὶ ἡ μὲν τοῦ σεληνιακοῦ σώματος
 6 μέση ἀποκατάστασις ἢ τρισκαίδεκάτη ἐστίν, ἡ δὲ τοῦ
 X φωτὸς μεσομηνία ἦτοι ἢ πεντεκαίδεκάτη. πρώτη τοί-
 νυν ἢ νεομηνία, ἐξ ἧς ἔθος Ῥωμαίοις προκαλεῖν τὴν δευ-
 XY τέραν ἑορτήν, τουτέστι τὰς Νῶνας· εἰσι δὲ μέσαι ἀπὸ
 10 τῆς νεομηνίας ἄχρι τῶν Νωνῶν ἢ τέσσαρες ἢ ἕξ, ὡς
 γίνεσθαι τὰς πάσας σὺν καὶ αὐτῇ τῇ νεομηνίᾳ ἢ
 πέντε ἢ ἐπτὰ. εἰ τις οὖν ἀπὸ τῆς πεμπταιᾶς καὶ αὐ-
 τῆς ἑννέα προσεπιλογίσεται ἡμέρας — αὕτη δὲ ἢ
 Y προσθήκη παρὰ Ῥωμαίοις Νῶνα καλεῖται ἀντὶ τοῦ
 15 ἑννέα· τοσαῦται γὰρ εἰσιν — εὐρήσει τὴν ἐκ μικρᾶς
 σεληνιακῆς ἀποκατάστασιν μέσην, τουτέστι τὴν τρισκαί-
 δεκάτην· οὕτως καὶ ἐπὶ τῆς ἑβδομαίας μετ' αὐτῆς
 XY ἀριθμῶν τὰς ἑννέα εὐρήσει τὴν τοῦ φωτὸς μεσομηνίαν,
 X τουτέστι τὴν πεντεκαίδεκάτην. ἀποφράδας δὲ πάντως τὸς
 20 Νῶνας εἶχον, νῦν μὲν ὡς ἀπὸ τῆς πεμπταιᾶς νῦν δὲ
 ὡς ἀπὸ διχοτόμου, μηδὲ ὠνομάσθαι ἢ ταύτην ἢ ἐκεί-
 νην τὴν φάσιν ὑπομένοντες, ἀλλὰ τὴν μετὰ ἑννέα ἡμέ-

v. 1 cf. II 12 p. 33, 10

v. 1 ἐσήμαινον DS | ἑβδομαίος Y 2 ἡλίου ἐστίν cet. des.
 S 3 ἀποκατάστασιν Y περίδου X 5 τριακόντα Y, τριά-
 κη X | ὅτι ἢ μὲν τοῦ σεληνιακοῦ — 7 πεντεκαίδεκάτη S, pro du-
 posui ὡς καὶ | ὡς καὶ — 7 πεντεκαίδεκάτη omis. X, ὡς καὶ —
 9 Νῶνας omis. Y 7 ἦτοι delendum censet Gu. Kroll 8 προσ-
 καλεῖν B 10 ἕξ καθ' ὃν ἐλέγομεν τρόπον ὡς γίνεσθαι Y
 11 τῇ omis. X | ἢ omis. X 13 προσεπιλογίσεται YB, προσ-
 πιλογίσεται A 14 καλοῦνται X | ἀντὶ — 18 ἑννέα omis. A,
 20 ἀντὶ — 18 μεσομηνίαν desunt B 19 ἀποφράδας — p. 47,²
 ἐπιτήρησιν omis. Y | πάντως B

ρας ἐπιφοιτῶσαν μεσομηνίαν, τουτέστι τὰς Εἰδούς, ἢ X
 καὶ ἄλλως τιμῶντες διὰ τὴν τῶν φώτων ἐπιτήρησιν.
 ὅτι δὲ ἐξ ἑλληνικῆς σημασίας τίκεται τὸ τῶν Καλεν- XY
 δῶν ὄνομα, ἐξ αὐτῆς ἐστὶ λαβεῖν τῆς γραφῆς· ἐτι γὰρ
 καὶ νῦν τῷ ἑλληνικῷ κάππα τὰς Καλένδας γράφουσιν 5
 οἱ Ῥωμαῖοι. ἰστέον δέ, ὅτι αἱ Καλένδαι Ἦρας ἑορτὴ XS
 ἐτύγγανον, τουτέστι Σελήνης· οἱ γὰρ φυσικοί, ὡς
 ἐφθήμεν εἰπόντες, Δία μὲν τὸν Ἥλιον, Ἦραν δὲ τὴν
 Σελήνην ἐνόμιζον εἶναι, καὶ τὴν μὲν νεομηνίαν αὐτῆ,
 τὰς δὲ Εἰδούς, τουτέστι τὴν μεσομηνίαν, Διὶ ἤγουν 10
 Ἥλιον ἀνέφερον, πλημιλοῦνιον τὰς Εἰδούς καλοῦντες X
 οἶονεὶ πληροσέληνον. τὸ δὲ τῶν Εἰδῶν ὄνομα παρὰ XY
 μὲν τοῖς πολιτικοῖς ἐκ τοῦ εἶδους τῆς Σελήνης, παρὰ
 δὲ τοῖς ἱερεῦσιν ἀπὸ θυσίας τινὸς τρόπου, ἦτις
 εἰδουλις ὀνομάζετο, εὐρίσκομεν εἰσηνεγμένον. πεμ- Y
 πταίας δὲ ἢ ἑβδομαίας τὰς Νόνας μετὰ τὰς Καλένδας 18
 ἐκήρυντον, ὅτι ἐκάτερος τῶν ἀριθμῶν οἰκειότατος τοῖς
 φωσίν. ὅτι ὁ Λαβείων φησι τὸν Ἰανουάριον καὶ Φε- S
 βρουάριον, Ἀπρίλλιον τε καὶ Ἰούνιον, Σεξτίλιον Σε-

v. 18 Labeonis fragmentis addendum, cf. W. Kahl Cornelius Labeo Philol. suppl. V, 730 sqq.

v. 2 καὶ omis. B | φώτων] φωνων A , 3 ὡς δὲ ἀπὸ τοῦ
 καλῶ ἑλληνικῶ καὶ τὸ (τοῦ CM) καλένδαι διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ
 κάππα γράφουσι Ῥωμαῖοι, τὴν δὲ μεσομηνίαν εἰδούς ἐκάλουν ἀπὸ
 τοῦ εἶδους τῆς σελήνης ἢ ἀπὸ θυσίας τινὸς, ἦτις εἰδουλις ὀνομά-
 ζετο πεμπταίας κτλ. (15) Y 6 ὅτι αἱ καλένδαι — 11 ἀνέφερον S
 7 ἐτύγγανε S | τῆς σελήνης S, σελήνης A | ὡς — 8 εἰπόντες
 desunt S 8 Δία] διὰ B 9 αὐτῆ A, αὐτῆ B, αὐτῆ S
 11 εἶδους X, similia saepe codd. 12 προσέληνον B 14 τι-
 νός omis. X | ἦτις — 15 ὀνομάζετο omis. X 15 πεμπταίας
 — p. 49, 20 λαβεῖων πάντες omis. X 18 φωσίν. ἀπὸ δὲ τῶν
 νότων (p. 48, 18) Y, ὅτι ὁ λαβείων — p. 48, 16 ἐφθήμεσιν S

S πτέμβριον ἀπὸ ἑννέα καὶ εἰκοσιν ἡμερῶν τὸ πάλαι λαχεῖν,
 Μάρτιον δὲ ~~ἰταλομάτιον~~ ~~Κυντίλλιον~~ τε καὶ Ὀκτώβριον
 ἀπὸ μιᾶς καὶ τριάκοντα, ὅθεν τοὺς ἀπὸ ἑννέα καὶ
 εἰκοσι ἡμερῶν ἔλκοντας πεμπταίας ἔχειν τὰς Νῶνας ὡς
 5 σεληνιακοὺς, τοὺς δὲ ἀπὸ μιᾶς καὶ τριάκοντα ἑβδομαΐας
 YS ὡς ἡλιακοὺς· τὸν δὲ Φεβρουάριον ἐπίτηδες τοὺς B^rIII,⁴⁴
 Θούσκους ἐλαττώσαι, ἐπειδὴ ταῖς τῶν καταχθονίων ἐορ-
 ταῖς φαίνεται πρὸς τοῦ ἱερέως Νουμᾶ παραχωρηθεῖς καὶ
 S οὐ θεμιτὸν ἦν, ἴσα τοῖς οὐρανίοις αὐτὸν τιμᾶσθαι, μει-
 10 ωθῆναι δὲ μᾶλλον τὸν τοῖσδε τὸ πᾶν ἐλαττοῦσι χθονίοις
 ἀφωρισμένοι, ὅθεν καὶ πάντων τῶν μηνῶν τὸν περι-
 τὸν ἀριθμὸν ἐλκόντων μόνος ὁ Φεβρουάριος τὸν ἄν-
 σον φαίνεται λαχῶν. ὁ δὲ ἀριθμὸς οὗτος τῆς ὕλης,⁴⁵
 14 καὶ δι' αὐτὴν τὸν θυμαδικὸν ἀριθμὸν ἐπὶ τῶν ἐορτῶν
 YS οἱ Ῥωμαῖοι ἀποφράζονται, σεκοῦνδον αὐτὸν οἰονεὶ εὐντηῆ
 Y πατριῶς καλοῦσι κατ' εὐφημισμὸν, ὡς Εὐμενίδας καὶ
 Ἀδράστειαν καὶ Πάρκας κατ' αὐτοὺς τὰς μηδεὶνος φει-
 δομένης Μοίρας. ἀπὸ δὲ τῶν Νωνῶν καὶ αὐτῶν ἕως τῶν
 Εἰδῶν καὶ αὐτῶν μόνας ἑννέα μέσας παρετηρήσαντο,
 20 ὅτι οἰκειότατος καὶ προσφυῆς ὁ ἑννέα ἀριθμὸς τῇ σε-
 λήνῃ· οὗτος γὰρ ἑαυτὸν γεννᾷ κατὰ Ξενοκράτην. ἀορι-
 στος γὰρ ἡ ἄχρις ἑννεάδος πρόβασις καὶ πλήθει σύν-
 οικος. τὴν μὲν οὖν νεομηρίαν ἔλεγον Καλένδας, τὴν
 δὲ δευτέραν τοῦ μηνὸς πρὸ τεσσάρων ἢ πρὸ ἕξ, ὡς

v. 21 Xenocrates cf. Heinze p. 151 fr. 58

v. 6 ὅτι φεβρουάριον (τὸν φεβρουάριον G) ἐπίτηδες φαι-
 τοὺς — 18 μοίρας Y in fine libri secundi exhibit 8 ἐορταῖς
 φαίνεται πρὸς τοῦνομα παραχωρηθεῖς (χωρηθεῖς DE) Y | φαίνε-
 ται omis. S 9 τιμᾶσθαι. ὅτι παρ' Ἰταλοῖς ὁ δυνὸς ἀριθμὸς
 ἀποφράζεται, σεκοῦνδον δὲ αὐτὸν (15) Y 16 καλοῦντες S,
 πατριῶς καλοῦσι Y | εὐφημισμὸν. cet. des. S | κατὰ τὸν DE |
 εὐμενίδες E 20 ὁ omis. D 23 οὖν omis. M

ρας ἐπιφοιτῶσαν μεσομηρίαν, τουτέστι τὰς Εἰδούς, ἢ X
 καὶ ἄλλων ~~ἠνωμένων~~ ~~ἰδιότητων~~ τῶν φώτων ἐπιτηρησιν.
 ὅτι δὲ ἐξ ἑλληνικῆς σημασίας τίκεται τὸ τῶν Καλέν- XY
 δῶν ὄνομα, ἐξ αὐτῆς ἐστὶ λαβεῖν τῆς γραφῆς· ἐτι γὰρ
 καὶ νῦν τῷ ἑλληνικῷ κάππα τὰς Καλένδας γράφουσιν 5
 οἱ Ῥωμαῖοι. ἰστέον δέ, ὅτι αἱ Καλένδαι Ἦρας ἑορτῆ XS
 ἐτύγχανον, τουτέστι Σελήνης· οἱ γὰρ φυσικοί, ὡς
 ἔφθημεν εἰπόντες, Δία μὲν τὸν Ἥλιον, Ἦραν δὲ τὴν
 Σελήνην ἐνόμιζον εἶναι, καὶ τὴν μὲν νεομηρίαν αὐτῇ,
 τὰς δὲ Εἰδούς, τουτέστι τὴν μεσομηρίαν, Διὶ ἤρουν 10
 Ἥλιῳ ἀνέφερον, πλημιλούνιον τὰς Εἰδούς καλοῦντες X
 οἰονεὶ πληροσέληνον. τὸ δὲ τῶν Εἰδῶν ὄνομα παρὰ XY
 μὲν τοῖς πολιτικοῖς ἐκ τοῦ εἶδους τῆς Σελήνης, παρὰ
 δὲ τοῖς ἱερεῦσιν ἀπὸ θυσίας τινὸς τρόπου, ἥτις
 εἰδουλις ὠνομάζετο, εὐρίσκομεν εἰσηνεγεμένον. πεμ- Y
 πταίας δὲ ἢ ἑβδομαίας τὰς Νώνας μετὰ τὰς Καλένδας 16
 ἐκήρυττον, ὅτι ἐκάτερος τῶν ἀριθμῶν οἰκειότατος τοῖς
 φασίν. ὅτι ὁ Λαβῶν φησι τὸν Ἰανουάριον καὶ Φε- S
 βρουάριον, Ἀπρίλλιον τε καὶ Ἰούνιον, Σεξιτίλιον Σε-

v. 18 Labeonis fragmentis addendum, cf. W. Kahl Cornelius
 Labeo Philol. suppl. V, 730 sqq.

v. 2 καὶ omis. B | φώτων] φων A | 3 ὡς δὲ ἀπὸ τοῦ
 καλῶ ἑλληνικοῦ καὶ τὸ (τοῦ CM) καλένδαι διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ
 κάππα γράφουσι Ῥωμαῖοι, τὴν δὲ μεσομηρίαν εἰδούς ἐκάλουν ἀπὸ
 τοῦ εἶδους τῆς σελήνης ἢ ἀπὸ θυσίας τινὸς, ἥτις εἰδουλις ὠνομά-
 ζετο· πεμπταίας κτλ. (15) Y 6 ὅτι αἱ καλένδαι — 11 ἀνέφερον S
 7 ἐτύγχανε S | τῆς σελήνης S, σελήνης A | ὡς — 8 εἰπόντες
 desunt S 8 Δία] διὰ B 9 αὐτῇ A, αὐτῆ B, αὐτῆ S
 11 εἰδούς X, similia saepe codd. 12 προσέληνον B 14 τι-
 νὸς omis. X | ἥτις — 15 ὠνομάζετο omis. X 15 πεμπταίας
 — p. 49, 20 λοιποὶ πάντες omis. X 18 φασίν. ἀπὸ δὲ τῶν
 νῶνων (p. 48, 18) Y, ὅτι ὁ λαβῶν — p. 48, 16 εὐφημισμὸν S

P μηνία εἰς τιμὴν Ἦρας, ἣτις ἐστὶ Σελήνη, αἱ δὲ Νῶναι
 εἰς ὄνομα <Διός>, αἱ δὲ Εἰδοὶ πάλιν εἰς ὄνομα <Διός>
 ἐκάλουν δὲ νεομηνίαν τὴν πρώτην τῆς σελήνης καὶ
 ἐόρταζον αὐτῇ καὶ Ῥωμαῖοι καὶ Ἕλληνες, ἀλλ' οὐδὲ
 5 παρὰ Ἑβραίοις κατεφρονεῖτο, ὡς φησὶν ὁ μελωδός·
 X 'σαλπίζατε ἐν νεομηνίᾳ σάλπιγγι.' χαλεπὸν δὲ οὐδὲν RrIII,
 ἐκ τῶν τοῖς ἀρχαίοις εἰρημένων διὰ βραχέων εἰπεῖν
 ὅτι ποτε ἄρα ἐστὶ νεομηνία καὶ τίνος χάριν παρὰ πᾶσι
 XS φαίνεται ἡ τῆς νεομηνίας δύναμις τιμωμένη, εἰ τὰ
 10 ληθῆς εἰπεῖν, τῇ φύσει τῶν πραγμάτων ἐνθεωρουμένη.
 XYHPS καὶ τούτου μάρτυς Ἀντίγονος, φάσκων τοὺς μύρμηκας
 ἐν ταῖς νεομηνίαις ἀναπαύεσθαι· ἀδύνατον οὖν ἰδεῖν
 S μύρμηκα ἐν ταῖς νεομηνίαις ἐργαζόμενον, ὡς καὶ
 Ἀρχελάω εἴρηται. καὶ τίμιον τὸ τῆς νεομηνίας ὡς
 15 ἐλέγομεν ὄνομα ὡς αἴτιον ἀνανεώσεως τοῦ παντός
 αἰσθητοῦ· τῶν γὰρ ἐν αἰσθήσει πάντων ἐν αὐξήσει
 καὶ μειώσει τυγχανόντων τοιαύτη τις ὑπὸ τοῦ δη-
 μιουργοῦ διατετύπεται ἡ τῆς σελήνης φύσις συνέχουσα

v. 5 Ps. 80, 3   11 Antig. mirab. c. 140   14 Archelai
 fragmentis addendum

v. 2 Διός his omis. P, supplevi ego 4 ἐόρταζον P 6 σάλ-
 πιγγι· αἰτίαν δὲ τῆς πρὸς αὐτὴν τιμῆς ἐσχίσασιν ἅπαντες ἐξ αὐ-
 τῶν τῶν φυσικῶν παρατηρήσεων· φασὶ γὰρ τοὺς μύρμηκας σχολάζειν
 ἐν τῇ νεομηνίᾳ (11) καὶ τὰς ἴβεις μὴ ὄραν, ἀλλ' αἰτίους κτλ.
 (p. 51, 11) P 8 νεομηνία A semper 9 εἴη τάληθῆς A, εἰ-
 ἀληθῆς B 10 θεωρουμένη X 11 ὅτι τοὺς μύρμηκας φασὶ
 ἐν ταῖς τῆς σελήνης νεομηνίαις μὴ ἐργάζεσθαι ἀλλ' ἡσυχάζειν καὶ
 τὴν ἴβιν (p. 51, 5) Y, ἐν ταῖς νεομηνίαις δὲ ὡς φασὶν οἱ μύρ-
 μηκες ἀναπαύονται· ἀδύνατον γὰρ εἶσιν ἐν ταῖς νεομηνίαις
 μύρμηκα ἐργαζόμενον ἰδεῖν καὶ ὅτι ἡ ἴβις (p. 51, 7) H f. 168^r,
 ὅτι ἡ τῆς νεομηνίας δύναμις καὶ παρὰ πᾶσι τιμᾶται καὶ αὐτῇ
 τῇ τῶν πραγμάτων φύσει ἐνθεωρεῖται· ἀδύνατον γοῦν εἶσιν ἐν
 ταῖς νεομηνίαις μύρμηκα ἐργαζόμενον ἰδεῖν ὡς καὶ ἀρχελάω εἴ-
 ρηται S 12 οὖν corr. ex ἔαν B 13 ὡς καὶ — p. 51, 17
 Δερκνλλος omis. X 14 ὅτι τίμιον S, καὶ τίμιον scripsi

τὴν ὄλην αἰσθησιν· καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τῆς τῶν ὀδά- S
 των καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ζῶων φύσεως καὶ ἐκ τῶν ἐν ἡμῖν
 χυμῶν· ἀξιομένης γὰρ τῆς σελήνης αὔξεται τὰ ὕπ'
 αὐτῆν, εἴτα συνιούσης ἀπολήγει καὶ εἰς ἑαυτὰ συστέλ-
 λεται. καὶ τὴν ἴβιν δὲ καὶ τὸν κέρκωπα Αἰγυπτίοις YS
 ἔνθεν ἐδόκει τιμᾶν· ἀμφοτέρω γὰρ τὰ ζῶα σελήνη 6
 συμπαθῆ εἶναι προσεΐκασται· ἡ μὲν ἴβις αὐτῷ τε τῷ YH
 σχήματι ἐμφορῆς, ἄκρα μὲν ὀμικλαίνουσα, λευκαίνουσα
 δὲ τὰ μέσα καθάπερ ἡ αἰθερία μήνη. ὅτε γὰρ οὐρα- YHS
 νὸς ἀσέληνος οὐδὲ ἴβιδες ὀρῶσι, μύουσι δὲ τοῖς YHPS
 ὀφθαλμοῖς τουτουὶ τὸν χρόνον καὶ ἄσιτοι ἐγκαρτεροῦσι 11
 τὸ συγγενὲς στοιχεῖον ἀναμένουσαι. ὁ δὲ κέρκωψ
 δηλοτέρως ἔχει τὰς ἐνεργείας· ὅτε μὲν γὰρ αὔξει τὸ
 φῶς τῆς σελήνης, ὁ τῶν ὀφθαλμῶν κύκλος τούτῳ
 εὐρύνεται, ὅτε δὲ ἐκείνο μειοῦται, τὸ τῶν ὀμμάτων 15
 περιφερὲς συστέλλεται. φασὶ δὲ τινες, ὧν ἔστι καὶ XHPS
 Δέρκυλλος, ὅτι γεννᾶται ἐν τῷ Ἰθάσπῃ ποταμῷ λίθος
 λυχνίς καλούμενος· οὗτος σελήνης αὔξομένης ἤχον

v. 17 Dercyllus fr. 11 FHG IV 388

v. 5 ὅτι τὴν ἴβιν καὶ τὸν κέρκωπα αἰγυπτίῳ τιμᾶσιν· ἀμ-
 φότερα κτλ. S | τὴν κέρκωπα E 6 τιμᾶν ἐδόκει F 7 καὶ
 ὅτι ἡ ἴβις αὐτῷ τῷ σχήματι ἐμφορῆς ἔστι τῆ σελήνη, τὰ μὲν ἄκρα
 H | αὐτῷ τε τῷ — 9 μήνη omis. S 9 ὅτε οὖν ὁ H, ὅτε ὁ S
 10 καὶ τὰς ἴβεις μὴ ὀρᾶν ἀλλ' ἀσίτους διακαρτερεῖν τὸ συγγενὲς
 στοιχεῖον ἀναμενούσας, ἐπειδὴ εἰκόσασιν τῷ σχήματι τῆς σελήνης
 τὰ ἄκρα ὀμικλαίνουσας, λευκαίνουσας δὲ τὰ μέσα. καὶ τὸν κέρ-
 κωπα δὲ δειλοτέρως ἔχειν P | οὐχ ὀρᾶ, μόνον δὲ S 11 τοῦτον
 HS | ἄσιτος ἐγκαρτερεῖ S 12 ἀναμένουσα S 13 μὲν omis.
 YHS 14 ἡ σελήνη H, σελήνη YS | τοῦ ὀφθαλμοῦ τούτων
 κύκλος H | αὐτοῦ κύκλος εὐρύτερος γίνεται P 15 ἐκείνο omis.
 YHS, lacuna in E 16 μειοῦται συστέλλεται cet. des. Y, συ-
 στέλλεται καὶ οὗτος P 17 δέρκυλλος δὲ φησιν (φασιν S) ὅτι
 XS | καὶ ἐν τῷ Ἰθάσπῃ ποταμῷ ὡς φασὶ γεννᾶται λίθος λυχνί-
 τος H | ὅτι ὡς P | γεννᾶται λίθος ἐν P 18 λόγῳ A, λυχ-
 νίτης S, λυχνίς καλούμενος omis. P | οὗτος XH ὅς PS | ἀξιο-
 μενῆς τῆς σελήνης P

XHPS μελφδίας ἀποδίδωσι. ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν Ἀράρει ποταμῷ
 τῆς Κελτικῆς, μᾶλλον δὲ <Αἰσάρω> Συβάρεως, γεν-
 νᾶται ἰχθύς, κλοπιαν δὲ αὐτὸν οἱ ἐπιχώριοι καλοῦσι.
 τοῦτον λέγουσιν ἀξανομένης μὲν τῆς σελήνης λευκαί-
 5 νεσθαι, μελαίνεσθαι δὲ αὐθις μειουμένης τοῦ φωτός
 HP αὐτῆς. ἰστορεῖ δὲ τοῦτο Καλλισθένης ὁ Συβαρίτης.
 ἀλλὰ καὶ Ἀρχελάος φησι τὰ τῶν μῶν ἥπατα λοβὸς
 ἔχειν πεντεκαίδεκα, οἵτινες οὐκ ἀθρόοι πάντες ἐγγίνου-
 ται, ἀλλ' ἕκαστος καθ' ἡμέραν σεληριακὴν εἰς ἐπι-
 10 γινόμενος ἐξ οὐκ ὄντος προστίθεται ἀπὸ τῆς νεομηρίας
 μέχρι τῆς πανσελήνου, πάλιν δὲ ἀπὸ τῆς πανσελήνου
 εἰς ἐφ' ἐνὶ καθ' ἡμέραν φθίνων λοβὸς πάντες μέχρι
 τῆς νεομηρίας ἐκλείπουσι. καὶ αὐθις ἐξ ἐκείνης ἄρ-

v. 7 Archelaus: fr. 10 Westermann Paradoxogr. gr. p. 160
 Callistheni Sybaritae ἐν γ' Γαλιτικῶν haec eadem tri-
 buit Ps. Plut. de fluviis c. 6, 3 7 Lyd. de ost. p. 16, 1
 Wachsm.: ἡ δὲ ἡλιότροπος καλουμένη βοτάνη πρὸς τὴν ἡλιακὴν
 μεταστρέφεται φορὰν, ἀνίσχοντι αὐτῷ καὶ δυομένῳ συμμετα-
 θεῖσα τὸ σχῆμα. περὶ γὰρ τῶν ἐναλίων τούτων, ὄσπερ ἄνθρωποι
 καὶ ζῴων καὶ κτενῶν καὶ τῶν ἄλλων, οὐδεὶς ἀμφισβητήσει, ὅτι
 αὐξεται καὶ συμφθίνει ταῖς σεληριακαῖς φάσεσιν, ὡς καὶ τὰ τῶν
 μῶν ἥπατα καὶ πλείστα ἕτερα, περὶ ὧν ἐν τοῖς περὶ Μηνῶν
 γραφεῖσιν ἡμῖν διελάβομεν.

v. 1 ἀποτελεῖ P | αἰσάρω ποταμῷ P | καλλισθένης δὲ ὁ συ-
 βαρίτης ἰστορεῖ ὅτι ἐν τῷ ἀράρει ποταμῷ τῆς κελτικῆς τίπτεται
 ἰχθύς κτλ. S, καὶ ἐν ἀράρει δὲ τῷ ποταμῷ τῆς κελτικῆς τίπτεται
 ἰχθύς, κλοπιαν (κλοπιαν X) αὐτὸν οἱ ἐπιχώριοι (ἐγχωρίως H)
 καλοῦσιν, ὃς ἀξανομένης τῆς σελήνης XHS 2 <Αἰσάρω> addidi
 3 καλούμενος κλοπίας P 5 λευκὸς γίνεται, μειουμένης (δὲ HS)
 μελαίνεται XHS, reliqua huius paragraphi desunt XS, φασὶ δὲ
 καὶ τὰ τῶν μῶν ἥπατα λοβὸς ἔχειν πεντεκαίδεκα, ὧν ἕκαστος
 καθ' ἡμέραν αὐξέσθαι σὺν τῇ τῆς σελήνης ἀξήσει, πάλιν δὲ
 ἀπὸ πανσελήνου καθ' ἡμέραν ἕνα λοβὸν φθίνειν μέχρι τῆς νεο-
 μηρίας, τέλος δὲ πάντας ἀφανίζεσθαι, καὶ οὕτω πάλιν ἀπὸ της
 νεομηρίας αὐξέσθαι. τὰ αὐτὰ δὲ φασιν καὶ τὰ τῶν θαλασσιῶν
 ἰχθίων ὡς πάσχειν (p. 53, 5) H; similes huius paragraphi tra-
 ctatus exhibent codices complures, de quibus videas praefationem

χονται γίνεσθαι πρὸς τὴν τῆς σελήνης περίοδον καὶ ΗΡ
 τὸν ἀριθμὸν τῆς ἐκείνης ἡμερῶν καὶ αὐτοὶ γινόμενοι
 καὶ ἀπογινόμενοι καὶ πληθυνόμενοι καὶ μειούμενοι. ὁ
 δ' αὐτὸς ἱστορικὸς λέγει καὶ τὰ τῶν θαλασσιῶν ἐχίνων
 ᾧ τὸ αὐτὸ πάσχειν. 5

RrIII,8 12. Ἀναξιμένης τοίνυν κύκλον τὴν σελήνην εἶναι X
 βούλεται ἔννεακαιδεκαπλασίονα τῆς γῆς, πλήρη πυρὸς
 ὥσπερ <τὸν> τοῦ ἡλίου, Ξενοφάνης δὲ νέφος εἶναι πε-
 πυρωμένον, οἱ Στωικοὶ μικτὴν πυρὸς καὶ ἀέρος, Πλάτων
 ἐκ πλείονος τοῦ πυρῶδους, Ἀναξαγόρας καὶ Δημόκρι-
 10 τος στερέωμα διάπυρον, ἔχον ἐν ἑαυτῷ πεδία καὶ ὄρη
 καὶ φάραγγας, Ἡράκλειτος γῆν ὀμίχλην περιειλημμένην,
 Πυθαγόρας γε μὴν πυροειδὲς σῶμα. περὶ δὲ τοῦ κατ'
 αὐτὴν φωτὸς ἐροῦμεν, ὡς Ἀναξίμανδρος μὲν ἰδίου
 αὐτὴν φῶς ἔχειν βούλεται, ἀραιότερον δὲ πως, ὁ δὲ 15
 Ἀντιφῶν ἰδίῳ μὲν φέγγει λάμπειν τὴν σελήνην φησί, XS
 τὸ δὲ ἀποκρυπτόμενον περὶ αὐτὴν ὑπὸ τῆς προσβολῆς
 τοῦ ἡλίου ἀμαυροῦσθαι, πεφνκόςτος τοῦ ἰσχυροτέρου
 φωτὸς τὸ ἀσθενέστερον ἀμαυροῦν, ὃ δὴ συμβαίνει καὶ

v. 6 Anaximenes] immo Anaximander Diels Dox. Gr. 355*
 adn. 8 Xenophanes ibid. p. 356* adn. 4 9 Stoici ibid.
 adn. 5 | Plato ibid. adn. 6 10 Anaxagoras, Democritus ibid.
 adn. 9 12 Heraclitus ibid. adn. 13 13 Pythagoras ibid.
 p. 357* adn. 14 14 Anaximander ibid. p. 358* adn. 1
 16 Antipho ibid. adn. 4

§ 12 in cod. Par. suppl. gr. 607 A (= R), f. 67^v ita legi-
 tur: φασι τὴν σελήνην μείζονα εἶναι τῆς γῆς ἔννεακαιδεκαπλα-
 σίως, ἀφίσταται δὲ ἀπ' αὐτῆς σταδίοις μυριάσιν ἑβδομημιον-
 ταοικτῶ. τὸν δὲ ἥλιον ἀφίστασθαι ἀπὸ τῆς γῆς τετρακισίας καὶ
 ὀκτακισμορίας· τὸ δὲ φαινόμενον αὐτῆς μέλαν, ὃ τινες καλοῦσι
 πρόσσωπον, οὐδὲν ἄλλο ἐστίν ἢ μεμιγμένος ἄηρ, ὃς φῶσει μέλας
 ἐστίν, ὃς ἄηρ αὐτῆς τείνεται. 8 ὡς ἐπὶ B, ὥσπερ A, <τὸν>·
 add. Bekker 16 ὅτι ὁ ἀντιφῶν — p. 54, 1 ἀστὴρ S | φησί
 om. X 19 φωτὸς X, πυρὸς S | ἀμαυροῦντος X

X *περὶ τὰ ἄλλα ἄστρα. Θαλῆς δὲ καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτίζεσθαι τὴν σελήνην ἐνέκριναν. ὃ γε μὴν Ἡράκλειτος τὸ αὐτὸ πεπονθέναι τὸν ἡλιον καὶ τὴν σελήνην φησί· σκαφοειδεῖς γὰρ ὄντας τοῖς σχήμα-*
5 σιν ἐκ τῆς ὕγρας ἀναθυμιάσεως φωτίζεσθαι πρὸς τὴν φαντασίαν, λαμπρότερον δὲ τὸν ἡλιον διὰ τὸ ἐν κα-
 XY *θαροῦ ἀέρι φαίνεσθαι. ἀφεστάναι δὲ λόγος ἀπὸ τῆς γῆς κατὰ τὸν Ἐρατοσθένην τὴν μὲν σελήνην σταδίων μυριάδας ἑβδομήκοντα ὀκτώ, τὸν δὲ ἡλιον τετρακοσίας*
 XS *καὶ ὀκτάκις μυρίας. ἡ σελήνη γὰρ τὴν ἑβδόμην*
 11 *κατέχουσα ζώνην προσγειοτέρα τῶν ἄλλων ἐστὶν ἀστέρων· ὅθεν οὐδὲ πύλημα ἄκρατον αἰθέρος αὐτὴν εἶναι φασι κατὰ τοὺς ἄλλους ἀστέρας, κράμα δὲ αἰθερώδους καὶ αερώδους οὐσίας· τὸ γὰρ φαινόμενον αὐτῆς μέλαν,*
 15 *ὃ καλοῦσι πρόσωπόν τινες, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ τὸν ἀναμειγμένον ἀέρα, ὃς φύσει μέλας ὢν ἄκρις αὐτῆς*
 X *τείνεται. ἐκεῖνο δὲ μὴ παριδεῖν ἄξιον. ἡ νεομηνία κεφαλὴ μηνὸς πρὸς τῶν ἀρχαίων προσαγορεύεται. δέκα δὲ εἰσηγοῦνται σελήνης σχήματα, ἀφ' ὧν ὁ τριακον-*
 20 *θήμερος ἀναπληροῦται κύκλος· τὰ δὲ ἐστὶ σὺννοδος ἀνατολῆ μνηοειδῆς διχότομος ἀμφίκυρτος πλήρης αὐθις*

v. 1 Thales Diels Doxogr. gr. p. 358^a adn. 5   3 Heraclitus ibid. p. 359^a adn. 6   8 Eratosthenes ibid. 362^a adn. 3

v. 2 ἐκριναν ci. Bekker   3 πεπονθέναι] *περὶ τὸν θεῖον*
 X   4 τοὺς ἀστέρας δεχομένους τὰς ἀπὸ τῆς ὕγρας ἀναθυμιάσεως ἀνάγας Doxogr. gr. l. s.   7 φαίνεσθαι] *φέρεσθαι* Doxogr. gr.   8 ὅτι ὁ ἐρατοσθένης τὴν μὲν σελήνην — 10 μύρια ἀφεστάναι λέγει τῆς γῆς. cet. des. Y   9 ὀγδοήκοντα ὀκτὼ B | τετρακοσίαις XR   10 μύρια AEF, μυρία BCR, μυρίας D   10 ὅτι ἡ σελήνη προσγειότερα — 17 τείνεται S   13 κατὰ — ἀστέρας omis. X | κράμα X   16 αὐτῆς] οὐρανοῦ S   21 διχότομος A

χονται γίνεσθαι πρὸς τὴν τῆς σελήνης περίοδον καὶ ἠρ
 τὸν ἀριθμὸν τῆς τελευτῆς ἡμερῶν καὶ αὐτοὶ γινόμενοι
 καὶ ἀπογινόμενοι καὶ πληθυνόμενοι καὶ μειούμενοι. ὁ
 δ' αὐτὸς ἱστορικὸς λέγει καὶ τὰ τῶν θαλασσίων ἔχινων
 φᾶ τὸ αὐτὸ πάσχειν. 5

Rr III, 8 12. Ἀναξιμένης τοίνυν κύκλον τὴν σελήνην εἶναι X
 βούλεται ἔννεακαιδεκαπλασίονα τῆς γῆς, πλήρη πυρὸς
 ὡσπερ <τὸν> τοῦ ἡλίου, Ξενοφάνης δὲ νέφος εἶναι πε-
 πυρωμένον, οἱ Στωικοὶ μικτὴν πυρὸς καὶ ἀέρος, Πλάτων
 ἐκ πλείονος τοῦ πυρῶδους, Ἀναξαγόρας καὶ Δημόκρι- 10
 τος στερέωμα διάπυρον, ἔχον ἐν ἑαυτῷ πεδία καὶ ὄρη
 καὶ φάραγγας, Ἡράκλειτος γῆν ὁμίχλην περιειλημμένην,
 Πυθαγόρας γε μὴν πυροειδὲς σῶμα. περὶ δὲ τοῦ κατ'
 αὐτὴν φωτὸς ἐροῦμεν, ὡς Ἀναξίμανδρος μὲν ἰδιον
 αὐτὴν φῶς ἔχειν βούλεται, ἀραιότερον δὲ πῶς, ὁ δὲ 15
 Ἀντιφῶν ἰδίῳ μὲν φέγγει λάμπειν τὴν σελήνην φησί, X S
 τὸ δὲ ἀποκρυπτόμενον περὶ αὐτὴν ὑπὸ τῆς προσβολῆς
 τοῦ ἡλίου ἀμυροῦσθαι, πεφυκῶτος τοῦ ἰσχυροτέρου
 φωτὸς τὸ ἀσθενέστερον ἀμυροῦν, ὃ δὴ συμβαίνει καὶ

v. 6 Anaximenes] immo Anaximander Diels Dox. Gr. 355^a
 adn. 8 Xenophanes ibid. p. 356^a adn. 4 9 Stoici ibid.
 adn. 5 | Plato ibid. adn. 6 10 Anaxagoras, Democritus ibid.
 adn. 9 12 Heraclitus ibid. adn. 13 13 Pythagoras ibid.
 p. 357^a adn. 14 14 Anaximander ibid. p. 358^a adn. 1
 16 Antipho ibid. adn. 4

§ 12 in cod. Par. suppl. gr. 607 A (= R), f. 67^v ita legi-
 tur: φασὶ τὴν σελήνην μείζονα εἶναι τῆς γῆς ἔννεακαιδεκαπλα-
 σίως, ἀφίσταται δὲ ἀπ' αὐτῆς σταδίοις μυριάσιν ἑβδομηκον-
 ταοικτῶ. τὸν δὲ ἥλιον ἀφίστασθαι ἀπὸ τῆς γῆς τετρακοσίαις καὶ
 ὀτακισμυριάσι: τὸ δὲ φαινόμενον αὐτῆς μέλαν, ὃ τινες καλοῦσι
 πρόσωπον, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ μεμιγμένος ἀήρ, ὃς φύσει μέλας
 ἐστίν, ὃς ἄχρις αὐτῆς τείνεται. 8 ὡς ἐπὶ B, ὡσπερ A, <τὸν>
 add. Bekker 16 ὅτι ὁ ἀντιφῶν — p. 54, 1 ἄστρα S | φησί
 oim. X 19 φωτὸς X, πυρὸς S | ἀμυροῦντος X

X *περὶ τὰ ἄλλα ἄστρα. Θαλῆς δὲ καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτίζεσθαι τὴν σελήνην ἐνέκριναν. ὁ γε μὴν Ἡράκλειτος τὸ αὐτὸ πεπονθέναι τὸν ἡλίον καὶ τὴν σελήνην φησί· σκαφοειδεῖς γὰρ ὄντας τοῖς σχήμα-*
5 σιν ἐκ τῆς ὑγραῖς ἀναθυμιάσεως φωτίζεσθαι πρὸς τὴν φαντασίαν, λαμπρότερον δὲ τὸν ἡλίον διὰ τὸ ἐν κα-
 XY *θαροῦ ἀέρι φαίνεσθαι. ἀφεστάναι δὲ λόγος ἀπὸ τῆς γῆς κατὰ τὸν Ἐρατοσθένην τὴν μὲν σελήνην σταδίων μυριάδας ἑβδομήκοντα ὀκτώ, τὸν δὲ ἡλίον τετρακοσίας*
 XS *καὶ ὀκτάκις μυρίας. ἡ σελήνη γὰρ τὴν ἑβδόμην*
 11 *κατέχουσα ζώνην προσγειότερα τῶν ἄλλων ἐστὶν ἀστέρων· ὅθεν οὐδὲ πύλημα ἄκρατον αἰθέρος αὐτὴν εἶναι φασὶ κατὰ τοὺς ἄλλους ἀστέρας, κρᾶμα δὲ αἰθερώδους καὶ ἀερώδους οὐσίας· τὸ γὰρ φαινόμενον αὐτῆς μέλαν,*
 15 *ὃ καλοῦσι πρόσωπόν τινες, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ τὸν ἀναμειγμένον ἀέρα, ὃς φύσει μέλας ὢν ἄχρις αὐτῆς*
 X *τείνεται. ἐκεῖνο δὲ μὴ παριδεῖν ἄξιον. ἡ νεομηρία κεφαλὴ μηνὸς πρὸς τῶν ἀρχαίων προσαγορεύεται. δέκα δὲ εἰσηγοῦνται σελήνης σχήματα, ἀφ' ὧν ὁ τριακον-*
 20 *θήμερος ἀναπληροῦται κύκλος· τὰ δὲ ἐστὶ σύνοδος ἀνατολῆς μηνουειδῆς διχότομος ἀμφίκυρτος πλήρης αὐτῆς*

v. 1 Thales Diels Doxogr. gr. p. 358^a adn. 5   3 Heraclitus ibid. p. 359^a adn. 6   8 Eratosthenes ibid. 362^a adn. 3

v. 2 *ἔκριναν* ci. Bekker   3 *πεπονθέναι*] *περὶ τὸν θεῖον*
 X   4 *τοὺς ἀστέρας δεχομένους τὰς ἀπὸ τῆς ὑγραῖς ἀναθυμιάσεως ἀγᾶς* Doxogr. gr. l. s.   7 *φαίνεσθαι*] *φέρεσθαι* Doxogr. gr.   8 *ὅτι ὁ ἐρατοσθένης τὴν μὲν σελήνην* — 10 *μύρια ἀφεστάναι λέγει τῆς γῆς.* cet. des. Y   9 *ὀγδοήκοντα ὀκτὼ B* | *τετρακοσίας XR*   10 *μύρια AEF*, *μυριας BCGR*, *μυρίας D*   10 *ὅτι ἡ σελήνη προσγειότερα* — 17 *τείνεται S*   13 *κατὰ* — *ἀστέρας omis. X* | *κρᾶμα X*   16 *αὐτῆς*] *οὐρανοῦ S*   21 *διχότογμος A*

κοσίοις, Ζεὺς ἑπτὰ καὶ εἴκοσι καὶ τετρακοσίοις, Ἄρης 8
 τέσσαρσι καὶ ἐννεήκοντα καὶ διακοσίοις, Ἥλιος ἐνὶ
 καὶ ἐξήκοντα καὶ τετρακοσίοις καὶ χιλίοις, Ἀφροδίτη
 ἐνὶ καὶ πενήκοντα καὶ ἑκατὸν καὶ χιλίοις, Ἐρμῆς ὀγ-
 δοήκοντα πρὸς τοῖς τετρακοσίοις, Σελήνη πέντε πρὸς 5
 τοῖς εἴκοσιν, ἢ δὲ τοῦ παντὸς ἀποκατάστασις γίνεται
 δι' ἑτῶν μυριάδων ἑκατὸν ἑβδομήκοντα πέντε καὶ
 τρισεχιλοῖς πρὸς τοῖς διακοσίοις, καὶ τότε γίνεται σύν-
 οδος πάντων τῶν ἀστέρων κατὰ τὴν τριακοστὴν μοῖ-
 ραν τοῦ καρκίνου ἢ τὴν πρώτην τοῦ λέοντος· καὶ ἐπὶ 10
 μὲν τοῦ καρκίνου γένοιτ' ἂν κατακλυσμός, ἐπὶ δὲ τοῦ
 λέοντος ἐκπύρωσις, ἀλλ' οὐ καθολικὴ κατὰ τοὺς Στωι-
 κούς, μερικὴ δὲ πάντως· ἐκείνοις γὰρ δοκεῖ τὸ πᾶν
 αἰσθητὸν τοῖς τοιοῦτοις ὑπάγεσθαι καταστήμασι καὶ
 αἰτίαν ἀξιούσι διδόναι τοιάνδε, τὸ δὲ πᾶν φασι τῷ 15
 ἀπείρῳ χρόνῳ ἢ ταῖς ἐκπυρώσεσι τῶν ἐν οὐρανῷ φω-
 στηρῶν ἀποξηραίνεσθαι ἢ ταῖς ἐπικλύσεσιν τῶν ὑδάτων
 διαχεῖσθαι καὶ διαπίπτειν ἀπὸ τῆς ἐπιπλαξούσης ὑγρό-
 τητος καὶ ἀναλύεσθαι καὶ τὸ στεγανὸν ἀπολλύειν.
 ἀνάγκη τοιγαροῦν πρὸς ἑκάτερον ἀρμόσαι τὴν πρόνοιαν 20
 καὶ δίκην γεωργοῦ νῦν μὲν πυρὶ τὴν ἐν βάρδι τῆς
 φύσεως ἐκκαλεῖσθαι θερμότητα, νῦν δὲ ὕδατι τὴν με-
 μαυωμένην τῆς γῆς κατάρθειν ξηρότητα.

Rr III, 12 17. "Οτι Ἕλληνες μὲν ἀπὸ τῆς κέ' Δεκεμβρίου τὴν Y
 ἀρχὴν ἐποιοῦντο τοῦ ἔτους ἦτοι τὴν τροπὴν, Ῥωμαῖοι 25
 δὲ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας κατὰ τὴν πρώτην Ἰαννουαρίου· οἱ
 μὲν Ἕλληνες τὴν τροπὴν αὐτὴν τηροῦντες, οἱ δὲ
 Ῥωμαῖοι τὴν τοῦ γνώμονος σκιὰν πότε συστέλλεσθαι

v. 12 cf. Diels Doxogr. gr. 468^a 8 sqq.

v. 26 Ἰαννουαρίου saepe Y

S μείου ἐπὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον γίνεσθαι κατὰ μήκος καὶ πλά-
 τος καὶ βάθος, τὴν δὲ τελείαν περιόδον ἐκ τῆς συνα-
 γωγῆς τῶν ὁρίων ἀποτελεῖσθαι· τρεῖς γὰρ εἶναι φασιν
 οἱ ἀρχαῖοι περιόδους πάντων τῶν πλανήτων, μεγίστας
 5 ἐλαχίστας μέσας, καὶ τὴν μὲν τοῦ Κρόνου μεγίστην
 ἑπτὰ καὶ πενήκοντα ἔτων, τὴν δὲ Διὸς ἑννέα καὶ
 ἑβδομήκοντα, "Ἄρεός γε μὴν ἕξ πρὸς τοῖς ἑξήκοντα —
 ὅθεν τοσαύτας χιλιάδας ἀνδρῶν ἐπήγετο ὁ Καῖσαρ ὡς
 κἂν τοῦτω τῷ μέρει ἐμπειρότατος ἔν τε τῷ ἐμφυλίῳ
 10 καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις πολέμοις, καὶ εἰκότως ἐκράτει —
 'Ἡλίου δὲ εἴκοσι καὶ ἑκατόν — οὗ δὴ χάριν ἀδύνατον
 ἀνθρωπων ἐπέκεινα τῶν τοσούτων διαζῆσαι ἐνιαυτῶν —
 τῆς δὲ 'Αφροδίτης δύο καὶ ὀγδοήκοντα καὶ Σελήνης
 ὀκτὼ καὶ ἑκατόν. τὴν δὲ ἐλαχίστην Κρόνον <τριάκον-
 15 τα>, Διὸς δυοκαίδεκα, "Ἄρεος πεντεκαίδεκα, δι' ὃν
 καὶ τὸν κύκλον τῆς λεγομένης ἐπινημήσεως οἱ Ῥωμαῖοι
 εἰς τοῦτο ἔθεντο ἀριθμοῦ, 'Ἡλίου ἑννεακαίδεκα, 'Αφρο-
 δίτης ὀκτώ, 'Ἐρμοῦ εἴκοσι καὶ Σελήνης πέντε πρὸς
 τοῖς εἴκοσι. τὴν δὲ μέσῃν Κρόνου μὲν τριῶν καὶ
 20 τεσσαράκοντα πρὸς τῷ ἡμίσει, Διὸς <πέντε καὶ τεσ-
 σαράκοντα πρὸς τῷ ἡμίσει>, "Ἄρεος τεσσαράκοντα πρὸς
 τῷ ἡμίσει, 'Ἡλίου ἑννέα καὶ ἑξήκοντα πρὸς τῷ ἡμίσει,
 'Αφροδίτης πέντε πρὸς τοῖς τεσσαράκοντα, Σελήνης ἕξ
 καὶ ἑξήκοντα πρὸς τῷ ἡμίσει. καὶ αἱ μὲν μέγιστα καὶ
 25 ἐλάχισται καὶ μέσαι περίοδοι τοιαῦται, αἱ δὲ τέλειαι
 ἀποκαταστάσεις τῶν πλανήτων οὕτω· Κρόνος ποιεῖται
 τὴν ἀποκατάστασιν ἕτεσι πέντε καὶ ἑξήκοντα καὶ δια-

v. 14 lacuna quindecim litterarum S; numerorum compu-
 tus τριάκοντα supplendum esse evincit, itemque in lacuna duo-
 decim fere litterarum v. 20 με πρὸς τῷ ἡμίσει. Mercurii maxi-
 mam et mediam periodon omisit.

κοσίους, Ζεὺς ἑπτὰ καὶ εἴκοσι καὶ τετρακοσίους, Ἄρης 8
 τέσσαρα καὶ βέννεήκοντα καὶ διακοσίους, Ἥλιος ἐνὶ
 καὶ ἑξήκοντα καὶ τετρακοσίους καὶ χιλίους, Ἀφροδίτη
 ἐνὶ καὶ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν καὶ χιλίους, Ἐρμῆς ὀγ-
 δομήκοντα πρὸς τοῖς τετρακοσίους, Σελήνη πέντε πρὸς 5
 τοῖς εἴκοσιν, ἢ δὲ τοῦ παντὸς ἀποκατάστασις γίνεται
 δι' ἐτῶν μυριάδων ἑκατὸν ἑβδομήκοντα πέντε καὶ
 τρισεχιλίους πρὸς τοῖς διακοσίους, καὶ τότε γίνεται σύν-
 οδος πάντων τῶν ἀστέρων κατὰ τὴν τριακοστὴν μοί-
 ραν τοῦ καρκίνου ἢ τὴν πρώτην τοῦ λέοντος· καὶ ἐπὶ 10
 μὲν τοῦ καρκίνου γένοιτ' ἂν κατακλυσμός, ἐπὶ δὲ τοῦ
 λέοντος ἐκπύρωσις, ἀλλ' οὐ καθολικὴ κατὰ τοὺς Στωι-
 κούς, μερικὴ δὲ πάντως· ἐκείνοις γὰρ δοκεῖ τὸ πᾶν
 αἰσθητὸν τοῖς τοιοῦτοις ὑπάγεσθαι καταστήμασι καὶ
 αἰτίαν ἀξιοῦσι διδόναι τοιάνδε, τὸ δὲ πᾶν φασὶ τῷ 15
 ἀπείρῳ χρόνῳ ἢ ταῖς ἐκπυρώσεσι τῶν ἐν οὐρανῷ φα-
 στήρων ἀποξηραίνεσθαι ἢ ταῖς ἐπικλύσεσιν τῶν ὑδάτων
 διαχεῖσθαι καὶ διαπίπτειν ἀπὸ τῆς ἐπιπλαζούσης ὑγρό-
 τητος καὶ ἀναλύεσθαι καὶ τὸ στεγανὸν ἀπολλύειν.
 ἀνάγκη τοιγαροῦν πρὸς ἑκάτερον ἀρμόσαι τὴν πρόνοιαν 20
 καὶ δίκην γεωργοῦ νῦν μὲν πυρὶ τὴν ἐν βάρδι τῆς
 φύσεως ἐκκαλεῖσθαι θερμότητα, νῦν δὲ ὕδατι τὴν με-
 μανωμένην τῆς γῆς κατάρθειν ξηρότητα.

Rr III, 12 17. "Οτι Ἕλληνες μὲν ἀπὸ τῆς κε' Δεκεμβρίου τὴν Υ
 ἀρχὴν ἐποιοῦντο τοῦ ἔτους ἦτοι τὴν τροπήν, Ῥωμαῖοι 25
 δὲ μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας κατὰ τὴν πρώτην Ἰανουαρίον· οἱ
 μὲν Ἕλληνες τὴν τροπήν αὐτὴν τηροῦντες, οἱ δὲ
 Ῥωμαῖοι τὴν τοῦ γνώμονος σκιάν πότε συστέλλεσθαι

v. 12 cf. Diels Doxogr. gr. 468* 8 sqq.

v. 26 ἰαννουαρίου saepe Y

Υ ἄροξεται· μέχρι γὰρ τῶν ὀκτώ ἀνεπαισθητός ἐστιν ἡ
 τῆς σκιάς μείωσις.

18. Ὅτι διὰ τὴν γένεσιν διττὴ γέγονεν ἡ τῶν Rr III, 13
 S οὐρανίων κινήσις· εἰ γὰρ ἀπλῆ ἦν περιφορὰ, ἦν ὁ
 5 ἀπλανῆς οὐρανὸς ποιεῖται πάντα συνέχων ἐν ἑαυτῷ
 YS καὶ περιδιυῶν, οὐδὲν ἂν ἀπ' αὐτῆς παρήχθη· τί γὰρ
 S ἀπὸ τῆς ἀπλῆς κινήσεως ἂν ἄλλο ἀποτελεσθῆ παρ'
 αὐτήν; ἐπεὶ δὲ ἀντιφέρονται πολλαὶ καὶ ποιικίλαι τῇ
 μιᾷ περιφορᾷ, πᾶσα γένεσις ὁμοῦ παράγεται ἀπ'
 YS αὐτῶν. οὕτω γὰρ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ
 11 γενέσεως καὶ φθορᾶς φησι· 'μῖα μὲν οὐσης τῆς φορᾶς
 οὐκ ἐνδέχεται γίνεσθαι τὰ ἕμφω, γένεσιν καὶ φθοράν,
 διὰ τὸ ἐναντία εἶναι· τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ ὠσαύτως ἔχον
 ἀεὶ τὸ αὐτὸ πέφυκε ποιεῖν, ὥστε ἦτοι γένεσις ἐστιν
 15 ἀεὶ ἢ φθορὰ. δεῖ δὲ πλείους εἶναι τὰς κινήσεις καὶ
 ἐναντίας ἢ τῇ φορᾷ ἢ τῇ ἀνωμαλίᾳ· τῶν γὰρ ἐναν-
 Y τίων τὰ ἐναντία αἷτια. διὸ οὐχ ἡ πρώτη φορὰ αἷτια
 ἐστὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, ἀλλ' ἡ κατὰ τὸν λοξὸν
 κύκλον· ἐν ταύτῃ γὰρ καὶ τὸ συνεχὲς ἔνεστι καὶ τὸ
 20 κινεῖσθαι δύο κινήσεις.'

S 19. Ὅτι ὁ ἀπλανῆς οὐρανὸς ἀπλοῦς ὅλως πρὸς deest Rr
 τοῦ πάντων ἐπέκεινα κατὰ τὸ λόγιον παραχθεις πάντα
 συνέχων καὶ περιδιυῶν πάντα κινεῖ καὶ μεταδίδωσι

v. 10 Aristoteles περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς II, 10 p. 336*
 26 sqq. Bekker

v. 4 ὅτι εἰ μία ἦν ἡ περιφορὰ — 17 τὰ ἐναντία αἷτια S |
 περιφορὰ — 6 περιδιυῶν omis. Y 6 τί γὰρ — 10 ἀπ' αὐ-
 τῶν omis. Y 10 οὕτω γὰρ ὁ] ὡς καὶ Y 11 φησι omis. Y |
 φθορᾶς Y, φορᾶς S cum Aristotele 12 γίνεσθαι Y, γενέσθαι
 S, γίγνεσθαι Arist. | τὰ omis. Arist. | γένεσιν καὶ φθοράν omis.
 Arist. 13 ἔχον D 14 ὥστε — 15 φθορὰ omis. S 15 ἀεὶ
 ἔσται Arist. 17 αἷτια τὰ ἐναντία Y, τὰ ἐναντία αἷτια S
 Arist. | διὸ καὶ οὐχ Arist. 22 παραχθεις conl. Gu. Kroll.

τοῖς πᾶσιν ἑαυτοῦ καὶ ταχύτατός ἐστι πάσης κινήσεως S
καὶ αἰεὶ ὠσαντως ἔχων, τό τε εἶναι τῷ παντὶ αἰσθητῷ
δίδωσι οὐδεμίαν ἐναλλαγὴν καὶ ποικιλίαν λαχῶν.

Rr III, 14 20. Ὅτι δὲ τὸν ἐνιαυτὸν ὡς θεὸν ἐτίμησαν, δῆλον X
ἐξ αὐτῆς τῆς Λυδῶν βασιλίδος πόλεως. Σάρδιον γὰρ 5
αὐτήν καὶ Ξυάριν ὁ Ξάνθος καλεῖ, τὸ δὲ Σάρδιον ὄνομα
εἰ τις κατὰ ἀριθμὸν ἀπολογίσεται, πέντε καὶ ἐξήκοντα
καὶ τριακοσίας εὐρήσει συνάγων μονάδας· ὡς κἀν-
τεῦθεν εἶναι δῆλον, πρὸς τιμὴν ἡλίου τοῦ τοσαύταις
ἡμέραις τὸν ἐνιαυτὸν συνάγοντος Σάρδιον ὀνομασθῆ- 10
ναι τὴν πόλιν. νέον δὲ σάρδιον τὸ νέον ἔτος ἔτι καὶ
νῦν λέγεσθαι τῷ πλήθει συνομολογεῖται· εἰσὶ δὲ οἱ
φασί, τῇ Λυδῶν ἀρχαίᾳ φωνῇ τὸν ἐνιαυτὸν καλεῖσθαι
σάρδιον.

leestRr 21. Ὅτι τὸν Πᾶνα εἰς τὴν τοῦδε τοῦ παντὸς φύσιν S
λαμβάνουσιν οἱ Λυδοί, κεραὸν τινα ἀπὸ σελήνης, φλο- 16
γάδῃ δὲ τὰς ὕψεις ἀπὸ τοῦ αἰθέρος, λάσιον δὲ τὸ
σῶμα ἀπὸ τῆς γῆς, χεῖρονος δὲ φύσεως τὰ λοιπὰ διὰ
τὴν ἄλογον τῆς ὕλης ποικιλίαν.

leestRr 22. Οἱ μῆνες δυοκαίδεκα παρὰ πᾶσιν ὄντες ἄλλοις H
ἔθνεσιν ἄλλως προσαγορεύονται. καὶ γὰρ Ἀθηναίους 21
μὲν οὕτως· Ἐλαφηβολίων Μουννηχιῶν Θωαρηγιῶν Σκι-
ροφοριῶν Ἐκατομβαιῶν Μεταγειτυῶν Βοηδρομιῶν Πυ-
ανεψιῶν Μαιμακτηριῶν Ποσειδεῶν Γαμηλιῶν Ἀνθεστη-

v. 6 Xanthus fr. 14 add. FHG IV p. 629

v. 4 ὅτι σάρδεις ἡ λυδῶν πόλις εἰς τιμὴν τοῦ ἡλίου ἐκτίσθη.
ἔθεν καὶ ὁ τῶν στοιχείων ἀριθμὸς εἰς τὰς τέξ̄ συμποιοῦται
ἡμέρας τοῦ ἐνιαυτοῦ. καὶ σάρδιον δὲ παρὰ τῷ πλήθει (τὸ πλη-
θος D) τὸ νέον ἔτος Y 7 κατὰ τὸν ἀριθμὸν B | ὀπολο-
γίσεται A 9 ἡλίου B 11 νέον δὲ A, νέον δὲ B 22 νου-
νεχιῶν H, corr. H₂ | σηροφοριῶν H, corr. H₂ 23 πιανεψιῶν
μεμακτηριῶν ποσιδαίων H, corr. H₂

Η ριάν. Ἐλλησι δὲ οὕτως· Γορπιαῖος Ὑπερβερεταῖος Δίος
 Ἀπελλαῖος Ἀδδοναῖος Περίτιος Δύστρος Ξανθικὸς Ἀρ-
 τεμισίος Δαίσιος Πάνεμος Λῶος. Ἐβραίοις δὲ οὕτως·
 Θεσρὶ Μαρχεσουβάν Χασελέθ Τεβέθ Σαφατ Ἀδάρ
 5 Νισάν Ἰάρ Σιβάν Θαμοῦς Ἀάβ Ἐλουλ. Αἰγυπτίους
 δὲ οὕτως· Θῶθ Φαωφὶ Ἀθὺρ Χοιὰκ Τυβὶ Μεχρὸ Φα-
 μενῶθ Φαρομυθὶ Παχὼν Παῦνὶ Ἐπιφὶ Μεσωρὶ. Ῥω-
 μαίοις δὲ οὕτως· Σεπτέμβριος Ὀκτώβριος Νοέμβριος
 Δεκέμβριος Ἰανουάριος Φεβρουάριος Μάρτιος Ἀπρίλ-
 10 λιος Μάιος Ἰούνιος Ἰούλιος Ἀύγουστος. οὕτω μὲν
 HS οὖν τὰ τῶν μηνῶν παρὰ τοῖς ἔθνεσιν ἔχει, οἱ δὲ Βαβυ-
 λῶνιοι καὶ Αἰγύπτιοι ἀρχὴν ἐνιαυτοῦ τὴν ἑαρινὴν
 ὠρίσαντο τροπήν, ὥσπερ ἀπὸ κεφαλῆς τὴν ἐν κριῶ
 ἰσημεριάν λαμβάνοντες διὰ τὸ πᾶσαν ἐν τῷ ἔαρι τὴν
 15 αἰσθητὴν φύσιν αὔξεσθαι. Ἕλληνες δὲ τὴν πρώτην
 τοῦ καρκίνου μοῖραν, ὡς ἂν τις εἶποι, τὴν εἰκάδα
 τρίτην τοῦ Ἰουνίου μηνός, εἰς ἀρχὴν ἔτους παρέδωσαν.
 ἀλλὰ τούτοις μὲν καὶ τοῖς ἄλλοις ἕπασιν ἔθνεσι μία τις
 ἐφυλάττετο τοῦ ἐνιαυτοῦ καταρχή, τοῖς δὲ Ῥωμαίοις
 YHS τρεῖς· μία μὲν ἱερατικὴ, ἑτέρα δὲ πάτριος, ἡ δὲ ἄλλη RrIII,15

v. 1 ὑπερβερεταῖος H 2 ξανθικὸς δύστρος H 4 He-
 braeorum nomina non restitui 6 φαῶθ H | μαχειρ H 7 φα-
 μωθ H | μεσορὶ H 8 nomina mensium Romanorum per com-
 pendia scripta sunt H 11 ὅτι Βαβυλῶνιοι μὲν καὶ αἰγύπτιοι
 — 17 παρέδωσαν S 13 ὥσπερ — 14 λαμβάνοντες omis. S
 14 ἦρι S 16 τοῦ καρκίνου — p. 61, 7 Ἰνδικτιῶνα καλοῦσι Muti-
 nensis quoque codex exhibet graecus 34 (III A 20) | ὡς — 17 μη-
 νός omis. H 18 ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις ἔθνεσιν μία — p. 61, 7
 Ἰνδικτιῶνα καλοῦσιν S | τοῦ omis. S 20 X huius paragraphi
 nulla verba servavit nisi ματρῶνας τὰς εὐγενίδας (p. 61, 19).
 Ἰνδικτιῶνα μὲν οὖν οἱ Ῥωμαῖοι τομὴν ἐνιαυσιαίου κύκλου πατρῴως
 καλοῦσιν (p. 61, 7). Y incipit ὅτι τρεῖς ἀρχὰς ἦγον Ῥωμαῖοι τοῦ
 ἐνιαυτοῦ· μίαν μὲν ἱερατικὴν κατὰ τὸν ἰαννουάριον ἀξαναπόσης
 ἤδη τῆς ἡμέρας, δευτέραν δὲ τὴν τοῦ μαρτίου πρώτην, ἣν πά-
 τριον εἶχον, καθ' ἣν καὶ τὰ ὄπλα ἔθος αὐτοῖς κινεῖν· τὴν δὲ

κυκλική καὶ πολιτικὴ. καὶ ἱερατικὴ μὲν κατὰ τὸν Ἰανουά- YHS
 ριον, ὅταν ὁ ἥλιος τὸν αἰγρόκερων παριῶν αὔξησιν ποιῆ-
 ται τῆς ἡμέρας· πάτριος δὲ ἡ παρ' αὐτοῖς λεγομένη πρώτη
 τοῦ Μαρτίου μηνός, καθ' ἣν καὶ τὰ ὄπλα ἔτι καὶ
 νῦν Ῥωμαίοις ἔθος κινεῖν. ἡ δὲ πολιτικὴ ἢ μᾶλλον 5
 κυκλικὴ ἢ πρώτη τοῦ Σεπτεμβρίου μηνός, ἣν Ἕλληνες
 μὲν ἐπινέμῃσιν, αὐτοὶ δὲ Ἰνδικτιῶνα καλοῦσιν· Ἰνδικ- YH
 τιῶνα γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι τὸ μήνυμα τοῦ ἐνιαυσιαίου κύκ-
 λου πατριῶς καλοῦσιν. τῆς γὰρ ἀρχαιότητος τὸν κύκ- Y
 λον ἐχούσης εἰς τὸ λεγόμενον παρ' αὐτοῖς λουῖστρον, 10
 τουτέστιν εἰς τὴν πενταετηρίδα — καθαρμὸς δὲ ἦν
 καὶ μυστήρια Μητρὸς κατ' αὐτὸν ἐτελεῖτο — ἔδοξεν
 ὕστερον πρὸς τιμὴν Ἄρεος — πάτριος δὲ Ῥωμαίοις,
 ὡς φασι, θεὸς — παρὰ πεντεκαδέκατον ἐνιαυτὸν
 ἀνανεοῦσθαι τὸν κύκλον. ἡ γὰρ τελεία ἀποκατάστασις 15
 Ἄρεος διχῶς παραφυλάττεται, μικρὰ μὲν πεντεκαδέκα,
 μέση δὲ ἑβδομήκοντα ἑννέα. ὅτι δὲ πάτριον ἀρχὴν
 ἐνιαυτοῦ τὸν Μάρτιον οἱ Ῥωμαῖοι παρέλαβον, δῆλον
 καὶ ἀπὸ τοῦ τὰς λεγομένας παρ' αὐτοῖς ματρῶνας, του-
 τέστι τὰς εὐγενίδας, τοὺς οἰκέτας ἐστιῶν, καθάπερ ἐν 20
 τοῖς Κρονίοις τουτὶ πράττειν ἔθος ἦν τοὺς κεκτημέ-
 νους· ὧν αἱ μὲν δι' Ἄρεος τιμὴν δουλεύουσι τοῖς
 ἄρρεσι τῶν οἰκετῶν διὰ τὴν κρείττονα φύσιν, οἱ δὲ —
 ἀποτρόπαιον ὥσπερ θεραπείαν εἰσάγοντες τῷ Κρόνῳ —

πολιτικὴν ἢ μᾶλλον κυκλικὴν κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Σεπτεμβρίου,
 ἣν ἡμεῖς μὲν ἐπινέμῃσιν, αὐτοὶ δὲ Ἰνδικτιῶνα καλοῦσιν· τῆς γὰρ
 ἀρχαιότητος (p. 61, 9) κτλ. | μία μὲν ἱερατικὴ ἦγον ὅταν ὁ ἥλιος
 τὸν αἰγόμερωτα — ποιεῖται τῆς ἡμέρας· ἑτέρα δὲ πάτριος ἢ ὅταν
 (ὅταν del. S) ἢ παρ' αὐτοῖς — κινεῖν S

v. 1 κατὰ τὸν Ἰανουάριον omis. H 5 ἡ δὲ τρίτη κυκλικὴ
 ἢ πολιτικὴ S 6 ἦν αὐτοὶ μὲν Ἰνδικτιῶνα καλοῦσιν, Ἕλληνες δὲ
 ἐπινέμῃσιν ἐκ τοῦ πράγματος ὠνόμασαν· ἐπὶ γὰρ ζυγῶ κτλ. (init.
 § 23) S 9 πατριῶς καλοῦσιν. cet. des. H 17 μέση] με-
 γάλῃ ci. Rr

Υ τοῖς ἐαυτῶν δούλοις ἐδούλευον, ὅπως μὴ ταῖς ἀληθεί-
αις νυμεσθῶσι. τι παθόντες εἰς δουλείαν πολεμίαν
καταπέσωσιν.

XYS 23. Ἐπινέμησιν δὲ αὐτὴν Ἕλληνας ἐκ τοῦ πράγ- RrIII,16
5 ματος ἠνόμασαν. ἐπὶ γὰρ ζυγῷ γενόμενος ὁ ἥλιος
XY δείκνυσιν τὴν τῶν καρπῶν ποιότητα· κατ' αὐτὴν δὲ
φιλανθρώπως οἱ πάλαι τοὺς φόρους τοῖς ὑπηκόοις
ἐπένεμον, ὥς μὴ παρὰ τὴν τούτων ἐπίδοσιν ἀσεβῶς
δοκοῖεν βαρύνεσθαι οἱ φορολογούμενοι. εἰκότως οὖν
10 αὐτὴν ἐπινέμησιν οἶονεῖ διανομὴν τινα τῶν δασμῶν
ἐκάλεσαν. οὐ γὰρ ἦν οὕτως ἀδυσώπητος ἡ τῶν φό-
ρων εἰσπραξις οὐδ' ὠρισμένη τις ἢ μᾶλλον ἀξιομένη
κατὰ μικρὸν, ἀλλὰ πρὸς τὸ χρεῖσθαι τῶν ἀνακυπτόν-
X των τοῖς κρατοῦσιν ἐγένετο. ταύτη καὶ ἐπιτάγματα
15 τοὺς φόρους ἔτι καὶ νῦν Ἀσισιοὶ καλοῦσιν. ὅθεν
ἐπ' εἰρήνης ἐναπονεμόντων ἐπὶ πλείστον καὶ τὸ λοι-
πὸν συγχωρουμένων τοῖς συντελέσει τῶν φόρων, τοι-
αῦτα ταῖς πόλεσι περιγέγονε θαναμαστά, λουτρὰ λέγω
καὶ ἀγοραὶ καὶ ὑδάτων ὄλκοι ἄπειρον εὐδαιμονίαν
20 τῶν οἰκητόρων κηρύττοντες.

v. 4 ὅτι ἐπινέμησις ἐντεῦθεν εἴρηται παρ' Ἑλλήσιν· ἐπὶ
κτλ. Y, Ἕλληνας δὲ ἐπινέμησιν ἐκ τοῦ πράγματος — 6 ποιότητα S
5 ἐπὶ ζυγῷ γὰρ B | γινόμενος YA 9 βαρύνεσθαι τυχὸν οὐ
φορολογούμενοι (φοραλογούμενοι A) X, βαρύνεσθαι οἱ φορολογοῦ-
μενοι Y | οὖν omis. X 9 ἐπινέμησις οὖν οἶονεῖ διανομὴ
δασμῶν· οὐ γὰρ Y 14 ἐγένετο. reliqua desunt Y

LIBER QUARTUS.

Ἰανουάριος.

X

RrIV,1 1. Ἀποχρώντως ἡμῖν εἴρηται, ἀρχὴν ἱερατικοῦ XS
 ἐνιαυτοῦ τὸν Ἰανουάριον μῆνα τοῖς Ῥωμαίοις παρὰ τοῦ
 βασιλέως Νουμᾶ ὀρισθῆναι, καθ' ὃν τοῖς ὑπὲρ σελήνην S
 ἐνήγιζον, ὥσπερ ἐν τῷ Φεβρουαρίῳ τοῖς ὑπ' αὐτήν. 6
 ἤντιον τοῖνυν περὶ Ἰανοῦ, τίς τε ἄρα ἐστὶ καὶ τίς ἢ X
 περὶ αὐτοῦ δόξα γέγονε τοῖς ἀρχαίοις. ὁ Λαβέων οὖν
 φησιν αὐτὸν καλεῖσθαι Ἰανὸν Κουσίβιον τουτέστι
 βουλαῖον, Ἰανὸν Κήνουλον καὶ Κιβούλλιον — οἱ γὰρ Cedren.
 Ῥωμαῖοι κίβους τὴν τροφήν ἐκάλουν — οἶον εὐωχαστικόν, X
 Πατρικίον ὡσεὶ ἀντόχθονα, Κλουσίβιον ἀντὶ τοῦ ὄδατον, 12
 Ἰουνώνιον τουτέστιν ἀέριον, Κυρίνον ὡσανεὶ πρόμαχον,
 Πατούλκιον καὶ Κλουσίον οἶονεὶ θυρέον, Κουριάτιον
 οἶονεὶ ἔφορον εὐγενῶν· Κουριάτιοι γὰρ καὶ Ὀράτιοι ὄνό- 15
 ματα εὐπατριδῶν εἰσι. καὶ οἱ μὲν διμορφον αὐτὸν μυθο-

v. 8. Labeo Kahl Philol. suppl. V 730 sq.

v. 3 ὅτι Ἰανουάριος εἴρηται ἀπὸ τοῦ Ἰανοῦ θεοῦ τινος cet.
 des. Y 4 τὸν Ἰανουάριον ἀρχὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ ῥωμαῖοι ἐνόμι-
 ζον καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸν οὕτως ἀνόμασαν ὡς ἡ τοῦ αἰῶνος πατέρα
 ἢ ὅτι ἔνον τὸν ἐνιαυτὸν Ἕλληνες εἶπον ὡς καλλιμαχος ἢ ἀπὸ τῆς
 Ἰανούας ὅ ἐστι θύρας Ἰανουάριον ὀνομασθῆναι H, ὅτι ἀρχὴ ἱερα-
 τικοῦ ἐνιαυτοῦ ὁ Ἰανουάριος τοῖς ῥωμαίοις παρὰ τοῦ βασιλέως νου-
 μᾶ ὀρισθῆ, καθ' ὃν — 6 ὑπ' αὐτήν S 4 τοῦ omis. B 5 καθ'
 ὃν — 6 ὑπ' αὐτήν desunt X 7 ἤντιον — 8 ἀρχαίοις· καὶ
 οἱ μὲν διμορφον (16) — p. 64, 6 σεσωσμένον Lambecius in Co-
 dinum p. 152 nr. 26 8 Λαβέων] λαβών B 9 κουσίβιον B
 10 καὶ Κιβούλλιον — 11 ἐκάλουν e Georgio Cedreno hist. comp.
 p. 295, 7 Bonn. addidi: ὅτι Ῥωμαῖοι κίβους τὴν τροφήν ἐκάλουν·
 ἐξ οὗ καὶ Ἰανὸν Κιβούλλιον διὰ τὸ εὐωχαστικόν καὶ Ἰανὸν Κυ-
 ρίνον ὡσανεὶ πρόμαχον, καὶ Κουσαῖον ἀντὶ τοῦ ὄδατον καὶ πα-
 τρικίον ἀντόχθονα 11 οἶον] τουτέστιν B | εὐωχαστικόν B
 12 ἐδαῖτον B 14 κλουσίον B 15 ὡσανεὶ εὐγενῶν ἔφο-
 ρον B | καὶ Ὀράτιοι] καὶ omis. B

- X λογοῦσι, νῦν μὲν κλείς τῇ δεξιᾷ φέροντα ὥσανε
 θυρεόν· νῦν δὲ τῇ μὲν δεξιᾷ τριακοσίας τῇ δὲ ἑτέρᾳ
 ἐξήκοντα πέντε ψήφους ἀριθμοῦντα ὥσπερ τὸν ἐν-
 αυτόν. ἔνθεν καὶ τετράμορφον ἀπὸ τῶν τεσσάρων
 5 τροπῶν· καὶ τοιοῦτον αὐτοῦ ἄγαλμα ἐν τῷ φόρῳ τοῦ
 Νερβά ἐτι καὶ νῦν λέγεται σεσωσμένον. Λογγίνος
 δὲ Αἰωνάριον αὐτὸν ἐρμηνεύσαι βιάζεται ὥσειλ τοῦ
 αἰῶνος πατέρα, ἢ ὅτι ἔνον τὸν ἐνιαυτὸν Ἑλληνες
 εἶπον, ὡς Καλλιμάχος ἐν πρώτῳ αἰτιῶν·
 10 τετράενον Λαμάσου παῖδα Τελεστοριδῆν,
 ἢ ἀπὸ τῆς ἰας ἀντὶ τοῦ τῆς μιᾶς κατὰ τοὺς Πυθα-
 γορείους. ὅθεν ὁ Μεσσαλᾶς τοῦτον εἶναι τὸν αἰῶνα
 XS νομίζει· καὶ γὰρ ἐπὶ τῆς πέμπτῃς τοῦ μηνὸς τοῦτου
 ἐορτὴν Αἰῶνος ἐπετέλουν οἱ πάλοι.
 X 2. Διοκαίδεκα πρὸς τοῦ Νουμᾶ τοὺς RrIV·
 15 καλουμένους Σαλίους ὀρισθῆναι φασὶν ὑμνοῦντας
 τὸν Ἰανὸν κατὰ τὸν τῶν Ἰταλικῶν μηνῶν ἀριθμὸν.
 ὁ δὲ Βάρρων ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ τῶν θείων

v. 9 Callimachus frgm. 13^a Schneider 12 Messala cf.
 Macrob. I, 9, 14 15 Varro ant. div. l. XVI fr. 4 apud Mer-
 kelium Ovid. Fast. p. CCXXI

v. 1 κλει A κλειδα Lambecius 4 τετράμορφον αὐτόν
 ἀπὸ B 5 τοιοῦτο Lambecius | 'Plinius Iani signum eius-
 modi in foro Nervae' B in marg. 6 ἄλλος X, Λογγίνος sumpsi
 e cod. Par. suppl. gr. 607 A f. 2^v (R): Τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἰαννοναρίου
 ἰστοροῦσι τετράμορφον διὰ τὰς τέσσαρας τροπὰς· ἄλλοι πλά-
 τουσιν αὐτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ κλειδα κατέχοντα ὡς ἀρχὴν τοῦ
 χρόνου καὶ ἀνοιξὶν τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ θυραίων· ἕτεροι δὲ τῇ δεξιᾷ
 τριακοσίας τῇ δὲ ἀριστερᾷ ἐξήκοντα πέντε (ψήφους add. Treu)
 κατέχοντα, ὥσπερ τὸν ἐνιαυτὸν. ὅθεν καὶ ὁ Λογγίνος Αἰωνάριον
 αὐτόν ἐρμηνεύσαι βιάζεται ὥσανε αἰῶνος πατέρα. 7 βούλεται,
 suprascr. βιάζεται A 8 ἔνον et 10 τετράεννον X, τετράεννον
 Bentley 11 πυθαγορείους A 13 μινός A 13 ὅτι ἐπὶ τῆς
 πέμπτῃς τοῦ Ἰαννοναρίου μηνὸς — 14 πάλοι S 17 κατὰ τῶν,
 τὸν suprascr. B

πραγμαμάτων φησὶν αὐτὸν παρὰ Θούσκιοις οὐρανὸν λέ- X
 γεσθαι καὶ ἔφορον πάσης πράξεως καὶ Ποπάνωνα διὰ
 τὸ ἐν ταῖς Καλένδαις ἀναφέρεσθαι πόπανα. Φοντήιος
 δὲ ἐν τῷ περὶ ἀγαλμάτων ἔφορον αὐτὸν οἶεται τοῦ
 παντὸς χρόνου τυγχάνειν, καὶ ταύτη δωδεκάβωμον 5
 εἶναι τὸν αὐτοῦ ναὸν κατὰ τὸν τῶν μηνῶν ἀριθμὸν.
 ὁ δὲ Γάβιος Βάσσος ἐν τῷ περὶ θεῶν δαίμονα αὐτὸν XS
 εἶναι νομίζει τεταγμένον ἐπὶ τοῦ ἀέρος, καὶ δι' αὐτοῦ
 τὰς τῶν ἀνθρώπων εὐχὰς ἀναφέρεσθαι τοῖς κρείττοσι·
 ταύτη δίμορφος εἶναι λέγεται ἕκ τε τῆς πρὸς ἡμᾶς ἕκ 10
 τε τῆς πρὸς θεοὺς ὕψεως. καὶ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Φιλα- S
 δελφείᾳ ἔτι καὶ νῦν ἕχνος τῆς ἀρχαιότητος σώζεται·
 ἐν γὰρ τῇ ἡμέρᾳ τῶν Καλενδῶν πρόεισι ἐσχηματισμένους
 αὐτὸς δῆθεν ὁ Ἴανὸς ἐν διμόρφῳ προσώπῳ, καὶ Σα-
 τουῦρνον αὐτὸν καλοῦσιν οἶον Κρόνον. ὁ γε μὴν X
 Λουτάτιος Ἥλιον παρὰ τὸ ἐκατέρας πύλης ἄρχειν, 16
 ἀνατολῆς ἰσως καὶ δύσεως. φασὶ δὲ τὸν αὐτὸν καὶ
 ἔφορον τῶν ἐπὶ πόλεμον ὀρμώντων τυγχάνειν καὶ διὰ
 μὲν τῆς μιᾶς ὕψεως ἀποπέμπειν διὰ δὲ τῆς ἐτέρας
 ἀνακαλεῖσθαι τὸ στράτευμα. ὁ δὲ Πιραιτέξτατος ὁ 20
 ἱεροφάντης, ὁ Σωπάτρῳ τε τῷ τελεστῇ καὶ Κωνσταν-
 τίνῳ τῷ αὐτοκράτορι συλλαβῶν ἐπὶ τῷ πολισμῷ τῆς

v. 7 Gavius Bassus cf. Macrob. Sat I, 9, 13 16 Lutatius
 Catulus fr. 7 Peter HRF p. 127

v. 2 ποπάνωνα B 3 φροντήιος X, Φοντήιος Wachsmuth de ost. p. XXVI 7 ὅτι ὁ δὲ γάβιος — 15 κρόνον S | γάβιος A₂B, γάβιος A | αὐτὸν omis. S 8 εἶναι τὸν Ἴανον S | δι' αὐτῶ A, δι' αὐτὸν A₂ marg. 10 ἕκ τῆς πρὸς θεοὺς ἕκ τε τῆς πρὸς ἡμᾶς S 11 καὶ ἐν — 15 κρόνον omis. X, ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῶν τοιοῦτων φησὶν ὅτι ἐν τῇ S, καὶ ἐν τῇ scripsi 16 τὸ ἐκατέρας A, ἐφ' ἐκατέρας A₂ marg., τὸ ἐκατέρας B 21 τελεστῇ B

X εὐδαίμονος ταύτης πόλεως, δύναμιν αὐτὸν εἶναι τινα
 βούλεται ἐφ' ἐκατέρως Ἄρκτου τεταγμένην καὶ τὰς θειο-
 τέρας ψυχὰς ἐπὶ τὸν σεληνιακὸν χορὸν ἀποπέμπειν.
 XH καὶ ταῦτα μὲν οἱ Ῥωμαίων ἱεροφάνται· ἄλλος δέ φησι
 5 τὸν Ἴανὸν ἦρωα γενέσθαι καὶ πρῶτον κατασκευάσαι
 τεμένη καὶ τιμὰς τοῖς θεοῖς ἐπιτελέσαι, καὶ διὰ τοῦτο
 X μνήμην αὐτοῦ ἐν τοῖς ἱεροῖς γενέσθαι. ὃ γε μὴν
 Δημόφιλος πρῶτον αὐτὸν βούλεται οἴκους καὶ πυλεῶνας
 XH κατασκευάσαι καὶ ἀπὸ τῆς ἱανούας, ὃ ἐστὶ θύρας,
 X Ἰανουάριον ὀνομασθῆναι. ἔχειν δὲ αὐτὸν καὶ ἀδελφὴν
 11 τοῦνομα Καμασήνην. Ὀβίδιος ὁ Ῥωμαῖος Ἰανὸν ἀλλη-
 Cedren. γορεῖ τὸ χάος εἶναι. Δίῳ δ' Ῥωμαῖος ἀρχαῖόν τινα ἦρωα
 Ἰανὸν λέγει, διὰ τὴν τοῦ Κρόνου ξένυσιν λαβόντα τὴν
 γυνῶσιν τῶν μελλόντων καὶ τῶν προὔπαρχόντων, καὶ
 15 διὰ τοῦτο διαπρόσωπον ὑπὸ Ῥωμαίων πλάττεσθαι· ἐξ
 οὗ τὸν τε μῆνα κληθῆναι Ἰανουάριον, καὶ τὴν τοῦ
 ἔτους ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς γίνεσθαι.
 H 3. Οὗτος δὲ ὁ μὴν πρότερον Μονίας ἐκαλεῖτο ἀπὸ R^{IV}3
 X τῆς μονάδος. ἡ δὲ πρώτη τῶν Καλενθῶν ἑορτὴ Ῥω-
 20 μαίοις σεβασμιοτάτη. καὶ ὁ ὑπατος Ἰππῶ λευκῷ ἐπο-
 χούμενος καὶ αὐτὸς λευχείμων ἡγούμενος πομπῆς
 ἀνέτρεχεν ἐν τῷ Καπιτωλίῳ — τὸν δὲ τοιοῦτον

v. 4 ἄλλος est Xenon primo Italicon, Macrob. Sat I, 9, 3.
 8 Demophilus fortasse ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' ἀρχαίοις θυσιαῶν
 καὶ ἑορτῶν, cf. Maximum ad Dionysii Areop. ep. 8 tom. II
 p. 129 11 Ovidii Fast. I, 103 12 Cassius Dio fr. 6, 7, tom.
 I p. 14 Boissevin

v. 4 ἕτεροι δὲ φασιν Ἰανὸν — 10 ὀνομασθῆναι H 7 γί-
 νεσθαι H | ὃ γε μὲν — 9 κατασκευάσαι omis. H 8 τὸν πρῶ-
 τον A 9 κατασκευάσον A | καὶ] ἢ H | ἱαννούας ἱαννουάριον
 A, ἱαννούας θύρας ἱαννουάριον B 11 ἀλληγορεῖ ἱαννὸν B
 12 Georg. Cedren. hist. comp. p. 295, 10 Bonn: Δίῳ — 17 γί-
 νεσθαι 18 οὗτος — 19 μονάδος H 21 ἡγούμενης A
 22 καπετωλίῳ A | τοιοῦτον A, τοῦτον B

τρόπον τῆς πομπῆς πατρίως ὀβατίωνα ἐκάλουν ἐκ τῆς X
 τῶν προβάτων θυσιάς, καὶ τὸν μὲν ἵππον προσέφερον
 ὁ ὑπατος τῷ Διί — καὶ γὰρ Ἥλιος αὐτὸς κατὰ Φε-
 ρεκύδην — εἶτ' ἐκείθεν τὴν ὑπατον ἀναλαβὼν στολὴν
 προήρχετο. τοῦτο δὲ εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς ὥσει κατα- 5
 γανισθέντων ἐκείνω τῶν Γιγάντων, ἀντὶ τοῦ νικηθέν-
 τος τοῦ χειμάτος ὑπὸ τοῦ ἡλίου. οἱ δὲ μυθικοὶ XS
 Βριάρεω τὸν χειμῶνα καλοῦσι πολύχειρά τινα, διὰ τὸ
 πολυσχιδῶς τὸ ὕγρον ἐκχεῖσθαι κατ' αὐτόν. καὶ νῦν
 μὲν μάχεται ὁ Βριάρεω τῷ Διὶ οἶονεὶ τῷ ἡλίῳ, καὶ 10
 σύμμαχος αὐτῷ γίνεται διὰ τὸ τὴν ὕγραν οὐσίαν
 σύμμαχον εἶναι τῇ θερμῇ.

Rr IV 4 4. Ἥλλον τοίνυν ἐπεκτείνοντος τὴν ἡμέραν πρό- X
 εἰσιν ὁ ὑπατος, καὶ ἡ μὲν ἡμέρα ἑορτῆς καὶ ἐκεχειρίας.
 οἰωνοῦ δὲ χάριν οἱ ἄρχοντες ἐπὶ τῶν βημάτων ἐγί- 15
 νοντο καὶ πάντα τὰ στρατεύματα σὺν τοῖς ἐπισήμοις
 συνήγετο. καὶ πάλαι μὲν ἰσχύδας ἀλλήλοις ἐπεδίδουσαν,
 ἀπὸ γλυκείας τροφῆς δῆθεν ἀπαρχόμενοι. φύλλα δὲ
 δάφνης ἐδίδουσαν ἄπερ ἐκάλουν στρῆνα εἰς τιμὴν δαι-
 μονός τινος οὕτω προσαγορευομένης, ἣτις ἑφορός ἐστὶ 20
 τῶν νικῶν. τὸ δὲ στρῆνα καθ' Ἑλληνας τὸν εὐαρχισμὸν
 τὸν ἐπὶ ἐντροχειείας στρατιωτικῆς σημαίνει. οὐ γὰρ — ὡς τὸ
 πλῆθος — ἀπάγεται παιγνίου καὶ ἄστωνης χάριν. φασὶ P
 <δὲ> Λατίνον ἐκείνον τοῦ Τηλεγόνου μὲν ἀδελφόν, Κίρ-
 κης δὲ παῖδα, πενθερὸν δὲ Αἰνείου, κτίζοντα τὴν τῆς 25

v. 1 ὀβατίωνα A 3 ὁ ἡλιος B 4 ἀναλαβὼν A 7 ὅτι
 οἱ μυθικοὶ — 12 τῆς θερμῆς S 11 αὐτῷ — 12 σύμμαχον A
 in marg. 13 ἐκτείνοντος A, corr. ex ἐπεκτείνοντος, quia ἐπ
 pessime scriptum legere non poterat | τὰς ἡμέρας B 15 εἰωνον
 A 17 ἐπεδίδουσαν ἀλλήλοις B 21 εὐορχησμὸν X, correxit
 Rr 23 παιγνίου A | φασὶ κτλ. huic loco inserui e Parisino
 graeco 1630 f. 98 (P), Boissonade Anecd. Gr. I, 424 sq. 24 <δὲ>
 addidi | τηλεγομένου P, corr. Boiss.

- P Ῥώμης ἀρόπολιν πρὸ τῆς παρουσίας Αἰνείου εὐρεῖν ἐπὶ τοῦ τόπου δάφνην κατὰ τύχην καὶ οὕτως πάλιν ἐᾶσαι αὐτὴν ἐκείσε διαμένειν· καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐνταῦθα Δάφνην προσαγορεύουσι τὸ Παλάτιον. τὴν δάφνην δὲ οἱ παλαιοὶ τῷ Ἀπόλλωνι καθιεροῦσιν,
- PS ὅτι πυρὸς πλήρες τὸ φυτόν ὡς φησιν ὁ Πλούταρχος
- P καὶ ὁ Ἀπόλλων πῦρ· ὁ ἥλιος γάρ ἐστιν. ὅθεν καὶ ἀπερχάνεται δαίμοσι τοῦτο τὸ φυτόν καὶ ἐνθεν ἂν εἴη δάφνη, ἐκποδὸν δαίμονες, κὰν ταῖς μαντείαις καίοντες
- 10 ταύτην οἱ ἄνθρωποι παράστασιν προφητείας δοκοῦσιν
- PS εὐρηκέναι. οἱ παλαιότεροι δὲ τῷ Ἄρει τὴν δάφνην ἀνέτιθησαν, οἱ δὲ μετ' αὐτοὺς τῷ Ἥλιῳ, ὅθεν καὶ τοὺς νικητὰς τῶν πολεμίων δάφναις ἔστεφον, ὥσπερ τοὺς σωτήρας πάλιν τῇ δρυὶ, διὰ τὸ σωτηρίαν τοῖς πάλαι πρὸ τῆς εὐρή-
- 15 σεως τοῦ σίτου τὴν δρῦν γεγενῆσθαι· βαλάνους γὰρ ἤσ-
- X θιον οἱ παλαιοὶ ἀντὶ σίτου. ὁ δὲ Ἐλπιδιανὸς ἐν τῷ περὶ ἐροτῶν στρήναν τὴν ὑγείαν τῇ Σαβίνων φωνῇ λέγεσθαι
- XP φησι, δι' ἣν φύλλα δάφνης ἐπέδιδото τοῖς ἄρχουσι παρὰ τοῦ δήμου τῇ πρώτῃ τοῦ Ἰανουαρίου μηνός·
- XPS ὑγείας γὰρ ἐστὶν ἐργαστικὴ. οὐδὲ γὰρ ἱερὰ νόσος ἢ
- 21 δαίμων βαρὺς ἐνοχλήσει τῷ τόπῳ ἐν ᾧ δάφνη ἐστίν,

v. 6 S haec habet: ὅτι οὐχ ἱερὰ νόσος (20) — p. 69, 1 σκη. ὅτι σκεδαστικὴ φασμάτων ἐστὶ· ταύτη οἱ — μεταλαμβάνουσιν (p. 68, 4) ὡς φησιν ὁ πλούταρχος, πυρὸς πλήρες ἐστὶ τὸ τοιοῦτον φυτόν, καὶ διὰ τοῦτο ἀπείχοντο δαίμονες. καὶ οἱ μὲν πάλαι τῷ Ἄρει τοῦτο ἀνέτιθεσαν, καὶ διὰ τοῦτο τοὺς νικητὰς τῶν πολεμίων δάφναις ἔστεφον. οἱ δὲ μετ' αὐτοὺς τῷ Ἥλιῳ. τοὺς δὲ σωτήρας τῶν πόλεων δρυϊδίοις ἔστεφον· τῷ σωτήρι τοῖς πάλαι καὶ τροφήν πρὸ τοῦ σίτου τὴν βάλανον γενέσθαι. 6 ὡς — πλούταρχος omis. P 8 ἐνθα P 12 οἱ — Ἥλιῳ omis. P 16 σίτου. λέγουσι δὲ περὶ τῆς δάφνης, ὅτι καὶ ὑγείας ἐστὶν ἐργαστικὴ· ὅθεν καὶ φύλλα αὐτῆς ἐπέδιδοντο τοῖς ἄρχουσι παρὰ τοῦ δήμου τῇ πρώτῃ τοῦ Ἰανουαρίου μηνός· οὐδὲ γὰρ (20) κτλ. P | ὁ δὲ Ἐλπιδιανὸς — 18 ἐπέδιδото· ὑγιαστικὸν δὲ τὸ φυτόν· οὐδὲ γὰρ X 17 στρήναν A | σαβίνου A | φωνῇ A, γλώσση B 21 δαίμων παρενοχλεῖ P

ὥσπερ οὐδὲ κεραννὸς ὄπου σνκῆ, ἀλλὰ καὶ σκεδαστικῆ ΧΡS
 φασμάτων ἐστὶ ταύτη τοι καὶ οἱ δι' ὀνείρων θείας
 τυχεῖν ἐπιφανείας ἰμειρόμενοι ἰσχάδων καὶ μόνων
 μεταλαμβάνουσιν. ἐπεὶ δὲ καὶ φύλλα δάφνης μετὰ τῶν ΧΡ
 3rIV5 ἰσχάδων συνεπεδίδοντο, ἐπεκράτησε μέχρι καὶ νῦν 5
 ἡ σννήθεια, ἐν τοῖς ἀγγείοις τῶν ἰσχάδων καὶ φύλλα
 δάφνης ἐμβάλλεσθαι. διέμεινε δὲ ὕμωσ τὸ ἔθος ἐκ X
 μόνης εὐπορίας ἐναλλαγέν· ἀντὶ μὲν γὰρ ἰσχάδων
 ἐπιδίδωσι πόπανα, ἀντὶ δὲ τῶν φύλλων χουσίον. πλα-
 κοῦντας δὲ Ῥωμαῖοι τὰ ἐκ μέλιτος πόπανα καλοῦσι 10
 διὰ τὸ ἐν Πλακεντία τῇ πόλει τῆς Ἰταλίας πρῶτον ἐξ
 Ἑλλήνων ἢ μᾶλλον ἐκ Σαμίων τὴν τοιαύτην ἐδωδῆν
 παρελθεῖν, καὶ διὰ τοῦτο οὕτως λέγεσθαι, ὡς Ταραν-
 τίνα ἀπὸ Τάραντος καὶ Κανουβικὰ ἀπὸ Κανούβου καὶ
 Κοπτιὰ ἀπὸ Κοπτοῦ. Σάμιος δὲ τις πρῶτος μέλιτι 15
 φουράσας ἄρτον κατεσκευάσεν Δίων καὶ τὴν λεγομένην
 σίσαιμον ἐξεύρεν ἐν τῇ Σάμῳ· ὅθεν καὶ συγγενὲς προση-
 γορία τοῦ καρποῦ τὸ χωρίον.

6 5. Ἐδέχοντο δὲ ἐπὶ τῆς Ῥώμης οἱ αὐτοκράτορες
 φιλήματι τοὺς ἄρχοντας πρὸς τιμὴν ἐλευθερίας, ἀπελα- 20
 θέντων τῶν τυράννων διὰ Βρούτου τοῦ Ῥωμαίων
 ἰπάτου.

III 17 6. Ὅτι ἰερὸν κατὰ τὸν Ἰάμβλιχον ὁ δράκων ἐστὶ· YS

v. 24 πνευματικώτατον — p. 70, 12 συμπαραλείπεται leguntur
 in Eusebii praep. ev. I, 10, 46, cf. Traube, Libamenta critica p. 25

v. 1 ἀλλὰ καὶ] ὅτι XS 2 φασμάκων ΧΡ, φασμάτων S |
 ταύτη οἱ XS 3 ὀρεγόμενοι X, ἰμειρόμενοι PS | μόνων B
 4 ὅτι δὲ φύλλα X, ἐπεὶ δὲ καὶ φύλλα P 4 sq. δάφνης σὺν
 καὶ ταῖς ἰσχάσιν ἐπεδίδοδο, φανερόν ἐν τοῦ μέχρι καὶ νῦν ἐν τοῖς
 ἀγγείοις κτλ. X 7 ἐν σννήθειας ἐμβάλλεσθαι X | ἐμβάλλεσθαι
 cet. des. P 9 ἐπιδίδωσι X, scil. τὸ ἔθος; ἐπιδιδόσιν scripsit Rr
 13 ταραντήν X 16 δι' ὧν A, διὸ B, Δίων propono 18 τοῦ
 B, τούτου A 23 ὅτι ὁ δράκων πνευματικώτατον Y

YS λέγει γὰρ ᾧδε· 'θεῖον τὸ τοῦ δράκοντος ζῶον, πνευματικώτατον πάντων ἑρπετῶν καὶ πυρᾶδες· παρ' ὃ καὶ τάχος αὐτῷ ἀνυπέροβλητον διὰ τοῦ πνεύματος, χωρὶς ποδῶν καὶ χειρῶν ἢ ἄλλον τινὸς τῶν ἐκτός, δι' ὧν τὰ λοιπὰ ζῶα τὰς κινήσεις ποιεῖται· καὶ ποικίλων σχημάτων τύπους ἀποτελεῖ καὶ κατὰ τὴν πορείαν ἑλικοειδεῖς ἔχει τὰς ὁρμὰς ἐφ' ὃ βούλεται τάχος. πολυχρονιώτατος δέ ἐστι, καὶ οὐ μόνον ἐκδυόμενος τὸ γῆρας νεάζει, ἀλλὰ καὶ αὔξησιν ἐπιδέχεσθαι μείζονα πέφυκε, καὶ ἐπειδὴν τὸ ὠρισμένον μέτρον πληρώσῃ, εἰς ἑαυτὸν ἀναλίσκεται. διὸ καὶ ἱεροῖς τοῦτο τὸ ζῶον Y καὶ μυστηρίοις συμπαρείληπται.' ὀξύτατα δὲ πάντα βλέπει, ὅθεν καὶ δράκων ὀνόμασται.

X 7. 'Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ Τραιανὸς τῇ πάντων III18,IV7
 15 Τύχῃ καθιέρωσε ναόν, θεσπίσας κατὰ τὸν ἱερὸν νόμον,
 Y μηδένα παρὰ τὸν θύσαντα γενέσθαι τῆς θυσίας. ὅτι οὐδαμοῦ τοῦ τῆς Τύχης ὀνόματος Ὅμηρος μέμνηται,
 X Ἡσίοδος μέντοι. Εἰμαρμένη οἰοεὶ εἰρομένη διὰ τὸ χρόνον δεῖσθαι καὶ διαστάσεως, ἵνα ὃ εἰρομὸς τῶν S ὑποκειμένων σώζῃται. ὅτι τὸ τῆς Τύχης καὶ Εἰμαρ-
 21 μένης ἐπὶ τῆς γενέσεως προβέβληται ὄνομα· καὶ μάρτυς Ἐρμῆς ἐν τῷ καλουμένῳ τελείῳ λόγῳ οὕτως εἰπῶν·
 'αἱ καλούμεναι ἐπὶ τὰ σφαῖραι ἔχουσιν ἀρχὴν τὴν καλουμένην τύχην ἢ εἰμαρμένην, ἥτις πάντα ἄλλοιοὶ καὶ

v. 18 Hes. Theog. 360 22 Hermes cf. Ps. Apulei Aesc.
 s. Dial. Herm. Trism. c. XIX. XXXIX

v. 3 αὐτῶ supra lin. G, omis. Y 4 χωρὶς — 5 ποιεῖται omis. S 6 καὶ — 7 τάχος omis. Y 7 πολυχρονιώτατον Y 8 καὶ omis. Y | μόνον τῷ ἐκδυόμενος (ἐκδυόμενον G) τὸ γῆρας νεάζειν Y 10 διὸ — 11 συμπαρείληπται omis. Y 12 ὀξύτατα — 13 ὀνόμασται omis. S 14 ἐν ταύτῃ — 16 θυσίας X 16 ὅτι οὐδαμοῦ — 18 μέντοι Y 18 Εἰμαρμένη — 20 σώζῃται X | τὸ χρόνον B, τοῦ χρόνον A 20 ὅτι τὸ τῆς τύχης eqs. S

ἐπὶ τῶν αὐτῶν οὐκ ἔῃ μένειν. ἡ δὲ εἰμαρμένη ἐστὶ S
καὶ ἡ εἰμαρτῆ ἐνέργεια ἢ αὐτὸς ὁ θεὸς ἢ ἡ μετ' ἐκείνην
τεταγμένη κατὰ πάντων οὐρανίων τε καὶ ἐπιγείων μετὰ
τῆς ἀνάγκης τάξις. καὶ ἡ μὲν αὐτὰς κύει τὰς ἀρχὰς τῶν
πραγμάτων, ἡ δὲ καταναγκάζει καὶ τὰ τέλη γίνεσθαι· 5
ταύταις δὲ ἀκολουθεῖ τάξις καὶ νόμος καὶ οὐδὲν ἄτακ-
τον'. ὅτι κατὰ τὰ Ἑρμοῦ δόγματα μᾶλλον ὁ Πορφύριος
δοκεῖ λέγειν περὶ τύχης, λέγων οὕτω· 'τὴν τύχην οἱ
παλαιοὶ τῶ ἑπτὰ ἀριθμῶ συνῆπτον, ὡς τὴν τῶν ἑπτὰ
ἐπίκλωσιν ἔχουσαν, ὅσα εἰς τὸ ζῶον καὶ τὴν ἐκτὸς 10
τούτου ἐνέργειαν ἀπ' αὐτῆς ἐπικλώθεται ταύτης κυρίας
πάντων γινομένης'. καὶ τὸν καιρὸν δὲ τῆ τύχῃ προσνέ-
μουσι, διότι ὁ καιρὸς ἐν τοῖς πράγμασι καὶ εὐστοχία
ἐκάστου πρὸς τὸ ὑποκείμενον. ὁ δὲ Πρόκλος ἐν ὑπο-
τυπώσει τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας περὶ τῶν τῆς 15
ψυχῆς δογμάτων ταῦτα λέγει· 'οἱ μὲν ἡλιακοὺς ἔλαχον
δαιμόνων ἡγεμόνας, οἱ δὲ σεληνιακοὺς, ἄλλοι δὲ ἄλλους.
πρὸς τοίνυν τὴν φύσιν τῶν ἡγεμόνων πρόεισιν ἀν-
θρώποις τὰ εὐτυχήματα· διὰ γὰρ μέσων αὐτῶν ἀπὸ
τῶν θείων εἰς ἡμᾶς διαπέμπεται τὰ ἀγαθὰ κατ' ἀξίαν'. 20
καὶ μάρτυς ὁ Εὐριπίδου Πηλεύς·

θεοῦ γὰρ ἐκτὸς οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτός. XS

Φεῦ τῶν βροτείων ὡς ἀνώμαλοι τύχαι; X
οἱ μὲν γὰρ εὖ πράσσουσι, τοῖς δὲ συμφοραὶ
<σκληραὶ> πάρεισιν εὐσεβοῦσι πρὸς θεοῦ. 25

v. 22 Eur. frgm. 1025, 1 Nauck 23 — 25 Eur. Scyri-
orum frg. 684, 1—3 Nauck

v. 23—25 omis. S 25 <σκληραὶ> deest X, supplevi e
Stob. Flor. 105, 16 et Anth. Pal. 10, 107, quae eosdem serva-
verunt versus 25 εὐσεβοῦς B

X S Ῥωμαῖοι δὲ μηδὲν ἕτερον παρὰ τὴν ἐν ἀνθρώποις
 εὐδαιμονίαν εἶναι νομίζοντες αὐτὴν καὶ μόνην τῶν
 πάντων ἡγεῖσθαι νενομίκασι, Φορτοῦναν αὐτὴν ἀπὸ
 S τῆς φορᾶς ἐμπερῶς ὀνομάσαντες. δῆλον δὲ ὅτι ὁ μὲν
 5 Πλάτων κατὰ τὴν ἔνθεον αὐτοῦ ἀφέλειαν μέμνηται
 ἀπολύτως τοῦ τύχης ὀνόματος, οὐ μὴν θεολογῶν ἐν
 τάξει θεῶν τίθησι αὐτὴν. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Θεό-
 φραστος καὶ πάντες οἱ κατ' αὐτοὺς οὐδὲ εἶναι αὐτὴν
 ἀξιούσι φάσκοντες· εἰ ἔστιν ἀρετὴ, οὐκ ἔστι τύχη· ἄνω
 10 γὰρ καὶ κάτω τὰ τῆς τύχης ἐν τοῖς ἀνθρωπίνους
 γυμνάζεται πράγμασι, πλούτῳ δὲ καὶ δυνάμει καὶ δια-
 XS φερόντως ἀδικία· οἱ δὲ πρὸς ἀρετὴν ἔχοντες καὶ θεοῦ
 μεμνημένοι καὶ κρείττονας ἐπὶ τῶν ἀϋλων καὶ μακαρίων
 πραγμάτων ἐλπίδας σαλεύοντες καταφρονοῦσι τῶν τῆδε
 S καλῶν· οὐδὲν γὰρ ἀσφαλές ἔστι τῆς τύχης, ὡς Εὐρι-
 16 πίδης ἐν Ἑψιπύλῃ.

Ἐ θνητὰ παραφρονήματ' ἀνθρώπων· μάτην
 οἷ φασιν εἶναι τὴν τύχην ἀλλ' οὐ θεοῦς·

X S εἰ γὰρ τύχη μὲν ἔστιν, οὐδὲν δεῖ θεοῦ,
 20 εἰ δ' οἱ θεοὶ σθένουσιν, οὐδὲν ἢ τύχη.

X εἰκαῖον γὰρ τι καὶ ἀνούσιον τὸ τῆς τύχης ὄνομα. τὰ
 τῶν ἀνθρώπων πράγματα κλίμακι πέφυκεν ἔξομοιοῦ-

v. 5 Plato cf. Doxogr. gr. 324^a 9^b 16 7 Aristot. frg. 88
 p. 1491^b 16 Bekker, Rose Arist. Pseudep. frg. 79, cf. A. Elter progr.
 Bonn. 1893 in mem. Frid. Guil. III. Gnomol. III p. 119 15 Euripides
 fr. 942 Nauck

v. 1 οἱ Ῥωμαῖοι μηδὲν X 4 δῆλον — 12 ἀδικία desunt
 X 12 οἱ μὲν οὖν πρὸς X (εἰμενὸν οἱ A) 14 σαλεύοντων A₂
 15 οὐδὲν — 18 θεοῦς omis. X 19 εἰ μὲν γὰρ τύχη ἔστι (ἔστι
 omis. B) XS, quae transposui 20 εἰ δὲ θεός σθένει X | τύχη-
 cet. des. S 21 τύχης] ψύχης A, τύχης A₂ marg. 22 ἔξο-
 μοιοῦσθαι A, corr. A₂

ὡσπερ οὐδὲ κεραννός ὄπου συκῆ, ἀλλὰ καὶ σκεδαστικὴ ΧΡS
 φασμάτων ἐστὶ ταύτη τοι καὶ οἱ δι' ὄνειρων θείας
 τυχεῖν ἐπιφανείας ἰμειρόμενοι ἰσχάδων καὶ μόνων
 μεταλαμβάνουσιν. ἐπεὶ δὲ καὶ φύλλα δάφνης μετὰ τῶν ΧΡ
 RrIV εἰσὶ ἰσχάδων συνεπεδίδοντο, ἐπεκράτησε μέχρι καὶ νῦν 5
 ἡ συνήθεια, ἐν τοῖς ἀγγελίοις τῶν ἰσχάδων καὶ φύλλα
 δάφνης ἐμβάλλεσθαι. διέμεινε δὲ ὁμοίως τὸ ἔθος ἐκ X
 μόνης εὐπορίας ἐναλλαγέν· ἀντὶ μὲν γὰρ ἰσχάδων
 ἐπιδίδωσι πόπανα, ἀντὶ δὲ τῶν φύλλων χρυσίον. πλα-
 κοῦντας δὲ Ῥωμαῖοι τὰ ἐκ μέλιτος πόπανα καλοῦσι 10
 διὰ τὸ ἐν Πλακεντία τῇ πόλει τῆς Ἰταλίας πρῶτον ἐξ
 Ἑλλήνων ἢ μᾶλλον ἐκ Σαμίων τὴν τοιαύτην ἐδωδὴν
 παρελθεῖν, καὶ διὰ τοῦτο οὕτως λέγεσθαι, ὡς Ταραν-
 τῖνα ἀπὸ Τάραντος καὶ Κανουβικὰ ἀπὸ Κανούβου καὶ
 Κοπτὰ ἀπὸ Κοπτοῦ. Σάμιος δὲ τις πρῶτος μέλιτι 15
 φρυγᾶσας ἄρτον κατεσκεύασε Δίων καὶ τὴν λεγομένην
 σίσαμον ἐξεῦρεν ἐν τῇ Σάμῳ· ὅθεν καὶ συγγενὲς προση-
 γορία τοῦ καρποῦ τὸ χωρίον.

6 5. Ἐδέχοντο δὲ ἐπὶ τῆς Ῥώμης οἱ αὐτοκράτορες
 φιλήματι τοὺς ἄρχοντας πρὸς τιμὴν ἐλευθερίας, ἀπελα- 20
 θέντων τῶν τυράννων διὰ Βρούτου τοῦ Ῥωμαίων
 ὑπάτου.

III 17 6. Ὅτι ἱερὸν κατὰ τὸν Ἰάμβλιχον ὁ δράκων ἐστὶ· YS

v. 24 πνευματικώτατον — p. 70, 12 συμπαραεὶλήπται leguntur
 in Eusebii praep. ev. I, 10, 46, cf. Traube, Libamenta critica p. 25

v. 1 ἀλλὰ καὶ] ὅτι XS 2 φαρμάκων XP, φασμάτων S |
 ταύτη οἱ XS 3 ὄρεγόμενοι X, ἰμειρόμενοι PS | μόνων B
 4 ὅτι δὲ φύλλα X, ἐπεὶ δὲ καὶ φύλλα P 4sq. δάφνης σὴν
 καὶ ταῖς ἰσχάσιν ἐπιδίδοτο, φανερὸν ἐκ τοῦ μέχρι καὶ νῦν ἐν τοῖς
 ἀγγελίοις κτλ. X 7 ἐκ συνήθειας ἐμβάλλεσθαι X | ἐμβάλλεσθαι
 cet. des. P 9 ἐπιδίδωσι X, scil. τὸ ἔθος; ἐπιδίδωσι scripsit Rr
 13 ταραντηνὰ X 16 δι' ὧν A, διὸ B, Δίων propono 18 τοῦ
 B, τοῦτου A 23 ὅτι ὁ δράκων πνευματικώτατον Y

X Ἴανουαρίων, ἐσχόλαζον διὰ τὰ ἱερὰ τὰ ἱπποδρομία. οἱ δὲ πρὸ τῆς ἐπὶ τὴν ἱπποδρομίαν προόδου, συμπαρ-
 όντων αὐτοῖς τῶν ἀρχιερέων, ἐνήγιζον τοῖς δαίμοσιν,
 ἐπὶ δὲ τῶν ἀγνυῶν τὰ παρ' αὐτοῖς καλούμενα μιλιαρῖσια
 5 τῷ πλήθει ἐπεδίδωσαν εἰς τιμὴν Σκιπίωνος· πρῶτος
 γὰρ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς ἐννάτης Ὀλυμπιάδος δι'
 XCedren. ἔνδειαν χρυσίου τοῖς στρατιώταις τὰ μιλιαρῖσια κα-
 τασκευάσας ἐπιδέδωκεν, Ἀντίβου τοῖς πράγμασιν ἐπι-
 κειμένον. ὅτι κέρδος ἢ ἐπίκαιρος δόσις λέγεται καὶ
 10 μιλιαρῖσια ἀπὸ τῆς μιλιτίας οἶονεὶ τῆς στρατιᾶς ὄνο-
 X μᾶσθησαν. ὁ δὲ Δάρδανος ἐν τῷ περὶ σταθμῶν
 χιλίων ὀβολῶν λέγει πάλαι γενέσθαι τὸ μιλιαρῖσιον,
 καὶ ἀπὸ τῆς χιλιάδος τῶν ὀβολῶν οὕτως ὀνομασθῆναι.
 10. Μετ' αὐτὴν βότα πούβλικα ὥσανεὶ δημοσίαι RrIV¹⁰
 H εὐχαί. ἱεροῦργον δὲ καὶ οἱ ὑπάτοι ὑπὲρ τῆς πολι-
 16 τείας καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαϊκοῦ, καὶ πάντες οἱ
 ἄρχοντες ἐξώμνουντο τὰ δίκαια φυλάττειν τοῖς ὑπηκόοις.
 καὶ τοῦτ' ἐπραττον ὥσπερ ἐξ ἀνάγκης, ἐπεὶ πολλάκις
 παρανομοῦντες οἱ ἄρχοντες ἢ ἐπὶ δεκάσμοῦ ἀλόντες
 X ἐν φρουρᾷ πρὸς τῶν δημάρχων ἀπετέθησαν. καὶ ἀδεῶς
 21 τὸ πλῆθος ἀπέσκαπτεν εἰς τοὺς ἄρχοντας οὐ φήμασιν,
 ἀλλὰ καὶ σχήμασιν ἐπὶ τὸ γελοιῶδες ἔχουσι· τοῦτο δὲ
 ἐπραττον εἰς τιμὴν ἐλευθερίας, καὶ οἱ ἄρχοντες ἐνεδί-
 XH δοσαν, ὥσανεὶ νόμῳ τῇ συνηθείᾳ παραχωροῦντες. καὶ

v. 1 ἱερὰ διὰ τὰ X, corr. Rr 3 δόγμασιν B 6 ἀντοῖς B
 9 ὅτι κέρδος — λέγεται omis. X, supplevi e Georg. Cedren. hist.
 comp. p. 296, 3 Bonn: ὅτι κέρδος ἢ ἐπίκαιρος δόσις λέγεται, μι-
 λιαρῖσια δὲ ἀπὸ τῆς μιλιτίας ἦγονν στρατείας, ὁ γὰρ Σκιπίων δι'
 ἔνδειαν — 8 ἐπικειμένον 11 δαρδάνιος X, Δάρδανος scripsi,
 cf. Priscian. ed. M. Hertz (Keil Gram. lat. III) II p. 408, 18.
 409, 30 13 οὕτως A 15 ἱεροῦργον — 20 ἀπετέθησαν omis.
 X 24 τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ καὶ οἱ οἰωνοσκόποι παρὰ Ῥωμαίοις οὕτως
 ἐθέσπιζον· ἐπειδὴ γὰρ (p. 76, 3) κτλ. H

ἀνέφερον τὴν οἰωνοσκοπίαν οἱ ὑπατοὶ τοῖς αὐτοκρά- XH
 τορσι, οἱ ἦς ἐγινώσκετο, ποταπὸς ἄρα ἔσται ὁ ἐνιαυτός.
 ἐπειδὴ γὰρ οἱ φυσικοὶ τὴν μὲν πρώτην τῆς ἐβδομάδος H
 ἡμέραν τῷ Ἥλιῳ ἀναγράφουσι, τὴν δὲ δευτέραν τῇ
 Σελήνῃ, τὴν δὲ τρίτην Ἄρει, τὴν δὲ τετάρτην Ἐρμῇ, 5
 τὴν πέμπτην δὲ τῷ Δίῳ, τὴν δὲ ἕκτην τῇ Ἀφροδίτῃ,
 τὴν δὲ ἑβδόμην τῷ Κρόνῳ, εἰ μὲν συνέβη ἡμέρᾳ Ἥλιου XH§
 συνδραμεῖν τὴν ἑορτὴν τῶν Καλενδῶν ἤγουν τὴν
 πρώτην τοῦ Ἰανουαρίου, πολέμους καὶ ἀρχόντων δια-
 φορὰς καὶ τῶν ὑπηκόων δι' αὐτοὺς διχονοίας ἀνέ- 10
 μενον, τοὺς δὲ ξηροὺς καρποὺς ἀφθόνοους καὶ φήμας
 παραδόξους· εἰ δὲ Σελήνης, τοιαῦτα μὲν οὐκέτι, φθορὰν
 δὲ βρεφῶν καὶ σπάνιν τῶν ἐπιτηδείων ἕαρ τε ψυχρόν,
 τὰ δ' ἀκρόδρυα δαφυλῶς ἐπιδάσειν ᾤοντο· εἰ δ' Ἄρεος,
 ἐμπρησμοὺς μὲν καὶ νόσους, οἴνου δὲ καὶ ἐλαίου καὶ 15
 ὄσπριων ἀφθονίαν καὶ στάσιν ἐμφύλιον· ὅταν δὲ Ἐρμοῦ,
 φθορὰν μὲν νηπίων καὶ νόσους ἐκ φύσεως γαστροῦ
 καὶ ταῖς μέσαις ἐν ἡλικίᾳ γυναιξὶ φθορὰν καὶ λιμὸν
 ἀπενυκταῖον καθόλου. ἐν δὲ τῇ Διὸς ἡμέρᾳ ἐμπιπτούσης
 τῆς τῶν Καλενδῶν ἑορτῆς πάντα μὲν ἀγαθὰ ἐδίδοτο 20
 προσηδοκᾶν, χιονώδη δὲ καὶ ὑετώδη τὸν καιρὸν, ὡς
 μηδὲ τοὺς ποταμοὺς ταῖς ἰδίαις ἀρμεσθῆναι κοίταις·
 ἐπὶ δὲ τῆς ἕκτης, ἣτις Ἀφροδίτης εἶναι νομίζεται, τοῖς
 μὲν ἄρχουσι θόρυβον, τοῖς δὲ καρποῖς ἐπίδοσιν, καὶ

v. 2 ἔσται] εἴη B 3 ἐπειδὴ — 7 Κρόνῳ desunt X 7 εἰ
 μὲν γὰρ συνέβη X, ὅτι εἰ συνέβη ἡμέραν ἡλίου συνδραμεῖν τῇ
 ἑορτῇ etc. S 8 ἤγουν — 9 Ἰανουαρίου omis. XS 9 δια-
 φορὰς X, διαφορὰς HS 10 ἀνέμενον ἑσφαίῳ S 12 τοιαῦτα
 XS, ταῦτα H 13 ἕαρ δὲ S 14 ᾤοντο A, ᾤοντο HS,
 omis. B 16 ἀφθονίας H 17 μὲν omis. S 18 φθορὰς
 H 19 ἐν δὲ] ἐν γὰρ X 20 τῆς omis. S | πάντα μὲν τὰ
 ἀγαθὰ S 22 οἰκείαις X, ἰδίαις HS | κοίταις XH τόχαις S

XHS τοῖς κοινοῖς πολέμοις βαρεῖς, φθοράν τε ἀνθρώπων
καὶ διαφερόντως τῆς νεολαίας ἀνέμενον· κατὰ δὲ τὴν
ἑβδόμην χειμῶνα μὲν πάντως — καὶ γὰρ ψυχρὸς ὁ Κρό-
νος — εὐετηρίαν τε ὄσσην, ἐπεὶ ἔφορος τῶν καρπῶν
5 αὐτὸς εἶναι ὑπέληπται, νόσους τε καὶ κινδύνους καὶ
ἀνέμους τῷ θέρει καὶ χαλάξης ἐπιφορὰν περὶ τὸν
καρκίνον καὶ φήμην τοῖς πράγμασιν ἀδόκητον οἰωνί-
ζοντο.

S 11. Ὅτι τὸν φοινικὰ φασιν διὰ πεντακοσίων deest Rr
10 ἐτῶν εἰς τινα τόπον τῆς ἄνω Ἰνδίας κατιέναι καὶ πα-
ρασκευάζειν ἑαυτῷ ἕκ τε κινναμώμου καὶ φύλλων
νάρδου τε καὶ μαράθου θημῶνα ἐπιβαίνειν τε τούτου·
οὗ δῆθεν ἕξαπτομένου ὑπὸ τινος αἰφνιδίου θαίμονος
αὐτὸν μὲν ἀναλίσκεσθαι τῷ πυρὶ τὸν φοινικὰ· μετ' οὗ
15 πολὺ δὲ ἐξ αὐτοῦ παραπλήσιον ἀναφύεσθαι σκώληκα,
πτεροποιηθέντα δὲ παραχοῆμα ἐπὶ τὸν ἥλιον ἀνίπτασθαι.
πράττεται δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἐν Ἡλίῳ πόλει βωμοῦ
κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον· τούντεῦθεν δὴ τῶν ἐνδοξοτάτων
κατὰ τὴν Αἴγυπτον συνελθόντων τινῶν μετέωρος
20 ἀρθεῖς μετὰ παραπομπῆς τῶν ἀθροισθέντων ἄπεισιν
ὄθεν ἤκεν.

12. Ὅτι διοσημείας γινομένης παρὰ Ῥωμαίοις deest Rr
οὔτε στρατιὰ ἐκινεῖτο οὔτε ἐκκλησία συνετελεῖτο, κἂν
εἰ ὀλίγων ψεκᾶδων ἐπέψαυε κἄλυμα.

25 13. Ὅτι ᾧ τρόπῳ ὁ τοῦ μάγνητος λίθος τὸν Rr IV 11
σίδηρον ἐφ' ᾧ κινεῖται διὰ τὴν ἐμφέρειαν τῆς κατὰ
τὸν ἀσώματον λόγον ὁμοουσίῳ δυνάμεως μεταφέρει,

v. 3 μὲν omis. X | ψυχρὸς γὰρ ὁ S, ἐπεὶ καὶ ψυχρὸς H
5 καὶ ἀνέμους omis. H 6 χαλάξη X 7 οἰωνίζονται H
10 εἰς τινα τόπον τῆς ἄνω Ἰνδίας, in marg. γε. εἰς Αἴγυπτον S,
fortasse: εἰς Αἴγυπτον ἐκ τῆς ἄνω Ἰνδίας 11 φύλλον S, φύλ-
λων scripsi

τούτω τῷ τρόπῳ τὰ ἐμπερηῆ ἄψυχα τοῖς ἐμπερέσειν S
 ἐμψύχοις ὑπακούει μεταφερόμενα. ὅτι δὲ ἐμπερηῆς τῷ XS
 μάγνητι λίθῳ κατὰ τινα δύναμιν ὁ σίδηρος εὐμαρῆς
 Rr III 20 συνιδεῖν· ὁ γὰρ ἐξ αὐτοῦ μεταλλευθῆεις σίδηρος οὐδὲν XYS
 ἦττον τὸν ἐξ ἄλλης ὕλης μεταλλευθέντα σίδηρον εἰς 5
 ὁ κινεῖται μεταφέρει, πλὴν εἰ μὴ χυλῶ κρομμύων ἀλιφῆ, XS
 ὡς τοῖς φυσικοῖς δοκεῖ. αὐθις δὲ τραγίῳ αἵματι χριό-
 μενος ὁ μάγνης τὴν ἑλκτικὴν ἀναδέχεται δύναμιν.

[V 12 14. Ἡ γένεσις τοῦ πιπέρεως κατὰ τοὺς παλαιούς R
 καὶ Κτησίαν τὸν Κνίδιον τοιαύτη· ἔθνος ἐστὶ κατὰ 10
 τὴν Ἀζούμην, Βησάδαι τοῦνομα, σώμασι σμικροῖς καὶ
 ἀδρανεστάτοις κεχηρμένοι, κεφαλαῖς μεγάλαις καὶ ἀκάρ-
 τοις καὶ παρὰ τὴν Ἰνδῶν φύσιν ἀπλόθριξιν· σπηλαιόεις
 δὲ ἐνοικοῦσιν ὑπογείοις καὶ κρημνοβατεῖν ἐπιστάμενοι
 διὰ τὴν τοῦ τόπου συντροφίαν. οὗτοι ἀπὸ δενδρου- 15
 φῶν κολοβῶν ταῖς θάμνοις παραφνομένων τὸ πέπερι
 δρεπόμενοι συνάγουσιν. ὁ δὲ Μάξιμός φησι· ἑφυτόν XR
 ἐστὶ ἐν τῇ Ἰνδίᾳ πρῶτον μὲν ἀνάκανθον, φυτουρ-
 γούμενον δὲ ὡς ἄμπελος ἀναδενδρῶς ἢ ὑπὸ χάρακα,
 φέρει δὲ τὸν καρπὸν βοτρυνάδῃ ὡς τερέβινθος, ἔχει δὲ 20
 φύλλον κισσῶδες ὑπόμακρον· φυτευόμενον δὲ τριετὲς

v. 10 Ctesiae fragmentis addendum.

v. 2 ὅτι δὲ ἐμπερηῆς (ἐμπερεῖς B) κτλ. X | κατὰ τινα δύνα-
 μιν τῷ μαγνήτῳ ὁ X 4 ὅτι οὐ μόνον ἡ μαγνήτις ἔλκει τὸν
 σίδηρον, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς μεταλλευθῆεις σίδηρος τὸν ἕλλον
 σίδηρον Y | ἰδεῖν X | αὐτοῦ] αὐτῆς S 5 ὕλης omis. X
 6 ὁ κινεῖται] ὃν μετακινεῖται X | πλὴν εἴκει χυλῶ X 6 ἀλοῆ
 B, ἀλοιφῆ A, ἀλειφοῖη S, ἀλιφῆ Bekker | δὲ omis. B | τραγίῳ
 codd. 8 μαγνήτης X § 14 cod. Par. suppl. gr. 607 A (= R)
 f. 67r 16 τῷ R, τὸ scripsi 17 περὶ τοῦ πιπέρεως ὁ μάξι-
 μός φησι X 18 ἐστὶ] εἶναι R | ἐν τῇ Ἰνδίᾳ omis. X | πρῶτον
 μὲν omis. R 19 ἀναδενδρῶς — χάρακα omis. R 20 φέρων
 A, φέρει BR | δὲ omis. R | τὸν omis. R | ὅμοιον τερέβινθῳ X |
 ἔχει R τὸ X | κισσῶδες R, κισσοειδὲς X

XR ἄρχεται καρποφορεῖν, θνήσκει δὲ ὀκταετές· τρυγηθὲν δὲ οὐ φρυγόμενον μελαίνεται, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐν τῷ ἡλίῳ διατίθεται· ὄθεν συμβαίνει τὸ σκιοψυκτον λευκὸν διαμένειν.

Y 15. Ὅτι ποντίφικες οἱ ἀρχιερεῖς παρὰ Ῥωμαίοις RrIII²¹ ἐλέγοντο, καθάπερ ἐν Ἀθήναις τὸ πάλαι γεφυραῖο πάντες οἱ περὶ τὰ πάτρια ἱερὰ ἐξηγηταὶ καὶ ἀρχιερεῖς — διοικηταὶ τῶν ὄλων — ὠνομάζοντο, διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ ἱερατεύειν τῷ Παλλά- SY δῖῳ. πόντην γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι τὴν γέφυραν καλοῦσι, Y καὶ ποντίλια τὰ γεφυραῖα ξύλα. ὄθεν καὶ πραξιεργῖαι δῆθεν ἐκαλοῦντο ὡσανεὶ τελεσταί. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ πόντιφεξ ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ ἐν ἔργοις.

X 16. Τῇ πρὸ δέκα ὀκτὼ Καλενδῶν Φεβρουαρίων IV¹³ ἀνεμομαχίαν ὁ Βάρων λέγει γίνεσθαι, Δημόκριτος δὲ τὸν λίβα μετὰ ὄμβρου φησὶ γίνεσθαι.

XY 17. Οἱ φιλόσοφοι φασὶ Διοσκόρους εἶναι τὸ ὑπὸ III²² γῆν καὶ ὑπὲρ γῆν ἡμισφαίριον· τελευτῶσι δὲ ἀμοι- X βαδὸν μυθικῶς, οἰοῦναι ὑπὸ τοὺς ἀντίποδας ἐξ ἀμοιβῆς 20 φερόμενοι. οἱ δὲ περὶ Ἐπιμενίδην ἄρρενα καὶ θήλειαν ἐμύθευσαν τοὺς Διοσκόρους, τὸν μὲν ἀλῶνα, ὡσπερ μονάδα, τὴν δὲ φύσιν, ὡς δυάδα, καλέσαντες· ἐκ γὰρ μονάδος καὶ δυάδος ὁ πᾶς ζωογονικὸς καὶ ψυχογονικὸς

v. 15 Varro et Democritus Wachsmuth de ost. 295 nr. 2.
20 οἱ περὶ Ἐπιμενίδην cf. Dieterich Abraxas p. 130, 1

v. 1 καρπέειν R | τρυγηθὲν δὲ εἰ μὲν ἐν τῷ ἡλίῳ φρυγῆ, μελαίνεται, εἰ δὲ γένηται σκιοψυκτον λευκαίνεται R 3 ὄθεν omis. B 5 παρὰ] περὶ CE 10 ὅτι πόντην οἱ Ῥωμαῖοι — γεφυραῖα ξύλα S 15 βάρων X | Δημόκριτος — 16 γίνεσθαι omis. B 17 ὅτι διοσκόρους φασὶ τὸ ὑπὲρ γῆν καὶ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον ἀμοιβαδὸν μυθικῶς ζῶντας καὶ τελευτῶντας Y 19 ἀμοιβῆς A 21 ἐμυθέσαντο B

ἔξεβλάσθησεν ἀριθμός. ἰστέον δὲ κατὰ ταύτην τὴν X
 ἡμέραν τοὺς ἐρίφους θύεσθαι καὶ τροπὴν γίνεσθαι
 κατὰ Φίλιππον.

RrIV14 18. Πρὸ δεκαπέντε Καλενδῶν Φεβρουαρίων ὁ
 Δημόκριτος λέγει θύεσθαι τὸν δελφίνα καὶ τροπὴν 5
 ὡς ἐπὶ πολὺ γίνεσθαι.

πρὸ δεκατριῶν Καλενδῶν Φεβρουαρίων ὁ μὲν
 Εὐκλήμων τὸν καρκίνον θύεσθαι, ὁ δὲ Κάλλιππος τὸν
 ὑδροχόον ἀνίσχειν λέγει, ὃν Δευκαλίωνα Ἴππαρχος
 καλεῖ . . . βήσσαις καὶ χαράδραις τῶν ὄρων. 10

πρὸ δεκαδύο Καλενδῶν Φεβρουαρίων Εὐδοξος τὸν
 ὑδροχόον ἀνίσχειν λέγει.

πρὸ δεκαμῖα Καλενδῶν Φεβρουαρίων τὸν ἥλιον
 ἐν ὑδροχῶ γενέσθαι ὁ Καῖσαρ λέγει, ὁ δὲ Εὐδοξος
 ἀνίσχειν αὐτὸν καὶ βροχὰς σημαίνειν· τῇ δὲ πρὸ δέκα 15
 Καλενδῶν Φεβρουαρίων ὁ Δημόκριτος ἄνεμον λίβα
 πνεῦσαι λέγει.

III23 19. Ὅτι Φάβιος ὁ βουλευτὴς κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Y
 βουλῆς, ὅτι παρὰ τὸν διαρισμένον τῷ νόμῳ ἄργυρον
 ἐδεικνυτο κεκτημένος. οὐδὲ γὰρ ἐφείτο παρὰ τὴν ἀξίαν 20
 κεκτησθαι τι, ἀλλ' οὐδὲ σηρικῇ χρῆσθαι ἐσθῆτι
 τοῖς τυχοῦσι, κἂν εὐποροὶ εἴεν, μόνοις δὲ τοῖς πατρι-
 κίοις τοῦτο κατ' ἐξάιρετον ἀνενήνεκτο.

v. 3 Philippus Wachsmuth de ost. p. 295 nr. 3 5 Demo-
 critus ibid. nr. 4 8 Euctemo Callippus Hipparchus ibid.
 nr. 5 11 Eudoxus ibid. nr. 6 14 Caesar et Eudoxus ibid.
 nr. 7 16 Democritus ibid. p. 296 nr. 8

§ 18 singuli dies suis versibus distinxit X v. 10 lacu-
 nam indicavi 11 ἔνδοξος B 13 φεβρουαρίων omis. A |
 ἥλιον ὑδροχῶ A, ἐν add. A₂ in marg. 18 βάβιος F 19 βου-
 λῆς cet. des. D | παρὰ] περὶ C

X 20. Τὸν Δομετιανὸν δεσπότην ἐκάλουν, ἀλλ' R^{IV}15
οὐ βασιλέα, διὰ τὸ τυραννικὸν αὐτοῦ.

21. Τὴν Ἥραν ἐνιοὶ τῶν φυσικῶν τὸ ὕδωρ εἶναι ἀξι-
οῦσι, τὸν δὲ Δία τὸ πῦρ· μίξει δὲ ὑγρότητος <καὶ θερ-
5 μότητος> τίκεσθαι τοὺς καρπούς. ἀλλὰ καὶ Σελήην αὐ-
τὴν θεολογοῦσιν, οἷα ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς οὐσίας τεταγμένην,
καὶ τὸν Ἄρεα ἐξ αὐτῆς τεχθῆναι λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ
ταῖς συνθλίψεσι τῶν νεφελῶν τὸ ἀέριον καὶ δραστηκὸν
πῦρ· καὶ ταῶνα τὸν ὄρνιθα τοῖς ἱεροῖς τῆς Ἥρας οἱ
10 φυσικοὶ διδάσκειν οἰοῦναι τὸν ἀστεραπῶν ἀέρα ἦτοι
οὐρανόν.

S 22. Ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν οἱ περὶ τὸν Κίρκιον πνεῦμα III²⁴, IV¹⁷
θεῖον εἶναι βούλονται καὶ ἄφθαρτον· ὅθεν καὶ Ἀθάναν
YS αὐτὴν παρὰ τὸ ἀθάνατον Εὐριπίδης καλεῖ· ταύτην τε
15 ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς προελθεῖν ὥσαντι ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ· κεφαλὴ γὰρ τοῦ παντὸς κόσμου οὐρανοῦ κατὰ
XYS τοὺς Δία τὸν ἅπαντα καλοῦντας κόσμον. Τριτογένειαν
δὲ αὐτὴν καὶ Τριτωνίδα καλοῦσιν, οὐ διὰ τὴν ἐκ
19 Τρίτωνος κατὰ τοὺς ποιητὰς γένεσιν, ἀλλὰ διὰ τὸ
S τρισσᾶς εἶναι τὰς τῆς ψυχῆς ἐνεργείας. καὶ οἱ Χαλ-

v. 14 Euripidis fragmentis addendum 20 cf. Kroll de
Or. Chald. p. 47

v. 1 μετιανόν A, corr. A₂ marg. 4 <καὶ θερμότητος>
suppl. G. Wissowa 8 νεφῶν B 10 ἀστερατόν B 12 ὅτι τὴν
ἀθηνᾶν — p. 81, 7 καταπραττονται S 12 — p. 81, 8: οἱ μὲν ἀθη-
νᾶν τὴν ψυχὴν εἶπον, τριτογένειαν δὲ αὐτὴν διὰ τὸ τρεῖς εἶναι τὰς
ἐνεργείας τῆς ψυχῆς· οἱ δὲ ἀθηνᾶν τὸν ἀέρα, τριτογένειαν δὲ
αὐτὴν (διὰ τὸ — αὐτὴν omis. B)· διὰ τὸ (p. 81, 9) κτλ. X
12 — p. 81, 5 ita in brevius contracta exhibet Y: ὅτι τὴν ἀθη-
νᾶν εἰς τὴν ψυχὴν ἀνάγουσιν ὡς ἀθάνατον καὶ παῖδα τοῦ διὸς ἐκ
τῆς αὐτοῦ κορυφῆς ἦτοι ἐκ τῆς ἀκρότητος τοῦ οὐρανοῦ κατιού-
σαν καὶ ἀπλὴν δὲ οὐσαν. τριτογένειάν φασιν οὐκ ἀπὸ τοῦ τρί-
τωνος ποταμοῦ, ἀλλ' ὅτι κατιούσα τὸ μὲν θυμακὸν ἐκ τοῦ αἰθέ-
ρος (ἀέρος F) λαμβάνει, τὸ δ' ἐπιθυμητικὸν ἐκ τῆς σεληνιακῆς
σειρᾶς· καὶ γὰρ (p. 81, 5) κτλ. Y

δαίτοι δέ φασι τὴν ψυχὴν ἀπλήν εἶναι καὶ νοεράν καὶ Ἐ
 λογικὴν, προτιούσαν δὲ ἐκ τῶν νοητῶν ἐπὶ τὸν αἰσθητὸν
 κόσμον ἀπὸ μὲν τοῦ αἰθέρος προσλαμβάνειν τὸ θυμακόν·
 καὶ γὰρ ἐμπύριος ὁ αἰθήρ· ἀπὸ δὲ τῆς σεληνιακῆς
 σειρᾶς τὸ ἐπιθυμητικόν· καὶ γὰρ ὑγρὰ τὴν φύσιν ἢ ὙΣ
 σελήνη· ὅθεν καὶ αἱ περὶ ἐρώτων μαγανείαι πρὸς 6
 τὴν σελήνην οἷα δὴ Ἀφροδίτην ὡς φασι καταπραΰ-
 τονται. οἱ δὲ Ἀθηναῖν τὸν ἀέρα, Τριτογένειαν δὲ
 αὐτὴν διὰ τὸ τρισὶ μεταβολαῖς ἀλλοιοῦσθαι τὸν ἀέρα,
 εἰς ἕαρ δῆλον, θέρος τε καὶ χειμῶνα· γλαυκῶπιν δὲ 10
 διὰ τὴν τοῦ ἀέρος ὕψιν ἔγγλαυκον εἶναι. Περσέα
 δὲ τὸν ἥλιον καὶ Γοργόνα τὴν ἡμέραν ἐκ τοῦ τάχους,
 οἷον εἶπεν, ὅτι διὰ τοῦ ἀέρος ὁ ἥλιος ἀποτρέχων
 ἀποτέμνει τὰς ἡμέρας, ὑπὸ τῆς Ἀθηναῖς, οἷουεὶ τῆς
 προνοίας, τὴν ἄρπην — ἀντὶ τῆς ὀξύτητος — λαβῶν· 15
 καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς ὠρολογίοις ἕθος ἔγγλύφεσθαι
 Γοργόνα ἀντὶ τοῦ τὴν ἡμέραν. ὑγεία ἐστὶν ἢ τῶν
 ἐναντίων ποιότητων κατὰ τὸν σωστικὸν λόγον ἐπικρα-
 τοῦσα δύναμις.

BrIV18 23. Οὐλύπιος ἐκαλεῖτο ὁ Τραιανὸς κατὰ τὴν τοῦ 20
 πατρὸς προσηγορίαν, Κρινῖτον δὲ αὐτὸν οἷουεὶ εὐπλό-
 καμον τοῖς Ῥωμαίοις ἐδόκει καλεῖν διὰ τὴν περὶ τὰς
 τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τρίχας σπουδὴν. καὶ τὸ μὲν σῶμα
 ἦν βραχύς, τὰ δ' ἄλλα ἀγαθὸς τὸν τρόπον ἐν συνα-
 σκήσει ὕλων τε καὶ γυμνασίᾳ σώματος, οὐκ εὐγενοῦς 25
 τυγχάνων φαμίλιας· τριβουῖνος γὰρ ἦν πρότερον ἤρουν
 φύλαρχος. συναισθανόμενος δὲ ὡς ἐραστῆς ἐστὶν ὁ

v. 5 ἢ omis. D   6 μαγανείαι πρὸς αὐτὴν γίνονται cet.
 des. Y   14 ἀποτέμνεται X, corr. Sch   16 ἐν τοῖς] ἐν τῆς
 A   17 γοργόνα X, corr. Sch   26 φαμίλιας X

- X *Νερβᾶς* ..... τοῦ ὄντος ἀντῶ προαστείου —
 και γὰρ δημοφοὶ μᾶλλον περὶ τὴν κτήσιν ἀλλήλων
 ἐτύγχανον — συγγράψας αὐτίκα δωρεᾶς γραμματεῖον
 ἐπὶ τῷ προαστείῳ τῷ *Νερβᾶ* προσεκόμευσεν· ὁ δὲ ἀγα-
 5 σθεὶς τὸν *Τραιανὸν* εἰς υἰοθεσίαν ἔλαβεν, ἔνθα γίνεται
 ἀντῶ πάροδος ἐπὶ τὴν βασιλείαν, ἐπεὶ θάπτον ὁ *Νερβᾶς*
 ἐτελεύτα. αἰσθόμενος δέ, ὅτι διεβάλλετο ἐπὶ οἰνο-
 XS *φλυγία*, παντελῶς οἰνοποσίας ἀπέχετο. τὸ *Ἀδραμύν-*
τειον, πόλιν *Ἀσίας*, ὁ *Τραιανὸς* ἐκτίσεν λεγομένην
 10 ἀπὸ *Ἀδραμύττου* τοῦ ἀδελφοῦ *Κροίσου*. ὄνομα δὲ
 αὐτῇ τὸ πάλαι *Ἰποπλάκιοι Θῆβαι*.
- X 24. Τί μοι πλήθος τῶν θυσιῶν ὑμῶν; λέγει κύ- RrIV19
 ριος· πλήρης εἰμι ὀλοκαυτωμάτων κριῶν, καὶ στέαρ ἀρ-
 νῶν καὶ αἷμα τάρων καὶ τράγων οὐ βοῦλομαι, οὐδ' ἂν
 15 ἔρχησθε ὀφθῆναί μοι· τίς γὰρ ἐξεζήτησε ταῦτα ἐκ τῶν
 χειρῶν ὑμῶν; πατεῖν τὴν ἀσπλήν μου οὐ προσθήσεσθε.
 ἐὰν φέρετε σπειδάλι, μάταιον· θυμιάμα βδέλγυμά μοι
 ἐστι. τὰς νομηνίας ὑμῶν καὶ τὰ σάββατα καὶ ἡμέραν
 20 μεγάλην κλητὴν οὐκ ἀνέχομαι· νηστείαν καὶ ἀργίαν
 καὶ τὰς νομηνίας ὑμῶν καὶ τὰς ἑορτὰς ὑμῶν μισεῖ
 ἡ ψυχὴ μου· ἐγενήθητέ μοι εἰς πλησμονήν.

v. 12—21 *Iesaias* I, 11—14.

v. 1 νέρουας *B* | ὁ καλούμενος *A*, τὸ κεφάλαιον *B*, neutrum
 reperere ausus sum 5 *τραυανὸν* *A* 7 διεβάλετο *B* 8 *παν-*
τελοῦς *X*, παντελῶς *Bekker* | ἀπέχετο *B* | ὅτι ὁ *τραϊανὸς* ἐκτίσεν
 ἐπὶ τῆς *ασίας* τὴν *ἀδραμύτιον* λεγομένην πόλιν ἀπὸ *ἀδραμύττου*
 — 11 *θηβαι* *S* 9 *λεγομένην* omis. *X* 12 τί μοι *A*, ὅτι
 μοι *A, B* 13 ὀλοκαυτώματα *A*, ὀλοκαυτωμάτων *B* LXX
 15 ἔρχεσθαι *B* | τίς γὰρ *A* 18 σάββατα μισεῖ ἡ ψυχὴ μου καὶ
 ἡμέραν *B* 19 κλητὴν *deest* LXX

Rr IV 20 25. Τᾷ Φεβρουαρίῳ μηνὶ ἀπὸ Φεβρούας θεᾶς ΧΗ Cedren. οὕτω προσαγορευομένης τὸ ὄνομα γέγονεν· Φεβρούαν δὲ θεᾶν ἔφορον καὶ καθαρτικὴν τῶν πραγμάτων οἱ Ῥωμαῖοι παρέλαβον. Ἀνύσιος δὲ ἐν τᾷ περὶ μηνῶν Φεβρουοῦν τὸν καταχθόνιον εἶναι τῇ Θούσκων φωνῇ λέγει, θεραπεύεσθαι δὲ πρὸς τῶν Λουπερκῶν ὑπὲρ ἐπίδοσεως τῶν καρπῶν. ὁ δὲ Λαβεὼν ἀπὸ τοῦ πένθους λέγει κληθῆναι τὸν Φεβρουάριον· φέβερ γὰρ παρὰ Ῥωμαίοις τὸ πένθος προσαγορεύεται· κατ' αὐτὸν δὲ 10 τοὺς κατοικομένους ἐτίμων· ἀλλὰ μὴν καὶ φεβρουᾶρε τὸ καθᾶραι τὰ ποντιφικάλια βιβλία καλεῖ, Φέβρον τὸν Πλούτωνα. ὅτι τὸ ὑπὸ σελήνην δαιμόνιον φύλον 8 τριχῆ διήρηται κατὰ τὸν Ἰάμβλιχον· καὶ τὸ μὲν πρόσγειον αὐτοῦ τιμωρόν, τὸ δὲ ἄγειον καθαρτικόν, τὸ δὲ 15 πρὸς τῇ σεληνιακῇ ζώνῃ σωτήριόν ἐστιν, ὃ δὴ καὶ ἡρωικὸν ἴσμεν· ἡγείσθαι δὲ λέγεται παντὸς τούτου μέγιστός τις θαίμων· οὗτος δ' ἂν εἴη μᾶλλον ὁ Πλού-

v. 8 Labeo: Kahl Philol. suppl. V 732

v. 2 τῷ φεβρουαρίῳ — 13 πλούτωνα ΧΗ, ὅτι φέβρον τὸν πλούτωνα οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι καὶ φεβρουᾶρε τὸ καθῆραι, καὶ ἀπὸ τούτων δοκεῖ φεβρουάριος ὀνομασθῆναι ὁ μὴν, ἐν ᾧ τοῦς κατοικομένους ἐτίμων καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἠῆχοντο ἐναγίζοντες S, φεβρουάριος δὲ et lacunam uhius versus neque quidquam amplius Y, Georg. Cedren. hist. comp. p. 295, 15: Φεβρούαν θεᾶν τινα καθαρτικὴν — 12 καθᾶραι 8 γέγονεν] λέγεται τεθῆναι H 4 θεᾶν et καὶ omis. X 5 Ἀνύσιος — μηνῶν] ἕτεροι δὲ H 6 εἶναι omis. Cedren. | λέγει] φασὶ H 7 δὲ omis. X, θεραπεύεσθαι — 8 καρπῶν omis. Cedren. 8 τῶν omis. B | ὁ δὲ Λαβεὼν — 9 λέγει] ἕτεροι δὲ — φασὶ H 9 φεβρ A, φέβρους H, φέβρους Cedren., φέβερ B 10 κατ' αὐτόν] ἐν τούτῳ H | δὲ] γὰρ B 11 ἀλλὰ μὴν omis. Cedr. | φεβρουάριαι X, φεβρουᾶραι Cedren., τὸ φεβρουᾶρε H 12 τὰ — καλεῖ] φασὶ καὶ H 13 ὅτι τὸ — p. 84, 1 Ἰαμβλιχος S

X των, ὡς φησιν ὁ αὐτὸς Ἰάμβλιχος. τὸν Φεβρουάριον
 μῆνα Ἦρα ἀνατεθῆναι ἀξιούσι διὰ τὸ τὴν Ἦραν παρὰ
 τοῖς φυσικοῖς δοκεῖν εἶναι τὸν ἕκτιον ἀέρα· ὁ δὲ κα-
 Η θαρμὸς ἀντικρὺς τῷ ἀέρι ἀρμόδιος. ἐκαθαίροντο δὲ
 5 οἱ ναοὶ καὶ τὰ ἱερὰ σκευὴ ἐπὶ τούτου τοῦ μηνός·
 ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν πάντες τοῦ καθαροῦ
 μου ἀντείχοντο. ὅτι δὲ ἐν τῷ Φεβρουαρίῳ αἱ καὶ
 τῶν κατοικομένων ἐτελοῦντο, διὰ τοῦτο ὁ Νουμᾶς ἀπὸ
 τὸν ἡλάττωσεν, ἀνόσιον εἶναι κρίνων ἴσα τοῖς ἄλλοις
 10 τιμᾶσθαι τὸν τοῖς γε τὸ πᾶν ἐλαττοῦσαι χθονίοις ἐγ-
 X κείμενον. οὐ μόνον δὲ Φεβρουάριος ἀλλὰ καὶ Φεβρουά-
 τος λέγεται, διὰ τὴν τούτου ἔφορον καὶ Φεβρουάταν
 καὶ Φεβρουάλεμ τοῖς ἱεροῖς ἀναφέρεσθαι.

XS 26. Οἱ τῶν Ῥωμαίων τὴν φυσικὴν ἱστορίαν συγ-BrIV 21
 15 γράφοντές φασι, σπέρμα τῆ μητρὸς καταβαλλόμενον ἐπὶ
 μὲν τῆς τρίτης ἡμέρας ἀλλοιοῦσθαι εἰς αἷμα, καὶ πρῶ-
 την διαζωγραφεῖν τὴν καρδίαν, ἣτις πρώτη μὲν δια-
 X πλάττεσθαι, τελευταία δὲ ἀποθνήσκειν λέγεται· εἰ γὰρ
 19 ἀρχὴ ἀριθμῶν ὁ τρεῖς, περιττὸς δὲ ἐστὶν ἀριθμὸς, ἔρα
 S καὶ ἀρχὴ γενέσεως ἐξ αὐτοῦ. ἐπὶ δὲ τῆς ἐνάτης πη-
 XS γνυται καὶ εἰς σάρκα καὶ μυελὸς συγγλοιοῦται· ἐπὶ
 δὲ τῆς τεσσαρακοστῆς εἰς ὄψιν τελείαν καὶ διατύπωσιν
 ἀποτελεῖσθαι καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν τέλειον ἄνθρωπον.

v. 1 τὸν φεβρουάριον — 4 ἀρμόδιος X 4 ἐκαθαίροντο —
 10 ἐγκείμενον H 11 οὐ μόνον — 13 ἀναφέρεσθαι X | φε-
 βρουατῶν καὶ βεβουαλλμ B § 26 continet 'tractatum Splinii',
 de quo fusius egi in praefatione; codices praeter XS adhibui
 nullos excepto R ad p. 85, 1 14 ὅτι τὴν φυσικὴν B, οἱ τὴν
 φυσικὴν A, ὅτι κατὰ τοὺς τῶν Ῥωμαίων φυσικοῦς τὸ σπέρμα S
 16 ἀλλοιοῦνται S, a quo codice in narrando oratio quam vocant
 directam adhibetur 18 εἰ γὰρ — 20 ἐξ αὐτοῦ omis. S 20 ἐπὶ
 δὲ τῆς — 21 συγγλοιοῦται omis. X 28 καὶ ἀπλῶς — ἄνθρω-
 πον omis. S

ὁμοίως κατὰ ἀναλογίαν τῶν ἡμερῶν καὶ ἐπὶ μηνῶν· R
ἐπὶ τοῦ τρίτου μηνὸς ἐγκαινισθαι ἐχόμενον τῇ μήτρᾳ, XS
ἐπὶ δὲ τοῦ ἑννάτου μηνὸς παντελῶς ἀπαρτίζεσθαι καὶ
πρὸς ἔξοδον σπεύδειν. καὶ εἰ μὲν ἔστι θῆλυ, κατὰ
τὸν ἑννατον μῆνα, εἰ δὲ κρείττον, κατὰ τὸν δέκατον 5
ἀρχόμενον, διὰ τὸ τὸν μὲν ἑννατον ἀριθμὸν, θῆλυν X
ὄντα καὶ Σελήνης οικεῖον, πρὸς τὴν ὕλην ἀναφέρεσθαι,
τὸν δὲ δέκατον παντέλειον εἶναι καὶ ἄρρενα. θῆλυ δὲ
καὶ ἄρρεν γίνεται κατὰ τὴν τοῦ θερμοῦ ἐπικρατείαν· 9
πλεονάζοντος μὲν τοῦ κατὰ τὸ σπέρμα θερμοῦ, ἄτε τῆς XS
πήξεως ταχείας γινομένης, ἄρρενοῦται τε καὶ διαμορ- S
φοῦται ταχέως, ἐλαττουμένης δὲ κατισχύεται ὑπὸ τῆς
ἐπιρροῆς καὶ καταγωνιζόμενον θηλύνεται, βράδιον δὲ XS
πηγνύμενον βράδιον καὶ μαρφοῦται. ὅτι δὲ ἀληθῆς ὁ
λόγος, τὰ μὲν ἄρρενα καὶ τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν 15
ἐντὸς ἐκτιρωσκόμενα μεμορφωμένα προσιπτεῖ, τὰ δὲ
θήλια καὶ μετὰ τὰς τεσσαράκοντα ἡμέρας σαρκώδη τε καὶ
ἀδιατύπωτα. μετὰ δὲ τὴν κύησιν ἐπὶ τῆς τρίτης τεχ-
θὲν ἀποσπαργανοῦσθαι τὸ βρέφος φασίν, ἐπὶ δὲ τῆς
ἑννάτης ἰσχυροποιεῖσθαι καὶ ἀφὴν ὑπομένειν· ἐπὶ δὲ 20
τῆς τεσσαρακοστῆς προσλαμβάνειν τὸ γελαστικὸν καὶ
ἄρχεσθαι ἐπιγινώσκειν τὴν μητέρα. ἐπὶ δὲ τῆς ἀνα-
στοιχειώσεως τοὺς ἴσους φασίν ἀριθμοὺς αὐθις ἐξ

v. 1 ὁμοίως — μηνῶν R fol. 61^r, omis. XS 2 καὶ ἐπὶ X,
ἐπὶ δὲ S | τοῦ omis. X | ἐχόμενον S, νηχόμενον X, ἐνεχόμενον ci. Gu.
Kroll. 3 ἀπαρτίζειν B, ἀπαρτίξειν A, ἀπαρτίξεσθαι S, ἀπαρτί-
ξεσθαι scripsi 6 διὰ τὸ — 9 ἐπικρατείαν omis. S 10 ὅτι πλεο-
νάζοντος — 18 ἀδιατύπωτα post ἐπιμνησκόμενοι (p. 86, 11) col-
locat S 11 καὶ διαμορφοῦται — 13 ἐπιρροῆς καὶ desunt X
13 καταγωνιζόμενον A 14 ἀληθῆς S | ὁ λόγος omis. S 16 ἐκ-
τιρωσκομένως X | προσιπτεῖ B 17 ἡμέρας omis. X 19 φα-
σίν omis. S 21 προσλαμβάνει B | γελαστικὸν B 22 ἐπιγι-
νώσκον A | ἐπὶ γούν τῆς S 23 φασίν omis. X

X S ὑποστροφῆς παραφυλάττειν τὴν φύσιν, καὶ δι' ὧν συν-
 ἔσται, δι' αὐτῶν αὖθις ἀναλύεσθαι. τελευτήσαντος
 γοῦν ἀνθρώπου, ἐπὶ μὲν τῆς τρίτης ἀλλοιοῦνται παν-
 τελῶς καὶ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ὕψεως διακόλλουσι τὸ
 5 σῶμα· ἐπὶ δὲ τῆς ἐνάτης διαρρεῖ σύμπαν, ἔτι σωζο-
 μένης αὐτῷ τῆς καρδίας· ἐπὶ δὲ τῆς τεσσαρακοστῆς καὶ
 αὕτη συναπόλλυται τῷ παντί. διὰ τοῦτο τρίτην ἐνά-
 την καὶ τεσσαρακοστὴν ἐπὶ τῶν τεθνηκότων φυλάττου-
 σιν οἱ ἐναγίζοντες αὐτοῖς, τῆς τέ ποτε συστάσεως τῆς
 10 τε μετ' ἐκείνην ἐπιδόσεως καὶ τὸ δὴ πέρας τῆς ἀναλύ-
 σεως ἐπιμνησκόμενοι.

S 27. Ὅτι Γάλλων παραλαβόντων τὴν Ῥώμην ὁ Κά-BrIV²²
 μιλλος συναγείρας πλήθος ἀθρόον ἐμπίπτει τοῖς πολε-
 15 τοῖς τῶν ξιφῶν σὺν καὶ τοῖς ὄπλοις — οὐπω γὰρ σι-
 δηροῖς ἐχρῶντο Ῥωμαῖοι θώραξι, χαλκοῖς δὲ κατὰ τὴν
 παλαιότητα — τὸ λοιπὸν εἰς χεῖρας ἔλθειν ἔλκειν τε
 SX ἀλλήλους ἐκ τε τῶν λοφιῶν τῶν περικεφαλαίων καὶ ἐξ
 S αὐτῶν μέντοι τῶν τοῦ πάγωνος τριχῶν· τέλος δὲ τοὺς
 20 βαρβάρους ἀπήλασε καὶ Ῥώμην ἐρρύσατο καὶ δεύτερος
 Ῥωμύλος ἠνομάσθη. καὶ οὕτως ἀποκείρειν τε τοὺς πά-
 γωνας ἐπ' ἄκρου καὶ σιδηροῦς τοὺς θώρακας κατασκευά-
 ζειν τέτακται καὶ ἄνευ λοφιῶν τὰς περικεφαλαίας ἔχειν.

X Cedren. 28. . . . ἐν τῇ πρὸς δῆμον ὀρατίῳν οἰοῦναι πρὸς-²³

v. 3 γὰρ S, γοῦν X 5 ἔτι omis. S 7 παντὶ καὶ διὰ S |
 τρίτα καὶ ἐννατα καὶ τεσσαρακοστά S, τρίτη ἐνάτη A 8 τεθνη-
 κόντων A 9 ἐναγίζοντες A | αὐτοῖς omis. S | τῆς omis. X
 11 ἐπιμνησκόμενος B 12 ὁ κάμιλλος ὤρισεν ἀποκείρειν τοὺς
 πάγωνας ἐπ' ἄκρου, ὡς μὴ δρᾶν τεσθαι αὐτῶν τοὺς ἐναντίους διὰ
 τὴν συμβῆσαν πρότερον μάχην, ἐν ἣ ἔλλκον ἀλλήλους (18) — 19 τρι-
 χῶν X § 28 praeter X habet Cedren. hist. comp. p. 296, 9
 Bonn. 25 ὀρατίου X | ἐν τῇ — προσφωνήσει] ὀρατίων ἢ προσ-
 φωνῆσι post ἔστιν p. 87, 1 collocata exhibit Cedren.

φανήσει. ὅτι σπαθάριος ὁ σωματοφύλαξ ἐστίν, καὶ Cedren. φαρυκίσιτοι οἱ τῶν ὄπλων δημιουργοί.

3r IV 24 29. Εἰδοῖς Φεβρουαρίαις· ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας X ἀπὸ ὥρας ἑκτῆς διὰ τὰς τῶν κατοικομένων χοὰς τὰ ἱερὰ κατησφαλίζοντο, καὶ οἱ ἄρχοντες ἐν σχήματι ἰδιω- 5 τῶν προήεσαν ἄχρι τῆς πρὸ ὀκτώ Καλενδῶν Μαρτίων. αἱ δὲ σώφρονες γυναῖκες — ματρῶνας δὲ αὐτὰς οἱ X Cedren. Ῥωμαῖοι καλοῦσιν, οἱ δὲ Ἕλληνες οἰκοδεσποίνας — τοσοῦτον τῆς αἰδοῦς ἐφρόντιζον, ὡς μηδὲ ταῖς πολλαῖς τῶν γυναικῶν ὀμιλεῖν, ἀλλὰ καὶ τόπους τινὰς ἡσυχίους 10 ἐν τοῖς βαλανείοις ἔξω τοῦ πλήθους ἑαυταῖς ἀφορίζειν, οὓς ἔτι καὶ νῦν ματρωνίγια καλοῦσιν. αὐταὶ τοίνυν X αἱ σώφρονες τοῖς Βρούτου δαίμοσιν ἐνήγιζον δι' αἰτίαν τοιαύτην· Λουκρητία, γυνὴ τις Ῥωμαία περιττῶς εὐ- 15 πρεπῆς τε καὶ σώφρων, λέγεται βιασθῆναί ποτε ὑπὸ 15 Ταρκυνίου τοῦ τελευταίου τῶν ἡγῶν ἢ τοῦ αὐτοῦ παιδός· Σούπερβον δὲ αὐτὸν ἢ ἱστορία καλεῖ οἰουεὶ ἀλαζόνα· πρῶτος γὰρ αὐτὸς ὄργανα ποινῶν καὶ μέ- 20 ταλλα ἐξεῦρεν· ὅπως δὲ μὴ μαλάττοιτο τοῖς αἰκισμοῖς τῶν τιμωρουμένων, βοτάνην αὐτοῖς ἐπέδιδου, ἢ γέλωτα 20 ἐνεποίει παρὰ σκοπὸν τοῖς πάσχουσι. γίνεται δὲ καὶ νῦν ἐπὶ Σαρδοῦς τῆς νήσου ἢ τοιαύτη βοτάνη, ὅθεν καὶ Σαρδόγιον γέλωτά φασιν. ἔνθεν τὸν Ταρκύνιον Σούπερβον ἀντὶ τοῦ ἀπηνῆ καὶ ἄμυδον ἐκάλουν· οὐδὲν δὲ ἂν τέκοι μῖσος ὡς ταῦτα. ἐκείνη τοίνυν ἢ Λου- 25 κρητία, κρεῖττονα τὴν σωφροσύνην τῆς βασιλικῆς ὀμι-

v. 1 ὅτι — 2 δημιουργοί omis. X 4 τῶν omis. B 7 αὶ δὲ] δὲ omis. B | ὅτι Ῥωμαῖοι τὰς σώφρονας γυναῖκας ματρῶνας ἐκάλουν, οἱ δὲ Ἕλληνες οἰκοδεσποίνας, αἱ τοιοῦτον — 12 ματρωνίγια καλοῦσιν Georg. Cedren. hist. comp. p. 296, 11 Bonn. 17 δὲ omis. B

X *λίαις ἡγησαμένη, καὶ οὐκ αὐτῆς μόνης ἀλλὰ καὶ ζωῆς αὐτῆς, μεταπεμφαμένη τοὺς ἑαυτῆς ἀφηγησαμένη τε τὴν, εἶγε ἄρα ἐβούλετο, λανθάνειν θυναμένην ἁμαρτίαν, ἑαυτὴν παρόντων τῶν τῆς σωφροσύνης μαρτύρων ἀπέσφαξε. κινεῖται οὖν ὁ δῆμος πρὸς τοῦτο καὶ τὸ μῖσος τοῦ τυράννου προσεποιεῖτο, ... ὃς δραξάμενος καιροῦ ἡγείται τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δήμου καὶ παραδίδεται τῆς βασιλείας τὸν Ταρχύνιον. ἐπιμήθη οὖν, ὡς ἐλέγομεν, παρὰ ταῖς Ῥωμαίων γυναῖξιν ὁ Βροῦτος*
 10 *μετὰ θάνατον δημοσίῳ πένθει, οἷα ἐκδικος τῆς σωφροσύνης· καὶ Βρούτας ἑαυτὰς ἤξιον ὀνομάζεσθαι πρὸς τιμὴν Βρούτου.*

30. *Βέρνακλον τὸν δημοσίον οἰκέτην οἱ Ῥωμαῖοι Re IV 25 καλοῦσιν. ἐπειδὴ εἰς τρεῖς μοίρας ὁ Ῥωμαϊκὸς διήρητο*
 15 *δῆμος; τρεῖς ἢ φυλὴ παρ' αὐτοῖς ὀνομάσθη, καὶ τριβοῦνοι οἱ δῆμαρχοι. φροντὶς δὲ ἦν αὐτοῖς τῆς ἐκποδρομίας, ὡς ἐπιτελοῖτο προσηκόντως· καὶ διὰ τοῦτο τριβοῦνος ἔτι καὶ νῦν ἡγείται τῶν βολουπτάτων, ἀπὶ*
 Y *τοῦ τῶν τέρψεων. ὅτι ἀγῶν καὶ ἀγωνία ὁ τόπος λέ- III 25*
 20 *γεται διὰ τὸ κυκλοτερές, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν γαστήρ, ἥς εἰς τύπον καὶ στέφανοι κυκλοτερεῖς τοῖς νυκῶσιν ἐπιτίθεντο. οἱ δὲ τρεῖς ὀβελοὶ τὴν τρίστοιχον φάσιν δηλοῦσιν, ὕδατος πυρὸς γῆς· ἐκ' αὐτῶν γὰρ καὶ μύων ὁ θάνατος τὴν ἐνέργειαν ἔχει. ὄθεν καὶ τριπύργον*
 25 *νοῦ ὁ μῦθος δίδωσι τῷ Πλούτωνι κῆρα, ἀπὲρ τοῦ*

v. 1 καὶ οὐκ] καὶ omis. B 6 lacunam statuit Sch | ὃς A, ὡς B 7 Ῥωμαϊκοῦ omis. B 13 cf. de magistr. I, 44: δημοσίους δὲ οἰκέτας πρὸς ὑπερσίαν εἶχον, οὓς ἐκάλουν βερνάκλους· σημαίνει δὲ τὸ ὄνομα τοῦς οἰογενεῖς οἰκέτας 15 φασὶν πᾶσα παρ' B 18 βολουπτάτων A, in marg. ῥοσοτάτων A, 19 ὅτι ἀγῶν — p. 89, 3 ἀγωνίαν ἐπετέλουν Y, omis. X 21 ἐπιτίθεντο D

τριστοιχον· ὁ γὰρ ἀγὼ ζωοποιός ἐστι. διὰ τῶν ὀβε- Y
 λῶν οὖν ὀηλοῦνται, ὡς πρὸς τιμὴν τῶν ὑπὲρ πατρίδος
 ἀποθυησάντων τὴν ἀγωνίαν ἐπετέλουν, τριῶν ἀρμά- X
 των καὶ οὐ τεττάρων ἀμιλλωμένων ἐπὶ τῆς ἱπποδρο-
 μίας· οἱ μὲν ἄουσατοιοι οἰουεὶ ἰρυθροί, οἱ δὲ ἀλβᾶτοι ε
 οἰουεὶ λευκοί, οἱ δὲ βίριδες οἰουεὶ ἀνθηροί, πρασίνοισ
 Rr III 26 δὲ αὐτοὺς νῦν προσαγορεύουσι. καὶ οἱ μὲν ἄουσατοιοι XY
 ἡξίουσιν τοῦ Ἄρεως εἶναι, οἱ δὲ λευκοὶ τοῦ Διός, οἱ δὲ
 ἀνθηροὶ τῆς Ἀφροδίτης. ὕστερον δὲ καὶ τὸ βένετον·
 βένετους δὲ αὐτοὺς ἐπιχωρίως καλοῦσι σιδηροβάφους ιε
 ἀπὸ τῶν περὶ τὴν Ἀδριακὴν Ἐνετῶν τοιαύταις ἐσθῆσι Y
 χρωμένων· βένετον δὲ οἱ Ῥωμαῖοι τὸ παρ' ἡμῶν καλ- XY
 λάινον χροῶμα προσαγορεύουσιν. οἱ Γάλλοι τοίνυν X
 ἰδιόν τινα τόπον ἐν τῷ ἱππικῷ θεωροῦντες ἐκλήρουσιν,
 καὶ Βενέτους αὐτοὺς ἐκ τῶν ἐσθημάτων ὠνόμαζον, καὶ ιε
 Βενετίαν τὴν χώραν, διὰ τὸ μηδένα ποτὲ κατ' ἐκείνην
 εὐπορήσαι στολῆς. διὰ δὲ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα ἐποίη- XY
 σαν τέσσαρας τοὺς ἀγῶνας· τὸ ἀνθηρόν ἀντὶ πυρός, X
 εἰς τὴν τῆς Ῥώμης τιμὴν — Φλώραν δὲ αὐτὴν ὠνό-
 μαζον, ὡσπερ ἡμεῖς Ἄνθουσαν — δεύτερον τὸ λευκὸν ιε
 διὰ τὸν ἀέρα, τρίτην τὰξιν Ἄρει, καὶ τετάρτην ἄρτι
 προσκληθεῖσαν Κρόνῳ ἢ Ποσειδῶνι· ἐκατέρους γὰρ τὸ
 κνανοῦν προσηνέμηται. ἄουσατοιοι μὲν ἀνέκειντο πυρὶ Y

v. 3 τριῶν ἀρμάτων pergīt X | ἀγωνίαν ἐπετέλουν. ὅτι οἱ
 μὲν ἄουσατοιοι ἄρτι ἀνέκειντο, οἱ δὲ λευκοὶ δι' ἰ, οἱ δὲ πράσινοι ἀν-
 θηροὶ (sic C, rell. ἀνθηροὶ supra lin.) ἀφροδίτη, οἱ δὲ βένετοι
 κρόνῳ ἢ ποσειδῶνι. βένετοι δὲ ἐκλήθησαν ἀπὸ (11) Y 4 οὐ
 omis. B 5 ἄουσατοιοι B 6 βίριδες X, βίριδες scripsi 7 προ-
 σαγορεύουσιν B 10 ἐπιχωρίως, in marg. Cassiodorus B
 11 ἀπὸ — 12 Ῥωμαῖοι omis. X 11 τὸν ἀδριακὴν DF, τὸν in
 ras. G 12 τὸ γὰρ παρ' ἡμῶν — χροῶμα Ῥωμαῖοι βένετον προσ-
 αγορεύουσιν X 13 οἱ Γάλλοι — 17 στολῆς omis. Y 17 διὰ
 δὲ τὰ] ἢ κατὰ τὰ (τὰ omis. CDE) Y | ἐποίησαν — 23 προσηνέ-
 μηται omis. Y 23 προσηνέμηται A, cet. des. X

Υ διὰ τὸ χρῶμα. ὁμοίως πράσινοι γῆ διὰ τὰ ἄνθη, βέ-
 νετοι ἦρα, λευκοὶ δὲ ὕδατι. οἱ δὲ φασὶ πράσινον
 μὲν τὸ ἔαρ, ρούσιον δὲ τὸ θέρος, βένετον δὲ τὸ φθι-
 νόπωρον, λευκὸν δὲ τὸν χειμῶνα. κακοδαίμονίαν οὖν
 5 ολιανίζοντο τὴν χεῖρονα ψῆφον τὸν ἀνθηρὸν ἀπενέγκα-
 σθαι, ὡς αὐτῆς Ῥώμης ἡττηθείσης. τοῦ γὰρ δυτικῆ
 κέντρον εἰς τὸ τῆς γῆς στοιχείον ἀναφερομένου εἰκὸς
 ἦν αὐτοῖς μέλειν αὐτῆς. ὄθεν καὶ Ἑστίαν πρὸ πάν-
 των φαίνονται τιμήσαντες Ῥωμαῖοι, ὥσπερ τὸν πετρο-
 10 γενῆ Μίθραν οἱ Πέρσαι διὰ τὸ τοῦ πυρὸς κέντρον,
 καὶ τὴν ὑγρὰν οὐσίαν οἱ ὑπὸ τὴν Ἄρκτον διὰ τὸ κέν-
 τρον τοῦ ὕδατος, καὶ Ἴσιν Αἰγύπτιοι, ἀντὶ τοῦ τῆ
 Σελήην, τὴν τοῦ παντὸς ἀέρος ἔφορον.

X 31. Καθάπερ ἐν τῇ μήτρᾳ τυγχάνον τὸ βρέφος οὐ BrIV
 15 δεῖται ἐτέρας τροφῆς, ἀλλ' ἐξ αἵματος εἰλικρινοῦς τρέ-
 φεται, οὕτως οὐδὲ τοῖς τελευτήσασιν κατὰ τὸν πρότερον,
 ὡς ἐλέγομεν, ἐνιαυτὸν ἐπεχόραζον, ὥσπερ ἐν μήτρᾳ
 παρὰ τῇ φύσει λαμβάνουσιν. αἱ γὰρ χοαὶ παραφυγῆ
 20 τις εἰσφέρειτο τοῖς εἰδώλοις τῶν τετελευτηκότων, γάλα,
 αἶμα καὶ οἶνος, καὶ σεμίδαλις, καὶ κόγχος, καὶ ἕτερα
 τινα. χοὰς δὲ αὐτὰς ἀνόμαζον ἐκ τοῦ ἐπεκχεῖσθαι
 τοῖς τάφοις. σώζεται δὲ καὶ νῦν ἴχνος· ἐν γὰρ τοῖς
 ἱεροῖς ἄρτον καὶ οἶνον προσφέρομεν.

S 32. Ὅτι ὁ Αἰγύπτιος Ἐρμῆς ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ deest

v. 24 Hermes: Ps. Apulei Dialogus c. XXVIII

v. 1 Salmasius in Plinianis exercitationibus in C. Iulii
 Solini Polyhistora (Traiecti ad Rhenum 1689) huius para-
 graphi frustula profert passim, qua de re egi in praefatione
 2 οἱ δὲ — 4 χειμῶνα in marg. Y 8 μέλλειν D 9 οἱ Ῥο-
 μαῖοι D 21 αὐτούς B

γὰρ ἂν τις εὖρη κυρίαν θεοῦ προσηγορίαν κατὰ τὸν X
 Ἀπολλοδώρον, ἀλλ' οὐδὲ φύσεως γνώρισμα, ἐπεὶ νῦν
 μὲν ἄρρενας, νῦν δὲ θηλείας τὰς ιδέας εισάγουσιν οἱ
 φιλοσοφοῦντες· ἀλλ' ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ὀνομασίας
 αὐτοῖς ἔθεντο, ἄρρενας μὲν θεοὺς <τὰς> δημιουργικὰς 5
 δυνάμεις, θηλείας δὲ τὰς ζωογόνους εισάγοντες.

deest Rr 35. Ὅτι ἀγαθὸς μάλιστα ὁ Ἄρειος ἀστὴρ καὶ ὁ τοῦ S
 Κρόνου, εἶγε ἀγαθὰ πάντα καὶ φλαῦρον οὐδὲν κατὰ
 Πλάτωνα, ἀλλὰ τὴν τούτων θειότητα τὰ ὑπὸ σελήνην
 μὴ φέροντα φθείρεται, ὡς φησὶν Ἰάμβλιχος. ὅτι κα- 10
 κοποιὸν τὸν Ἄρην οἱ ἀστρολόγοι φασίν, οὐχ ὅτι τοι-
 οὔτος τὴν φύσιν, ἀλλ' ἐπειδὴ κατιούσαις ταῖς ψυχαῖς
 ἐπὶ τὴν γένεσιν τῆς τῆς δίκης νόμῳ παρέπεται, κατ'
 ἀξίαν πράττων ἐπ' αὐταῖς τὰ δίκαια· ἀγαθὸς δὲ ἄρα
 ὁ τῆς δίκης συμμαχῶν. ὅτι πρὸς τοῦ Διαδόχου Πρό- 15
 κλου ἔστι μαθεῖν, ὅτι οὐκ ἐν ὑπάρξει οὐδὲ οὐσίᾳ τὸ
 κακόν, λέγοντος ὅτι οὐδὲ εἶναι τὸ κακόν ἔστι δυνα-
 τόν, μήτε ἐναντίον φανταζόμενον ὡς ἀγαθόν. ὅτι τοῦ
 ἀγαθοῦ ἔνεκα καὶ αὐτὸ τὸ κακόν· ἀλλὰ πάντα γε ἔνεκα
 τοῦ ἀγαθοῦ· καὶ τὸ θεῖον ἀνάιτιον τοῦ κακοῦ· οὐ γὰρ 20
 τὸ κακόν εἴη κακὸν ἐκείθεν, ἀλλ' ἐξ ἄλλων αἰτιῶν,
 καὶ οἷς τὸ γεννᾶν οὐ κατὰ δύναμιν ἀλλὰ κατ' ἀσθέν-
 νειαν ὑπάρχει· διὸ μοι δοκεῖ καὶ ὁ Πλάτων περὶ τὸν
 πάντων βασιλέα τὰ πάντα θέμενος, καὶ αὐτὸ διδοῦς
 εἶναι τὸ κακὸν ὡσπερ ἀγαθὸν φανταζόμενον· εἰ γὰρ 25
 αὐτὸ τῶν ὄντων ἐστίν, οὕτω τε ἂν αὐτὸ ἀπάντων αἰ-

v. 2 Apollodor. frg. 29 FHG I 433. IV 649 8 Plato Tim.
 p. 30 A 23 Plato Tim. p. 29 E sq.

v. 5 <τὰς> add. Gu. Kroll 6 εἰπάγοντες, corr. εἰσ- A
 8 ἀγαθὰ μὲν πάντα, φλαῦρον δὲ μηδέν Plato l. s. 19 τε S,
 γε ci. A. Dieterich

Cedren. *τεμ οἱ Ῥωμαῖοι μόρτερμ ἐκάλουν, οἰονεὶ θάνατον, ἢ*
 X Cedren. *κίνητην τῶν τεχνῶν ἢ Ἄρεα τὸν παρ' ἄρρένων καὶ*
 Cedren. *μόνων τιμώμενον ἢ ἐκ τοῦ μάρνασθαι κατὰ Φιλόξενον,*
καλεῖται δὲ Αἰγυπτιαστὶ Ἐρτασί· τοῦτο δὲ σημαίνει
 5 *παντὸς γένους ζωογονίαν καὶ πάσης οὐσίας καὶ ὕλης*
 X *κατὰ φύσιν καὶ δύναμιν διατακτικὴν ζωογονικῆν. ἡ*
Ἄρης χαλκοῦ καὶ σιδήρου εὐρέτης ἐγένετο. τὴν δὲ
Ἀφροδίτην οἱ φυσικοὶ, ποτὲ μὲν αὐτῶ, ποτὲ δὲ Ἡφαί-
στω συνάπτουσιν οἰονεὶ τῇ ὑγρᾷ οὐσίᾳ τὴν πυρᾷ,
 10 *ἐξ ὑγροῦ δῆπουθεν καὶ θερμοῦ προίεναι τὴν γένεσιν*
αἰνιττόμενοι· ἢ καί, ἐπειδὴ κοινὸς αὐτοῖς ὁ σκόρπιος,
Ἄρεος μὲν (ἕντος) τοῦ κέντρον, τῶν δὲ χηλῶν Ἀφροδίτης.
ἀποστρέφεται δέ, ὥσπερ κατὰ τὸν μῦθον, Ἀφροδίτη
τὸν Ἄρην, ἐπειδὴ ὁ χειμῶν ἀκολουθεῖ τῷ τοῦ Ἄρεος
 15 *ἰδίῳ καταστήματι, ἢ δὲ Ἀφροδίτη εὐκρατος. ὥσι*
ἐναντίως ἔχουσι πρὸς ἑαυτούς, ἀλλ' οὐ καθόλου· καὶ
γὰρ ἀλλήλοις κατὰ τὸ τοῦ καιροῦ προσεχῆς συνάπτ-
σθαι δοκοῦσι, μετὰ γὰρ χειμῶνα τὸ ἕαρ ἀναφέρεται.
θεραπεύεται δὲ ὁ Ἄρης ἡχοῖς ὄπλων καὶ σάλπιγγι, καὶ
 20 *διὰ τοῦτο αὐτῶ τὴν πρώτην ἑορτὴν ἐπετελοῦν οἱ Ῥο-*
μαῖοι, καλοῦντες αὐτὴν Ἀρμιλούστριον οἰονεὶ καθα-
ρὸν ὄπλων, μὴ χειματος μὴ ἑτέρας τινὸς περιστάσεως
εἰργούσης τὴν κίνησιν τῶν ὄπλων ἐπὶ τῷ τοῦ Ἄρεος
πεδίῳ. ὄνομα δὲ αὐτῶ κατ' Αἰγυπτίους Πυρῆεις, ὅθεν
 25 *καὶ Ξανθικός παρὰ Μακεδόσιν Ἕλληνες δὲ αὐτόν, ὡς*
εἰρηται, Ἄρεα ἐκ τῶν πραγμάτων προσηγήροενον. οὐδὲ

7) X, Georg. Cedren. hist. comp. p. 295, 21 Bonn.: ὅτι τὸν Μάρ-
 τεμ — p. 92, 2 τῶν τεχνῶν ἢ (Ἄρεα omis.) τὸν παρ' ἄρρένων
 — 6 ζωογονικῆν.

v. 2 Ἄρεα τὸν] ἄρεα τοῦ B 3 μόνων] μόνον B 7 ἐγένετο εὐρέτης B 8 δὲ omis. A 12 <ἕντος> add. Gu. Kroll 23 τοῦ omis. B

γὰρ ἂν τις εὖρη κυρίαν θεοῦ προσηγορίαν κατὰ τὸν X
 Ἀπολλόδορον, ἀλλ' οὐδὲ φύσεως γνώρισμα, ἐπεὶ νῦν
 μὲν ἄρρενας, νῦν δὲ θηλείας τὰς ιδέας εἰσάγουσιν αἱ
 φιλοσοφοῦντες· ἀλλ' ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ὀνομασίας
 αὐτοῖς ἔθεντο, ἄρρενας μὲν θεοὺς <τὰς> δημιουργικὰς
 δυνάμεις, θηλείας δὲ τὰς ζωογόνους εἰσάγοντες.

1eestBr 35. Ὅτι ἀγαθὸς μάλιστα ὁ Ἄρειος ἀστήρ καὶ ὁ τοῦ S
 Κρόνου, εἶγε ἀγαθὰ πάντα καὶ φλαῦρον οὐδὲν κατὰ
 Πλάτωνα, ἀλλὰ τὴν τούτων θειότητα τὰ ὑπὸ σελήνην
 μὴ φέροντα φθείρεται, ὡς φησὶν Ἰάμβλιχος. ὅτι κα- 10
 κοπιὸν τὸν Ἄρην οἱ ἀστρολόγοι φασίν, οὐχ ὅτι τοι-
 οὔτος τὴν φύσιν, ἀλλ' ἐπειδὴ κατιούσαις ταῖς ψυχαῖς
 ἐπὶ τὴν γένεσιν τῷ τῆς δίκης νόμῳ παρέπεται, κατ'
 ἀξίαν πράττων ἐπ' αὐταῖς τὰ δίκαια· ἀγαθὸς δὲ ἄρα
 ὁ τῆ δίκῃ συμμαχῶν. ὅτι πρὸς τοῦ Διαδόχου Πιρό- 15
 κλου ἔστι μαθεῖν, ὅτι οὐκ ἐν ὑπάρξει οὐδὲ οὐσίᾳ τὸ
 κακόν, λέγοντος ὅτι οὐδὲ εἶναι τὸ κακόν ἔστι δυνα-
 τόν, μήτε ἐναντίον φανταζόμενον ὡς ἀγαθόν. ὅτι τοῦ
 ἀγαθοῦ ἔνεκα καὶ αὐτὸ τὸ κακόν· ἀλλὰ πάντα γε ἔνεκα
 τοῦ ἀγαθοῦ· καὶ τὸ θεῖον ἀναίτιον τοῦ κακοῦ· οὐ γὰρ 20
 τὸ κακόν εἴη κακὸν ἐκείθεν, ἀλλ' ἐξ ἄλλων αἰτίων,
 καὶ οἷς τὸ γεννᾶν οὐ κατὰ δύναμιν ἀλλὰ κατ' ἀσθέ-
 νειαν ὑπάρχει· διὸ μοι δοκεῖ καὶ ὁ Πλάτων περὶ τὸν
 πάντων βασιλέα τὰ πάντα θέμενος, καὶ αὐτὸ διδούς
 εἶναι τὸ κακὸν ὥσπερ ἀγαθὸν φανταζόμενον· εἰ γὰρ 25
 αὐτὸ τῶν ὄντων ἐστίν, οὕτω τε ἂν αὐτὸ ἀπάντων αἰ-

v. 2 Apollodor. frg. 29 FHG I 433. IV 649 8 Plato Tim.
 p. 30 A 23 Plato Tim. p. 29 E sq.

v. 5 <τὰς> add. Gu. Kroll 6 εἰπάγοντες, corr. εἰσ- A
 S ἀγαθὰ μὲν πάντα, φλαῦρον δὲ μηθέν Plato l. s. 19 τε S,
 γε ci. A. Dieterich

Σ τιον προσειπεῖν χρεῶν· καὶ οὐχ ἀπλῶς ἀπάντων οὐδὲ
 τῶν κακῶν, ἀλλὰ καὶ τούτων ἀνάιτιον καὶ παντὸς τοῦ
 ὄντος αἰτίον· ὥστε οὐ ποιοῦσιν οἱ θεοὶ τὸ κακόν, ἀλλ'
 XS ὡς ἀγαθόν, καὶ ἀναιροῦσιν αὐτὸ ὡς κακόν. ὄρος RrIV²⁸
 5 γὰρ ἐστὶ κακοῦ οὐκ οὐσία ζῶσα καὶ ἔμψυχος ἀλλὰ διά-
 θεσις ἐν ψυχῇ ἐναντίως ἔχουσα πρὸς ἀρετὴν διὰ τὴν
 τοῦ καλοῦ ἀπόπτωσιν ταῖς ῥαθυμίαις ἐγγυνομένη.
 S λάβοι οὖν ἂν τις εὐσεβῶς καὶ τοὺς λεγομένους κακο-
 ποιούς τῶν πλανήτων, οὐκ ὄντας μὲν τοιοῦτους τὴν
 10 φύσιν, συντελοῦντας δὲ εἰς τὴν τοῦ παντὸς διοίκησιν·
 εἰ γὰρ ψύχει μὲν ὁ Κρόνος, ὁ δὲ Ἄρης θερμαίνει, ἄρα
 συντελοῦσι τῇ γενέσει, καὶ καθ' ἑαυτὰ μὲν φθαρτικά
 ἐστὶ, κινώμενα δὲ σωτήρια.

36. Ὅτι ὁ Πτολεμαῖος ἐν τῇ ἀρμονικῇ· ὠρισμένον, deest^R
 15 φησίν, εἰσὶν οἱ ἀριθμοί, δι' ὧν ἐν πᾶσι τοῖς πρὸς
 ἄλληλα συμβαίνουσι καὶ ἀρμοζομένοις ἁμολόγος γίνε-
 ται συμφωνία· καὶ οὐδ' ὀτιοῦν δύνανται τινι, εἰ μὴ
 διὰ τούτων τῶν ἀριθμῶν συνελθεῖν. εἰσὶ δ' οὗτοι·
 ἐπίτριστος ἡμιόλιος σπονδεῖος διπλάσιος τριπλάσιος τε-
 20 τραπλάσιος.

37. Ὅτι τὸ μὲν αἰσθητὸν ἐξ ἡλίου, τὸ δὲ φυσικὸν deest^R
 ἐκ τῆς σεληνιακῆς σφαίρας πρὸς ἡμᾶς παραγίνεται, καὶ
 τῇ τῶν φῶτων ἑκατέρων εὐποίτα κατ' ἐξάριετον ἦδε
 συνέστηκεν ἡμῖν ἢ ζωῇ ἢ μέντοι ἡμετέρα ἀναστροφή.
 25 καὶ αἱ τῶν πράξεων προκοπαὶ τοῦτο μὲν πρὸς τὰ δύο
 ταυτὲ φῶτα, τοῦτο δὲ καὶ πρὸς τοὺς πέντε πλάνητας
 ἀναφέρονται· ἀλλὰ τούτων τῶν ἀστέρων ἄλλους μὲν

v. 14 Ptolemaei eadem verba in Harmonicis non leguntur, similia saepe, e. g. II, 9 ed. Wallis

v. 4 ὄρος — 7 ἐγγυνομένη X 5 γὰρ omis. B 7 ἐγγυνομένην AS

ἡ μεσιτεία τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων ἀριθμῶν 8
καλῶς μετὰ τῶν φάτων ἐνοῖ καὶ συνάπτει. ἄλλος δὲ
οὐδείς ἀριθμοῦ σύνδεσμος συμβιβάζει μετὰ τῶν φάτων·
οὐκοῦν οἱ μὲν τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Διὸς ἀστέρες
διὰ τούτων τῶν ἀριθμῶν ἑκατέρω τῶν φάτων συνά- 5
πτονται, ἀλλ' ὁ μὲν τοῦ Διὸς τῶ ἡλίω διὰ πάντων, τῆ
δὲ σελήνῃ διὰ πλειόνων, ὁ δὲ τῆς Ἀφροδίτης τῆ μὲν σε-
λήνῃ διὰ πάντων, τῶ δ' ἡλίω διὰ πλειόνων ἀρμόζεται
ἀριθμῶν. ἐντεῦθεν εἰ καὶ τὰ μάλιστα τούτων ἑκάτερον
ἀγαθοποιῶν, ὁ τοῦ Διὸς ὅμως ἀστὴρ σὺν ἡλίω λυσι- 10
τελέστερός ἐστι, καὶ ὁ τῆς Ἀφροδίτης σὺν τῇ σελήνῃ·
οἱ δὲ τοῦ Κρόνου καὶ Ἄρεος ἀστέρες οὕτως οὐκ ἔχουσι
πρὸς τὰ φῶτα σύμβασιν, ὥς τιμι μέντοι ἐσχάτη
ἀριθμῶν ἐμφάσει τὸν μὲν Κρόνον πρὸς τὸν ἥλιον
ἀφορᾶν, τὸν δὲ Ἄρην πρὸς τὴν σελήνῃν. καὶ διὰ 15
ταῦτα ἦττον ὠφέλιμοι τῇ ἀνθρωπίνῃ δοκοῦσι ζωῇ· τί
δὲ δήποτε καὶ αὐτοὶ ἐσθ' ὅτε καὶ πλοῦτον καὶ περι-
φάνειαν τοῖς ἀνθρώποις παρέχειν πιστεύονται, ἕτερα
τοῦτο ἐξετάσει προσήκει. ὃ γε μὴν Πλωτίνος ἐν βι-
βλίω τῶ ἐπιγραφομένῳ ὅπως ποιεῖ τὰ ἄστρα' περι 20
τούτου ἀποφαινόμενός φησι, μηδὲν ἢ θυνάμει ἢ ἐξου-
σία τούτων τοῖς ἀνθρώποις συμβαίνειν, ἀλλ' ἔπερ ἢ
τῆς θείας οἰκονομίας ἀνάγκη ἑκάστοις ἐκύρωσεν, οὕτω
διὰ τοῦ τῶν ἐπὶ τούτων προποδισμού ἢ στηριγμοῦ
ἢ ὑποποδισμού δεῖκνυσθαι, ὥσπερ καὶ οἰωνοὶ ἦτοι 25
περιπτάμενοι ἢ ἀτρεμοῦντες τὰ μέλλοντα ταῖς πτέρυξιν
ἢ ταῖς φωναῖς σημαίνουσιν εἰδότες. τοῦ Πλωτίνου ἐκ

v. 19 cf. Plotin. Enn. II, 3 περι τοῦ εἰ ποιεῖ τὰ ἄστρα § 3
extr. 27 Plot. Enn. II, 3, 8

v. 9 ἑκατέρω S, corr. Gu. Kroll 13 μέντοι ἢ ἐσχάτη S,
ἢ del. Gu. Kroll

8 τοῦ αὐτοῦ λόγου· σημαίνει — ἤγουν τὰ ἄστρο — μὲν
 οὐκ αἰτία ὅσα ἐπιδηθῶ, ποιεῖ δὲ ἄλλα, ὅσα φανε-
 ρῶς ποιεῖ· ἡμεῖς δὲ ψυχῆς ἔργα κατὰ φύσιν ποιούμεν,
 ἕως μὴ ἐσφάλημεν ἐν τῷ πλήθει τοῦ παντός· σφαλέν-
 5 τες δὲ ἔχομεν δίκην·

38. Ὅτι ὡς αὐτός φησι Πλωτίνος· Πλάτωνι δὲ ὁ δεεστ¹¹
 ἀτρακτός ἐστι τό τε πλανώμενον καὶ τὸ ἀπλανές τῆς
 περιφορᾶς· καὶ αἱ Μοῖραι δὲ καὶ ἡ Ἀνάγκη μήτηρ
 οὐσα στρέφουσι καὶ ἐν τῇ γενέσει ἐκάστον ἐπικλώθουσι
 10 καὶ δι' αὐτῆς εἰσιν εἰς γένεσιν τὰ γεννώμενα· ἐν τε
 Τιμαίῳ θεὸς μὲν ὁ ποιήσας τὴν ἀρχὴν τῆς ψυχῆς δι-
 δωσιν· οἱ δὲ φερόμενοι θεοὶ τὰ δεινὰ καὶ ἀκαγαθὰ
 πάθη, θυμοὺς καὶ ἐπιθυμίας, καὶ ἡδονὰς καὶ λύπας
 αὐτῶν, καὶ ψυχῆς ἄλλο εἶδος, ἀφ' οὗ τὰ παθήματα ταυτί.
 15 οὗτοι γὰρ οἱ λόγοι συνδέουσι ἡμᾶς τοῖς ἄστροις, παρ'
 αὐτῶν ψυχὴν κομιζομένους καὶ ὑποτάττουσι τῇ ἀνάγκῃ
 ἐνταῦθα ἰόντας· καὶ ἤδη τοίνυν παρ' αὐτῶν καὶ κατὰ
 τὰ ἤδη πράξεις, καὶ πάθη ἀπὸ ἕξεως παθητικῆς οὐσης·
 ὥστε τί λοιπὸν ἡμεῖς, ἢ ὅπερ ἐσμὲν κατ' ἀλήθειαν
 20 ἡμεῖς, οἷς καὶ κρατεῖν τῶν παθῶν ἔδωκεν ἡ φύσις·
 καὶ γὰρ ὅμως ἐν τούτοις τοῖς κακοῖς διὰ τοῦ σώματος
 ἀπειλημένοις ἀδέσποτον ἀρετὴν θεὸς ἔδωκεν. οὐ γὰρ
 ἐν ἡσυχίᾳ οὐσιν ἀρετῆς δεῖ ἡμῖν, ἀλλ' ὅταν κίνδυνος ἐν
 κακοῖς εἶναι ἀρετῆς οὐ παρούσης. διὸ καὶ φεύγειν
 25 ἐντεῦθεν δεῖ καὶ χωρίζειν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν προσγεγε-
 νημένων καὶ μὴ τὸ σύνθετον εἶναι σῶμα ἐψυχωμένον,

v. 6 Plot. Enn. II, 3, 9sq. Plato Rep. X p. 617 sqq. 11 Plat.
 Tim. p. 30 B

v. 10 ἐν δὲ Τιμαίῳ Plot. 16 κομιζομένην S, κομιζομένους
 correxi ad Plotini codicum fidem 21 διὰ τὴν τοῦ σώματος
 codices Plotini, e quibus post σώματος addit φύσιν Par. gr. 1816

ἐν ᾧ κρατεῖ μᾶλλον ἢ σώματος φύσις ψυχῆς τι ἴχνος S
 λαβοῦσα, ὡς τὴν ἐξωτὴν τῆν κωνομένην μᾶλλον τοῦ σώματος
 εἶναι. πάντα γὰρ σωματικά ὄλα ταύτης, τῆς δὲ ἐτέρας
 τῆς ἔξω ἢ πρὸς τὸ ἄνω φορὰ καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ
 θεῖον, ὧν οὐδεὶς κρατεῖ, ἀλλ' ἢ προσχρηῖται, ἢ ἦ 5
 ἐκείνο καὶ κατὰ τοῦτο ζῆ ἀναχωρήσας, ἢ ἔρημος ταύ-
 της τῆς ψυχῆς γενόμενος ζῆ ἐν εἰμαρμένῃ· καὶ ἐν-
 ταῦθα τὰ ἄστρα αὐτῷ οὐ μόνον σημαίνει, ἀλλὰ καὶ
 γίνεται αὐτὸς οἶον μέρος καὶ τῷ ὄλω συνέπεται, οὐ
 μέρος. διττὸς γὰρ ἕκαστος· ὁ μὲν τὸ συναμφότερόν τι, 10
 ὁ δὲ αὐτὸς καὶ πᾶς ὁ κόσμος δὲ, ὁ μὲν τὸ ἐκ σώματος
 καὶ ψυχῆς τινος δεθείσης σώματι, ὁ δὲ ἢ τοῦ παντὸς
 ψυχῆ ἢ μὴ ἐν σώματι, ἐλλάμπουσα δὲ ἴχνη τῆ ἐν σώ-
 ματι, καὶ ἥλιος δὴ καὶ τᾶλλα διττὰ οὕτω'.

deest Br 39. Ὅτι ἐπειδὴ τόδε τὸ πᾶν ἀρρήτῳ τέχνῃ πεποι- 15
 κίται ἀρμονίας τε πλήρες εὐδαίμονός ἐστιν, ἀνάγκη
 δῆπουθεν ἐξ ὀξέων καὶ βαρέων, προσηνῶν τε καὶ ἀν-
 στηρῶν φθόγγων καὶ ῥυθμῶν καὶ τόνων, ἢ οὕτως
 εἶπω, συνηρμόσθαι τὴν φύσιν.

Rr III 27 40. Ὅτι οἱ παλαιοὶ μετὰ τελευτὴν ἔκαιον τὰ σώ- YS
 ματα, συναποθεοῦντες ὡσπερ τῇ ψυχῇ καὶ τὸ σώμα· 21
 καθάπερ γὰρ ἐκείνη πυρώδης τὴν φύσιν καὶ πρὸς τὰ S
 ἄνω σπεύδουσα, οὕτω βαρὺ τὸ σώμα καὶ ψυχρὸν καὶ
 πρὸς τὰ κάτω ῥέπον. ἐδόκουν τοίνυν καὶ αὐτὸ τὸ
 εἶδωλον ἐκκαθαίρειν τοῦ σώματος τῇ τοῦ πυρὸς ἀγι- 25
 στείᾳ· οὐ γὰρ ἀληθὴς ὁ λόγος ὁ κατὰ τὸν Ἀναξίμαν-

v. 26 Anaximander: an potius Heraclitus? cf. Diels Do-
 xogr. gr. 283^a 16

v. 3 ὄλα] ὄσα Plot. 8 καὶ omis. Plot. 12 δεθείς S,
 δεθείσης correxi ad Plotini codicum lectionem 14 τὰ ἄλλα
 Plot. 20 ὅτι τὰ τῶν νεκρῶν σώματα ἔκαιον οἱ παλαιοὶ συνεξ-
 αιθεροῦντες αὐτὰ τῇ ψυχῇ Y

S ὄρον, ὃς ἐκ τοῦ πυρὸς εἶναι τότε τὸ πᾶν ἀπεφήνατο, καὶ διὰ τοῦτο πυρὶ παραδοθῆναι πρὸς τῶν ἀρχαίων τὰ σώματα· ἢ κατὰ τοὺς Στωϊκούς, οἱ καθολικὴν ἐκτύρωσιν ἀναμένοντες προαπετέφρουν τοὺς θνήσκοντας·
 5 πολλῶ γὰρ πρεσβυτάτῳ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ δογματῶν ἢ τοιαύτῃ τῶν σωμάτων ἀναστοιχείωσις. τοὺς μέντοι ὀδόντας οὐκ ἔχοντας φύσεως ἢ πυρὶ ἢ χρόνῳ γοῦν μακροῦ καταναλισκεσθαι, κατελιμπανον ἐπ' αὐτῆς τῆς πυρᾶς ὡς τὸ λοιπὸν ἀχρήστους πρὸς τὸν τῆς παλιγγενεσίας λόγον ἀποβλέποντες· σφόδρα γὰρ καὶ αὐτοὶ
 10 τὸν περὶ αὐτῆς παρεδέχοντο λόγον διὰ τὸ αὐθις ὡς ἐδόκει παλιγγενησόμενον ἄνθρωπον μὴ χρῆζειν ἐπὶ τῆς μητροφᾶς γαστρὸς ὀδόντων.

Y 41. Ὅτι οὐκ εἰσιν ἀστέρες κακοποιοί, ἀλλὰ πάντες Rr III²⁸
 15 ἀγαθοί· ἀλλ' ἐπεὶ καθ' ἀρμονίαν τὸ πᾶν συνίσταται, οἱ μὲν αὐτῶν εἰσι ξηροί, οἱ δὲ ὑγραίνουσιν, οἱ δὲ ἄλλο τι ἔχουσι πρὸς τὰς κράσεις αὐτῶν· τοίνυν δοκοῦσι βλάπτειν κατὰ τὴν ἐνέργειαν, οὐ κατὰ τὴν πρόθεσιν, καὶ ὅτι τὰς ἀκράτους αὐτῶν ἐνίοτε δυνάμεις οὐχ ὑπο
 20 μένοντα τὰ ἐν τῇ γῆ βλάπτονται, ὡς καὶ ὀφθαλμοὶ ὑπὸ σφοδρότητος φωτός.

XHS 42. Κατὰ δὲ τὴν πρώτην τοῦ Μαρτίου μηνὸς Ἦραν IV²⁹
 24 ἐτίμων οἰονεὶ τὴν σελήνην διὰ τὴν νεομηνίαν· ἀνεκῆ-
 X ρυττε δὲ ὁ ἱερεὺς χρῆναι γλυκέσι πόμασί τε καὶ σι-
 23 τίοις χρῆσθαι ἅπαντας πρὸς φυλακὴν ὑγείας. εἰνουν
 δὲ τὰ ὄπλα Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῷ Ἄρεος πεδίῳ ἢ τεμέ-

v. 3 Stoici cf. Diels Doxogr. gr. 468^a 8 sqq.

v. 5 πρεσβύτατον ci. Gu. Kroll 19 δυνάμεις ἐνίοτε F
 21 παιδρότητος F 22 ἐν τῇ πρώτῃ οὐν τοῦτον ἀνεκῆρυντες
 ὁ ἱερεὺς χρῆναι eqs. H, ὅτι κατὰ τὴν — 25 ὑγείας cet. des. S
 23 ἐκῆρυντε X 25 εἰνουν — 26 τεμένει omis. H

νει· ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ πόνων ἀνεπαύοντο, καὶ Η αἱ λεγόμεναι παρὰ αὐτοῖς Ματρῶναι, τουτέστιν εὐγενεῖς, τοὺς οἰκέτας εἰστίων, καθάπερ ἐν τοῖς Κρονίοις τουτὶ πράττειν ἔθος ἦν τοῖς δούλους κεκτημένοις· ὧν αἱ μὲν δι' Ἄρεος τιμὴν δουλεύουσι τοῖς ἄρρεσι τῶν 5 οἰκετῶν διὰ τὴν κρείττονα φύσιν· οἱ δ' ἀποτρόπαιον ὥσπερ θεραπεῖαν εἰσάγοντες τῷ Κρόνῳ τοῖς ἑαντῶν δούλοις ἐδούλευον, ὅπως μὴ ταῖς ἀληθείαις νεμεσητόν τι παθόντες εἰς δουλείαν πολεμίων καταπέσωσιν. πάντες δὲ κατὰ τὸν Μάρτιον τροφήν τὴν ἐκ κύμων ἐλάμ- 10 βανον· Ἄρεος δὲ ὁ κύαμος, παρὰ τὸ κύειν αἷμα· ΧΗ ἔχριόν τε τὰς ἀλλήλων ὕψεις ἀντὶ αἵματος τὸ χρίσμα τοῦ κύαμου λαμβάνοντες, ταύτῃ γε τὸν Ἄρεα θεραπεύοντες. ὅτι ὁ Πυθαγόρας πάντῃ τὸν κύαμον ἀπεστρέ- S φετο· διαφερόντως γὰρ παρὰ τοὺς ἄλλους κερπούς ΧS διεγείρει τὰ σώματα πρὸς συνουσίαν ἐσθιόμενος, καὶ 16 ταύτῃ καθέλκει τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὴν γένεσιν. ὁ δὲ Ποντικὸς Ἡρακλείδης φησὶν, ὡς εἰ τις τὸν κύαμον ἐν καινῇ θήκῃ ἐμβαλὼν ἀποκρύψει τῇ κόπρῳ ἐπὶ τεσσαράκοντα πάσας ἡμέρας, εἰς ὕψιν ἀνθρώπου σεσαρκω- 20 μένου μεταβαλόντα τὸν κύαμον εὐρήσει, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ποιητὴν φάναι·

Ἴσόν τοι κύαμος τε φαγεῖν κεφαλᾶς τε τοκήων.

Διογένης δὲ ἐν τρισκαιδεκάτῃ ἀπίστων ταῦτα φησὶν·

v. 18 Heraclides FHG II p. 197 23 Abel frgm. Orph. 263
24 Antonius Diogenes ἐν τρισκαιδεκάτῃ τῶν ἑπὶ Θεούλῃ ἀπίστων.

v. 1 ἐν ταύτῃ — 10 ἐλάμβανον omis. X 13 θεραπεύον-
τες cet. des. H 14 ὅτι ὁ πυθαγόρας — p. 100, 19 λήθρον
εὐρήσει S | ὅτι — ἀπεστρέφετο omis. X 15 γὰρ] δὲ X
18 Ποντικὸς omis. X | τὸν] τὴν X 19 κενὴ X | θύια S | βάλλ-
λων S | τετταράκοντα B, in marg.: Lucianus in Titarmi vindī-
catione 21 διὰ τοῦ τὸν A 23 τοι omis. S | φαγεῖν καὶ κε-
φαλᾶς τοκήων A 24 ἐν τρισκαιδεκάτῃ ἀπίστων ταῦτα omis. X

- XS τότε ἀπὸ τῆς αὐτῆς σηπεδόνος ἄνθρωπον συστήναι καὶ
κνῆμον βλαστήσαι. τοῦτον δὲ φανερὰ ἐπήγε τεκμηρία·
εἰ γὰρ τις διατραγῶν κνῆμον καὶ τοῖς ὁδοῦσι λεάνας
ἐν ἀλέᾳ τῆς τοῦ ἡλίου βολῆς καταθείη πρὸς ὄλιγον,
5 εἶτα ἀναστὰς ἐπανέλθοι μετ' οὐ πολὺ, εὗροι ἂν ὁδο-
δοτά ἀνθρωπείου φόνου· εἰ δὲ καὶ ἀνθοῦντος ἐν τῷ
βλαστάειν τοῦ κνῆμον λαβὼν τις περικάζοντος τοῦ ἄν-
θους βραχὺ ἐνθείη ἀγγεῖω κεραμεῶ καὶ ἐπίθημα ἐπι-
θεις ἐν τῇ γῆ τε κατορύξειε καὶ ἐννεήκοντα παρα-
10 φυλάξειεν ἡμέρας μετὰ τὸ κατορυχθῆναι, εἶτα μετὰ
ταῦτα ὀρύξειε καὶ λάβοι καὶ ἀφέλοι τὸ πῶμα, εὗροι
ἂν ἀντὶ τοῦ κνῆμον ἢ παιδὸς κεφαλὴν συνεσιτώσαν ἢ
γυναικὸς αἰδοῖον. ὥστε ἀφεκτέον κατὰ Πυθαγόραν
κνῆμον, ὡς καὶ τῶν λεγομένων χρυσολαχάνων, ἐπειδὴ
X καὶ αὐτῶν ἡ γένεσις ἐξ ἐμμήνων γυναικῶν ἐστὶ. τοῦ-
16 του χάριν εἰς τοὺς τάφους κνῆμοι ὄριπτονται ὑπὲρ σω-
XS τηρίας ἀνθρώπων. ὅτι δὲ κνῆμος ἀπὸ τοῦ αἵματος
εἰρηται, δυνατὸν τῇ πείρᾳ παραλαβεῖν· εἰ τις γὰρ αὐ-
τὸν ἀποβορέξει ἐπὶ νυχθήμερον, τὸ ἐν αὐτῷ ὕδωρ λύ-
20 θρον εὐρήσει.
- X 43. Οἱ δὲ μάργιπες, οἷονεὶ τεχνίται τοῦ ἀνδραπο- RrIV³⁰

v. 1 sqq. quae a Laurentii codicibus discrepant, correxit Rr e Porphyrii vita Pythagorae, quae c. 44 habet τότε δὴ ἀπὸ τῆς αὐτῆς — 13 γυναικὸς αἰδοῖον | τότε omis. X | αὐτῆς Porph., omis. XS | ἀνθρώπων Porph. 3 διατραγῶν A | λεάνας A, λεάνας B A₂, λεάνας S Porph. 4 τῇ — βολῆ S 5 ἀποστὰς Porph. | μετ' οὐ πολὺ omis. S 6 φόνου Porph. | ἐν τῷ — 7 περικάζοντος omis. X 7 τοῦ ἀνθους omis. B 8 κεραμείω X, κεραμείω Porph. | καὶ ἐπίθημα Porph., ἐπίθημα X, ἐπίθημα δὲ S | ἐνθεις X 9 τε omis. S Porph. | κατορύξει XS | παραφυλάξοι A, παραφυλάξει BS 11 ὀρύξοι AS, ὀρύξει B, ὀρύξας Porph. | καὶ λάβοι | καὶ omis. Porph. 12 ἂν Porph., omis. XS 14 κνῆμων B | ἐπεὶ X 15 ἐστὶ omis. S | τοῦτον — 17 ἀνθρώπων omis. S 21 ἀνδραποδώδους A, ἀνδραπόδους A₂, ἀνδραπόδους B

δώδους ἄρτου, ἐπεμπον τοῖς ἐν λόγῳ Ῥωμυλίας ἀν- X
 νάνας· οὕτω δὲ ταύτας ἐκάλουν, διὰ τὸ κατὰ τὴν ἐν-
 νάτην ὥραν ἐπιδίδοσθαι πρὸς τοῦ Ῥωμύλου τὴν τρο-
 φὴν τοῖς στρατιώταις . . . . καὶ γὰρ Οὐαλεντινιανὸς
 ἀπαίδευτος ἦν καὶ μόνον . . . . βαρύμηνις. 5

Rr IV 31 44. Τῇ πρὸ τεσσάρων Νωνῶν Μαρτίων ἄνεμον
 βιαιότερον ὡς ἐπίπαν πνεῖν προλέγει ὁ Εὐδόξος.

32 45. Τῇ πρὸ τριῶν Νωνῶν Μαρτίων ὁ πλοῦς τῆς
 Ἰσιδος ἐπετελεῖτο, ὃν ἔτι καὶ νῦν τελοῦντες καλοῦσι
 πλοιαφέσια. ἡ δὲ Ἰσις τῇ Αἰγυπτίων φωνῇ παλαιὰ 10
 σημαίνεται, τουτέστιν ἡ σελήμη· καὶ προσηκόντως αὐ-
 τὴν τιμᾶσιν ἐναρχόμενοι τῶν θαλαττίων ὁδῶν, διὰ τὸ
 αὐτὴν, ὡς ἐλέγομεν, τῇ φύσει τῶν ὑδάτων ἐφεστάναι.
 φασὶ δὲ ταύτην καὶ ὑγείας εἶναι δότεραν, καθάπερ
 ἡμεῖς τὸν Ἀσκληπιόν. ταῦτόν δ' ἂν εἴη ὥσπερ γὰρ 15
 ἡμεῖς τὸν ἥλιον εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν λαμβάνοντες μετὰ
 τὰς ἐκείνου δυσμὰς τῆς νυκτὸς ἐπιγιννομένης αἴτιον
 αὐτόν τοῦ ὕπνου καὶ νυκτὸς καὶ ἀναπαύσεως, αἴτιον
 καὶ δοτῆρα τῆς ὑγείας . . . . μυθεύουσιν. ὁ δὲ Χαιρωνεὸς
 Ἰσιν μὲν τὴν γῆν εἶναι βούλεται καὶ Ὅσιριν τὸν Νεῖ- 20
 λον, Τυφῶνα δὲ τὴν θάλατταν, εἰς ἣν ὁ Νεῖλος ἐμ-
 πίπτων ἀφανίζεται.

33 46. Τὴν Τύχην οἱ Ἕλληνες γράφουσι βουπρόσω-
 πον· ἐγὼ δ' οἶμαι τὴν ὑγρὰν εἶναι οὐσίαν, ὅθεν καὶ
 ἄκουαν αὐτὴν Ῥωμαίοις ἔθος καλεῖν ἀπὸ τῆς ἰσότητος, 25

v. 7 Eudoxus Wachsmuth de ost. p. 296 nr. 9 20 Plut.
 de Is. et Os. c. 32 p. 363 D

v. 1 Ῥωμυλίας A | ἀνόνας X 5 lacunam indicandam
 putavi 7 ἐδόξιος A, corr. A, 8 πλοῦς A, πλοῦς A,
 11 προσηκόντως A, προσηκόντως corr. ead. m. 16 λαμβάνον-
 τες ἢ μετὰ B 19 lacunam indicavit Sch 20 ἴσην B
 23 βοοπρόσω A, corr. A, 25 ἀκούαν A

XS τότε ἀπὸ τῆς αὐτῆς σηπεδόνος ἄνθρωπον συστήναι καὶ
κνῆμον βλαστήσαι. τοῦτου δὲ φανερὰ ἐπήγγε τεκμηρία·
εἰ γὰρ τις διατραγῶν κνῆμον καὶ τοῖς ὁδοῦσι λεάνας
ἐν ἀλέα τῆς τοῦ ἡλλου βολῆς καταθείη πρὸς ὄλιγον,
5 εἶτα ἀναστὰς ἐπανέλθοι μετ' οὐ πολὺ, εὖροι ἂν ὁδο-
δοῦτα ἀνθρωπεῖου φόνου· εἰ δὲ καὶ ἀνθοῦντος ἐν τῇ
βλαστάνειν τοῦ κνῆμου λαβὼν τις περκάζοντος τοῦ ἄν-
θους βραχὺ ἐνθείη ἀγγεῖα κεραμεῖ καὶ ἐπίθεμα ἐπι-
θεῖς ἐν τῇ γῆ τε κατορύξειε καὶ ἐννεήκοντα παρα-
10 φυλάξειεν ἡμέρας μετὰ τὸ κατορηθῆναι, εἶτα μετὰ
ταῦτα ὀρύξειε καὶ λάβοι καὶ ἀφέλοι τὸ πῶμα, εὖροι
ἂν ἀντὶ τοῦ κνῆμου ἢ παιδὸς κεφαλὴν συνηστῶσαν ἢ
γυναικὸς αἰδοῖον. ὥστε ἀφεκτέον κατὰ Πυθαγόραν
κνῆμον, ὡς καὶ τῶν λεγομένων χρυσολαχάνων, ἐπειδὴ
X καὶ αὐτῶν ἡ γένεσις ἐξ ἐμμήνων γυναικῶν ἐστί. τοῦ-
16 του χάριν εἰς τοὺς τάφους κνῆμοι ῥίπτονται ὑπὲρ σα-
XS τηρίας ἀνθρώπων. ὅτι δὲ κνῆμος ἀπὸ τοῦ αἵματος
εἴρηται, δυνατὸν τῇ πείρα παραλαβεῖν· εἰ τις γὰρ αὐ-
τὸν ἀποβρῆξει ἐπὶ νυχθήμερον, τὸ ἐν αὐτῷ ὕδωρ λύ-
20 θρον εὐρήσει.

X 43. Οἱ δὲ μάργιπες, οἰονεὶ τεχνίται τοῦ ἀνδραπο- RrIV³⁰

v. 1 sqq. quae a Laurentii codicibus discrepant, correxit Rr e Porphyrii vita Pythagorae, quae c. 44 habet τότε δὴ ἀπὸ τῆς αὐτῆς — 13 γυναικὸς αἰδοῖον | τότε omis. X | αὐτῆς Porph., omis. XS | ἀνθρώπου Porph. 3 διατραγῶν A | λεανῶνας A, λειάννας B A₂, λεάννας S Porph. 4 τῇ — βολῆ S 5 ἀποστὰς Porph. | μετ' οὐ πολὺ omis. S 6 φόνου Porph. | ἐν τῷ — 7 περκάζοντος omis. X 7 τοῦ ἄνθους omis. B 8 κεραμεῖα X, κεραμῖα Porph. | καὶ ἐπίθεμα Porph., ἐπίθεμα X, ἐπίθεμα δὲ S | ἐνθείς X 9 τε omis. S Porph. | κατορύξει XS | παραφυλάξει A, παραφυλάξει BS 11 ὀρύξει AS, ὀρύξει B, ὀρύξας Porph. | καὶ λάβοι | καὶ omis. Porph. 12 ἂν Porph., omis. XS 14 κνῆμων B | ἐπει X 15 ἐστί omis. S | τοῦτου — 17 ἀνθρώπων omis. S 21 ἀνδραποδώδους A, ἀνδραπόδους B A₂, ἀνδραπόδους B

δώδους ἄρτου, ἐπεμπον τοῖς ἐν λόγῳ Ῥωμυλίας ἀν- X
 νάνας· οὕτω δὲ ταύτας ἐκάλουν, διὰ τὸ κατὰ τὴν ἐν-
 νάτην ὄραν ἐπιδίδοσθαι πρὸς τοῦ Ῥωμύλου τὴν τρο-
 φὴν τοῖς στρατιώταις . . . . καὶ γὰρ Οὐαλεντινιανὸς
 ἀπαίδεντος ἦν καὶ μόνον . . . . βαρύμηνις. 5

Rr IV 31 44. Τῇ πρὸ τεσσάρων Νωνῶν Μαρτίων ἄνεμον
 βιαιότερον ὡς ἐπίπαν πνεῖν προλέγει ὁ Εὐδόξος.

32 45. Τῇ πρὸ τριῶν Νωνῶν Μαρτίων ὁ πλοῦς τῆς
 Ἰσιδος ἐπετελεῖτο, ὃν ἔτι καὶ νῦν τελοῦντες καλοῦσι
 πλοιαφέσια. ἡ δὲ Ἰσις τῇ Αἰγυπτίων φωνῇ παλαιὰ 10
 σημαίνεται, τουτέστιν ἡ σελήνη· καὶ προσηκόντως αὐ-
 τὴν τιμᾶσιν ἐναρχόμενοι τῶν θαλαττίων ὁδῶν, διὰ τὸ
 αὐτὴν, ὡς ἐλέγομεν, τῇ φύσει τῶν ὑδάτων ἐφεστάναι.
 φασὶ δὲ ταύτην καὶ ὑγείας εἶναι δότεيران, καθάπερ
 ἡμεῖς τὸν Ἀσκληπιόν. ταῦτόν δ' ἂν εἴη· ὥσπερ γὰρ 15
 ἡμεῖς τὸν ἥλιον εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν λαμβάνοντες μετὰ
 τὰς ἐκείνου δυσμὰς τῆς νυκτὸς ἐπιγιννομένης αἴτιον
 αὐτόν τοῦ ὕπνου καὶ νυκτὸς καὶ ἀναπαύσεως, αἴτιον
 καὶ δοτήρα τῆς ὑγείας . . . . μυθεύουσιν. ὁ δὲ Χαιρωνεὺς
 Ἴσιν μὲν τὴν γῆν εἶναι βούλεται καὶ Ὅσιριν τὸν Νεῖ- 20
 λον, Τυφῶνα δὲ τὴν θάλατταν, εἰς ἣν ὁ Νεῖλος ἐμ-
 πίπτων ἀφανίζεται.

33 46. Τὴν Τύχην οἱ Ἕλληνες γράφουσι βουπρόσω-
 πον· ἐγὼ δ' οἶμαι τὴν ὑγρὰν εἶναι οὐσίαν, ὅθεν καὶ
 ἄκουαν αὐτὴν Ῥωμαῖοις ἔθος καλεῖν ἀπὸ τῆς ἰσότητος, 25

v. 7 Eudoxus Wachsmuth de ost. p. 296 nr. 9 20 Plut.
 de Is. et Os. c. 32 p. 363 D

v. 1 ῥωμυλίους A | ἀνάνας X 5 lacunam indicandam
 putavi 7 ἐδόξιος A, corr. A₂ 8 πλοῦς A, πλοῦς A₂
 11 προσηκόντως A, προσηκόντως corr. ead. m. 16 λαμβάνον-
 τες ἢ μετὰ B 19 lacunam indicavit Sch 20 ἴσην B
 23 βοοπρόσω A, corr. A₂ 25 ἀκουᾶν A

X τὸ δ' ὕδαρ ὁμοιομερῆς καὶ ἴσον τὴν φύσιν. καὶ καλῶς ἄκουα πρὸς αὐτῶν ἄνόμασται, ἐπειδὴ τὴν ἰσότητα ἦτοι ὁμοιομέρειαν ἀπὸ τοῦ ἄκουα κατὰ παραγωγὴν ἐπικαλοῦσιν.

Par. 47. Τὸ σίβυλλα Ῥωμαϊκὴ λέξις ἐστὶν ἐρμηνευομένη deest
 6 προφητικὴς ἡγρον μάντις, ὅθεν ἐνὶ ὀνόματι αἱ θήλειαι μάντιδες ἄνομάσθησαν Σίβυλλαι· γεγόνασι δὲ Σίβυλλαι δέκα ἐν διαφόροις τόποις καὶ χρόνοις. πρώτη ἡ καὶ Καλδαία ἢ καὶ Περσὶς ἢ καὶ πρὸς τινων Ἑβραία ὀνομαζομένη, ἣς τὸ κύριον ὄνομα Σαμβήθη, ἐκ τοῦ γένους τοῦ μακαριωτάτου Νῶε, ἡ περὶ τῶν κατὰ Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα λεγομένη προειρηκέναι, ἣς μνημονεύει Νικάνωρ ὁ τὸν Ἀλεξάνδρου βίον ἱστορήσας, ἡ περὶ τοῦ δεσπότου θεοῦ μυρία προθεσπίσασα καὶ τῆς αὐτοῦ παρουσίας· ἀλλὰ καὶ αἱ λοιπαὶ συνάδουσιν αὐτῇ,
 15 πλὴν ὅτι ταύτης εἰσὶ βιβλία εἰκοσιτέσσαρα περὶ παντὸς ἔθνους καὶ χώρας περιέχοντα. ὅτι δὲ οἱ στίχοι αὐτῆς ἀτελεῖς εὐρίσκονται καὶ ἄμετροι, οὐ τῆς προφητικῆς ἐστὶν ἡ αἰτία ἀλλὰ τῶν ταχυγράφων, οὐ σφρασάντων τῇ φύμῃ τῶν λεγομένων ἢ καὶ ἀπαιδεύτων γενομένων καὶ ἀπέριων γραμματικῶν· ἅμα γὰρ τῇ ἐπιπνοίᾳ ἐπέπαντο ἐν αὐτῇ ἢ τῶν λεχθέντων μνήμη, καὶ διὰ τοῦτο εὐρίσκονται στίχοι ἀτελεῖς καὶ διάνοια σάξουσα, εἴτε κατ' οἰκονομίαν θεοῦ τοῦτο γέγονεν, ὥς
 20 μὴ γινώσκοντο ὑπὸ τῶν πολλῶν καὶ ἀναξίων οἱ χρησμοὶ αὐτῆς. δευτέρη Σίβυλλα ἡ Λίβυσσα, τρίτη Σίβυλλα

v. 13 Nicanor Scr. Alexandri Magni p. 152

v. 1 τὸ δ'] τοῦ B 2 ἄνόμασθαι B 5 περὶ σιβόλλης. τὸ σίβυλλα κτλ. cod. Parisinus gr. 854 f. 159, Cramer anecd. gr. I. 332 sq. 12 λεγομένων προειρηκέναι Par., corr. ex Suida E. Maass de Sibyllarum indicibus p. 44

ἡ Δελφίς, ἡ ἐν Δελφοῖς τεχθεῖσα· γέγονε δὲ αὕτη πρὸ Par. τῶν **Τρωϊκῶν** **καὶ ἔγραψε** χρησμούς δι' ἐπῶν ἐν τοῖς χρόνοις τῶν κριτῶν, ὀπηνίκα Δεβώρα προφήτις ἦν παρὰ Ἰουδαίους. τετάρτη Ἱταλικὴ ἡ ἐν Κιμμερία τῆς Ἱταλίας, πέμπτη Ἐρυθραία ἀπὸ πόλεως Ἐρυθρᾶς καλου- 5 μένης ἐν Ἰωνίᾳ, ἡ περὶ τοῦ Τρωϊκοῦ προειρηκνία πόλεμος. ἕκτη Σαμία, ἧς τὸ κύριον ὄνομα Φυντώ, περὶ ἧς ἔγραψεν Ἐρατοσθένης, καὶ αὕτη ἐν τοῖς χρόνοις τῶν παρὰ Ἰουδαίους κριτῶν ἦν. ἑβδόμη Κυμαία ἡ καὶ Ἀμάλθεια ἡ Ἥροφιλη· ἡ δὲ Κύμη πόλις ἐστὶν Ἱτα- 10 λικὴ, ἧς πλησίον ἄντρον ἐστὶ σπηραεφές καὶ γλαφυρώτατον, ἐν ᾧ διαιωμένη ἡ Σίβυλλα αὕτη τοὺς χρησμούς ἐδίδου τοῖς πυνθανομένοις. ὀγδόη ἡ Γεργιθία· πολίχνη δὲ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον τὸ Γεργιθιον. ἐννάτη Φουγία, δεκάτη ἡ Τιβουρτία ὀνόματι Ἀλβουναία. 15 ὅτι ἡ Ἰουδαία Σίβυλλα καὶ Χαλδὺς ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ ὁ Φίλων τὸν Μωυσέως βίον ἀναγράφων Χαλδαῖον εἶναι αὐτὸν λέγει, γεγενῆσθαι δὲ ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς τῶν προγόνων αὐτοῦ ἐκείσε κατελθόντων διὰ λιμὸν κατασχόντα Βαβυλωνά τε καὶ τὰς πλησιοχώρους. καὶ ὡς ἔοικεν, 20 ἀπ' ἀρχῆς οἱ Χαναναῖοι οὕτως ἐκαλοῦντο, ἢ διὰ τὸ τὸν Ἀβραὰμ ἐκείθεν ὠρμηθῆναι. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς Φίλων καὶ περὶ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Μωυσέως, ὅτι ὑπ' αὐτοῦ μὲν τῇ Χαλδαϊκῇ γλώττῃ ἐγράφη, ὕστερον δὲ ὑπὸ Πτολεμαίου εἰς τὴν Ἑλλάδα μετεφράσθη, ὃς τρι- 25 τος ἦν τῶν ἀπ' Ἀλεξάνδρου τὴν Αἴγυπτον παραλα-

v. 17 Philo Vita Mosis I, 2   22 Philo ibid. II, 5. 6

v. 1 Δελφοῖς] δελφίς Par.   7 φυντώ Par., in corr.   10 ἱεροφύλη Par., corr. E. Maass ibid. p. 45   11 σπηραεφές Par., corr. Cramer   13. 14 γεργιτία et τὸ γεργιτιον Par., Γεργιθία et ἡ Γεργιθος E. Maass   15 τιγούρη et ἀβουναία Par., emendavit E. Maass   17 μωσέως Par.   23 μωσέως Par.

Par. βόντων, Φιλάδελφος ἐπικεκλημένος. ταύτης δὲ τῆς
 Ἐβραίας· ~~Σιβύλλης~~ βίβλων ἐνέτυχον ἐν Κύπρῳ, ἐν ἣ
 πολλὰ καὶ τῶν <ἐλληνικῶν> προφητεῦσασα διαλαμβάνει·
 καὶ μέντοι καὶ περὶ Ὀμήρου, ὅτι ἀναστήσει ὁ θεὸς ἄν-
 5 θρωπὸν τινα σοφόν, ὃς τὸν τῶν ἡρώων πόλεμον ἀνα-
 γράφεται καὶ τοὺς γενναιοτάτους τούτων ὑμνήσει· προ-
 λέγει δὲ καὶ περὶ Χριστοῦ καὶ τῶν μετὰ τὴν Χριστοῦ
 παρουσίαν γεγενημένων· καὶ μέντοι καὶ περὶ τῶν
 γενησομένων ἕως τῆς συντελείας, ἐν οἷς καὶ περὶ Κύ-
 10 πρου καὶ Ἀντιοχείας καλίμφημά τινα προφητεύει, τῆς
 μὲν ὡς πολέμου πεσομένης καὶ μηκέτ' ἀναστησομένης,
 τῆς δὲ νήσου ὑποβρυχίου γενησομένης· φησὶ γάρ·

Τλήμων Ἀντιόχεια, σὲ δὲ πόλιν οὔποτ' ἐροῦσιν,
 εὔτε κακοφροσύνῃσι τεαῖς περὶ δούρασι πίπτεις,

15 καὶ ἐξῆς

αἰ' αἰ' Κύπρε τάλαινα, σὲ δὲ μέγα κύμα καλύψει
 ἡμασι χειμερῖῃσιν ὀρινομένη τε θάλασσα.

προέλαβε δὲ τὴν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν αὕτη ἡ Σί-
 βυλλα ἔτη δισχίλια, ἧς ἐστὶ καὶ τοῦτο τὸ ἔπος τὸν

20 τίμιον σταυρὸν προμηνύον·

ὦ ξύλον ὦ μακαριστόν, ὕψ' οὗ θεὸς ἔξετανύσθη.

XS Par. ὅτι τέταρτος ἀπὸ Ῥώμου τοῦ οἰκιστοῦ βασιλεὺς ἐν RrIV^a
 Ῥώμῃ γέγονε Ταρκύνιος Πρίσκος· γυνὴ δὲ τις Ἀμάλ-
 θεια ἦλθε πρὸς αὐτὸν ἐπιφερομένη τρεῖς βίβλους, χρη-

v. 13 sq. 16 sq. cf. Oracula Sibyllina ed. Rzach IV, 140.
 141. 143. 144. XIII, 125. 126 21 Or. Sib. VI, 26

v. 2 βιβλον Par., corr. Gu. Kroll 3 ἐλληνικῶν supplevi in
 lacuna octo fere litterarum Par. 13 τλήμων Par. 20 ὅτι
 (omis. X) ἐπὶ ταρκυνίου πρίσκου τοῦ βιγῆδος ἀμαλθία τοῦνομά τις
 (τις τοῦνομα S) γυνὴ ἦκεν ὡς αὐτόν — p. 105, 12 φυλακῆν XS
 24 χρησμοὶ δὲ σιβύλλης τῆς κυμαίας ἐτύγχανον, ἐπεξήτει δὲ τὸν
 (κατὰ add. X) βασιλέα (omis. X) τριάκοντα τούτους ἀποδόσθαι
 χρυσῶν XS

σμούς Σιβύλλης τῆς Κυμαίας, καὶ ἐξήτει αὐτῷ δοῦναι XSPar. εἰς τριάκοντα χρυσοῦς τοῦ δὲ καταφρονήσαντος ἀγνακτῆσασα ἢ γυνῆ ἔκαυσε τὸ ἐν τῶν βιβλίων, καὶ αὐτὸς προσελθοῦσα ἠξίου καὶ ὑπὲρ τῶν λειπομένων δύο τοὺς τριάκοντα λαβεῖν χρυσοῦς· τοῦ δ' ἔτι μᾶλλον 5 αὐτὴν ὑπεριδόντος καὶ τὸ ἕτερον ἔκαυσε· λοιπὸν οὖν ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου ἐνὸς τὴν αὐτὴν ἐπεξήτει τιμὴν. στοχασάμενος οὖν ὁ βασιλεὺς ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι τῇ βασιλείᾳ λαμβάνει δὸς τοὺς τριάκοντα χρυσοῦς· καὶ εὐρῶν ἐν αὐτῷ τὰς Ῥωμαίων τύχας κατ' ἐξαίρετον καὶ 10 μόνας ἐγγεγραμμένας, ἐξήκοντα πατρικίων συστήματι τὴν τούτων παρέδωκε φυλακὴν.

Br IV 35 48. Νῶναις Μαρτίαις ὁ Βάρρων ὄρθρου τὸν στέ- X φανον δύεσθαι λέγει καὶ πνεῖν τὸν βορρῶν.

III 29 IV 36 49. Εἰδοῖς Μαρτίαις ἑορτῇ Διὸς διὰ τὴν μεσομη- 15 νίαν καὶ εὐχαὶ δημόσιαι ὑπὲρ τοῦ ὕγεινὸν γενέσθαι τὸν ἐνιαυτόν. ἱεράτευον δὲ καὶ ταῦρον ἐξέτη ὑπὲρ τῶν ἐν τοῖς ὄρεσιν ἀργῶν, ἡγουμένου τοῦ ἀρχιερέως καὶ τῶν κληφύρων τῆς Μητροῦς. ἤγετο δὲ καὶ ἄν- XYH

v. 14 Varro Wachsmuth de ost. p. 296 nr. 10

v. 3 τὸ ἐν τῶν βιβλίων ἔκαυσε X S | καὶ] εἶτα X S 4 προσελθοῦσα] ὡς αὐτὸν γενομένη X S | καὶ omis. S Par. | ἀπολειπομένων B 5 τοὺς αὐτοὺς τριάκοντα X S | χρυσοῖς Par. 6 παριδόντος X | λοιπὸν οὖν] πάλιν δὲ X S 7 ἑτέρου] λειπομένων X S | ἐπιζητούσης τοῦ χρυσοῦ ποσότητα, στοχασάμενος εἰκὸς τὸν βασιλέα, ὡς ἀναγκαῖα μᾶλλον (μᾶλλον omis. S) ἐτύγγανε τὰ βιβλία, πρίασθαι (ἐπρίατο X) παρ' αὐτῆς τὸ λειπούμενον· εἶτα εὐρόντα (10) X S 9 χρυσοῖς Par. 11 συστήματα B Par. 12 παραδοθῆναι X S 17 ἱεράτευε B 18 τοῦ ἀρχιερέως omis. B 19 μητροῦ A, μητρό A₂, unde corrupit μητρόχου B | ἐν τούτῳ τῷ μηνὶ τῶν Ῥωμαίων ἑορτὴν ὑπὲρ τοῦ ὕγεινὸν αὐτοῖς τὸν ἐνιαυτὸν εἶναι τελούτων ἀνθρώπος αὐτῶν ἤγειτο περιβεβλημένος eqs. H f. 165^r, ὅτι ἐν εἰδοῖς μαρτίαις πομπῆς γινομένης ἤγετο καὶ ἀνθρώπος περιβεβλημένος etc. Y

XYH θρωπος περιβεβλημένος δοραῖς αἰγείαις, καὶ τοῦτον
 ἐκαὶον φάβδοις λεπταῖς ἐπιμήκεσι Μαμουρίον αὐτὸν
 καλοῦντες. οὗτος δὲ τεχνίτης ἐν ὄκλοποιτᾷ γενόμενος,
 διὰ τὸ μὴ τὰ διοπετῆ ἀγκίλια συνεχῶς κινούμενα φθεί-
 5 ρεσθαι, ὅμοια ἐκείνων κατεσκεύασε τῶν ἀρχετύπων
 ὄθεν παρομιάζοντες οἱ πολλοὶ ἐπὶ τοῖς τυπτομένοις
 διαγελῶντές φασιν, ὡς τὸν Μαμουρίον αὐτῷ παίζον
 οἱ τύπτοντες· λόγος γὰρ, καὶ αὐτὸν ἐκείνον Μαμου-
 ριον δυσχερῶν τινων προσπεσόντων ἐπὶ τῇ τῶν ἀρχ-
 10 τύπων ἀγκιλίων ἀποσχέσει τοῖς Ῥωμαίοις παιόμενοι
 X φάβδοις ἐκβληθῆναι τῆς πόλεως. ταύτην τὴν ἡμέραν
 ὁ Μητροδωρος κακὴν παραδίδωσιν.

50. Ἡ πρὸ δεκαεπτὰ Καλενδῶν Ἀπριλίων ἄπρα-REI
 κτος. ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ Εὐδοξος τοῦς ἰχθύας ἐπὶ
 15 σχειν καὶ βορρᾶν πνεῖν παραδίδωσιν.

51. Λίβερα παρὰ Ῥωμαίοις ὁ Διόνυσος οἰονεὶ ἐλευ-
 θερος, τοιτέστιν Ἥλιος. μυστήρια ἀπὸ τῆς στειρήσεως
 τοῦ μύσου ἀντὶ τοῦ ἀγρωσύνης. Διόνυσος, δι' ὃν ἡ
 νύσσα — ὁ καμπτήρ — καὶ ἡ περικύκλῃσις τοῦ χρ-
 20 νου. Τέρπανδρός γε μὴν ὁ Λέσβιος Νύσσαν λέγει τε-
 τιθηνηκῆναι τὸν Διόνυσον τὸν ὑπὸ τινων Σαβάζων
 ὀνομαζόμενον, ἐκ Διὸς καὶ Περσεφόνης γενόμενον, εἶπε

v. 12 Metrodorus Wachsmuth de ost. p. 296 nr. 11 14 E-
 doxus Wachsmuth ibid. nr. 12 20 Terpander fr. 8 Bergk

v. 1 αἰγείας omis. XY 2 λευκαῖς X | μάμουρον B, μά-
 μουρον αὐτὸν καὶ μαμουρίον H 3 οὗτος δὲ] εἶπε ἦν ποτὶ οἱ
 μαμουρίους τεχνίτης H | γινόμενος, ὃν διὰ τινος αὐτοῦ παρα-
 γουῶς ὁμοῦ φάβδοις παιόμενον ἐκβληθῆναι φασὶ τῆς πόλεως (11).
 cet. des. H 4 ἀγκίλια B 7 μάμουρον B D F G 8 ἐπι-
 νον omis. D E F G 10 ἀγκιλίων ἀποσχέσει B 11 πόλεως
 cet. des. Y 13 ἀπριλλίαν A, sim. cod. saepe 20 λέγει
 τεθῆναι X, λέγει τετιθηνηκῆναι Sch

ὑπὸ τῶν Τιτάνων σπαραχθέντα. φέρεται δὲ καὶ τις X
 μῦθος περὶ αὐτοῦ κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον, ὡς εἶη γε-
 γονῶς ἐκ Διὸς καὶ Γῆς, τῆς δὲ Γῆς Θεμέλης προσα-
 γορευομένης διὰ τὸ εἰς αὐτὴν πάντα καταθεμελιοθ-
 εῖσθαι, ἣν κατὰ συναλλαγὴν ἐνὸς στοιχείου, τοῦ σ, Σε- 5
 μέλην οἱ ποιηταὶ προσηγορεύκασιν. κατὰ δὲ τοὺς ποιη-
 τὰς Διόνυσοι πέντε· πρῶτος Διὸς καὶ Ἀνσιθίας, δεύ-
 τερος ὁ Νεῖλου, ὁ καὶ βασιλεύσας Λιβύης καὶ Αἰθιο-
 πίας καὶ Ἀραβίας· τρίτος Καβείρου παῖς, ὅστις τῆς 10
 Ἀσίας ἐβασίλευσε, ἀφ' οὗ ἡ Καβειρικὴ τελετὴ· τέ-
 τартος ὁ Διὸς καὶ Σεμέλης, ᾧ τὰ Ὀρφῆως μυστήρια
 ἐτελείτο, καὶ ὑφ' οὗ οἶνος ἐκεράσθη· πέμπτος ὁ Νίσου
 καὶ Θυάνης, ὃς κατέδειξε τριετηρίδα. καὶ ταῦτα μὲν
 οἱ Ἕλληνες· οἱ δὲ γε Ῥωμαῖοι τὸν Διόνυσον Βακχευ-
 τήν τοῦ Κιθαριῶνός φασιν, οἷον εἰ βακχευτὴν καὶ ἀνα- 15
 τρέχοντα ἀνὰ τὸν οὐρανόν, (δν) ἐκ τῆς τῶν ἐπιτῶ συμ-
 φωνίας ἀστέρων Κιθάρανα ὀνόμασαν· ὅθεν Ἑρμῆς X
 κιθάραν δίδωσι μυστικῶς τῷ Ἀπόλλωνι, οἷον ὁ λόγος
 τῷ ἡλίῳ τὴν τοῦ παντὸς ἀρμονίαν. ἐν ἀπορρήτῳ δὲ X
 τῷ Διονύσῳ τὰ μυστήρια ἐτελείτο, διὰ τὸ πᾶσιν ἀπό- 20
 κρυφον εἶναι τὴν τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν τοῦ παντὸς

v. 2 Apollod. frg. 29 FHG I p. 422

v. 8 ὁ εἰκόσθ] ὅν εἰ λείον A 9 καβείρου A 10 λαοῦμα
 litterarum quatuor A, αὐτ' ἀποκατ' B. Ἀσίας ε (Ἀπολλωνία)
 δε καὶ δεορ. III. 55 ἐπιρροὴν (Cretae; ἰστικὴν (Ithacensis)
 Cyprii patre, cuiusque regem Asiae profuisse dicunt 11 φ.
 ὡς X οὐκ. Cretae 12 νόστος καὶ θυάνης B 14 ὅν οὐκ.
 X supra Hr 17 ὅτι ὁ ἑρμῆς — 18 ἑρμῆς δ. ἑρμῆς καθ' ἑ-
 ρμῆν — 19 ἑρμῆς Lambergius in Coddicum p. 152 nr. 27; cf.
 E f. 3: καθ' ἑρμῆν ἐκ γαμῶν κλέπτουσα τὰ ἐπιπύκνους, αἰνοῦσι τῶν
 ἡλίου τῆς τοῦ παντὸς ἀρμονίας· καθ' ἑρμῆς γὰρ καὶ ἑρμῆς
 ἀπορρῆσι καὶ τῆς καὶ ἑρμῆς 12 μυστικῶς X ἡλίου δ.
 ὁ λόγος οὐκ. B

X φύσιν κοινωνίαν. καὶ φαλλοὺς ἐν τοῖς ἱεροῖς αὐτοῦ
~~παρελαμβάνον, οἰοῦναι. τὰ~~ γεννητικὰ ὄργανα, καὶ εἰσοπ-
τρον οἰοῦναι τὸν διαυγῆ οὐρανόν, σφαῖραν δὲ οἰοῦναι
τὴν γῆν· ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Τιμαίῳ φησίν· 'γῆ μὲν
5 τὸ σφαιρικὸν εἶδος.' διὸ δὴ καὶ ὁ Πυθαγόρας ἐν ταῖς
δέκα σφαίραις οὕτως καὶ αὐτῇ ψυχᾷ ἐνεσπάρθαι φησί.
Πυριγενέα δὲ αὐτὸν καὶ Παγκρατῆ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐκά-
λουν, ὅτι τὴν μὲν φύσιν πυρώδης ἐστὶν ὁ ἥλιος, τοῦ
δὲ παντὸς ἐπάρχει καὶ κρατεῖ. καὶ πάνθηρα δὲ παρ
10 αὐτοῦ τοῦνομα ποιοῦσιν ἀποδεχόμενον, οἰοῦναι τὴν
πάνθηρον γῆν ἐξ αὐτοῦ λαμβάνουσιν τὴν ζωοποιὸν
καὶ εὐφραντικὴν τροφήν. καὶ Βάκχας αὐτῷ καὶ Νύμφας
οἰοῦναι τὰ ὕδατα ποιοῦσι περὶ ἀρχοῦντα, τῇ δὲ τοῦ
ἡλίου κινήσει ἢ τῶν ὑδάτων φύσις ζωογονεῖται· κύμ-
15 βαλα δὲ καὶ θύρσους αὐταῖς διδόνασιν τὸν τῶν ὑδάτων
ἦχον· καὶ ὑπὸ Σατύρων ἐλαννομένης τὰς Μαινάδας,
οἶον ὑπὸ τῶν ἀνέμων ὠθουμένης τῆς τῶν ὑδάτων
φύσεως βροντὰς καὶ κτύπους ἀποτελεῖσθαι. Διόνυσον
δὲ ὠσανεὶ τὸν τοῦ Διὸς νοῦν οἰοῦναι τὴν τοῦ κόσμου
20 ψυχὴν· πολλαχοῦ γὰρ εὐρίσκομεν, ὡς ὁ σύμπας κόσμος
Ζεὺς ὀνομάζεται διὰ τὸ ἀεζῶον καὶ ἀτελεύτητον. Σε-
μέλης δὲ αὐτὸν ποιοῦσιν νόον, ὡς ὑπὸ γῆν κρηπιό-
μενον καὶ διὰ τοῦ Ἑρμοῦ, τουτέστι τοῦ λόγου, προ-
λόντα· καὶ τῷ μηρῷ τοῦ Διὸς ἐντροφεύμενον, οἰοῦναι ἐν
25 τοῖς ἀπορρήτοις τοῦ κόσμου λανθάνοντα· καὶ Διδύ-
ραμβον καὶ Διμήτορα τὸν δύο προόδους λαχόντα, τὴν

v. 4 Plato Tim. p. 55D: γῆ μὲν δὴ τὸ κυβικὸν εἶδος δῶμεν.

v. 2 ὄργανικα ἔσοπτρον B, corr. ead. m. 6 αὐτῇ A, αὐτῆς
A₂ B 9 ὑπάρχει B | πάνθηρον X, corr. Rr 10 τόνομα A
16 ἐλαννόμενος B 18 τύπους A 26 διμήτορα τῶν A

μὲν ἀνατολικὴν πρὸς νότον ἐν χειμῶνι, τὴν δὲ βο- X
 ρεῖαν πρὸς δυσμᾶς ἐν τῷ θερεί. καὶ ταῦτα μὲν περὶ
 Διονύσου. Ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῶν Βακχαναλίων Δημό-
 κριτος δύεσθαι τοὺς ἰχθύας λέγει, ὁ δὲ Βάρρων ἀνε-
 μομαχίαν ἐσεσθαι παραδίδωσιν. οὕτως μὲν ἡ παλαιό- 5
 της περὶ τὰ Διονύσια.

leest Rr 52. Ὅτι ἐν τῷ Καπιτωλίῳ ταραχῆς γενομένης ὑπὸ S
 τῶν στασιαστῶν λέγεται τηνικαῦτα ποιμένος ἐπιφανῆ-
 ναι δόξαντος τῷ τόπῳ καὶ κρίναντος ὡς αὐτὸν συναχ-
 θῆναι τὸν δῆμον, συνδραμεῖν δὲ τὸ πλῆθος· κάκειςε 10
 πρὸς τοῦ ποιμένος τῶν βαναύσων χωρισθέντων εἰρή-
 νην μὲν τῷ δήμῳ γενέσθαι, αὐτὸν δὲ ἀφανισθῆναι.

leest Rr 53. Ὅτι πολλῇ τοῖς θεολόγοις διαφωνῇ περὶ τοῦ
 παρ' Ἑβραίων τιμωμένου θεοῦ καὶ γέγονε καὶ ἔστιν·
 Αἰγύπτιοι γὰρ καὶ πρῶτος Ἑρμῆς Ὅσιριν τὸν ὄντα 15
 θεολογοῦσιν αὐτόν, περὶ οὗ Πλάτων ἐν Τιμαίῳ λέγει·
 'τί τὸ ὄν μὲν αἰεὶ, γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον, τί δὲ τὸ γι-
 νόμενον, ὄν δὲ οὐδέποτε;' Ἕλληνες δὲ τὸν Ὅρφεως
 Διόνυσον, ὅτι, ὡς αὐτοὶ φασί, πρὸς τῷ ἀδύτῳ τοῦ ἐν
 Ἱερουσολύμοις ναοῦ ἐξ ἑκατέρων· σταθμῶν τὸ πρὶν ἄμ- 20
 πελοι ἀπὸ χρυσοῦ πεποικημένοι ἀνέστελλον τὰ παρα-
 πετάσματα ἐκ πορφύρας καὶ κόκκου πεποικιλμένα, ἐξ
 ὧν καὶ ὑπέλαβον Διονύσου εἶναι τὸ ἱερόν· Αἰβίος δὲ
 ἐν τῇ καθόλου Ῥωμαϊκῇ ἱστορίᾳ ἄγνωστον τὸν ἐκεῖ
 τιμώμενον φησι· τούτῳ δὲ ἀκολούθως ὁ Λούκανος 25

v. 3 Democritus et Varro Wachsmuth de ost. p. 296 nr. 13
 16 Plato Tim. p. 27 D   23 Livii locum extitisse quondam in
 libro CII ci. Usener in M. Annaei Lucani commentariis Bernen-
 sibus ad Phars. vs. II 592, ubi eadem atque hoc loco traduntur.
 25 Lucan. Phars. II 592

v. 1 ἀνατολὴν B   17 μὲν omis. Plato | καὶ τί γιγνώμενον
 μὲν αἰεὶ Plato   23 ἄλλαιος S, Αἰβίος scripsi

S ἀδήλου θεοῦ τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ναὸν εἶναι λέγει, ὁ
 δὲ Νουμήμιος ἀκοινωνήτου αὐτὸν καὶ πατέρα πάντων
 τῶν θεῶν εἶναι λέγει, ἀπαξιοῦντα κοινωνεῖν αὐτῷ τῆς
 τιμῆς τινα· καὶ Ἰουλιανὸς δὲ ὁ βασιλεύς, ὅτε πρὸς
 5 Πέρσας ἐστρατεύετο, γράφων Ἰουδαίοις οὕτω φησὶν·
 ἄνεγείρω γὰρ μετὰ πάσης προθυμίας τὸν ναὸν τοῦ
 ὑψίστου θεοῦ· δι' ἣν αἰτίαν καὶ τινες τῶν ἀπαιδευ-
 των, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὴν περιτομὴν Κρόνου αὐτὸν εἶναι
 νομίζουσιν· ὑψηλότερος γὰρ φασι τῶν πλανήτων ὁ
 10 Κρόνος· οὐ συνορῶντες ὅτι ἡ περιτομὴ σύμβολόν ἐστι
 τοῦ καθαρμοῦ τῆς νοερᾶς ψυχῆς, ὡς τοῖς μυστικοῖς
 τῶν Ἑβραίων δοκεῖ, ὅτι δὲ οὐ Κρονία τελετὴ ἡ περι-
 τομὴ· καὶ Ἀράβων οἱ λεγόμενοι Σκηνῖται ἐπὶ τοῦ
 τρισκαίδεκάτου ἐνιαυτοῦ τοὺς ἑαυτῶν παῖδας περιτέμ-
 15 νουσιν ὡς Ὠριγένης λέγει, καίτοι Ἀστάρτην ἀλλ' οὐ
 Κρόνον τιμῶντες· καὶ Αἰθίοπες δὲ τὰς κόγχας τῶν
 γυνάτων τῶν νέων σιδηρῶ καυστικῶ σφραγίζουσι τῆ
 Ἀπόλλωνι. ὁ μὲντοι Πορφύριος ἐν τῷ ὑπομνήματι
 τῶν λογίων τὸν δις ἐπέκεινα τουτέστι τὸν τῶν ὄλων
 20 δημιουργὸν τὸν παρὰ Ἰουδαίων τιμώμενον εἶναι ἀξιοῖ,
 ὃν ὁ Χαλδαῖος δεύτερον ἀπὸ τοῦ ἀπαξ ἐπέκεινα, του-
 τέστι τοῦ ἀγαθοῦ, θεολογεῖ. οἱ μὲντοι περὶ Ἰάμβλι-
 χον καὶ Συριανὸν καὶ Πρόκλον δημιουργὸν αὐτὸν τοῦ
 αἰσθητοῦ κόσμου νομίζουσιν εἶναι καλοῦντες αὐτὸν
 25 τῆς τετραστοίχου θεόν· ὁ δὲ Ῥωμαῖος Βάρων περὶ

v. 4 cf. Iuliani imp. epistolae fragmentum p. 295 C et epi-
 stolae XXV p. 397 D ed. Hertlein Ἰουδαίων τῷ κοινῷ datae finem
 huius loci simillimum 15 Origenes Philoc. XXXIII 18 G.
 Wolff, Porphyrii de philosophia ex oraculis haurienda libro-
 rum reliquiae p. 142 21 cf. Gu. Kroll Or. Chald. p. 16
 25 Varro: cf. Macrobian Sat. I, 18, 21

v. 1 ὁ δὲ νομήμιος δὲ, alterum δὲ del. S

αὐτοῦ διαλαβῶν φησι παρὰ Χαλδαίοις ἐν τοῖς μυστι- XS
 κοῖς αὐτὸν λέγεσθαι ἰαῶ ἀντὶ τοῦ φῶς νοητὸν XS Cedren.
 τῇ Φοινίκων γλώσσῃ, ὡς φησιν Ἐρέννιος. καὶ Σαβαῶθ
 δὲ πολλαχοῦ λέγεται, οἶον ὁ ὑπὲρ τοὺς ἑπτὰ πόλους,
 τουτέστιν ὁ δημιουργός. πολλαὶ μὲν οὖν οὕτω περὶ S
 αὐτοῦ δόξαι, κρείττους δὲ μᾶλλον οἱ ἄγνωστον αὐτὸν καὶ
 ἄδηλον θεολογοῦντες. ὅτι δὲ σφάλλονται οἱ Διόνυσον
 αὐτὸν εἶναι νομίζοντες ἀπὸ τε τῶν εἰρημένων ἀμπέ-
 λων, αἶ τὰ παραπετάσματα ἀνέστελλον καὶ ἔτι οὐκ
 οἶδ' ὅθεν ἀναπεισθέντες ἀνοινεῖν τοὺς Ἑβραίων βε- 10
 βήλους, ἐξ αὐτῶν ἂν τις τῶν παρ' αὐτοῖς νομίμων
 λάβοι· οὐ γὰρ τοὺς βεβήλους, ἀλλὰ τοὺς ἱερομένους
 τουτὶ πράττειν θεσπίζουσιν οὕτω λέγοντες· οἶνον καὶ
 σίκερα οὐ πίεσθε ἡνίκα ἂν εἰσπορεύησθε εἰς τὴν σκη-
 νήν.²

15

Rr IV 39 54. Πρὸ δεκαπέντε Καλενδῶν Ἀπριλίων ὁ Ἐοκτῆ- X
 μων ποικίλους ἀνέμους πνέειν λέγει. κεφαλαίαν δὲ
 Ἀθηνῶν τὴν φρόνησιν ἂν τις εἰποι· καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ XS
 βρέγματος κατὰ τὸ ἀντικέφαλον ἐναποκεῖσθαι λέγεται
 πρὸς ταῖς ῥίζαις τοῦ ἐγκεφάλου τοῖς ἀνθρώποις ἢ 20
 φρόνησις· ὅθεν ὀργιζόμενον Ἀχιλλέα Ὀμηρος ἐκ τοῦ
 βρέγματος πιεζόμενον ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐποίησε λέγων·
 ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα.

v. 13 cf. Levit. X, 9   16 Euctemo Wachsmuth de ost.
 p. 296 nr. 14   23 Hom. II. A 197

v. 1 οἱ χαλδαῖοι τὸν θεὸν ἰαῶ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ — 5 ὁ δημι-
 ουργός. X, Georg. Cedren. hist. comp. p. 296, 19 Bonn: Ὅτι Ἡαῶ
 παρὰ Χαλδαίοις ἐρμηνεύεται φῶς νοητὸν τῇ Φοινίκων γλώσσῃ·
 καὶ Σαβαῶθ δὲ ὁ ὑπὲρ τοὺς ἑπτὰ πόλους, τουτέστιν ὁ δημιουρ-
 γός θεός. 3 ὡς φησιν Ἐρέννιος qmis. X 4 ὁ omis. BS
 5 τουτέστι δημιουργός B 12 λάβη S, λάβοι scripsi | ἱερομέ-
 νους S, ἱερομένους scripsi 14 πίεσθε ἐὰν LXX 18 ὅτι ἐπὶ
 τοῦ βρέγματος — p. 112, 13 ἀγκίλια S 21 τὸν ἀχιλλέα ὁ ὄμηρος B

XYS και γλαυκῶπιν αὐτὴν διὰ τὸ πυρῶδες γράφουσι καὶ Rr III³⁰
 γλαῦκα αὐτῇ τὸ θρεον προσηύμουσι, ὅπερ ἐργήγορε

S διὰ πάσης τῆς νυκτός, ὡς ἂν τις εἰποι, ἢ ἀνθρωπίνῃ
 ψυχῇ κατὰ μηδένα καιρὸν ἀροῦσα· καὶ γὰρ ἀθάνατος

XYS καὶ ἀεικίνητος τὴν φύσιν· τὸ γὰρ παῦλαν ἔχον κινή-
 6 σεως παῦλαν ἔχει ζωῆς κατὰ Πλάτωνα.

S 55. Ὅτι κατὰ τὴν πρὸ τεσσαρεσκαίδεκα καλενδῶν deest¹⁸
 Ἀπριλίῳ ἔθος ἦν τοὺς Σαλίους ἀποτίθεσθαι τὰ διο-
 πετῇ ὄπλα, ἅτινα ἐκάλουν ἀγκίλια, οὓς κατέστησεν ὁ
 10 Νουμᾶς. ταῦτα δὲ εἰς τιμὴν Ἄρεος πολεμικοῦ εἰώθη
 κινεῖσθαι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ἣ λέγεται φωνὴν ἐκ
 τοῦ οὐρανοῦ ἀκουσθῆναι λέγουσαν, ἕως τότε σώζεσθαι
 τὴν πόλιν, ἕως ἂν σώζηται τὰ ἀγκίλια.

Y 56. Ὅτι καὶ ἐν Ῥώμῃ τὰς τῶν πολιτῶν ἀμαρτιάδας Rr III³¹
 15 ἐπὶ ἀμαξῶν διεκπαίζον καὶ λανθανούσας ἐξήγον κατὰ
 τὴν Ἀθηναίων συνήθειαν, οἱ τοῖς ἀμαρτάνουσι ἠπει-
 λουν λέγειν τὰ ἐξ ἀμάξης.

X 57. Πρὸ δεκατεσσάρων Καλενδῶν Ἀπριλίῳ ἑορτῇ IV³²
 παρὰ Ῥωμαίοις τιμωμένη οὐχ ὡς Ῥωμαϊκῇ ἀλλ' ὡς με-
 20 γίστην παρ' Αἰγυπτίοις ἔχουσα τιμὴν δι' αἰτίαν τοι-
 αὐτὴν· τοῦ Νείλου τὴν ἐτήσιον ἐπίδοσιν τῶν ὑδάτων
 ἀρνούμενου ποτὲ καὶ ταύτῃ τῶν Αἰγυπτίων ἀπολλυ-
 μένων, δαίμων τις ἀγαθὸς εἰς ἄνθρωπον φανείς, ὅλον
 τὸ σῶμα πεπηλωμένος, ἐξεβόα τοῖς Αἰγυπτίοις ἀναβλύ-

v. 6 Plat. Phaedr. p. 245 C

v. 1 ὅτι ἢ ἀθηνᾶ εἰς ψυχὴν ἀλληγορουμένη καὶ γλαυκῶπι
 λέγεται διὰ τὸ πυρῶδες. καὶ γλαῦκα αὐτῇ ἀνατιθέασιν, ὅτι περ
 ἐργήγορε διὰ πάσης νυκτός οἶονεὶ ἀεικίνητος (ἀκίνητος D)· τὸ
 γὰρ (5) — 6 πλάτωνα Y | γλαυκῶπην A 2 γλαῦκαν B 3 εἶπη
 S, εἶποι scripsi | εἶποι — 4 ἀθάνατος omis. X 5 ἀκίνητος B
 7 τεσσαρεσκαίδεκάτην S, τεσσαρεσκαίδεκα scripsi 23 δαίμων]
 Claudianus in Eutropium B in marg.

σαι τὸν Νεῖλον, καὶ αὐτὸν ἐμπροσθεῖν τοῖς ὕδασι· τῶν X
δὲ ἀπιστησάντων, ἔργα δὲ τάληθες εὐρόντων, ἑορτῇ
παρ' αὐτοῖς τε καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ὠρίσθη λεγο-
μένη Πηλοσύσιον.

Br III 32 58. Ὅτι τὴν ἐν Λυδία Φιλαδέλφειαν Αἰγύπτιοι Y
ἐπόλισαν. ὅτι οἱ περὶ τὸν φιλόσοφον Πρόκλον μικρὰς XS
Ἀθήνας ἐκάλουσιν τὴν Φιλαδέλφειαν διὰ τὸν πρὸς ἐκείνας
ζῆλον διὰ <τε> τὰς ἑορτὰς καὶ τὰ ἱερὰ τῶν εἰδῶλων. X

IV 41 59. Τῇ πρὸ δεκαμῖα Καλενδῶν Ἀπριλίω δένδρον
πίτυς παρὰ τῶν δεινδροφόρων ἐφέρετο ἐν τῷ Παλατίῳ. 10
τὴν δὲ ἑορτὴν Κλαύδιος ὁ βασιλεὺς κατεστήσατο, ἀνήρ XS
οὕτω δίκαιος περὶ τὰς κρίσεις, ὡς μητέρα τὸν ἑαυτῆς
παῖδα ἀρνούμενην κελεῦσαι ὥσανεὶ ξένην γαμηθῆναι
αὐτῷ, τὴν δὲ ἀπειποῦσαν κρίναι μητέρα.

12 60. Τῇ πρὸ δέκα Καλενδῶν Ἀπριλίω καθαρὸς X
σάλπιγγος καὶ κίνησις τῶν ὄπλων, καὶ τιμαὶ Ἄρεος 16
καὶ Νερίνης, θεᾶς οὕτω τῇ Σαβίνων γλώσση προσα-
γορευομένης, ἣν ἤξιον εἶναι τὴν Ἀθηναῖν ἢ καὶ Ἀφρο-
δίτην· νερίνη γὰρ ἡ ἀνδρία ἐστὶ καὶ νέρωνας τοὺς
ἀνδρείους οἱ Σαβίνοι καλοῦσιν. αὐτὴν δὲ μετὰ Ἄρεος 20
ἠγεῖσθαι τῶν πολέμων καὶ Ὀμηρος δέκνυσι λέγων·

ταῦτα δ' Ἄρηι θεῷ καὶ Ἀθηναῖ πάντα μελήσει.

οἱ γὰρ Ἀφροδίτην εἶναι νομίζοντες τὴν Νερίνην πλα-
νῶνται, καὶ μάρτυς κἀνταῦθα Ὀμηρος·

οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμῆϊα ἔργα. 25

v. 22 Hom. II. E 430 25 Hom. II. E 428

v. 6 ἐπόλισαν cet. des. Y 6 ὅτι — 8 ζῆλον S, μικρὰς
ἀθήνας ἐκάλουσιν τὴν φιλαδέλφειαν διὰ τὰς ἑορτὰς etc. X 8 <τε>
addidi 11 ὅτι κλαύδιος ὁ βασιλεὺς οὕτω δίκαιος ἦν περὶ —
14 μητέρα S 13 ὥσανεὶ] ὡς ἂν S | ξένην ABS, ξένω A₂
14 ἀποιπτοῦσαν εἶναι X 21 πολέμῃ A, corr. A₂

- X 61. Ὁ Φίλιππος δύνεσθαι τῇ πρὸ ἐννέα Καλενδῶν RrIV43
 Ἀπριλίῳ ἰτάς θάδας μετὰ νότου, ἀνίσχειν δὲ λέγει ὁ
 Μητροδόωρος. τῇ πρὸ ὀκτῶ Καλενδῶν ἰσημερία ἐαρινή.
 Y 62. Ὅτι ψαλῖς ἐστὶν οἰκοδομῆς εἶδος ἡμικυλίνδρου III3
 5 τὸ σχῆμα ἐχούσης.

63. Ὅτι ἡ Δημήτηρ πόλεως ἐστὶ καταρκτηκὴ οἰονεῖ 4
 ἢ γῆ· ὄθεν καὶ πυργοφόρον αὐτὴν γράφουσι. λέγεται
 δὲ καὶ Κυβέλη ἀπὸ τοῦ κυβικοῦ σχήματος κατὰ γεω-
 μετρίαν ἢ γῆ, διὰ τὸ βásiμóν τε καὶ στάσιμον· εἰ καὶ
 10 σφαιρικὴν οἱ Στωϊκοὶ ταύτην ὀρίζονται.

X Ἀπρίλιος.

- XS 64. Τοῦ πρώτου μηνός, ὡς ἐλέγομεν, κατὰ τὴν τῆς IV4
 μονάδος ἐξοχὴν ταῖς τιμαῖς τῶν νοητῶν ἀνατεθέντος,
 εἰκότως ὁ μετ' αὐτὸν τουτέστιν ὁ δεύτερος, ὃν πατριῶς
 15 Ῥωμαῖοι Φεβρουάριον καλοῦσι, κατὰ τὸ ἄπειρον τοῦ
 ἀριθμοῦ Πλούτωνι καὶ τοῖς καταχθονίοις ἀφωρίσθη.
 X Ἄϊδην δὲ αὐτὸν καλοῦσιν· ἢ γὰρ θυὰς ὡς ἀνειδέος
 καὶ ἀοριστός ἐστιν, ὄθεν αὐτὸς τῶν ἀειδῶν καὶ ἀπό-
 20 στασιν ἀπὸ τῶν θείων ἐσχηκότων βασιλεὺς εἶναι λέ-
 γεται. ὀρθῶς οὖν ὁ Φιλόλαος τὴν θυάδα Κρόνου σύν-
 ευνον εἶναι λέγει, ὃν κατὰ τὸ προφανὲς χρόνον ἄν-
 τις εἴποι. συνάπτεται δὲ τῷ χρόνῳ ἢ θυὰς ὡς τῆς
 φθορᾶς αἰτία· μήτηρ δὲ αὐτῇ τυγχάνει τῆς φευστῆς
 XS οὐσίας. τὸν δὲ τρίτον, τουτέστι τὸν Μάρτιον, εἶτε

v. 1 et 3 Philippus et Metrodorus Wachsmuth de ost.
 p. 296 nr. 15 10 Stoici Doxogr. gr. 376^a 22

v. 2 δὲ omis. A 4 ψαλλῖς F | ἡμικύλινδρον F 12 ἔτι
 τοῦ πρώτου S | λέγομεν A 17 Ἄϊδην — 24 οὐσίας omis. S
 19 ἀπὸ τῶν A, ἐν τῶν B | ὁ βασιλεὺς B 21 ἄν τις] ἀπὸ τῆς A
 23 αὐτῶ A₂, αὐτῆ A

κατὰ τὸν πρῶτον περιττόν, εἴτε ὡς πάτριον θεὸν X S
τὸν Ἄρην, εἰς τοῦτο τάξεως ἀριθμοῦ ἀνέθεντο· ἢ γὰρ
τριας ἀρχὴ ἀριθμοῦ· ὥστε οὐκ ἔξω φιλοσοφίας τὸν X
Ἄρεα ζευγνύουσι τῇ Ἀφροδίτῃ· τῇ γὰρ θυάδι συνελ- X S
θούσης μονάδος πρῶτος ἀριθμὸς ἐτέχθη, ὃς καλεῖται 5
ὕπ' ἐνίων τέλειος, ὅτι πρῶτος τὰ πάντα σημαίνει, καὶ
πρῶτος ἐδειξεν ἀρχὴν μέσα τέλος· εἰκὼν γὰρ ἐστίν S
ἐπιπέδου καὶ πρώτη ὑπόστασις ἐν τριγώνοις· τρία γὰρ
αὐτῶν γένη· ἰσόπλευρον ἰσοσκελὲς σκαληνόν. τὸν δὲ X
τέταρτον, <δν> Ἀπρίλιον ὀνομάζουσι, κατὰ τὴν τῶν 10
στοιχείων φύσιν τῷ τετάρτῳ ἀριθμῷ ἀνέθεντο, τουτ-
ἐστίν Ἀφροδίτῃ· ἢ γὰρ τοῦ παντὸς αἰσθητοῦ φύσις
ἐκ τεσσάρων ἐστὶ στοιχείων, αὕτη δ' ἂν εἴη κατὰ τοὺς
φυσιολόγους Ἀφροδίτῃ· πρῶτος οὖν τετράγωνος ἀριθ-
μὸς οὗτος καὶ τετρακτύς, ἀλλὰ μὴν καὶ πρῶτος ἐδειξε 15
τὴν στερεὰν φύσιν· σημεῖον γὰρ, εἴτα γραμμὴ, εἴτα
ἐπιφάνεια, εἴτα στερεόν, ὃ ἐστὶ σῶμα. ἐκ τεσσάρων
δὲ ἢ τοῦ . . . . τέταρτον ἀριθμὸν Ἀφροδίτῃ τουτέστι
τῇ φύσει τῶν πραγμάτων ἀνέθεντο. ἀνθ' οὗτου δὲ
οὕτως ἔδοξε Ῥωμαίοις τὸν τέταρτον ὀνομάσαι μῆνα, 20
διὰ βραχέων ἔρῳ· τέως δὲ κατὰ τὸ πρόσθεν ἐπηγγελ-
μένον ὀλίγα ἄττα περὶ τῆς κατὰ Ἀφροδίτην θεωρίας
διαλήψομαι. οἱ φυσικοὶ τοιγαροῦν τὸν ἑαρινὸν εἶναι
καιρὸν τὴν Ἀφροδίτην βούλονται· οὗτος δ' ἂν εἴη ὁ
ἐν ταύτῳ ἥλιος· καὶ ἀποστρεφομένην αὐτὴν τὸν Ἄρεα 25
ποιοῦσιν, ὡς ἐλέγομεν, τὸν Ἄρεος μῆνα — οὗτος δ'

v. 1 καθὼς S, κατὰ X 2 τὸν Ἄρην omis. X 3 ὥστε
οὐκ — 4 Ἀφροδίτῃ omis. S 7 καὶ τέλος S | εἰκὼν — 9 σκα-
ληνόν desunt X 9 σκαληνόν. cet. des. S 10 <δν> addidi |
ὀνομάζουσι A 13 ἐκ τῶν τεσσάρων B 18 nonnulla inter-
cidisse patet | τέταρτον ἀριθμὸς B 21 τὸν πρόσθεν X, corr.
Hasius 25 ἄρεα B, ἄρεα A 26 λέγομεν X, corr. Rr

- X ἐκ τῆς θαλάσσης, τουτέστι τῆς ἀπείρου ὕλης. Κίρκιος δὲ ὁ Ῥωμαῖος σοφιστὴς φησι τὴν Ἀφροδίτην ἐξ ἀφροῦ τεχθῆναι, οἷον ἐκ τοῦ χιονώδους ἀέρος καὶ τῆς ψυχρᾶς οὐσίας τὸ ἕαρ ἀποτεχθῆναι. τοσαῦτα περὶ Ἀφροδίτης.
- HS ὅτι τὸν Ἀπρίλιον παρ' Αἰνείου πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ οἷον ἐκ ἀφροδίσιον, τινὲς δὲ παρὰ τοῦ Ῥωμύλου οὕτως ὀνομασθῆναι βούλονται· τοῦ πρώτου γὰρ μῦθος δῆθεν ἀνατεθέντος Ἄρει εἰκὸς ἦν τὸν δεύτερον
- XHS Ἀφροδίτῃ ἀνατεθῆναι. οὕτως μὲν οὖν Ἕλληνες, οἱ δὲ
- 10 Ῥωμαῖοι Ἀπρίλιον ὠσαυτί Ἀπερίλιον ἀντὶ τοῦ ἀνοικτικόν τοῦ καιροῦ φασιν· ἐγκεκλεισμένης γὰρ ὥσπερ τῆ χειμάτι τῆς φύσεως τὸ ἕαρ ἐξανοίγειν τὰ πράγματα
- S πέφυκεν. εἰκὸς δὲ ἦν τῷ τοῦ Ἄρεος μηνὶ συζευχθῆναι τὸν τῆς Ἀφροδίτης ὡς εἰρηται· διότι, ὡς φασιν Αἰγύπτιοι,
- 15 διὰ τῆς πραότητος τῆς Ἀφροδίτης πραίνεται ὁ τοῦ Ἄρεος
- X ἀστήρ. ἐν δὲ τοῖς ὕμνοις ἐγγυὲς τριακοσίοις ὀνόμασιν
- XY εὐρίσκομεν καλουμένην τὴν Ἀφροδίτην. οἱ δὲ Φοί- Br III³ νικες Ἀστάρτην, τὴν σφῶν πολιοῦχον — οἷον ἐκ τῆν ἀστερίαν ἢ τὴν τοῦ ἄστεος ἀρετήν — εἶναι τὴν Ἀφρο-

v. 1 Cincius FHG III p. 97

v. 4 περὶ ἀφροδίτης (ἀφροδίτη A) ἀνατεθῆναι οὕτως μὲν (v. 9) X 5 τὸν ἀπρίλιον ἀφροδίτῃ ἀνετίθουν· φασὶ δὲ τὸν ἀπρίλιον παρὰ τοῦ αἰνείου πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὀνομασθῆναι οἷον etc. H f. 165^v, ὅτι τὸν ἀπρίλιον — p. 119, 9 θαλάσσης S | πρὸς τιμὴν — 6 ἀφροδίσιον omis. S 7 βούλονται οἷον ἐκ ἀφροδίσιον S 8 δῆθεν omis. H 9 οὖν omis. S | ἀπρίλιος δὲ οἷον ἐκ ἀπερίλιος· ἀπερίλιος γὰρ τὸ ἀνοίξει· ὁ ἀνοικτικός τοῦ ἕαρος. ἀνάκειται δὲ τῇ ἀφροδίτῃ Y | καὶ οὕτως μὲν Ἕλληνες ἱστοροῦσιν H 10 ἀπρίλιον αὐτὸν ὠσαυτί X | ὠσαυτί Ἀπερίλιον omis. H | ἀντὶ τοῦ HS, οἷον X | ἀνοικτικὸς S 11 ἐγκεκλεισμένου γὰρ ὥσπερ ἡδονὴν ἐν δὲ τοῖς (v. 16) X 12 χειμάτι H 13 ἀνοίγειν αὐτὴν πέφυκεν. cet. des. H 16 ἐν δὲ τοῖς — p. 119, 1 βούλονται omis. S 18 πολιτήχον A | ὅτι ἀστάρτην τὴν σφῶν θεὸν τὴν ἀφροδίτην φασὶ cet. des. Y | τὴν ἀστερίαν] τὴν omis. B

δίτην βούλονται. ἐκ γὰρ τοῦ Λιβάνου — ὄρος δὲ XS
 ἐστὶν ἐκεῖ ἐκ τῆς πρὸς Λίβα νεύσεως οὕτω καλούμενον
 — δύο ποταμοὶ ἐκπίπτουσιν ἐπὶ τὴν θάλασσαν, ὧν
 ὁ μὲν μείζων καὶ διειδέστερος Ἄδωνις, ὁ δὲ ἐλάσσων
 καὶ γεωδέστερος Ἄρης προσαγορεύεται. ἐμπίπτων δὲ S
 ὁ Ἄρης τῷ Ἄδωνι οὐ διασώζει τὴν οἰκείαν προσηγορίαν ἔ
 ἄχρι θαλάσσης. ἐπεὶ οὖν Ἄδωνις ὄλος ἐμμίγνεται τῷ XS
 πελάγει, δοκεῖ μᾶλλον αὐτὸς ἀγαπᾶσθαι πρὸς τῆς Ἀφρο-
 δίτης ἀντι τοῦ τῆς θαλάσσης.

3r IV 45 65. Ταῖς τοίνυν Καλένδαις Ἀπριλίαις αἱ σεμναὶ γυν- X
 ναϊκῶν ὑπὲρ ὁμονοίας καὶ βίον σάφρονος ἐτίμων τὴν 11
 Ἀφροδίτην· αἱ δὲ τοῦ πλήθους γυναῖκες ἐν τοῖς τῶν
 ἀνδρῶν βαλανείοις ἐλούοντο πρὸς θεραπείαν αὐτῆς
 μυρσίην ἐστεμμέναι, ἥ ὅτι μυρσίην ἐπιτηδεῖα τοῖς βρέ- XS
 φεσίην ἐστὶ — φῶννουσι γὰρ τὰ σώματα τῶν ἀρτιγενῶν, 15
 καὶ παρὰ τὰ ἄλλα δὴ τῶν ἀειθαλῶν φνιτῶν εὐωδεστάτη
 τυγχάνει ἡ μυρσίην — ἥ ὅτι μόνη ἐν φνιτοῖς χαίρει
 τῇ θαλάσῃ. ἐτιμᾶτο δὲ ἡ Ἀφροδίτη τοῖς αὐτοῖς, οἷς X
 καὶ ἡ Ἥρα· ἐν δὲ τῇ Κύπρῳ πρόβατον κωδίῳ ἔσκε-
 πασμένον συνέθνον τῇ Ἀφροδίτῃ — ὁ δὲ τρόπος τῆς 20
 ἱερατείας ἐν τῇ Κύπρῳ ἀπὸ τῆς Κορίνθου παρῆλθε
 ποτε — εἶτα δὲ καὶ σύας ἀγρίους ἔθνον αὐτῇ διὰ τὴν
 κατὰ Ἀδωνίδος ἐπιβουλήν, τῇ πρὸ τεσσάρων Νανῶν
 ἤρουν τῇ δευτέρῃ ἡμέρᾳ τοῦ Ἀπριλίου.

v. 1 ὅτι ἐκ τοῦ Λιβάνου S 2 ἐκεῖ omis. S | τοῦ X, τῆς S |
 Λιβάνου A, Λιβαν BS, Λίβα scripsi | ἔστεως X, νεύσεως S
 4 διειδέστατος X 5 καὶ γὰρ γεωδέστερος B | ἐμπίπτων —
 7 θαλάσσης omis. X 7 ἐπὶ οὖν A 8 αὐτὸν S 14 ὅτι ἡ
 μυρσίην πέφνε φωννύνει τὰ σώματα τῶν ἀρτιγενῶν· τῶν δὲ
 ἀειθαλῶν φνιτῶν εὐωδεστάτη ἐστὶ· καὶ αὕτη ἐν ταῖς φνιτοῖς χαίρει
 τῇ θαλάσῃ S | ἥ ὅτι] ὅτι ἡ B 15 φῶννουσι μὲν γὰρ B 19 ἔσκε-
 πασμένον X, ἔσκεπασμένοι ci. Robertson Smith; Lectures on
 the Religion of the Semites p. 450. 460, quem locum benigne
 mecum communicavit F. Cumont

- S 66. Ὅτι οἱ φυσικοὶ φασὶ τὰς θηλείας τὰς κατ' ἐστὶν εὐθὺ τῆν ἀναστόμωσιν τῶν ἀγγείων ἐχούσας τοκάδας εἶναι, τὰς δὲ ἐκ πλαγίου στειράς.
- X S 67. Τῇ πρὸ τριῶν Νωνῶν Ἀπριλίῳ Ἡρακλῆς Re IV 4
 5 ἐπινίκιος ἐτιμᾶτο οἷα ὑγείας δοτήρ. καὶ φαράνων νόμος
 X κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἀπέχεσθαι Ῥωμαίοις. Ἡρακλῆς
 δὲ ὁ χρόνος παρὰ τῷ Νικομάχῳ εἴρηται, ἀλλὰ μὴ
 καὶ ἥλιος, λέγουσι οὕτως· Ἡρακλῆς μὲν οὖν ὁ τῆρ
 10 περὶ τὸν ἀέρα κλάσιν τῆ τῶν ὥρων περιτροπῇ ποιού-
 μενος, τουτέστιν ἥλιος· διὸ δὴ καὶ ἐν τοῖς τοῦτον
 μυστηρίοις τοὺς ἄρρενας γυναικείαις στολαῖς κοσμοῦ-
 σιν, ἅτε δὴ ἐξ ἀγριότητος καὶ ἀγονίας τῆς κατὰ τὸν
 χειμῶνα ἀρχομένου τοῦ σπερματικοῦ τόκου θηλύνεσθαι
 καὶ ταῦτα μὲν τῷ ἔαρι ἐτέλουν. τρία δὲ αὐτῷ μῆλα
 15 ἐν τῇ λαιᾷ ταῖν χερσίν τῆς χρόνου δι' αὐτοῦ ἀναμε-
 ρίσεως σύμβολον· μῆλον μὲν γὰρ διὰ τὴν πρὸς τὸν
 κριὸν αὐτοῦ συμπάθειαν, ἀρχὴ δὲ χρόνου ἔαρινή
 τροπῇ. καὶ ἄλλως δὲ τρία, ὅτι τριμερῆς ὁ χρόνος
 ἀνάγειν δὲ λέγεται τὸν κύνα τὸν τρικέφαλον ἐκ τοῦ
 20 Ἄιδου, ὅτι φρουρητικὸς καὶ λυμαντικὸς ὁ χρόνος,
 ὥσπερ δὴ καὶ ὁ κύων· τρεῖς δὲ αὐτῷ κεφαλαί, ὃ τε
 παρελθῶν καὶ ὁ ἐνεστὼς καὶ ὁ μέλλον καιρὸς. καὶ
 ἄλλως δὲ τὰ τρία μῆλα ληπτέον ἐπὶ Ἡρακλέους κατὰ
 φιλόσοφον δόγμα, ὅτι τὰς τρεῖς περιόδους ὁ ἥρας
 25 ἀνύσας τοῦ πρακτικοῦ βίου τέλειος εἶναι δοκεῖ. ταύτη

v. 4 ὅτι τῇ πρὸ — 6 Ῥωμαίοις· ὅπως δὲ ἀπρίλλιος ἀνομά-
 ζετο εἴρηται S | Ἀπριλίῳ omis. B 5 ἐτιμᾶτο ἐπινίκιος S
 8 λέγων X, corr. Sch 11 μυστηρίοις] μηροῖς B 12 ἀγο-
 ρίας X, ἀγονίας Rr 14 περὶ ἀγάλματος τοῦ Ἡρακλέους βα-
 σταζόντος τῆ ἀριστερᾷ χειρὶ τρία μῆλα. τὸν Ἡρακλέα τὸν χρόνον
 λέγουσιν, ὅς ἐστιν τριμερῆς· ἔαρ θέρος καὶ χειμῶν R f. 4'
 15 ταῖν] τῶν A 17 κριὸν A, καιρὸν A, B 21 ὁ κύων] ὁ
 omis. B 23 μῆλα omis. A

καὶ τριέσπερος λέγεται κατὰ *Λυκόφρονα*, φησὶ γάρ· X
 τριέσπερου λέοντος, ὃν ποτε γνάθοις

Τρίτωνος ἠμάλαψε κάρχαρος κύων.

τὸ γὰρ τριπλὴ νύξιν ἐσπάρθαι τὸν Ἡρακλέα μυθικὸν
 ἐστίν. Ἦβην δὲ καλλίσφυρον αὐτῷ δίδωσιν, οἶονεὶ 5
 τὴν δημιουργικὴν δύναμιν, καὶ τὸ καλὸν τὸ ἐγκόσμιον.
 ὁ δὲ στέφανος τελειότητος δειγμὰ ἐστὶ· διὸ δὴ θεοῖς XS
 καὶ βασιλεῦσι καὶ ἱερεῦσιν ἐδίδοτο πρῶτως. τῆς δὲ X
 τύχης ἀφελομένης παρὰ τῆς ἀρετῆς τὸν στέφανον, οἱ
 ἱερεῖς τὸ λοιπὸν ἀποκειρόμενοι τὴν κόμην κύκλον τινα 10
 τριγῶν ἀντὶ στεφάνου τῇ κεφαλῇ περιποιοῦσι. δωδε-
 κάμοχθὸν γε μὴν αὐτόν φασι, διὰ τὸ τὰ δώδεκα ζώδια
 ἐκτρέχειν. καὶ τὴν Ἄλκηστιν δὲ τῷ Ἄδμητῳ ἀναψυ-
 χώσας ἀποδίδωσιν, οἶον τῷ κόσμῳ τὴν ζωογόνον φύσιν
 ἐν τῷ χειμῶνι κατανεκρωθεῖσαν ὁ ἥλιος ἀποκαθιστῶν· 15
 Ἄδμητος γὰρ ὁ κόσμος παρὰ τὸ ἀκάμαντα εἶναι καὶ
 ἀεῖζων. Ἀγείαν δὲ διαφθεῖραι λέγεται· καὶ γὰρ
 ἀνίσχων ὁ ἥλιος τὸν ὕψιστον διασκορπίζει καιρὸν, ὃν
 οἱ πολλοὶ αὐγὴν ὀνομάζουσιν. ὑπὸ δὲ Εὐρυσθέως
 προστάττεται ὁ Ἡρακλῆς τοὺς δυοκαίδεκα ἄθλους ἐκ- 20
 τελεῖν, ἀντὶ τοῦ ὁ ἥλιος κελεύσει τοῦ μεγάλου θεοῦ,
 ἀντιβαινούσης τῆς Ἥρας — οἶονεὶ τῆς σφαίρας —
 ἀντίρροπος αὐτῇ τὸν δωδεκαζώδιον διαφεύγει οὐρα-
 νόν. οὕτως μὲν οἱ φιλόσοφοι. ἀπὸ δὲ τῶν ἱστοριῶν
 εὐρίσκομεν ἑπτὰ Ἡρακλεῖς γενέσθαι, πρῶτον Διὸς τοῦ 25
 Αἰθέρου καὶ Ἀνσιθόης τῆς Ὀκεανοῦ, δεῦτερον Νείλου

v. 1 Lycophr. Alexandra v. 33. 34

v. 7 ὅτι ὁ στέφανος — 8 ἐδίδοτο S | 7 ἐστὶ omis. S
 8 καὶ ἱερεῦσιν omis. S 10 τὸ λοιπὸν] τὸ omis. B 12 μήνα
 B | τὸν τὰ δώδεκα X, corr. Rr 13 ἐκτρέχειν A | ἀλκήστιν X
 16 ἀκάμαντα suspicatur G. Wissowa 17 αὐγείαν X 23 δω-
 δεκάζωδον B 25 πρῶτος B

X παῖδα, τρίτον Ἕλληνος τοῦ Διὸς καὶ νύμφης Ἀρχιά-
 λης, τέταρτον Διὸς καὶ Θήβης τῆς Αἰγυπτίας, πέμπτον
 τὸν Λιβάνου καὶ Νύσσης τὸν ἐν Ἰνδοῖς γενόμενον,
 ἕκτον Διὸς καὶ Ἀλκμήνης, ἕβδομον Διὸς καὶ Μαίας
 5 τῆς Ἄτλαντος.

S 68. Ὅτι ὁ Ἀπελλῆς γράφων τὰς Χάριτας τρεῖς deest Rr
 οὔσας, Ἀγλαΐαν Εὐφροσύνην Θάλειαν, μίαν μὲν ποιεῖ
 ἀπιοῦσαν, δύο δὲ ἐρχομένας· μιᾶς γὰρ διδομένης χάρι-
 10 τος πλείους ἐπανίασι τοῖς δεδωκόσιν.

10 69. Ὅτι πῦρ ... φησσομένων πνευμάτων τοῖς νέ- deest Rr
 φεσιν ἀποθλίβονται οἱ κερανοί.

X 70. Ἡ δὲ Μίλητος τὸ πρὶν ἐκαλεῖτο Ἀνακτορία. Rr IV 47

71. Ἀμάλθειαν δὲ τροφὸν Διὸς, τὴν ἄμα καὶ 48
 ἀθρόως καὶ ἐνὶ χρόνῳ τὰ ὄντα τῷ Διὶ αὖξουσιν· ἄλ-
 15 θειν γὰρ τὸ αὖξειν. Κράτης δὲ ἀπὸ τοῦ διαίνειν τουτ-
 ἔστι παιίνειν τὴν γῆν βούλεται ὀνομασθῆναι τὸν Δία,
 τὸν εἰς πάντα διήκοντα· Ποσειδώνιος τὸν Δία τὸν
 πάντα διοικοῦντα· Χρῦσιππος δὲ διὰ τὸ δι' αὐτὸν
 εἶναι τὰ πάντα. ἄλλοι τὸν Δία βούλονται ὀνομασθῆ-
 20 ναι ἀπὸ τοῦ δεῖν, τουτέστι δεσμεύειν καὶ συνέχειν τὸ
 σύμπαν αἰσθητόν· ἄλλοι ἀπὸ τοῦ ζῆν. τινὲς δὲ κατὰ
 τὸν ἠρωϊκὸν καὶ μεριστὸν λόγον τρεῖς Δίας εἶναι βού-
 λονται, ἓνα μὲν Αἰθέρως, τὸν δὲ ἕτερον ἐν Ἀρκαδίᾳ
 τεχθῆναι, ἐξ οὗ φασιν Ἀθηναῖν, τρίτον δὲ τὸν Κρήτα.

v. 15 Crates: Wachsmuth de Cratete Mallota frg. 8

v. 1 ἀρχιάδης, A, corr. A₂ 3 τοῦ λιβάνου B | Ἰνδοῖς] Ἰνλοῖς
 B 4 ἀλκμήνης B 10 φησσομένων S, lacunam indicavi
 13 ἀμάλθειαν B | τὴν τοῦ ἄμα X, τοῦ del. Rr 14 ἄλθειν X,
 ἔλθειν Rr 17 τὸν εἰς — τὸν Δία omis. B 18 χρῦσιππος
 δια τοῖσιν τὰ πάντα A, χρῦσιππος δὲ διὰ τὸ οἴωνεῖν τὰ πάντα
 B, corr. Rr 21 ζεῖν A 22 ἠρωϊκὸν A 24 κρήτην A

οἱ δὲ Φοίνικες βασιλέα φασὶν αὐτὸν γενέσθαι δικαιο- XS
 τατον, ὥστε τὴν περὶ αὐτοῦ δόξαν κρείττονα γενέσθαι
 τοῦ χρόνου· ταύτη Κρόνον ἐμβαλεῖν τῆς βασιλείας λέ-
 γεται, οἷονεὶ τὸν χρόνον καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ λήθην ὑπερ-
 βαλεῖν. ὁ δὲ † Μηλίας ὑπὸ Ἀμαλθείας αὐτὸν τραφήναι, X
 οἷον ἐκ τῆς δυνάμεως, τουτέστιν ἐκ τῆς ἀμαλακιστίας. 6
 ὁ δὲ Κράτης τὸν Κρόνον φησὶ Σικελίας καὶ Ἰταλίας
 καὶ τοῦ πλείστου μέρους τῆς Λιβύης βασιλεῦσαι ἀπη-
 νῶς, τὸν δὲ τούτου νῖον ἐπιθέσθαι τῷ πατρὶ καὶ αὐ-
 τὸν μὲν εἰς ἔσχατον ἐλάσαι τῆς δύσεως, ἡμερώτατα δὲ 10
 τῆς βασιλείας ἀντιλαβέσθαι, καὶ διὰ τοῦτο τιμηθῆναι
 ὡς θεόν. Ἐρατοσθένης γε μὴν τὸν Δία ἐν τῇ Κρήτῃ
 τεχθῆναι λέγει, κἀκεῖθεν διὰ τὸν Κρόνον φόβον μετ-
 ενεχθῆναι εἰς Νάξον. Εὐμηλος δὲ ὁ Κορίνθιος τὸν
 Δία ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀνδρία τεχθῆναι βούλεται, καὶ 15
 μᾶλλον ἀληθεύει ὅσον ἐν ἱστορίᾳ· ἔτι γὰρ καὶ νῦν
 πρὸς τῷ δυτικῷ τῆς Σαρδιανῶν πόλεως μέρει ἐπ'
 ἀκρωρείας τοῦ Τιμόλου τόπος ἐστίν, ὃς πάλαι μὲν
 Γοναὶ Διὸς ὑετίου, νῦν δὲ παρατραπίσης τῷ χρόνῳ
 τῆς λέξεως Δεύσιον προσαγορεύεται. φύλακες ἦσαν 20
 οἱ Κούρητες. ἄλλοι Προμηθεὺς φασὶν εἶναι νῖον οἰ-
 ονεὶ τῆς προνοίας. οἱ δὲ πλείστοι τῶν φυσικῶν τὸν
 Δία Ἰδαῖον εἶναι βούλονται καὶ τεχθῆναι ἐν τῇ Ἰδη,
 τουτέστιν ἐν τῷ παρὰ Ἰδη ὄρωμένῳ οὐρανῷ. τῆς δὲ

v. 7 Crates ibid. frg. 9   12 Eratosthenes Catast. 30
 14 Eumelus frg. XVII Marckscheffel

v. 1 ὅτι οἱ φοίνικες διὰ τινὰ γενέσθαι φασὶ βασιλέα τοσοῦ-
 τον δικαιοτάτον — 4 ὑπερβαλεῖν S   3 ταύτη — 4 τὸν χρόνον
 omis. B | καὶ ταύτη S | ἐμβαλλεῖν S   4 τοῦ χρόνου A, τὸν
 χρόνον S   5 Μηλίας ci. Creuzer, an Ἀμέλιος? cf. IV, 85
 6 ἀμαλακίας X, corr. Rr   9 πείθεσθαι X, ἐπιθέσθαι Rr   11 καὶ
 αὐτὸν διὰ τοῦτο B, καὶ δὲ τοῦτο A   17 μένει X, μέρει Rr
 18 τιμόλου A   23 ἡδίων A, ἰδαῖον B   24 ἡδίων A, ἰδη B

X Κόρης πατέρα αὐτόν φασιν, τουτέστι τοῦ κόρου αὐτοῦ
 τῆς εὐωχίας αἰτιον αὐτόν γενέσθαι· πρῶτος γὰρ βα-
 λεύσας λέγεται τοὺς ἀνθρώπους διδάξει γεωργίας
 πολλοὶ δὲ ἐκ τοῦ ὄλου Διὸς Δίοι, ὡσπερ Ἀπόλλων
 5 ἢ Διόνυσοι.

72. Τῇ πρὸ δεκαεπτὰ Καλενδῶν Μαΐων οἱ ἀρχι-
 ρεῖς ἐπὶ τὸ θέατρον γενόμενοι ἄνθη ἐπὶ τὸν δῆμον
 ἐρρίπτουν καὶ περὶ τὰ σπόριμα δὲ ὑπὲρ εὐετηρίας
 ἱεράτεον, καὶ ἐξώθεν τῆς πόλεως ἐπὶ ὄρισμένους
 10 σταθμοὺς ἤρχοντο ἱερατεύοντες Δῆμητρι· ὄνομα δὲ ἢ
 XS θυσιά Φορδικάλια. τοὺς γε μὴν σταθμοὺς μίλια
 X τρία ἐκάλουν, ἀπὸ τῆς χιλιάδος τῶν βημάτων. οἱ
 καὶ μίλιτες οἱ στρατιῶται παρ' αὐτοῖς· χίλιος γὰρ
 ὑπάσπιστάς ὁ Ῥωμύλος μόνους ἔταξε καὶ μίλιτας αὐ-
 15 τοὺς ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ ἐκάλεσεν οἰονεὶ χίλιους, τὸ πρῶ-
 σατέλλιτας προσαγορευομένους· καὶ γὰρ ἐν χιλιάδι οὐ
 πλήθος, οὐ μυριάσιν ἢ παλαιότης ἠρίθμησεν, ὡς αὐ-
 τὸς Ὀμηρος·

ὄσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι.

20 ὁ γὰρ μυρία ἀριθμὸς ἀοριστίας ἐστὶ δεκτικός.

73. Τῇ πρὸ δεκαμιάς Καλενδῶν Μαΐων ὁ Ῥωμύλος τῇ
 Ῥώμην ἐπόλισε, πάντας τοὺς πλησιοχώρους συναλεσ-
 25 μένος ἐντειλάμενός τε αὐτοῖς ἐκ τῆς ἑαυτῶν χώρας
 βῶλον ἐπικομίσασθαι, ταύτη πάσης χώρας δεσπόσα
 τὴν Ῥώμην οἰωνίζομενος· αὐτὸς τε ἱερατικὴν σάλπιγγα

v. 19 Π. E, 860

v. 5 διονύσιοι B 7 γινόμενοι A 11 φορδικάλια A
 corr. A₂ marg. | ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι μίλια πατριῶς — 12 βημάτων
 τοὺς σταθμοὺς S | μίλια AS, μυριάρια A₂ B 16 σατέλλιτας X
 σατέλλιτας suspicatus est Rr 19 ὄσον A | ἐννεαχίλιοι B | δεκα-
 χίλιοι X 25 οἰωνίζομενος B, corr. οἰωνίζομενος | αὐτὸς γ' l

ἀναλαβόν — λίτουον δ' αὐτὴν πατριῶς Ῥωμαίοις ἔθος X
καλεῖν ἀπὸ τῆς πόλεως ἐξαφώνησε τὸ τῆς πόλεως
ἄνομα, πάσης ἱερατικῆς τελετῆς ἡγησάμενος. ὀνόματα
δὲ τῇ πόλει τρία, τελεστικὸν ἱερατικὸν πολιτικόν· τελε- 5
στικὸν μὲν οἰονεὶ Ἔρωσ, ὥστε πάντας ἔρωτι θείῳ περὶ
τὴν πόλιν κατέχεσθαι, διὸ καὶ Ἀμαρυλλίδα τὴν πόλιν ὁ
ποιητὴς αὐλιγματωδῶς βουκολιάζων καλεῖ· ἱερατικὸν
δὲ Φλώρα οἰονεὶ ἄνθουσα, ὅθεν κατὰ ταύτην ἢ τῶν
Ἀνθεστηρίων ἑορτῇ· πολιτικὸν δὲ Ῥῶμα. καὶ τὸ μὲν
ἱερατικὸν πᾶσιν ἦν δῆλον καὶ ἀδεῶς ἐξαφέρετο, τὸ δὲ 10
τελεστικὸν μόνοις τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἐξάγειν ἐπὶ τῶν
ἱερῶν ἐπετέτραπτο· καὶ λόγος, ποινὰς ὑποσχεῖν τινα
τῶν ἐν τέλει ποτέ, ἀνθ' ὧν ἐπὶ τοῦ πλήθους τὸ τε-
λεστικὸν ἄνομα τῆς πόλεως ἀναφανδὸν ἐθάρρησεν
ἐξεπιπεῖν. μετὰ δὲ τὴν ἐπὶ τῇ ἀναγορεύσει τῆς πόλεως 15
τελετὴν ζεύξας ταῦρον μετὰ δαμάλεως περιῆλθε τὸ
τεῖχος, τὸν μὲν ἄρρενα ἐπὶ τὴν τοῦ πεδίου πλευρὰν
ζεύξας, τὴν δὲ θήλειαν ἐπὶ τὸ τῆς πόλεως μέρος, ὥστε
τοὺς μὲν ἄρρενας τοῖς ἔξω γίνεσθαι φοβερούς, τὰς δὲ
θήλειας τοῖς ἔνδον γονίμους· καὶ λαβὼν βῶλον ἐκ τῶν 20
ἔξω τῆς πόλεως μερῶν σὺν καὶ ταῖς πρὸς τῶν ἄλλων
ἐπικομιζομέναις ἐπὶ τὴν πόλιν ἠκόντιζε, ταύτη οἰωνι-
σάμενος, διὰ παντὸς αὐτὴν ἐκ τῆς τῶν ἔξωθεν ἐπαν-
ξηθῆναι συνδόσεως, καὶ μετ' ὀλίγα. πολλῶν δὲ ξένων
συνελθόντων ἐν αὐτῇ, οἱ τοῦ Ῥωμύλου λογάδες τὴν 25
ἡμίσειαν τῆς ἐαυτῶν κτήσεως τοῖς ἐπήλυσι παρεχώρη-
σαν, οἰκῆσαι τὴν Ῥώμην αὐτοὺς πείσαντες· οὓς ὁ Ῥω-

v. 6 ὁ ποιητὴς cf. Serv. Verg. Ecl. I 30

v. 4 πῆ πόλει A 8 ὅτι φλώρα παρὰ Ῥωμαίοις τὰ ἄνθη
cet. des. S 13 ποτέ] τοῦτο B 20 τοῖς omis. B 22 ἠκόν-
τισε A

Ἐδομισθῆραι τὴν Μαίαν πρὸς ἕτερον βλέποντες οὕτω
 φασὶν ἰσχυρῶς καὶ διὰ τὸ ἰερὸν αὐτῆς, ὅτι κατὰ τοῦτον
 τὴν μῆνα ἱεροσθῆραι λέγεται. παρὶ δὲ (αὐτῆς) ὁ Πρό-
 κλος φησὶν οὕτως· ἢ Μαία ἔστιν ἢ τὰ ἐν ἄφαντι κει-
 σχυμαμένα εἰς τὸ ἔμφανές προέχουσα παραπλησίως ταῖς
 τῆδε μαίαις, Ἐροῆς δὲ ἐκείνης καὶ ὁ λόγος ἦκων διὰ
 πάντων, ὅς τὴν ἐν τῷ ἄφαντι τῶν ὄντων περιοχὴν ἐν
 διαστάσει καὶ προοίῳ λόγων ἀδίδως πρώτως ἐξέφηνεν,
 εἰρηὴν καὶ συνέχειαν καὶ ἀλληλουχίαν ποιήσας ὡς ἐκ-
 φαντικῶς τῶν παρ' ἡμῶν τῆς ψυχῆς ἀθλήων παθημέ-
 των· ὁ δὲ Ἀκυλίνος ἐν τῷ ὑπομνήματι τῶν ἀριθ-
 μῶν οὕτω φησὶν· ἢ Μαία ἀντὶ τῆς εἰς τοῦμφανές
 προόδου ἐστὶ, κυρίον μὲν τοῦ λόγου τοῦ διὰ πάντων
 περιεκτικῶς διατακτικοῦ τῶν ὄντων, διὸ δὴ καὶ Ἐροῶς
 μητέρα φασί. τοιαύτη δὲ ἡ νοητὴ ὕλη, τὸ κατακο-
 σμεῖν τὴν εἰς τὸ ἔμφανές προόδον καὶ γένεσιν ἀπεργά-
 ζεσθαι τῶν ὄντων· ἐκ γὰρ ὕλης καὶ εἶδους τὰ ὄντα·
 οὕτως μὲν κατὰ θεολογίαν, κατὰ δὲ τὸν τῆς φυσιολο-
 γίας τρόπον τὴν Μαίαν οἱ πολλοὶ τὸ ὕδωρ εἶναι βού-
 λονται· καὶ γὰρ παρὰ τοῖς Σύροις βερβεροῦνται οὕ-
 τως ἐτι καὶ νῦν τὸ ὕδωρ προσαγορεύεται, ὡς καὶ
 μηλονοὶ τὰ ὑδροφόρα καλεῖσθαι. καὶ οὐκ ἔξω λόγον
 ὁ Βέρρον φαινεται ὡς καὶ μῆνα ἀνωθέμενος αὐτῇ·

v. 4 cf. Procli comment. in Plat. Ale. I p. 187 Creuzer
 24 cf. Censor. de die nat. c. 22. Ovidii Fast. ed. Merkel
 p. CLXXXII

v. 2 (αὐτῆς) add. Rr 4 ἢ Μαία] ἢ omis. B 6 ἦμος
 A 7 ἐν τῷ ἄφαντι A, ἄφαντῇ B 11 ἀκυλίνος B 12 αὐτῆς
 X, τῆς ci. Gu. Kroll, ἀντὶ ὕλης A. Dieterich 13 πρόδου A,
 προόδου A, B, προόδον ci. Gu. Kroll 14 διατακτικῶς ci. Rr
 16 πρόδον A 21 προσαγορεύεται omis. B | ὡς καὶ] καὶ omis. B

των ἐν Τιμαίῳ φησίν, ἐμπερῆ τὴν συνεκτικὴν τοῦ X
 παντὸς ~~ἐνδείκνυται ὅτι ἐπιλείπεται ὁ πέμπτος~~, Μάιον
 δὲ αὐτὸν οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν. ἐπειδὴ δέ, ὡς πολλὰ-
 κισ εἰρήκαμεν, ὁ τῆς πεντάδος ἀριθμὸς τῶν θειοτέρων
 κατὰ τὸν Ἡσίοδον κενώρισται, εἰκὸς ἦν αὐτὸν τοῖς 5
 κατοικομένοις ἀπονεμηθῆναι. ἢ γὰρ πεντὰς τῇ αἰσθη-
 τῇ φύσει ἀνάκειται, σφαῖρα γὰρ ἐστίν· ὀσάκισ γὰρ ἂν
 τὸν πέντε πολυπλασιάσῃ τις ἀριθμὸν, εἰς ἑαυτὸν ἀπο-
 καταστήσεται· καὶ γὰρ ὁ πέντε παρεπόμενος τοῖς ἐν
 πλήθει ἀριθμοῖς εἰς τὴν αὐτὴν καὶ πολυπλασιαζόμενος 10
 καταλήγει ποσότητα. καὶ ἄλλως δὲ φαίνεται φυσικὴν
 τινα δύναμιν ἐν ἑαυτῷ ὁ πέντε περιλαβῶν ἀριθμὸς·
 τῶν γὰρ ἐν γενέσει ἕξ ἀρτίου καὶ περιττοῦ συνεστῶ-
 των, αὐτὸς εἶναι τοιοῦτος πέφυκεν ἐκ τριάδος καὶ
 δυνάδος συναγόμενος. ταύτῃ γοῦν ταῖς τῶν προγόνων XHS
 τιμαῖς οἱ Ῥωμαῖοι τὸν πέμπτον ἀνέφερον μῆνα, τῷ 16
 μὲν ἀρτίῳ τοὺς κατοικομένους τιμῶντες, τῷ δὲ περι-
 τῷ τοὺς ἔτι σωζομένους· μετὰ γὰρ θεοὺς οὐχ ἦτονα X
 τιμὴν τοῖς ἑαυτῶν προγόνοις εἰσέφερον οἱ πάλαι· 19
 μαιόρες δὲ τοὺς προγόνους πατρίως καλοῦντες Μάιον S
 τὸν μῆνα ἐκ τῆς ἐκείνων τιμῆς ὠνόμασαν. οἱ δὲ ἀπὸ X
 τῆς Μαίας τῆς Ἄτλαντος τῆς Ἐρμού (<μητρὸς>) ἀξιοῦντες

v. 5 Hesiodus Op. et Dies v. 802

v. 15 ὅτι ταῖς τῶν προγόνων — 21 τιμῆς ὠνόμασαν S, μάιος
 ἀπὸ τοῦ μαιάδος ἔρμου, ὃ καὶ ἀνάκειται ὡς εἰς τιμὴν τῆς γερον-
 σίας τεθέντος Y, κατὰ τὸν μάιον τοὺς αὐτῶν προγόνους ἑω-
 μαῖοι τιμῶντες, μαιούς δὲ τοὺς προγόνους πατρίως καλοῦσι, μάιον
 τὸν μῆνα ἐκ τῆς ἐκείνων τιμῆς ὠνόμασαν. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς μαίας
 μάιον τοῦτον ὠνομασθῆναι φασιν H f. 165* 18 μετὰ — 19 πά-
 λαι omis. S 19 ἑαυτὸν B | οἱ πάλαι· μάιον δὲ μῆνα ἐκ τῆς
 ἐκείνων τιμῆς ὠνόμασαν, πατρίως καλοῦντες τὴν τιμὴν· οἱ δὲ (22)
 X 20 ΠΙΑΟΙΝΤΕC S, μαιόρες scripsi 22 (<μητρὸς>) add.
 G. Wissowa

X ὀνομασθῆναι τὸν Μάιον πρὸς ἕτερον βλέποντες οὕτω
 φασίν, ἀλλὰ μὴν καὶ διὰ τὸ ἱερὸν αὐτῆς, ὅτι κατὰ τοῦτον
 τὸν μῆνα ἱερωθῆναι λέγεται. περὶ δὲ <αὐτῆς> ὁ Πρό-
 κλος φησὶν οὕτως· ἡ Μαία ἐστὶν ἡ τὰ ἐν ἀφανεί κ-
 5 κρυμμένα εἰς τὸ ἐμφανὲς προάγουσα παραπλησίως ταῖς
 τῆδε μαίαις, Ἐρμῆς δὲ ἐκείνης παῖς ὁ λόγος ἦκων διὰ
 πάντων, ὃς τὴν ἐν τῷ ἀφανεί τῶν ὄντων περιοχὴν ἐν
 διαστάσει καὶ προνοίᾳ λόγων ἀνδίως πρῶτως ἐξέφηγεν,
 εἰρημὸν καὶ συνέχειαν καὶ ἀλληλουχίαν ποιήσας ὡς ἐκ-
 10 φαντικὸς τῶν παρ' ἡμῖν τῆς ψυχῆς ἀδήλων παθημά-
 των.' ὁ δὲ Ἀκυλίνος ἐν τῷ ὑπομνήματι τῶν ἀριθ-
 μῶν οὕτω φησίν· ἡ Μαία ἀντὶ τῆς εἰς τοῦμφανὲς
 προόδου ἐστὶ, κυρίου μὲν τοῦ λόγου τοῦ διὰ πάντων
 πεφυκτός διατακτικοῦ τῶν ὄντων, διὸ δὴ καὶ Ἐρμῶ
 15 μητέρα φασί. τοιαύτη δὲ ἡ νοητὴ ὕλη, τὸ κατακο-
 σμεῖν τὴν εἰς τὸ ἐμφανὲς πρόοδον καὶ γένεσιν ἀπεργά-
 ζεσθαι τῶν ὄντων· ἐκ γὰρ ὕλης καὶ εἶδους τὰ ὄντα,
 οὕτως μὲν κατὰ θεολογίαν, κατὰ δὲ τὸν τῆς φυσιολο-
 γίας τρόπον τὴν Μαίαν οἱ πολλοὶ τὸ ὕδωρ εἶναι βού-
 20 λονται· καὶ γὰρ παρὰ τοῖς Σύροις βαρβαρίζουσι οὕ-
 τως ἔτι καὶ νῦν τὸ ὕδωρ προσαγορεύεται, ὡς καὶ
 μῆτορι τὰ ὑδροφόρα καλεῖσθαι. καὶ οὐκ ἔξω λόγον
 ὁ Βάρρων φαίνεται ὡς καὶ μῆνα ἀναθέμενος αὐτῇ·

v. 4 cf. Procli comment. in Plat. Alc. I p. 187 Creuzer
 24 cf. Censor. de die nat. c. 22. Ovidii Fast. ed. Merkel
 p. CLXXXII

v. 3 <αὐτῆς> add. Rr 4 ἡ Μαία] ἡ omis. B 6 ἦκων
 A 7 ἐν τῷ ἀφανεί A, ἀφανῆ B 11 ἀκυλίνος B 12 αὐτῆς
 X, τῆς ci. Gu. Kroll, ἀντὶ ὕλης A. Dieterich 13 πρόοδον A,
 προδοῦσα A, B, πρόοδον ci. Gu. Kroll 14 διατακτικῷ ci. Rr
 16 πρόοδον A 21 προσαγορεύεται omis. B | ὡς καὶ] καὶ omis. B

κινήσει γὰρ τοῦ ὑποβρυχίου ὕδατος γίνεσθαι σάλον X
 τοῖς φιλοσόφοις δοκεῖ πρώτη δὲ ἔορτή τοῦ Μαίτου
 παρὰ Ῥωμαίοις αἱ περὶ σεισμῶν ἱεσῖαι. ταύτη γὰρ
 Ἄτλαντος παῖδα τὴν Μαίαν οἱ μυθικοὶ ποιοῦσι, καὶ
 ἔφορον δὲ τῶν ὑδάτων τὸν Ἑρμῆν εἶναι παραλαμβά- 5
 νομεν, καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἐν τοῖς αὐτοῦ πηγαὶ
 ἀνατίθενται ἢ φρέατα ὀρύττεται. εἰσὶ δὲ οἱ φασιν
 Διὸς καὶ Μαίας τὸν Ἑρμῆν εἶναι ἀλληγορικῶς υἷον,
 νοῦν μὲν εἶναι τὸν Δία, Μαίαν δὲ τὴν φρονήσιν,
 παῖδα δὲ ἐξ ἀμφοῖν Ἑρμῆν λόγιον αἰνιττόμενοι. πάν- 10
 των δὲ νεώτατον εἰργάσαντο, ἅτε δὴ μὴ γηράσκοντος
 τοῦ λόγου· ἔτι μὴν ἀκύντατον πεποιήνται τοῦτον ταρ-
 σώσαντες περὶ οἷς, νοῦ ὀξύτητα καὶ τάχος λόγου διὰ τῆς
 τοιαύδε τέχνης αἰνιττόμενοι. ὁ γοῦν ποιητῆς φησιν·

ἔπεα πτερόεντα,

καὶ

ὥσει πτερόν ἢ ἐ νόημα

15
R

εἶτα δὲ τετραγώνον σχήματι Ἑλληνες ἀναπλάττουσι X
 τοῦτον, τεκμήριον μέγιστον παρεχόμενοι λόγον εἶναι
 τοῦτον, καὶ λόγον ἀληθῆ. ἔστι γὰρ καὶ λόγου σχή- 20
 ματα, ὁ μὲν ψευδῆς λόγος . . . , ὁ δὲ ἀπατηλὸς πολυγωνό-

v. 15 Hom. II. A 201 et passim 17 Od. η 36

v. 5 παραλαμβάνομεν A, πάλα λαμβάνομεν A₂B 7 εἰσὶ
 δὲ οἱ — 20 λόγον ἀληθῆ Lambecius in Cod. p. 153 nr. 29, cf. R
 f. 6^r: τὸν Ἑρμῆν οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀρχαίων κατὰ τὴν
 αὐτῶν πεπλανημένην θεολογίαν υἷον Διὸς λέγουσι καὶ μαίας·
 Διὸς μὲν οἶον τοῦ νοῦ, μαίας δὲ τῆς φρονήσεως· ἐκ νοῦ γὰρ καὶ
 φρονήσεως ὁ λόγος γεννᾶται· διὰ τοῦτο καὶ πτερωτὸν αὐτὸν
 ποιοῦσιν, ὡς ταχύ· οὐδὲν γὰρ λόγον ταχύτερον· ὅθεν καὶ ὀμη-
 ρος ἔφη· ἔπεα πτερόεντα, καὶ ὥσει πτερόν ἢ ἐ νόημα. πάντων
 δὲ νεώτατον αὐτὸν ἐργάζονται διὰ τὸ μὴ γηρασκεῖν τὸν λόγον·
 ἀλλὰ καὶ τετραγώνον αὐτὸν ποιοῦσι διὰ τὴν στεροφότητα τοῦ
 ἀληθοῦς λόγου. 10 αἰνιττόμενον Lamb. 11 νεώτατα Lamb.
 13 λόγων B 16 καὶ — 17 νόημα omis. X 18 δὲ X, δὲ καὶ
 Lamb. | τετραγώνον B 21 lacunam, quam voce <τρίγωνος>
 supplendam esse suspicatur, statuit G. Wissowa

X
 τερος, ὁ δὲ ἀληθῆς αὐτὸς ἐαυτῷ ἐκ πάντων μερῶν
 ἴσος, ὅπου δὲ στρέφεται πᾶσαι βάσεις ἀορίστας
 στηρίζεται, ὃ δὴ τετραγωνικὸν σχῆμα τυγχάνει. εἰ
 τοίνυν νοῦς καὶ λόγος εἶναι δέδεικται, τούτῳ τὸν κέρ-
 5
 κωπα εἰδωλοποιουῦσιν Αἰγύπτιοι, ἐπεὶ παρὰ πάντα τὰ
 ζῶα νοήμων τυγχάνει, συνέσεως δὲ καὶ ἐπιστήμης ἐστὶ
 δεκτικός. ἀλλὰ μὴν καὶ τὴν Αἰγυπτίαν ἴβιν, τὸ ὄρνεον,
 ἴσμεν ἀνακειμένην αὐτῷ· καρδίᾳ γὰρ ἔοικε λευκαίνο-
 μενον μὲν τὸ σῶμα, ἐξ ἀμφοῖν δὲ τῶν μερῶν μελαινο-
 10
 μένη, ὅπερ ἐστὶ τοῦ κατὰ διάνοιαν λόγου σχῆμα· πρὶν
 μὲν γὰρ λεχθῆναι σκοτίος, λεγόμενος δὲ φωτίζεται, καὶ
 φηθεὶς εἰς ἀφανὲς οἴχεται. τρέφεται δὲ τὸ ζῶον παρὰ
 τοῖς ὕδασι, καθάπερ ἐν ἡμῖν ἡ καρδία ἐξ ὕγρῶς οὐ-
 XS
 σίας τὴν δύναμιν λαμβάνει· μόνη δὲ πτηνῶν πάντων
 νεῖν ἢ ἴβις οὐκ ἐπίσταται, ἀδρανεστάτη δὲ εἰς μείζον
 X
 βάθος καθελκομένη. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας
 παρατηρητέον· τῆς γὰρ ὕγρῶς πόσεως συμμετρως προσ-
 αχθείσης φάνησθαι τε καὶ τοῖς λογισμοῖς διεστηρίχ-
 θαι πέφυκε, καὶ τῆς μὲν οικείας ἑδρας, ἣν περ φρένα
 20
 καλοῦσιν, οὐκ ἐξίστασθαι νηφαλέαν τε εἶναι, ὑποβλη-
 σθεῖσαν δὲ τοῖς παλμοῖς τὸν ἴδιον σάλον δι' ὄλου τοῦ
 σώματος ἐξεργάζεσθαι. πάσχουσι δὲ ταῦτα ὑπὸ μέθης
 ἄνθρωποι τὸν ἄκρατον τῆς ἰδίας ἰσχύος προτετιμηκότες.
 καὶ τὴν ἴβιν δὲ καὶ τὸν κέρκωπα σελήνην συμπαθῆ
 25
 εἶναι προσείκασται· ἡ μὲν ἴβις αὐτῷ τῷ σχήματι ἐμ-
 φερῆς, τὰ ἄκρα μὲν ὀμιχλαίνουσα, λευκαίνουσα δὲ τὰ

v. 2 ἀορίστον B 6 καὶ omis. A 14 ὅτι μόνη πτηνῶν
 πάντων νεῖν ἢ ἴβις οὐκ ἐπίσταται, καίτοι παρὰ τοῖς ὕδασι τρε-
 φόμενη, ἀδρανεστάτη δὲ εἰς μείζον βάθος καθελκομένη cet. des.
 S 20 νηφαλαίαν A, νηχλαίαν B | ὑποβληθεῖσαν B 21 καὶ
 τοῖς παλμοῖς X, δὲ pro καὶ emend. Hasius 23 τὸν] τὸ B

μέσα καθάπερ ἡ αἰθερία μῆνη. ὅτε γὰρ οὐρανὸς ἀσέ- X
 ληνος, οὐδὲ ἰβίδες ὄρωσι, μύουσι δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς
 τοῦτον τὸν χρόνον καὶ ἕσιτοι ἐγκαρτεροῦσι τὸ συγγε-
 νὲς στοιχεῖον ἀναμένουσαι. ὁ δὲ κέρκωψ δηλοτέρως
 ἔχει τὰς ἐνεργείας· ὅτε γὰρ αὐξὴ σελήνης, ὁ τῶν ὀφθαλ- 5
 μῶν κύκλος τότε εὐρύνεται, ὅτε δὲ μειοῦται, τὸ τῶν
 ὀμμάτων περιφερὲς συστέλλεται.

Rr III 36 77. Ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης τὸν Καλλισθένην ἀπέσκω- YS
 ψεν εἰπὼν τὸν μὲν περιττὸν νοῦν ἔχειν, τὸν δὲ ἀν-
 θρώπινον ἀποβεβληκέναι. 10

deestRr 78. Ὅτι ὁ Ἀλφειὸς ποταμὸς δρᾶται καταδύμενος S
 μὲν ἐν Πελοποννήσῳ, ἀναδύμενος δὲ ἐν Σικελίᾳ· λέ-
 γουσι δὲ καὶ τὸν Τίγρητα ταῦτό τοῦτο πάσχειν καὶ
 τὸν Λύκον καὶ ἑτέρους τινάς.

deestRr 79. Ὅτι ὥσπερ τοῦ σώματος τοῦ ἡμετέρου τὸ μὲν 15
 διαρρεῖ, τὸ δὲ διαπνεῖ, διαρρεῖται μὲν ὑπὸ τοῦ αἵμα-
 τος κατὰ τὰς φλέβας, διαπνεῖται δὲ ὑπὸ τοῦ πνεύμα-
 τος κατὰ τὰς ἀρτηρίας, οὕτω καὶ τῆς γῆς τὸ μὲν ὑπὸ
 τῶν ὑδάτων, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν πνευμάτων διαρρεῖσθαι
 καὶ διαπνεῖσθαι, ἐμφράξεως δὲ ἢ παρεμπτώσεως ἢ 20
 συνθλίψεως συμβάσης τρέμειν τὴν γῆν ὥσπερ τὸν
 ἄνθρωπον· Ἀριστοτέλης δὲ τὸ τεθνυμιωμένον τῆς γῆς
 καὶ ἀτμίζον αἰτιᾶται . . . ἂν μὲν εὐπετῶς σχῆ· εἰ δ' οὐ,
 βιάζεται τὴν γῆν. ὅτι ὁ Τάγης ἐν τοῖς σεισμοσκοπι-
 κοῖς λέγει, ὡς ἐν ταῖς πολέμων κινήσεσιν εἰ συμβῆ 25
 σεισμὸν γενέσθαι, τοὺς καθ' οἷς γίνοιτο πάντως ἐλατ-

v. 23 cf. Aristoteles Meteor. III, 7 p. 378 Bekker 24 Tages
 cf. Wachsmuth de ost. p. 110, 7

v. 4 δειλοτέρως A 8 ὁ omis. Y 9 εἰπὼν omis. Y
 16 an utroque loco διαρρεῖται et διαπνεῖται scribendum?
 23 lacunam indicavi

S τοῦσθαι· καὶ ἄλλων δὲ θαυμαστῶν ἐπιμύνηται, περὶ
 ὧν ἐγὼ ἐν ἑτέρῳ λέξω συγγραφῇ.
 XHS 80. Ἐν τῇ πρώτῃ τοῦτου <τοῦ μηνός> ὁ ἀρχιερεὺς Rr IV⁵³
 ἐκήρυττε, μηδένα ποδῶν ἢ κεφαλῆς οἰουδήποτε ζῶον
 5 γεύσασθαι παρὰ πάντα τὸν μῆνα πρὸς φυλακὴν ἀρ-
 Η θριτίδος νόσου. κατὰ τοῦτον τὸν μῆνα καὶ ἡ εορτὴ
 X τῶν Ῥοσαλίων παρὰ Ῥωμαίοις ἐτελεῖτο. ἤρχοντο δὲ
 Μαίᾳ τε καὶ Ἐρμῇ οἱ πραγματευταὶ ἀκίνδυνα τὰ τῶν
 κερδῶν εἶναι. πάντα δὲ ἄρα τὰ κέρδη ἐν τῇ ὕλῃ καὶ ἔξ
 10 αὐτῆς ἀναφύεται, καὶ ἐν αὐτῇ ὄσωνται Ἐρμαία εὐρίσκειται
 XY καὶ ἐπιδίδοται, ὡς φασί, κατ' ἀξίαν. Νουμήμιος III 37. IV⁵³
 δὲ ὁ Ῥωμαῖος τὸν Ἐρμῆν τὸν προχωρητικὸν λόγον εἶναι
 βούλεται· οὐδὲ γάρ, φησί, πρότερον βρέφος φθέγγεται,
 X πρὶν ἂν τῆς γῆς ἐφάψαιτο, ὥστε Μαίαν εἰς γῆν καλῶς IV⁵³
 XS ἐξελάμβανον οἱ πολλοί. καὶ κατ' ἕτερον δὲ ἱερὸν λόγον ὁ
 16 Φωντήσιος χρῆναι τιμᾶσθαι τὴν γῆν ἐν ταῖς Καλένδαις
 XHS Μαίαις λέγει, ὅτι τὴν ἔμφυτον θέρμην ἐπὶ τὴν ἐπι-
 φάνειαν ἢ γῆ ἀναβράζουσα γαυριᾶν ὥσπερ καὶ σκιρ-
 19 τῶν ἐξαγομένην σάλους ἐμποιεῖ ὡς ἐπίπαν κατὰ τὸν
 X Μάιον μῆνα. τιμᾶσιν οὖν κατὰ τοῦτον τὴν Μαίαν,

v. 2 ὁ παρῶν συγγραφεὺς, ἐστὶ δὲ λαυρέντιος, ἐν ἑτέρῳ λέγει
 S, ἐγὼ ἐν ἑτέρῳ λέξω scripsi 3 ἐν τῇ πρώτῃ τοῦτου — 6 νό-
 σον H f. 166^r, ὅτι ὁ ἀρχιερεὺς — 6 νόσον S, ὁ δὲ ἀρχιερεὺς —
 6 νόσον X | <τοῦ μηνός> addidi 4 ποδὸς H 5 μῆνα τοῦτον
 πρὸς S 6 κατὰ — 7 ἐτελεῖτο addit H, marg., omis. XS
 7 ἤρχοντο — 9 κερδῶν εἶναι Lambecius in Codinum p. 153 nr. 29
 8 Ἐρμῇ καὶ πραγματευταὶ Lamb. | τὰ omis. B 11 ὅτι νου-
 μίνιος ὁ ὁμαιῖός φησιν, ὡς σὺ πρότερον — 14 ἐφάπεται Y |
 μούμιος X, νουμίνιος Y, Νουμήμιος Rr 13 πρότερον omis.
 B | φθέγγεται F 15 ὅτι κατὰ τινὰ ἱερὸν — 20 μάιον μῆνα S
 δὲ ἱερὸν omis. B 16 φωντήσιος X, φωντήσιος S, Φωντήσιος
 Wachsmuth de ost. p. XXVI 17 φασὶ δέ, ὅτι τὴν ἔμφυτον —
 20 μάιον μῆνα H | θέρμην τὴν ἔμφυτον X 18 ἀναβράζουσα
 X 19 ἐξαγομένην XH | καὶ σάλους H | ἐμποιεῖν XH, in
 margine Macrobius B | ὡς ἐπίπαν omis. S

τουτέστι τὴν γῆν θεραπεύοντες. μαϊουμίζειν τὸ ἔορ- X
 τάξειν www.libtool.com.gr ονομάζουσιν, ἐξ οὗ καὶ Μαϊουμῶν· πανήγυρις Suid.
 <γάρ> ἦγετο ἐν τῇ Ῥώμῃ κατὰ τὸν Μάϊου μῆνα. τὴν
 παράλιον καταλαμβάνοντες πόλιν τὴν λεγομένην Ὀστίαν
 οἱ τὰ πρῶτα τῆς Ῥώμης τελοῦντες ἠδουπαθεῖν ἠνει- 5
 χοντο ἐν τοῖς θαλαττίοις ὕδασιν ἀλλήλους ἐμβάλλον-
 τες· ὅθεν καὶ Μαϊουμᾶς ὁ τῆς τοιαύτης ἑορτῆς καιρὸς
 ὠνομάζετο. ἀρχὴ γενέσεως σελήνης. X

deestRr 81. Ὅτι ὁ Ἐμπεδοκλῆς οὐσίαν ἀνάγκης αἰτίαν χρη- S
 στικὴν τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν στοιχείων ἐνέκρινεν· ὁ δὲ 10
 Δημόκριτος τὴν ἀντιτυπίαν καὶ πληγὴν καὶ φορὰν τῆς
 ὕλης. Πλάτων γε μὴν τὰ μὲν εἰς πρόνοιαν, τὰ δὲ εἰς
 ἀνάγκην ἀνήγαγεν, ὅτε μὲν τὴν ὕλην, ὅτε δὲ τὴν τοῦ
 ποιούντος σχέσιν αἰτιώμενος. τὴν δ' εἰμαρμένην Ἡρά-
 κλειτος τὴν αὐτὴν καὶ ἀνάγκην εἶναι βούλεται, ὁ δὲ 15
 Πλάτων προστίθησι καὶ τὴν παρ' ἡμᾶς αἰτίαν. οἱ μὲν
 οὖν Στωϊκοὶ τὴν μὲν ἀνάγκην ἀκίνητον, τὴν δὲ εἰμαρ-
 μένην φασὶ συμπλοκὴν εἶναι αἰτιῶν τεταγμένων· ἐν ἧ
 συμπλοκῇ καὶ τὰ παρ' ἡμᾶς, ὥστε τὰ μὲν εἰμαρθαι,
 τὰ δὲ συνειμαρθαι. οὐσίαν δὲ εἰμαρμένην ὁ Ἡράκλει- 20
 τος τὸν διὰ παντὸς ἤκοντα λόγον ἐνέκρινεν. ὁ δὲ
 Χρῦσιππος τάξειν τοῦ παντὸς ἢ λόγον τῶν ἐν τῷ κό-
 σμῳ διοικουμένων. ὁ δὲ Ποσειδώνιος τρίτην ἀπόδοσιν
 ποιεῖται· πρώτην μὲν γὰρ εἶναι τὸν Δία, δευτέραν <δὲ>

v. 9 Empedocles Diels Doxogr. gr. p. 321^a 13 11 Demo-
 critus ibid. 16 12 Plato ibid. 10 et 18 14 Heraclitus
 ibid. p. 322^a 2 16 Plato ibid. 5 17 Stoici ibid. 9 20 He-
 raclitus ibid. p. 323^a 2 22 Chrysippus ibid. 9 23 Posido-
 nius ibid. p. 324^a 4

v. 2 πανήγυρις ἦγετο — 8 ὠνομάζετο Suid. s. v. Μαϊουμᾶς,
 <γάρ> addidi 11 καὶ φορὰν καὶ πληγὴν Doxogr. 17 τε-
 ταγμένην Doxogr. 20 ἀνειμαρθαι Doxogr. 24 πρῶτον, μοx
 δευτέρον et τρίτον Doxogr. | <δὲ> Doxogr.

S τὴν φύσιν, τρίτην <δὲ> τὴν εἰμαρμένην. ὁ δὲ Πλάτων
 λόγον αἰδίου τῆς τοῦ παντὸς φύσεως.

82. Ὅτι τῇ πρὸ ὀκτῶ εἰδῶν Μαίαν ἑορτῇ τοῖς deest Rr
 Ῥωμαίοις ἐτελεῖτο ἡ λεγομένη Λεμούρια, οἶον τιμαὶ
 5 εἰδώλων ἢ φασμάτων ἢ δαιμόνων ἐμπαθῶν, οὓς φασιν
 οἱ φιλοσοφοῦντες ἐφόρους εἶναι συμφυεῖς τῶν σωμά-
 των, καὶ διὰ τοῦτο τοῖς τάφοις χαίρουν.

83. Ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Ἡρακλείδης φασίν, deest Rr
 ἡλίου τὰ πλείστα τῶν πνευμάτων κινουντος καὶ περι-
 10 φέροντος καὶ τούτων ἐκβαλλόντων μὲν προωθουμέναν
 δὲ ἀνοιδεῖν τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν καὶ παρασκευά-
 ζειν τὴν πλημμύραν, εἰτ' αὐθις ληγόντων ἀντιπερι-
 σπασμένην ὑποβαίνειν καὶ οὕτω τὰς ἀμπάτεις γίνεσθαι.
 Πυθίας δὲ ὁ Μασσαλιώτης τῇ πληρώσει τῆς σεληνῆς
 15 τὰς πλημμύρας γίνεσθαι βούλεται, τῇ δὲ μειώσει τὰς
 ἀμπάτεις· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ οἱ παρὰ Ῥωμαίοις φιλοσο-
 φοῦντες, Πλάτων δὲ τὴν αἰώραν τῶν ὑδάτων αἰτιᾶ-
 ται· εἶναι γὰρ φυσικὴν τινα αἰώραν διὰ τινος στο-
 μίου τρήματος περιφέρουσ(αν καλίρροϊαν), ὅφ' ἥς
 20 ἀντικυμαίνεσθαι τὰ πελάγη.

YS 84. Ὅτι ὁ Πλάτων κατὰ πρόσθεσιν ἢ ἀφαίρεσιν ἢ Rr III 38
 μετάθεσιν ἢ πνευμάτωσιν συμβαίνειν λέγει τοὺς τερα-

v. 8 Aristoteles et Heraclides Diels Doxogr. gr. p. 382^a 16.
 Rose Aristot. pseudop. p. 604 14 Pytheas Doxogr. gr.
 p. 383^a 1 17 Plato ibid. 5 21 Plato: immo Strato, Doxogr.
 gr. p. 421^a 1

v. 1 <δὲ> Doxogr. 4 λαμούρια S, quod correxi 9 ὅπῳ
 τοῦ ἡλίου Doxogr. | συμπεριφέροντος Doxogr. 10 ὅφ' ὧν ἐμ-
 βαλλόντων μὲν προωθουμένην ἀνοιδεῖν Doxogr. 11 κατασκευά-
 ζειν Doxogr. 19 post περιφεροῦς lacuna tredecim litterarum
 S, quam e Doxographis explevi 20 πέλαγα S, πελάγη Doxogr.
 21 ὅτι τὰ πέρατα (τέρατα G) πλάτων φησι κατὰ etc. Y | πρόσθεσιν
 S | ἢ ἀφαίρεσιν ἢ μετάθεσιν omis. S 22 συμβαίνειν. cet. des. Y

τῶδεις τοκετούς, ὁ δὲ Ἐμπεδοκλῆς αὐτὴν τοῦ πνεύ- S
ματος τὴν ἑλλειψιν ἢ ὑπερβολὴν αἰτιᾶται.

leest Rr 85. Ὅτι ὁ Ἀμέλιος Μοῦσαι εἰσι, φησίν, αἱ τῶν
σφαιρῶν ψυχαί, αἱ τὰς τῶν ὄλων δυνάμεων τε καὶ
οὐσιῶν ἐνεργείας ὄσας εἰς τὸ πᾶν ἀφιαῖσιν ὁμοῦ καὶ 5
εἰς μίαν συνάγουσι συμφωνίαν τὴν ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ
τεταγμένην.

Rr IV 54 86. Ἦφαιστοι τέσσαρες· πρῶτος Οὐρανοῦ καὶ Ἡμέ- X
ρας, πατὴρ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἀθηναίων ἀρχηγέτου· δεύ-
τερος Νείλου παῖς, ὃν Αἰγύπτιοι καλοῦσι Φθάν· τρί- 10
τος ὁ Κρόνου καὶ Ἦρας ὁ Λήμνιος, ὁ χαλκευτής·
τέταρτος Ἦφαιστος ὁ Μαντοῦς ὁ Σικελιώτης, ἐξ οὗ
Ἦφαιστιάδες αἱ νῆσοι. ὅτι ὁ Ἦφαιστος, ὡς φησι Nou- X S
μήνιος, γόνιμον πῦρ ἐστίν, ἢ τοῦ ἡλίου ζωογονικὴ
θερμότης· διὸ δὴ καὶ χωλὸν ποιοῦσι τὸν Ἦφαιστον, 15
καθ' ὃ χωλεῖται καθ' ἑαυτὴν ἢ τοῦ πυρὸς φύσις, ὅταν
μὴ συγκεκρότηται τοῖς ἄλλοις. ὁ δὲ παρὰ Ῥωμαίοις
Κίγκιος λέγει, χωλὸν τὸ πόδε τὸν Ἦφαιστον λαμβά-
νεσθαι διὰ τὸ ἄνισον τῆς ἡλίου πορείας. ὁ δὲ Και- S
ρωνεύς φησιν, ὅτι τοῦ πυρὸς τὴν δύναμιν προσεπιόν- 20
τες Ἦφαιστον ἀνθρωποειδῆς μὲν αὐτοῦ τὸ ἔγαλμα
πεποιήκασιν, πῖλον δὲ περιέθεσαν κνάνεον τῆς οὐρανόου
σύμβολον περιφορᾶς· ἐνθα τοῦ πυρὸς τὸ ἀρχοειδῆς τε

v. 1 Empedocles ibid. p. 420* 20 19 cf. Plut. de aud.
poet. c. 6 p. 23 C

v. 8 Cic. de nat. deor. B marg. 11 λέμνιος B 12 μαν-
τοῦς X, μαντώος ci. Creuzer 13 ἠφαιστιάδες A, ἠφαιστιάδες
B, ἠφαιστιάδες Creuzer | ὅτι ὁ ἠφαιστος — p. 136, 8 δούριος
S | ὅτι ὁ omis. X | ὡς φησι Νοσηνιος omis. X 14 πῦρ γό-
νιμον S, γόνιμον πῦρ X 15 τὸν omis. S 17 συγκροτῆται
S | ὁ δὲ — 19 λαμβάνεσθαι διὰ S, ἄλλος δὲ χωλῶ ποδὶ τὸν ἠφαι-
στον λαμβάνεσθαι λέγει διὰ X 19 πορείας. cet. des. X

S καὶ ἀκαιρυνέστατον. κατὰ δὲ ἱστορίαν Μανέθων Α-
 γυπτιακῶν ἰπομνημάτων ἐν τόμῳ τρίτῳ φησίν, ὅτι
 πρῶτος ἀνθρώπων παρ' Αἰγυπτίοις ἐβασίλευσεν Ἥφα-
 στος ὁ καὶ εὐρέτης τοῦ πυρὸς αὐτοῖς γενόμενος· ἔξ
 5 οὗ Ἥλιος, οὗ Κρόνος, μετ' ὃν Ὅσιρις, ἔπειτα Τυφῶν,
 ἀδελφὸς Ὅσιρεως.

XS 87. Ἰστέον δέ, ὡς ὁ Μανέθων ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν ReIV55
 λέγει, τὴν ἡλιακὴν ἔκλειψιν πονηρὰν ἐπίρροϊαν ἀν-
 θρώποις ἐπιφέρειν περὶ τε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν στό-
 10 μαχον.

X Ἰούνιος.

88. Οὕτως οὖν τοῦ πέμπτου μηνὸς εἰς τιμὴν 56
 τῆς γερουσίας πρὸς τοῦ βασιλέως Νουμᾶ διατεθέντος
 14 ἐλείπετο ἄρα τὸν ἕκτον εἰς τιμὴν τῆς νεολαίας —
 XY Ιουνιῶρας γὰρ τοὺς νεωτέρους φασίν — ὀρισθῆναι·
 X βουλῇ γὰρ γερόντων καὶ νεωτέρων ἀνδρείᾳ εἰκὸς διοι-
 κείσθαι, ὡς φησι Πλάτων, τὸ πολίτευμα. οὐκ ἔξω δὲ
 λόγου τὸν ἔξ ἀριθμὸν φαίνεται ταύτῃ προσνέμων·
 ξωογονικὸς γὰρ οὗτος ἀπὸ μονάδος ἑξῆς ἄχρι τριάδος
 20 ἔξ αὐτοῦ συμπληρούμενος καὶ ἀρκῶν ἑαυτῷ· καὶ διὰ
 τοῦτο ὁ Πυθαγόρας τῇ πρώτῃ τῶν Μοιρῶν τοῦτον
 ἀνατέθεικεν.

89. Καλένδαις Ἰουνίαις ἑορτὴ Ἥρας καὶ εὐχαὶ ἐν 57

v. 1 Manetho: cf. frg. 1, FHG II p. 526 7 Manetho frg. 82,
 FHG II p. 615 17 cf. Plato Rep. III p. 412 C

v. 7 ὅτι ὁ μανέθων — 10 στόμαχον S 8 ἐπήρειαν X
 9 τε] τῆς X | κενὴν X, κεφαλὴν S 13 ἱερουσίας B 14 Ιου-
 νιῶρας — φασίν omis. X, ἰούνιος δὲ εἰκότως ὁ μετὰ τὸν εἰς τιμὴν
 τῆς γερουσίας ἄνερ τῆς τιμῆς τῶν νέων τεθείς· Ιουνιῶρας γὰρ
 20 τοὺς νεωτέρους φασίν Y 19 ἔξ ἧς X, ἑξῆς Nokkiius 22 ἀνα-
 τέθεικεν B

τῷ Καπετωλίῳ, πάντων ὁμοῦ Ῥωμαίων ὕδατος ἐξ ἑω- XH
 θινῆς ἀπογενομένων ψυχροῦ πρὸς φυλακὴν νόσου
 παντοίας καὶ διαφερόντως ποδαλγικῆς, ὡς ὁ χρησμός X
 ἐβούλετο, καὶ ὥστε μὴ διδύμους ἢ τερατώδεις γενέσθαι
 τοὺς τοκετούς. ἢ δὲ τοιαύτη συνήθεια ἐπὶ Ἀδριανοῦ XS
 εἰσενήνεται, πεμφθείσης γυναικὸς ὡς αὐτὸν Αἰγυ- 6
 πτίας, ἢ ἀφηγεῖτο τέσσαρσιν ἡμέραις κατὰ διάστημα
 ἄνισον τέσσαρα τεκεῖν, μετὰ δὲ τεσσαράκοντα ἡμέρας
 τὸ πέμπτον, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ὅς φησιν ἐν τέσ-
 σαρσι τοκετοῖς εἴκοσι κυηθῆναι· τοῦτο δὲ φησιν ὁ S
 Ἡρακλειδῆς συμβαίνειν, ὅταν ἑξακοντισμὸς δις ἢ τρις 11
 ἀπὸ ἐγκρατείας κατ' ἀναστομώσεως εὐστοχήσῃ ἢ καὶ
 τῆς μήτρας ἐπανοιχθείσης μετὰ τὴν προτέραν πῆξιν
 κατὰ τοσοῦτον καθ' ὅσον ὁ τοκετὸς ἀριθμοῖτο. ὅτι ὁ XS
 Ἰούνιος μὴν ἀνεπιτήδειος πρὸς γάμους, ὡς τὰ βιβλία HS
 τῶν παρὰ Ῥωμαίους ἱερέων λέγει· ἀληθῆς δὲ ὁ λόγος 16
 καὶ ἀνάγκη πᾶσα, κατὰ τὸδε καιροῦ γινόμενον συνοι-
 κέσιον τὸν νεώτερον ἀποβαλεῖν, καὶ ταύτης ἐγὼ τῆς S
 ἐκβάσεως ἔμπειρός εἰμι, τὴν ἐμοὶ φιλάτην γυναικα
 ὡς τάχος ἀποβαλῶν. ἐπὶ δὲ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ἐξῆν 20
 γυναιξὶν ἢ καρῆναι ἢ ὀνυχισασθαι.

v. 9 cf. Arist. hist. anim. VII, 4 p. 584^b 31 Bekker

v. 2 ἀπογενομένων B | ὁ Ἰούνιος ὄθεν ἀνομάσθη οὐκ εὐρη-
 ται. φασὶ δὲ, ὅτι τῇ πρώτῃ τοῦ Ἰουνίου Ῥωμαῖοι ἐξ ἑωθινῆς
 ἀπεγεύοντο ψυχροῦ — 3 ποδαλγικῆς H f. 166^r 4 δυδίμους A
 5 ὅτι ἐπὶ ἀδριανοῦ ἐφηγεῖτό τις αἰγυπτία γυνὴ πεμφθεῖσα πρὸς
 αὐτόν, ὅτι τέσσαρσιν — 21 ὀνυχισασθαι S 6 εἰς αὐτὸν γυναι-
 κὸς B 9 τὸν omis. S | ἀριστοτέλη A 10 τοῦτο — 14 ἀριθ-
 μοῖτο omis. X 14 ὁ δὲ Ἰούνιος X 15 γάμους. cet. des. X,
 τοῦτόν φασὶ καὶ ἀνεπιτήδειον εἶναι πρὸς γάμους· ἀνάγκη γὰρ
 πᾶσα τὸ κατὰ τὸνδε τὸν καιρὸν γενόμενον — 18 ἀποβαλεῖν. cet.
 des. H 16 λέγει, ἐφ' ᾧ καὶ φησιν ὁ τῶν τοιαύτων συγγραφεὺς
 λαυρέντιος τοιαῦτα· ὅτι ἀληθῆς etc. S

X 90. Τὸ Σάγγος ὄνομα οὐρανὸν σημαίνει τῇ Σα-RrIV⁸⁸
βίνων γλώσση.

S 91. Ὅτι οἱ Ἑβραῖοι οὐκ εἰκῆ ἀπέχονται λαγῶν
XS καὶ στρουθοῦ Λίβυος καὶ χαραδριού· ὁ μὲν γὰρ λαγῶς ἄρρη
S ἄρρη τίκτειν πέφνκε τεραστίας, ὁ δὲ Λίβυος στρουθὸς
6 οὐδὲ στρουθὸς οὐδὲ τετράποδον οὐδὲ πτηνόν ἐστι τέ-
λειον· οὐδεὶς δὲ χαραδριὸν φαγῶν οὐκ ἐπένηθησεν.

X 92. Λαρινὸν τὸ λιπαρόν, ἐξ οὗ καὶ λάρδος. ἄλλοι δὲ
δὲ ἄλλως φασί.

10 93. Θυγατέρας Ἀνάγκης τὰς Μοίρας φασί, Λάχεσιν δὲ
τε καὶ Κλωθῶ <καὶ Ἄτροπον καὶ Λάχεσιν μὲν τὰ
παρελθόντα διοικεῖν, Κλωθῶ δὲ τὰ ἐνεστῶτα, Ἄτρο-
πον δὲ τὰ μέλλοντα.

94. Τῇ πρὸ πέντε Εἰδῶν Ἰουνίων ἑορτὴ τῆς Ἑστίας
15 ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐώρταζον οἱ ἀρτοποιοὶ διὰ <τὸ> τοὺς
ἀρχαίους τὸν ἄρτον ἐν τοῖς ἱεροῖς τῆς Ἑστίας κατα-
σκευάζειν· ὄνοι δὲ ἐστεφανωμένοι ἡγοῦντο τῆς πο-
S πῆς, διὰ τὸ τούτοις ἀλείσθαι τὸν σίτον. ὅτι οἱ μὲν
φυσικοὶ τὴν Ἑστίαν βούλονται τὴν γῆν εἶναι ἀπὸ τοῦ
20 ἐστάναι, οἱ δὲ θεολόγοι ταύτην εἶναι βούλονται τὴν
λεγομένην ὄντοτητα. καὶ μάρτυς ὁ ἐν τῷ Κρατύλῳ
Σωκράτης, λέγων Ἑστίαν εἶναι τὴν πηγάλαν οὐσίαν
καὶ πᾶσι τοῦ εἶναι αἰτίαν, ἰδρυμένην ἐν τῷ πατρὶ· ὁ
δὲ Πορφύριος μετὰ τὴν νοητὴν Ἑστίαν ἦτοι ὄντοτητα
25 βούλεται καὶ τὴν ἐφορον τῆς γῆς — χθόνα δὲ αὐτὴν

v. 21 cf. Plato Cratyl. p. 401 C

v. 1 σάγγος B | οὐρανῶν B 4 χαραδριού S, χαραδριού
scriptis | ὁ λαγῶς (λαγῶς A, λόγος B) ἄρρη τίκτων πέφνκε τε-
ραστίας. cet. des. X 7 χαραδρὸν S, χαραδριὸν scriptis
11 lacunam explevit Rr 15 <τὸ> supplendum censet G.
Wissowa 17 ἡγοντο X, ἡγοῦντο ci. Rr 18 τὸν] τὸ B
σίτον. cet. des. X | ὅτι οἱ μὲν — p. 139, 7 τὴν γῆν S

καλοῦσι — ὁμωνύμως ἐκείνης Ἔστιαν εἶναι, λέγει δὲ S οὔτω· 'καὶ τὸ μὲν ἡγεμονικὸν τῆς θείας δυνάμεως Ἔστια κέκληται, ἧς ἄγαλμα παρθενικὸν ἐφ' ἑστίας ἴδρυνται· καθ' ὃ δὲ γόνιμος ἢ δύναμις, σημαίνουσιν αὐτὴν γυναικὸς εἶδει προμάστου.' οἱ δὲ Ῥωμαίων ἰε- 5 ροφάνται οὐδὲν ἕτερον βούλονται εἶναι αὐτὴν ἢ μόνην τὴν γῆν.

3rIV 60 95. Πρὸ τοῦ μεγάλου κατακλυσμοῦ τὴν Σικελίαν X μὴ νῆσον εἶναι φασιν ὡς σήμερον ἀλλ' ἤπειρον γενέσθαι συνημμένην τῇ ὕστερον Ἰταλίᾳ, ἐκ δὲ τῆς φορᾶς 10 τῶν ἐκ τῆς ἐπικλύσεως φευμάτων τῶν ῥιζῶν ἀποσπασθεῖσαν νῆσον ἀποκαταστήναι, καὶ διὰ τοῦτο Ῥήγιον ἀπὸ τῆς ῥήξεως ὀνομασθῆναι τὸ πλευρὸν τῆς Ἰταλίας ἐκείνο, ἐξ οὐπερ ἀπέρρωγε. πρότερον δὲ Σικανία ἐλέγετο ἢ Σικελία. ἢ Ἰταλία ἐννέα ἐπαρχίας ἔσχε ταύ- 15 τας· Καμπανίαν Ἀπουλίαν Θουσίαν Καλαβρίαν Οὐμβρίαν Δαλματίαν Λουκανίαν Βρεττίαν Σικελίαν.

10 96. . . . πρὸς Προυσίαν τῆς Βιθυνίας βασιλέα.

31 97. Παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις ἢ δυὰς ὡς θεῖσιν τινὰ καὶ ἐπιβάθραν τῷ ἀριθμῷ ἐπιδοῦσα ἐλευσίνη καλεῖται, 20 ὡς προέλευσιν ἐπὶ τὸ πλεῖον καὶ ἄπειρον παρέχουσα.

1eestRr 98. Ὅτι ὁ Εὐδημός φησιν, ἐν Πέλταις τῆς Φρυ- S γίας λίθον γενέσθαι ποτὲ τετράπεδον, ὃν δὴ νηνεμίας οὔσης τοὺς γεωργοὺς ὑποτιθέντας ξύλα στρογγύλα ἐξαίρειν καὶ ἀνέμους ποιεῖν· ἐφ' ὅσον δ' ἂν ἐξηρέθη 25 ὁ λίθος, ἐπὶ τοσοῦτο δὴ ἰσχυρῶς ἀνατείνειν τοὺς ἀνέ-

v. 22 Eudemus cf. FHG_II p. 20^a

v. 14 ἀπέρρωσε B 15 ἐπαρχίας omis. B 16 ἀπου-
λίαν A | θυμβρίαν X, οὐμβρίαν corr. A 17 βρεττανίαν X,
quod correxi 18 πλουσίαν B

S μους· καὶ πάλιν εἰς ἐπίπεδον τὸν λίθον τιθέναι καὶ
 γημελίαν γίνεσθαι.

99. Ὅτι τὰς συνετὰς διανοίας οἱ ποιηταὶ μελαί- deest R
 νας φασὶν οἶον βαθείας· τῷ γὰρ βάθει τὸ μέλαν ἔπεται·
 5 τοιγαροῦν ὁ Πίνδαρος λευκὰς φησι φρένας τὰς μὴ
 συνετὰς.

X 100. Φεῦ τῶν βροτείων ὡς ἀνώμαλοι τύχαι· Rr IV 8
 οἱ μὲν γὰρ εὖ πράσσουσι, τοῖς δὲ συμφοραὶ
 σκληραὶ πάρεισιν εὐσεβοῦσι πρὸς θεοῦ.

10 τὴν τύχην Φορτοῦναν λέγουσιν οἱ Ῥωμαῖοι ἀπὸ τῆς
 φορᾶς . . . ἐνθουν ὠφέλειαν. Ἀριστοτέλης· ἔει ἐστιν
 ἀρετὴ, οὐκ ἔστι τύχη· ἄνω γὰρ καὶ κάτω τὰ τῆς τύχης
 ἐν τοῖς ἀνθρωπίνους γυμνάζεται πράγμασι, πλοῦτῳ τε
 καὶ διαφερόντως ἀδικίᾳ. οἱ δὲ πρὸς ἀρετὴν ἔχοντες
 15 καὶ θεοῦ μεμνημένοι καὶ κρείττονας ἐπὶ τῶν μακαρίων
 καὶ αὐτῶν πραγμάτων ἐλπίδας σαλεύοντες καταφρο-
 νοῦσι τῶν τῆδε καλῶν· οὐδὲν γὰρ ἀσφαλὲς οὐδὲ κε-
 κριμένον ἔστιν ἐπὶ τῆς τύχης, ὡς Εὐριπίδης φησὶ
 χείρους οἱ τοῦ πλοῦτου παρὰ μέτρον ἐφιέμενοι· πλοῦ-
 20 τος γὰρ μᾶλλον κακίας ἢ καλοκαγαθίας ὑπερήφης ἐστὶ
 S φησιν ὁ ῥήτωρ. ὅτι ὁ Πλάτων μηδένα γίνεσθαι μεγί-
 στου πλοῦτου κύριον φησιν, εἰ μὴ τὸν προεξημιω-
 μένον τὴν ψυχὴν.

v. 3 ποιηταὶ e. g. Solo frg. 42, 4 Bergk 5 Pindar. Pyth.
 IV 194 7 Euripidis frg. 684, 1—3 Nauck 11 Aristotelis
 frg. 88 p. 1491^b 16 Bekker, Rose Arist. pseudop. frg. 79,
 A. Elter progr. Bonn. 1893 in mem. Frid. Guil. III = Gnomol. III
 p. 119 18 Euripidis frg. 942 Nauck 21 ὁ ῥήτωρ: [Isocrates]
 πρὸς Δημόνιον § 6 | Plato: A. Elter l. s.

v. 9 θεὸν X, corr. Rr 11 post φορᾶς lacunam indicat
 A 12 ψυχῆς B 19 πλοῦτου τοῦ παρὰ X, τοῦ delendum
 esse patet e p. 73, 10 20 κακίας] καλίας A 21 ὁ ῥήτωρ.
 cet. des. X | ὅτι — p. 141, 11 προφεύγων S

leestRr 101. Ὅτι ὁ χρησμός φησι·

S

Διοιο δαίμονές εἰσι κατ' ἀνέρα· δοῖα δὲ τούτων
 ἔθνεα· οἱ κατὰ γαίαν ἀεὶ τεθαλυῖαν ἀλῶνται
 † παραμύμνουν μερόπεσιν ἐκ Διὸς ἀρχῆς·
 Ζεὺς γάρ τοι δωτήρ πάντων ἀγαθῶν τε κακῶν τε, 5
 ὃς καὶ τικτομένοισι χρόνον ζωῆς ἀφορίζει
 καμμίξας φανλοῖσι καλοῖσι τε σῶμα βροτειον.
 κείνους δαίμονας ὅστις ἔῃ σοφίῃ προσέλοιτο,
 γνώμην τε σχολίῃ, ποίοις χαίρουσιν ἐν ἔργοις,
 πάντων ἂν προφέροιο νόφ καὶ πράξεσιν ἐσθλαῖς, 10
 ἐσθλὰ παρ' ἐσθλοῦ δῶρα φέρων καὶ φραῦλα προφεύγων.

Ἰούλιος.

X

RrIV63 102. Τὸν Ἰούλιον μῆνα πέμπτον μὲν ἂν τις ἀπὸ
 τοῦ πολιτικοῦ, ἑβδομον δὲ ἀπὸ τοῦ ἱερατικοῦ λάβοι
 ἐνιαυτοῦ· ἀπὸ γὰρ τοῦ Μαρτίου — ἐκεῖνος δὲ ἦν ὁ 15
 παρὰ Ῥωμύλου τεθεῖς εἰς ἀρχὴν τοῦ πολιτικοῦ ἐνιαυ-
 τοῦ — πέμπτος ἐστίν, ὅθεν καὶ Κυντίλιος τὸ πρῶν

v. 2 ἀέρα suspicatur Gu. Kroll 4 παραμύμνουν μερόπεσσι
 <τεταγμένοι> proponit Gu. Kroll 5 δωτήρ S, quod correxi
 8 προέλοιτο Gu. Kroll 13 Ἰούλιος δὲ ἀπὸ τοῦ Ἰουλίον καί-
 σαρος ὡς κατ' αὐτὸν τεχθέντος· πρότερον δὲ κυντίλιος ὀνομά-
 ζετο τουτέστι πέμπτος ἀπὸ τῆς πολιτικῆς τοῦ ἔτους ἀρχῆς. ἀπὸ
 γὰρ τῆς ἱερατικῆς ἀρχῆς ἦτοι τῶν ἀξίφατιαν ἑβδομὸς ἐστίν Y,
 ὁ Ἰούλιος μὴν κυντίλιος πρότερον ὀνομάζετο, ὃς ἐστὶ πέμπτος
 ἀπὸ μαρτίου. ὁ δὲ Ἰούλιος καίσαρ οὕτως αὐτὸν πρὸς τὸ οἰκεῖον
 ὄνομα μετανόμασε διὰ τὸ ἐν τῷ μηνὶ τούτῳ αὐτὸν γεννηθῆναι
 H f. 166^r, Georg. Cedr. hist. comp. p. 294, 18 Bonn: ὅτι ὁ Ἰούλιος
 μὴν Κυντίλιος ἐλέγετο, μετανομάσθη δὲ παρὰ Ἀντωνίου διὰ τὸ γεν-
 νηθῆναι αὐτῷ Γαίῳ Ἰούλιον. Lyd. de ost. ed. Wachsmuth p. 59,
 21: ὅτι μὲν ὁ μὴν Κοντίλιος οὕτως τὸ πρῶν ὀνομάζετο, πρὸς δὲ
 τιμῆς Ἰουλίον Καίσαρος εἰς αὐτήν μετετέθη τὴν προσηγορίαν, εἰς
 πλάτος ἡμῖν εἰρηται ἐν τῇ περὶ μηνῶν πραγματείᾳ. 14 λά-
 βοιεν αὐτὸν B, λάβοι ἐνιαυτοῦ A, ἐνιαυτὸν corr. A₂ 15 ἐκεῖ-
 νος γὰρ B 17 ὅθεν κυντίλιος τὸ πρῶν B

X ἄνομάζετο ἑβδομος, δὲ ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου· ἱερατικός
 δὲ οὗτος κατὰ τὸν Νουμῶν. ὁ τοίνυν Καίσαρ οὐ τύχη
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἱερασύνη κοσμοῦμενος — καὶ γὰρ πόν-
 τιφεὲς ἦν, οἰονεὶ γεφυραῖος ἀρχιερεὺς ἢ θεουργός, διὰ
 5 τὴν ἐξ Ἀφροδίτης σειράν — εὐρῶν τὸν Κυντίλιον
 μῆνα τὴν προσηγορίαν μετέβαλεν, οὐ διὰ τὴν τοῦ
 ἀριθμοῦ μόνον τελειότητα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ αὐτὸν
 ἐκείνον κατὰ τὴν πρὸ τεσσάρων Εἰδῶν τοῦ μηνὸς
 XS τούτου τεχθῆναι. Καίσαρ δὲ ἄνομάσθη, οὐ καθὼς
 10 φασιν οἱ παλαιοί, ἐκ τῆς ἀνατομῆς τῆς γαστροῦς Ἀφρη-
 λίας τῆς μητρός αὐτοῦ, ἧς δῆθεν ἀποβιούσης ἐγκύ-
 μονος αὐτὸν ἀναμηθείσης ἐκείνης ληφθῆναι· τὸ δ'
 ἀληθὲς κεκριμένον τοῖς ἱστορικοῖς περὶ τῆς τοιαύτης
 αὐτοῦ προσηγορίας τοιοῦτόν ἐστιν· ἐπὶ τοῦ Φοινικι-
 15 κοῦ πολέμου, ὅτε ὁ Σόφαξ Ἀννίβα συνεμάχει, λέγεται
 Γάϊον Ῥουτίλιον — πρόγονος δὲ οὗτος παλαιὸς τῷ
 Καίσαρι γέγονε — ἐν αὐτῇ τῇ παρατάξει μαχόμενον τσο-
 αὐτῇ δυνάμει ἐπαφείναι τὸ δόρυ κατὰ τοῦ Μαυρουσίου,
 ὥστε τὸν ἐλέφαντα, ᾧ ἐπωχεῖτο ὁ πολέμιος, καταβαλεῖν,
 20 ἀκακίθειν τὴν Καίσαρος ἐπωνυμίαν λαβεῖν, ἐπεὶ παρὰ
 Φοίνιξιν ὁ ἐλέφας τὸ ζῶον καίσαρ λέγεται. Οὐάλης
 XHS δὲ, ὃς καὶ αὐτὸς τὰ Καίσαρος ἔγραψε, φησὶν ἄριστον

v. 21 Valens: Peter HRF p. 378

v. 4 ὄσκει B 6 τοῦ omis. B 9 ὅτι τὸν γάϊον ἰούλιον
 καίσαρα οἱ μὲν πολλοὶ φασιν αὐτὸν καίσαρα προσαγορευθῆναι
 ἐκ τῆς ἀνατομῆς — p. 143, 6 τοῦ ἀφροδίτης S 11 αὐτοῦ μη-
 τρός X | ἀπομειούσης A, ἀπομενούσης B, ἀποβιούσης S 12 ἀπο-
 μηθείσης X, ἀναμηθείσης S | ληφθῆναι· ἀλλ' οὕτως ἔχει τὰ
 τῶν ἱστοριῶν· ἐπὶ τοῦ (14) κτλ. X 15 ὅτε — συνεμάχει omis.
 S 16 Γάϊον omis. S, γὰρ οὐτίλιον A, γάϊον ρουτίλιον A₂ B |
 πρόγονος δ' αὐτὸς S | δὲ omis. B 17 γέγονε omis. X
 18 μαυρουσίου B 21 καίσαρ X 22 ἔγραψε φησὶν ὅτι διὰ
 τὸ ἐκ τῆς κόμης κάλλος καίσαρ προσηγορεῖσθαι τὴν γὰρ κόμην etc.
 S, de H vide ad p. 143, 5

μὲν αὐτὸν καὶ προεπαδέστατον ἐν μεγέθει γενέσθαι, XHS
 ἔτι μὴν καὶ κομητηνὴν τὴν γὰρ κόμην πατρίως οἱ XS
 Ῥωμαῖοι καισάρειαν προσαγορεύουσι, καὶ φησιν, ὡς X
 διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς κάλλος Καίσαρ προσηγορεύετο. κύ- XS
 ριον δὲ αὐτῷ ὄνομα Γάιος, εὐγενείας δὲ σημαντικὸν XHS
 Ἰούλιος, ἀπὸ Ἰούλου τοῦ Αἰνείου τοῦ Ἀφροδίτης, 6
 ἀρετῆς δὲ ὁ Καίσαρ. X

RrIV 64 103. Θεοδόσιος ὁ μικρὸς νεωτερίζων τὸ τῆς Ὀλυμ- XS
 πιάδος ἐκ τῶν χρόνων ἀπήλειπεν ὄνομα.

leest Rr 104. Ὅτι τὸν Καίσαρά φασιν ἐξ ἀπείρου χεμιῶνος S
 ἐπιληψία περιπεσεῖν· θεραπευθῆναι δὲ ὕστερον ἤρα- 11
 κλείου βοτάνης χυλὸν σὺν πντία φάκης ἐλύσαντα.
 καὶ Καίσαρ μὲν οὐπω θαναμαστὸν εἰ καὶ φάκης πντίας
 ἠπόρησεν· Ἀρέτας δὲ ὁ τῶν Σκηνιτῶν Ἀράβων φύλ-
 αρχος Κλαυδίῳ Καίσαρι γράφων ἐπιστολὴν περὶ τῆς 15

RrIV 65 δι' ὀρνέων θεραπείας φησίν, ἦπαρ γυπὸς σὺν τῷ XS
 αἵματι ὀπτὸν μετὰ μέλιτος διδόμενον ἐπὶ ἑβδομάδας
 τρεῖς ἀπαλλάττειν ἐπιληψίας, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν καρ-
 δίαν τοῦ γυπὸς, ὅτε ξηρανθῆ, ἐν ὕδατι διδομένην τῷ
 ἴσῳ τρόπῳ ἰσχύειν. 20

16 105. Ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ιστορικῶν φασὶ τὸν Καί-
 σαρα ἐπτάμηνον τεχθῆναι, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἑβδομον
 μῆνα τοῦ ἱερατικοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν μεταβα-

v. 2 γὰρ S, δὲ X 3 καὶ φησι — 4 προσηγορεύετο omis. S
 5 εὐγενείας δὲ σημαντικὸν τὸ Ἰούλιος — 6 τῆς ἀφροδίτης· καί-
 σαρ δὲ οὗτος ὀνομάζετο ὡς εὐπρεπῆς· ἄριστον (p. 142, 22) γὰρ
 αὐτὸν γενέσθαι τὸ σῶμα φασιν καὶ προεπαδέστατον ἐν μεγέθει γε-
 νέσθαι H f. 166^v 6 τῆς ἀφροδίτης XH, τοῦ ἀφροδίτης S 7 ἀρε-
 τῆς δὲ ὁ καισαρ omis. S 8 ὅτι ὁ . . . . (lacuna quinque lit-
 terarum) Θεοδόσιος τὸ etc. S 14 ἀρέτας S, Ἀρέτας scripsi
 16 ἦπαρ γυπὸς inc. X 18 ἀπαλλάττει X | καὶ omis. S
 19 διδομένη X 21 ὅτι πολλοὶ — p. 144, 1 προσηγορίαν S,
 φασὶ δὲ αὐτὸν τὸν Ἰούλιον ἐπτάμηνον — p. 144, 2 οὗτος X
 23 ἱερατικοῦ omis. B

X λειν προσηγορίαν. οὐδεις δὲ ἄλλος ἠνδραγάθισεν ὡς
οὗτος. www.libtool.com.cn

XHS 106. Χρησμός ἐδόθη Ῥωμαίοις πρὸς τῆς Μητρὸς, BrIV⁶⁷
μηδ' ὄλωσ ἀφροδισίοις χρῆσθαι ἀνὰ πάντα τὸν Ἰού-
5 λιον μῆνα, εἴπερ αὐτοῖς ὑγιαίνειν τὰ σώματα μέλλοι.

X 107. Κατὰ τὸν ἐν λέοντι ἥλιον ἀναχέεται ὁ Νεῖ-⁶⁸
λος. Ἰλὰς ὄνομα τῷ Νεῖλῳ πρότερον, εἶτα Αἴγυπτος
ἐξ Αἰγύπτου, εἶτα Χρυσορράας καὶ τὸ λοιπὸν Νεῖλος
ἀπὸ βασιλέως οὕτω καλουμένου· τὸ γὰρ δόξαν τοῖς
10 γραμματικοῖς ἀπὸ τῆς νέας ἰλῶος ὀνομάσθαι τὸν Νεῖ-
λον πρὸς ἐτυμολογίαν ὁρᾷ. περὶ τῆς ἐν θέρει τῶν
ὕδατων ἐπιδόσεως Ἀναξαγόρας φησί, τὰς τῆς Αἰθιο-
πίας τηκομένας χιόνας ἀποστέλλειν τὸν Νεῖλον. καὶ
ταύτης ἐστὶ τῆς δόξης ὁ τ' Αἰσχυλος καὶ Σοφοκλῆς
15 καὶ Εὐριπίδης. ὁ δὲ μέγιστος ἐν φιλοσόφοις Ῥωμαίοις
Σενέκας ἀντιλέγει φάσκων <ἐμπυροτάτην εἶναι> τὴν
Αἰθιοπίαν, ἐνθεν καὶ διακαίεσθαι τὰ σώματα τῶν
Τρωγλοδυτῶν, οἵτινες οὐ φέροντες τὸν ἥλιον ὑπὸ τὴν

v. 6 sqq. de scriptoribus in hac paragrapho laudatis egit
Diels, Doxogr. gr. p. 226. 228 14 Aeschylus frg. 300 Nauck,
Sophocles frg. 797 Nauck 15 Euripidis Helenae v. 1 sqq. et
frg. 228 Nauck indicantur, cf. Anon. περὶ τῆς τοῦ Νεῖλου ἀνα-
βάσεως apud Idelerum Phys. et medic. graeci min. I p. 190 sqq.
16 Seneca nat. quaest. IV, 2

v. 3 ὅτι χρησμός — 5 μέλοι S, φασὶ δὲ ὅτι χρησμός Ῥωμαίοις
ἐδόθη — 5 μέλει H f. 166^v | πρὸς τῆς Μητρὸς omis. HS
4 ἅπαντα τὸν ἰούλιον μῆνα S, κατὰ τοῦτον τὸν μῆνα H, ἀνὰ
πάντα τὸν ἰούλιον X 5 ὅπως X, εἴπερ H, εἴπερ S | μέλοι
A, μέλει H, μέλοι BS 6 hanc paragraphum praeter AB
exhibet Cryptoferratensis quoque codex Z δ VI f. 156 sq. (T)
hoc titulo ornatam: ἐν τῶν Κλαυδίου Τούσκου ἐφημερίδων περὶ
τῆς τοῦ Νεῖλου ἀναβάσεως ἐν μηνὶ Ἰουλίῳ | τὸν λέοντα, conp.
ἐν λέοντα T 11 ἐτυμολογίαν T | θέρη T 15 ἐν Ῥωμαίων
φιλοσόφοις T 16 <ἐμπυροτάτην εἶναι> supplevi ad Senecae
verba Aethiopiam ferventissimam esse 17 ὅθων T | καὶ omis. T

γῆν οἰκοῦσιν, ὃ τε ἄργυρος κατ' ἐκείνον τὸν τόπον ἀπο- X
 μολυβοῦται καὶ οὐδεμίαν ὕλην οὐκ ἀποτίηται· ἄλλως
 δὲ πολλοὺς εἶναι ποταμοὺς ἐκκειμένους τῷ νότῳ, ὧν
 οὐδένα ὀρῶμεν καίπερ ὑπερκειμένων ὀρῶν πλημμυ-
 ροῦντα τῷ θερεί. Εὐθυμένης δὲ ὁ Μασσαλιώτης φησὶ 5
 διαπλεῦσαι τὴν Ἀτλαντικὴν θάλατταν, ἐξ ἐκείνης τε
 ἰδεῖν τὸν Νεῖλον ἐκτρέχοντα καὶ τότε μᾶλλον ὀγκοῦ-
 σθαι, ὅταν οἱ λεγόμενοι ἐτήσιοι πνέωσι· τότε γὰρ
 φησιν ἐξωθεισθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τὴν θάλατταν, τού-
 των δὲ πανομένων ἡσυχάζειν. γλυκὴ δὲ σχεδὸν τὸ 10
 τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάττης ὕδωρ, καὶ ὅμοια <τὰ> ταύτης
 θηρία τοῖς τοῦ Νεῖλου. ἀντιλέγει δὲ καὶ ταύτῃ τῇ
 δόξῃ ὁ Σενέκας φάσκων, τὸ μὲν γλυκὴ καὶ λεπτὸν
 ὕδωρ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀναρπάζεσθαι καὶ τρόποις ἄπα-
 σιν ἄλμυρὰν εἶναι πᾶσαν θάλασσαν, καὶ μηδὲν ἀλη- 15
 θές εἶναι τοῦτο· εἰ γὰρ τοῦτο ἦν, καὶ τῷ χειμῶνι ἂν
 ἐπεδίδου ὁ Νεῖλος, καὶ ἔτι μᾶλλον, ὅσῳ καὶ βιαιότερα
 ἢ τῶν ἀνέμων φορὰ· ἔτι δὲ καὶ ἰλυώδης μᾶλλον καὶ
 κυανοῦς φαίνεται, ὅπερ ἀλλότριον θαλαττίων ὑδάτων.
 μεθ' ὃν Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης φησί, τοῦ ἡλίου 20
 ἀρπάζοντος τὴν ὑγρότητα, ἔλκεσθαι ὑπὸ τῆς ξηρᾶς τὸν
 Νεῖλον ἐκ τῆς θαλάττης· σηραγγώδης γὰρ κατὰ φύσιν
 ὑπάρχουσα καὶ διατετραημένη ἔλκει πρὸς ἑαυτὴν τὸ
 ὑγρὸν, καὶ ὅσῳ μᾶλλον ξηροτέρα ἢ γῆ τῆς Αἰγύπτου,

v. 5 Euthymenes FHG IV p. 408   13 Seneca l. s.
 20 Diogenes vgl. Diels Verh. der 35. Philol. Vers. p. 106 ff.

v. 1 οἰοῦσιν A, ἰοῦσιν B, οἰκοῦσιν A₂T | ἀπομολυβοῦται AB
 2 ἄλλως τε δὲ AB   3 ὧν AB, ὧν T   5 εὐθυμένης A₂
 8 πνέουσι A, πνέουσι B, πνέωσιν T   11 <τὰ> add. Bekker
 13 ὁ omis. T   17 ὅσον T   18 δὲ omis. T | μᾶλλον ἢ κυ-
 νοῦς AB   19 ἀλλοτρίων AT   20 ὧν A, ὧν BT | ἀπολλω-
 νιάδης BT   21 ὑπὸ AB, ἀπὸ T | γῆς ξηρᾶς suspicatur Gu. Kroll
 collatis Senecae verbis   22 καὶ διατετραημένη ὑπάρχουσα B

X τοσούτω πλέον ἔλκει πρὸς ἑαυτὴν τὴν νοτιδα, καθάπερ
 τὸ ἔλαιον ἐπὶ τῶν λύχνων ἐκείσε πλέον ὀρμαῖ, ὅπη καὶ
 δαπανᾶται ὑπὸ τοῦ πυρός. ὁ δὲ Ἡρόδοτος παρὰ πάν-
 των τῶν ποταμῶν ἔλκειν τὸν ἥλιον τὸ ὑγρὸν φησι τὴν
 5 πρόσγειον νότου ζώνην διατρέχοντα, πρὸς δὲ τῷ θερεὶ
 πρὸς βορρᾶν ἐκκλίνοντα ἐκκαλεῖσθαι τὸν Νεῖλον, καὶ
 διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν αὐτὸν ἀναχεῖσθαι κατὰ τὸ θέ-
 ρος. οἱ δὲ Αἰγύπτιοί φασι, τοὺς ἐτησίους πάσας ἐξ
 ὑπερτέρου τὰς νεφέλας ἐπὶ τὸν νότον ἐξωθεῖν καὶ
 10 ἐκείθεν βαρείας καταφερομένης βροχῆς ἀναβλύξειν τὸν
 Νεῖλον. Ἐφορός γε μὴν ὁ Κυμαῖος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν
 ἱστοριῶν φησιν, ἀραιὰν εἶναι κατὰ φύσιν τὴν Αἰγυ-
 πτον, καὶ κατ' ἔτος ἐπαγομένης ἰλύος ὑπὸ τοῦ Νεῖλου
 στεγανοῦσθαι, τὸν δὲ ποταμὸν δίκην ἰδρωτός κατὰ
 15 τὸν καιρὸν τοῦ καύματος ἐπὶ τὰ κορυφότερα καὶ ἀραιώ-
 τερα καταρρεῖν. ἀλλὰ καὶ Θρασυάλης ὁ Θάσιος τοὺς
 ἐτησίους φησὶν ἐξωθεῖν τὸν Νεῖλον· τῆς γὰρ Αἰθιο-
 πίας ὑψηλοῖς παρὰ τὰ καθ' ἡμᾶς ὄρεσι διεξωσμένης,
 ὑποδεχομένης τε τὰς νεφέλας πρὸς τῶν ἐτησίων ὠθου-
 20 μένας ἐκδιδόναι τὸν Νεῖλον· ὡς καὶ Καλλισθένης ὁ
 Περιπατητικὸς ἐν τῷ τετάρτῳ βιβλίῳ τῶν Ἑλληνικῶν
 φησιν, ἑαυτὸν συστρατεύσασθαι Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακε-
 δόνι, καὶ γενόμενον ἐπὶ τῆς Αἰθιοπίας εὐρεῖν τὸν
 Νεῖλον ἐξ ἀπέριων ὕμβρων κατ' ἐκείνην γενομένων

v. 3 Herod. II, 24   11 Ephorus frg. 108, FHG I p. 263
 20 Callisthenes frg. 6, Script. rer. Alex. p. 12

v. 2 τὸν λύχνον T | ὀρμαῖ T   4 ἔλκειν T   5 πρόσγεινό-
 στον A | τοῦ νότου T   6 ἐκκλίνοντα T   8 τὰς X, τοὺς ci.
 Bekker   9 νότον T   11 πρώτη X, ἐνδεκάτῃ ci. Marx
 18 ὑψηλῆς, T   19 ἀποδεχομένης T   22 φησὶν post περιπατη-
 τικὸς posuit T   23 γενόμενος BT

καταφερόμενον. ἀλλὰ καὶ Δικαίαρχος ἐν περιόδῳ γῆς X
 ἐκ τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάττης τὸν Νεῖλον ἀναχεισθαι
 βούλεται. ποικίλαι μὲν οὖν αἱ περὶ αὐτοῦ δόξαι, τὸ
 δ' ἀληθὲς κατὰ τοὺς ἀνθρώπους τέως οὐδαμοῦ· κατὰ
 γὰρ τὸ λόγιον

5

τὸ δ' ἀτρεκέες ἐν βαθεῖ ἐστι.

Χρηστος δὲ ὁ Ῥωμαῖός φησιν· ἐπὶ τῆς δύσεως ὄρη
 μέγιστα καὶ ὑψηλότατά εἰσιν, ἃ τὴν Λιβύην ἀπὸ τῆς
 Αἰθιοπίας χωρίζουσι, τούτων ταῖς ἐσχάταις ὄξαις τὸ
 Ἀτλαντικὸν ἐπιπίπτον πέλαγος, ἐνθεν τὴν ἀρχὴν Αἰ-
 θιοπία ἀπὸ τῆς δύσεως λαμβάνει. ὑπὸ τοίνυν τούτοις
 τοῖς ὄρεσι λίμναι εἰσὶν εἰς ἄπειρον πλατύτητος ἠπλω-
 μέναι· παροικεῖ δὲ αὐτὰς γένος ἀνθρώπων τῶν λεγο-
 μένων Ἰχθυοφάγων, ὅπερ ἀπὸ πρώτης ὥρας ἄχρι δυ-
 σμῶν ἡλίου ἐν τῷ ὕδατι διατρίβει καὶ τοῖς ἰχθύσι 15
 τρέφεται. τούτοις ὁμοροῦσιν οἱ λεγόμενοι Ἀνθρωπο-
 φάγοι, γένος ἀνθρώπων ἀνδρειότατον, ἧσι στρογγύ-
 λαις χρώμενον, προσώποις ἐπικαμπέσιν, ὄνυξιν ἐγγυὲς
 λέουσιν ὁμοίους. ἐκ τῶν λιμνῶν οὖν ἐκείνων τὰς
 ἀφορμὰς ὁ ποταμὸς λαμβάνει· προϊόντα γὰρ ἐξ αὐτῶν 20
 τὰ ρεύματα συνηρεφῆ ἀποτελοῦσιν. ἐκ τούτων δὴ τῶν
 λιμνῶν, ἃς καλοῦσιν ἐκεῖνοι Χαάς, ἐκρεῖ λεπτότατόν
 τι ρεῦμα καὶ μόλις ὀρώμενον, ὅπερ εἰς στενοὺς τόπους
 καὶ κατὰ μέρος ἐκ διαφορῶν μερῶν εἰς κοίτην ἰδίαν
 καταπίπτον ὕψιν ποταμοῦ λαμβάνει. οὗτος δ' ἂν εἴη 25
 ὁ Νεῖλος, ὅστις ἐπὶ διαφορῶν κλιμάτων εἰλούμενος γί-

v. 1 Diccaearchus frg. 52, FHG II p. 251

v. 3 καὶ ποικίλαι T | οὖν omis. T 7 ἀρχη A, corr. ὁ
 χρηστος A₂ et del. ὁ; χρηστος BT et in marg. Probus Roma-
 nus T | ὄρη μεγάλα B 11 τούτοις τοίνυν T 12 εἰς omis.
 BT | ἄπειροι T 18 ἐπικαμπέσιν B 19 λιμένων B 21 συ-
 ηρεφεῖς AT

X τοσοῦτω πλέον ἔλκει πρὸς ἑαυτὴν τὴν νοτίδα, καθάπερ
 τὸ ἔλαιον ἐπὶ τῶν λόγων ἐκείσε πλέον ὀρμῆ, ὅση καὶ
 διαπαντᾶται ὑπὸ τοῦ πυρός. ὁ δὲ Ἡρόδοτος παρὰ πάν-
 των τῶν ποταμῶν ἔλκειν τὸν ἥλιον τὸ ὑγρὸν φησι τὴν
 5 πρόσγειον νότου ζώνην διατρέχοντα, πρὸς δὲ τῷ θερεῖ
 πρὸς βορρᾶν ἐκκλίνοντα ἐκκαλεῖσθαι τὸν Νεῖλον, καὶ
 διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν αὐτὸν ἀναχεῖσθαι κατὰ τὸ θέ-
 ρος. οἱ δὲ Αἰγύπτιοί φασι, τοὺς ἐτησίους πάσας ἔ-
 ὑπερέτερον τὰς νεφέλας ἐπὶ τὸν νότον ἐξωθεῖν καὶ
 10 ἐκείθεν βαρείας καταφερομένης βροχῆς ἀναβλύζειν τὸν
 Νεῖλον. Ἐφορός γε μὴν ὁ Κυμαῖος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν
 ἱστοριῶν φησιν, ἀραιὰν εἶναι κατὰ φύσιν τὴν Αἰγυ-
 πτον, καὶ κατ' ἔτος ἐπαγομένης ἰλύος ὑπὸ τοῦ Νεῖλου
 στεγανοῦσθαι, τὸν δὲ ποταμὸν δίκην ἰδρωτός κατὰ
 15 τὸν καιρὸν τοῦ καύματος ἐπὶ τὰ κούφοτερα καὶ ἀραιώ-
 τερα καταρρεῖν. ἀλλὰ καὶ Θρασυάλης ὁ Θάσιος τοὺς
 ἐτησίους φησὶν ἐξωθεῖν τὸν Νεῖλον· τῆς γὰρ Αἰθιο-
 πίας ὑψηλοῖς παρὰ τὰ καθ' ἡμᾶς ὕρεσι διεξωσμένης,
 ὑποδεχομένης τε τὰς νεφέλας πρὸς τῶν ἐτησίων ὠθου-
 20 μένας ἐκδιδόναι τὸν Νεῖλον· ὡς καὶ Καλλισθένης ὁ
 Περιπατητικὸς ἐν τῷ τετάρτῳ βιβλίῳ τῶν Ἑλληνικῶν
 φησιν, ἑαυτὸν συστρατεύσασθαι Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακε-
 δόνι, καὶ γενόμενον ἐπὶ τῆς Αἰθιοπίας εὐρεῖν τὸν
 Νεῖλον ἐξ ἀπειρῶν ὕμβρων κατ' ἐκείνην γενομένην

v. 3 Herod. II, 24   11 Ephorus frg. 108, FHG I p. 263
 20 Callisthenes frg. 6, Script. rer. Alex. p. 12

v. 2 τὸν λόγον T | ὀρμαί T   4 ἔλκειν T   5 πρόσγεινό-
 στου A | τοῦ νότου T   6 ἐκκλίνοντα T   8 τὰς X, τοὺς ci.
 Bekker   9 νότον T   11 πρώτη X, ἐνδεκάτῃ ci. Mari
 18 ὑψηλῆς T   19 ἀποδεχομένης T   22 φησιν post περιπατη-
 τικὸς posuit T   23 γενόμενος BT

καταφερόμενον. ἀλλὰ καὶ Δικαίαρχος ἐν περιόδῳ γῆς X
 ἐκ τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάττης τὸν Νεῖλον ἀναχρῆσθαι
 βούλεται. ποικίλαι μὲν οὖν αἱ περὶ αὐτοῦ δόξαι, τὸ
 δ' ἀληθῆς κατὰ τοὺς ἀνθρώπους τέως οὐδαμοῦ· κατὰ
 γὰρ τὸ λόγιον 5

τὸ δ' ἀτρεκέες ἐν βαθεῖ ἐστι.

Χρηστος δὲ ὁ Ῥωμαῖός φησιν· ἐπὶ τῆς δύσεως ὄρη
 μέγιστα καὶ ὑψηλότατά εἰσιν, ἃ τὴν Λιβύην ἀπὸ τῆς
 Αἰθιοπίας χωρίζουσι, τούτων ταῖς ἐσχάταις ῥίξαις τὸ
 Ἀτλαντικὸν ἐπιπίπτον πέλαγος, ἐνθεν τὴν ἀρχὴν Αἰ-
 θιοπία ἀπὸ τῆς δύσεως λαμβάνει. ὑπὸ τοίνυν τούτοις
 τοῖς ὄρεσι λίμναι εἰσὶν εἰς ἄπειρον πλατύτητος ἠπλω-
 μέναι· παροικεῖ δὲ αὐτὰς γένος ἀνθρώπων τῶν λεγο-
 μένων Ἰχθυοφάγων, ὅπερ ἀπὸ πρώτης ὥρας ἄχρι δυ-
 σμῶν ἡλίου ἐν τῷ ὕδατι διατρίβει καὶ τοῖς ἰχθύσι 15
 τρέφεται. τούτοις ὁμοροῦσιν οἱ λεγόμενοι Ἀνθρωπο-
 φάγοι, γένος ἀνθρώπων ἀνδρείοτατον, ῥισὶ στρογγύ-
 λαις χρώμενον, προσώποις ἐπικαμπέσιν, ὄνυξιν ἐγγὺς
 λέουσιν ὁμοίοις. ἐκ τῶν λιμνῶν οὖν ἐκείνων τὰς
 ἀφορμὰς ὁ ποταμὸς λαμβάνει· προλόντα γὰρ ἐξ αὐτῶν 20
 τὰ ρεῦματα συνηρεφῆ ἀποτελοῦσιν. ἐκ τούτων δὴ τῶν
 λιμνῶν, ἃς καλοῦσιν ἐκεῖνοι Χαὰς, ἐκρεῖ λεπτότατόν
 τι ρεῦμα καὶ μόλις ὁρώμενον, ὅπερ εἰς στενοὺς τόπους
 καὶ κατὰ μέρος ἐκ διαφόρων μερῶν εἰς κοίτην ἰδίαν
 καταπίπτον ὕψιν ποταμοῦ λαμβάνει. οὗτος δ' ἂν εἴη 25
 ὁ Νεῖλος, ὅστις ἐπὶ διαφόρων κλιμάτων εἰλούμενος γί-

v. 1 Dicaearchus frg. 52, FHG II p. 251

v. 3 καὶ ποικίλαι T | οὖν omis. T 7 ἀρχῆ A, corr. ὁ
 χρηστος A₂ et del. ὁ; χρηστος BT et in marg. Probus Roma-
 nus T | ὄρη μεγάλα B 11 τούτοις τοίνυν T 12 εἰς omis.
 BT | ἄπειροι T 18 ἐπικαμπέσιν B 19 λιμένων B 21 συ-
 νηρεφεῖς AT

X χείρας τοῦ μηνὸς τούτου προσηγορίας· Σεξτίλιος (γὰρ)
 μετὰ τὸν Κυντίλιον ἀνομάζεται· ὄθεν οἱ μετ' αὐτὸν
 ἄχρι τοῦ δεκάτου οὐ κυρίαν, ἀλλὰ τὴν ἐξ ἀριθμῶν
 H ἔλκουσι προσηγορίαν. Αὐγουστος δὲ ὕστερον μετωνο-
 5 μάζθη, ὡς μὲν τινὲς φασιν, ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου Καί-
 σαρος διὰ τὸ ἐν τῷ μηνὶ τούτῳ τοὺς ἐμφυλίους παῦ-
 σαι πολέμους, οὓς τότε πολλοὺς εἶχεν ἡ Ῥώμη, καὶ εἰς
 Y ὁμόνοιαν τοὺς Ῥωμαίους ἤδη καταστήσαι· καὶ ἐπειδὴ
 ὄγδος ἐστὶν ἀπὸ Ἰανουαρίου, τούτῳ τῷ ὄγδῳ τὸ
 10 ὄνομα τοῦ τῆς ὁμονομίας αὐτοῖς αἰτίου ἀνέθεντο. κατὰ
 γὰρ τοὺς Πυθαγορικοὺς ὁμολογία καὶ πειθὴ ἢ ὀκτῶ
 καλεῖται· πρῶτος γὰρ ἐστὶ κύβος τὴν τοῦ παντὸς αἰ-
 σθητοῦ ἰδέαν περιέχων, κατὰ τε μῆκος καὶ πλάτος καὶ
 βάρους, καὶ καλῶς ὁμολογία καλοῖτ' ἂν· ἐν αὐτῷ γὰρ
 H τὰ περιττὰ τοῖς ἀρτίοις ὁμολόγησαν. ὡς δὲ ἕτεροί
 16 φασιν, τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος τῷ μηνὶ τούτῳ ἀπο-
 θανόντος οἱ Ῥωμαῖοι πρὸς τιμὴν αὐτοῦ Αὐγουστος τὸν
 XHS μῆνα ἀνόμασαν. καὶ οὗτος δὲ ὁ Αὐγουστος Καῖσαρ, RrIV 73
 υἱὸς Ὀκταβίου, Ὀκταβιανὸς πρότερον ἐκαλεῖτο, ἐπ' ἀδελ-
 20 φῆ γαμβρὸς γενόμενος Γαίῳ Ἰουλίῳ τῷ Καίσαρι· μετὰ
 X (δὲ) τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα ἐκείνου τρόπαια πολλοῖς ὀνό-
 μασιν ἐτιμᾶτο· οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν ἀνόμαζον Κυρίων
 XHS οἰονεὶ Ῥαμύλον, ἄλλοι Καῖσαρα, ψήφῳ δὲ κοινῇ τῶν
 ἀρχιερέων καὶ τῆς βουλῆς Αὐγουστος ἐπεκλήθη· Αὐ-

v. 1 (γὰρ) supplevit Hase 3 αὐγουστος — 8 καταστήσαι
 H 8 καὶ ἐπειδὴ — 15 ὁμολόγησαν Y 15 ὡς δὲ ἕτεροι —
 εἰς βασιλείαν καλοῦσι (p. 151, 3) H 18 καὶ οὗτος δὲ ὁ αὐγου-
 στος καῖσαρ ὀκτάβιος πρότερον ἐκαλεῖτο, ψήφῳ δὲ τῶν ἀρχιερέων
 κοινῇ καὶ (24) H, ὅτι ὁ ὀκταβιανὸς καῖσαρ ἐπ' ἀδελφῆ — 21 τρό-
 παια ψήφῳ τῶν ἀρχιερέων κοινῇ καὶ (24) S, ὀκταβιανὸς υἱὸς
 ὀκταβίου νίκας πεποιηκὸς μεγάλας πολλοῖς ὀνόμασιν ἐτιμᾶτο· οἱ
 μὲν (22) etc. X 21 (δὲ) addidi 23 δὲ omis. BS, Virgilius
 in buc. B in marg. | τῶν ἀρχιερέων κοινῇ HS 24 ἐπεκλήθη HS

γουστον δὲ οἱ Ῥωμαῖοι κατὰ τὴν πάτριον σημασίαν XHS
καλοῦσιν τὸν κατ' οἴωνόν. καὶ θεῶν μαρτυρίαν προα-
γόμενον εἰς βασιλείαν. ὅτι μετὰ πολλὰς ὄσας ἀρί- S
στας αὐτοῦ πράξεις ὁ Αὔγουστος τὸν ἀπὸ τῆς μετο-
πωρινῆς ἰσημερίας πεντεκαίδεκαετῆ κύκλον εἰσήγαγε 5
καὶ τούτῳ τοῖς φιλοσοφοῦσιν ἐπόμενος, οἳ φασὶ τὴν
ἰσημερινὴν ὥραν συνεστάναι ἐκ δεκαπέντε μοιρῶν. ὅτι
οἱ Ῥωμαῖοι Αὔγουστον τὸν μῆνα ὠνόμασαν εἰς τιμὴν
τοῦ Αὔγουστου Καίσαρος ἀποθανόντος ὡς φασὶ κατὰ
τὴν ἑκκαίδεκάτην τοῦ τοιούτου μηνός. 10

Rr III 39 112. Ὅτι Αὔγουστος τὸν τοῦ Σοφοκλέους Αἴαντα Y
εἰς τὴν πάτριον φωνὴν μετήνεγκεν· εἶτα ἀκμαζούσης
αὐτῷ μετὰ τὴν πρακτικὴν καὶ τῆς ἐκ λόγων ἀρετῆς,
ὡς ἀναξίαν ἐκ παραβολῆς πρὸς Σοφοκλέα τὴν ἑαυτοῦ
διεγίνωσκε τραγῳδίαν, ταύτην ἐξήλειψεν. εἶτα ἐρω- YS
τηθεὶς πρὸς τοῦ Κικέρωνος, παρ' ᾧ μετὰ σπουδῆς 16
ἐπαιδεύετο· 'ποῦ τυγχάνει ὁ παρὰ σοῦ γραφόμενος
Αἴας;' ἀστείως ἅμα καὶ νουνεχῶς ἀπεκρίνατο, σπόγγῳ
τὸν ἑαυτοῦ Αἴαντα, καθάπερ σιδήρῳ τὸν τοῦ Σο-
φοκλέους, ἐπιπεσεῖν. καὶ τοσαύτη τις αὐτῷ φρον- Y
τις οὔσα περὶ λόγους ἐτύγχανεν, ὡς ἄρχοντος ἀπαι- 21
δεύτου γράφαι πρὸς αὐτὸν δημοσίαν τολμῆσαντος ἐπι-
στολὴν οὕτως ἀγανακτῆσαι, ὡς παραλῦσαι τῆς ἀρχῆς

v. 1 οἱ omis. HS | κατὰ — σημασίαν omis. S | σημασίαν αὐ-
τῶν τὸν H 2 καλοῦσιν X, φασὶ S, καλοῦσιν post βασιλείαν ro-
suit H | κατὰ H (οἴωνόν καὶ omis.) | κατ' οἴωνόν S, καθ' οἴο-
νοῦν A, καθιεροῦν A₂ B | θεῶν A, θεῶν BHS | μαρτυρίαν
A, μαρτυρίας BHS | προαγόμενος A, προσαγόμενον BH, προα-
γόμενον S 3 βασιλείαν] μαρτυρίαν. cet. des. X | ὄσας τας
S, quod correxī 11 ὅτι αὔγουστος — p. 152, 7 διαλέγεσθαι Y
praeter D 15 ὅτι ὁ αὔγουστος ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ — 20 ἐπι-
πεσεῖν S 17 τυγχάνει Y | παρὰ σοῦ omis. Y | γραφεὶς αἴας
λόγος S 18 αἴας αὐτὸν ἀστείως Y | ἀποκρίνασθαι Y 19 εἰ-
πῶν σπόγγῳ S | αὐτοῦ Y, ἑαυτοῦ S 22 δημοσίαι C

X *χαίς τοῦ μηνὸς τούτου προσηγορίας· Σεξτίλιος* (γὰρ) *μετὰ τὸν Κωντίλιον ὠνομάζετο· ὅθεν οἱ μετ' αὐτὸν ἄχρι τοῦ δεκάτου οὐ κυρίαν, ἀλλὰ τὴν ἐξ ἀριθμῶν*
H *ἔλκουσι προσηγορίαν. Αὔγουστος δὲ ὕστερον μετανο-*
5 *μάσθη, ὡς μὲν τινὲς φασι, ὑπὸ τοῦ Αὔγουστου Καί-*
σαρος διὰ τὸ ἐν τῷ μηνὶ τούτῳ τοὺς ἐμφυλίους παῦ-
σαι πολέμους, οὓς τότε πολλοὺς εἶχεν ἡ Ῥώμη, καὶ εἰς
Y *ὁμόνοιαν τοὺς Ῥωμαίους ἤδη καταστῆσαι· καὶ ἐπειδὴ*
ὄργδος ἐστὶν ἀπὸ Ἰανουαρίου, τούτῳ τῷ ὄργδῳ τὸ
10 *ὄνομα τοῦ τῆς ὁμονοίας αὐτοῖς αἰτίου ἀνέθεντο. κατὰ*
γὰρ τοὺς Πυθαγορικούς ὁμολογία καὶ πειδῶ ἡ ὀκτῶ
καλεῖται· πρῶτος γὰρ ἐστὶ κύβος τὴν τοῦ παντὸς αἰ-
σθητοῦ ἰδέαν περιέχων, κατὰ τε μῆκος καὶ πλάτος καὶ
βάθος, καὶ καλῶς ὁμολογία καλοῖτ' ἔν· ἐν αὐτῷ γὰρ
H *τὰ περιττὰ τοῖς ἀρτίοις ὠμολόγησαν. ὡς δὲ ἕτεροί*
16 *φασι, τοῦ Αὔγουστου Καίσαρος τῷ μηνὶ τούτῳ ἀπο-*
θανόντος οἱ Ῥωμαῖοι πρὸς τιμὴν αὐτοῦ Αὔγουστον τὸν
XHS *μῆνα ὠνόμασαν. καὶ οὗτος δὲ ὁ Αὔγουστος Καῖσαρ, RrIV*
υῖός Ὀκταβίου, Ὀκταβιανὸς πρότερον ἐκαλεῖτο, ἐπ' ἀδελ-
20 *φῇ γαμβρός γενόμενος Γαίῳ Ἰουλίῳ τῷ Καίσαρι· μετὰ*
X *<δὲ> τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα ἐκείνου τρόπαια πολλοῖς ὀνό-*
μασιν ἐτιμᾶτο· οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζον Κυρίνον
XHS *οἰνοεῖ Ῥωμύλον, ἄλλοι Καῖσαρα, ψήφῳ δὲ κοινῇ τῶν*
ἀρχιερέων καὶ τῆς βουλῆς Αὔγουστος ἐπεκλήθη· Αὔ-

v. 1 (γὰρ) supplevit Hase 3 αὔγουστος — 8 καταστήσαι
H 8 καὶ ἐπειδὴ — 15 ὠμολόγησαν Y 15 ὡς δὲ ἕτεροι —
εἰς βασιλείαν καλοῦσι (p. 151, 3) H 18 καὶ οὗτος δὲ ὁ αὔγου-
στος καῖσαρ ὀκτάβιος πρότερον ἐκαλεῖτο, ψήφῳ δὲ τῶν ἀρχιερέων
κοινῇ καὶ (24) H, ὅτι ὁ ὀκταβιανὸς καῖσαρ ἐπ' ἀδελφῇ — 21 τρό-
παια ψήφῳ τῶν ἀρχιερέων κοινῇ καὶ (24) S, ὀκταβιανὸς υἱὸς
ὀκταβίου νίκας πεποιηκώς μεγάλας πολλοῖς ὀνόμασιν ἐτιμᾶτο· οἱ
μὲν (22) etc. X 21 <δὲ> addidi 23 δὲ omis. B S, Virgilius
in buc. B in marg. | τῶν ἀρχιερέων κοινῇ HS 24 ἐπεκλήθη HS

προέδωκαν ὑπνώσαντες, οἱ δὲ χῆνες ἐρηγορότες διέ- Y
 σωσαν. ~~οὐδὲ φάσαν, ὅτι τοῦτο~~ ἐποιοῦν, ἵνα μὴ ὀχλη-
 ροὶ τοῖς νοσοῦσι νυκτὸς γίνωνται· οἱ δέ, ἵνα μὴ λυ-
 τῶντες τοὺς ἀνθρώπους βλάπτωσι· τηρικαῦτα γὰρ ὁ
 σείριος ἀνατέλλει, ὃς καὶ δοκεῖ τῆς λύττης αὐτοῖς 5
 αἴτιος εἶναι.

deest Rr 115. Ὅτι πολὺ ἔν τῷ βάθει τῆς γῆς ἐπινοστοῦν τὸ S
 κατάγειον πῦρ τὴν πιμελώδη νέμεται <οὐσίαν>· αὕτη δ'
 ἐστὶ στυπτηρία ἢ θείον· ἢ γὰρ ἄσφαλτος κεκαυμένον ἐν
 γῆ καὶ ἐναποσβεννύμενον θείον ἐστὶ· τούτου γὰρ τὸ μὲν 10
 ἐπ' ὀλίγον διακαέν, ἅτε παραχορῆμα διασβεννύμενον,
 ὑγροτέραν τε καὶ πιμελωδεστέραν ἐργάζεται τὴν ἄσφαλ-
 τον, οἷα τὰ κατ' Αἴτην καὶ κατὰ τὴν ἐν Ἰουδαίᾳ
 λίμνην ἐπινήχεται· διακαέν δὲ σφοδρότερον λιθοῦται,
 οἷός ἐστιν ὁ γαγάτης λίθος ὁ περὶ Βαβυλῶνα. ἠνίκα 15
 ροῦν τὸ ὑπονοστοῦν τοὺς ὑποκειμένους νέμεται τόπους,
 οὐδὲν ἡμῖν πάθος ἐπιδείκνυσσι γῆς· ὁπότεν δὲ ἐργασά-
 μενον πολὺν ἐξαραιώσῃ τόπον, τηρικαῦτα θλιβόμενον ἐν
 τοῖς κοιλώμασι καὶ σηραγγώδεσι τόποις, εἰ μὲν ἐπιτύχοι
 διεκδρομῆς, οὐδὲν πλεον βρασμοῦ γῆς καὶ μνηκίματος 20
 ἐργάζεται σημείον· εἰ δ' αὖ μένει σωματούμενον ἤτοι
 . . . ὑπερκείμενον ὕρος ἢ γῆν ἢ θάλασσαν, ὕρος μὲν ὡς
 τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Βέσβιον καὶ <τὸ ἐν> Αἰπάραις καὶ τὸ ὑπερ-
 κείμενον τῆς Καταναίων πόλεως ἐν Σικελίᾳ, θάλασσαν
 δὲ ἦν Παναίτιος μεταξὺ Αἰπάραις καὶ τῆς Ἰταλίας 25
 ἵστορεῖ, γῆν δὲ οἷα τυγγάνει παρὰ τὴν ἐν Λυκίᾳ Κώ-
 ρυκον. οὐ μόνον δὲ ἀναρρήγνυσιν ὕρη τε καὶ γῆν,
 ἀλλὰ καὶ <θαλάσσης> ἀναφυσήματα ποιεῖ, ὥσπερ γέ-

v. 7 ὑπονοστοῦν? cf. v. 16 8 <οὐσίαν> addidi 22 lacu-
 nam indicavi, quam verbis <θλιβόμενον, διάπυρον ἀπεργάζεται
 τὸ> explere studet S. Sudhaus 23 <τὸ ἐν> addidi 28 <θα-
 λάσσης> addidit Sudhaus

Υ τὸν ἀπαίδευτον. καὶ μέτρον δὲ καὶ ὄρον ταῖς τε εὐ-
 ωχίαις καὶ ταῖς προξίνοις ἔθηκε, πρῶτος ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ
 θυγατρὶ τοῦτο ποιήσας. τῆς δὲ τῶν ὑπηκόων ἔλευ-
 θερίας τοσοῦτον ἐφρόντιζεν, ὥστε τινὸς τῶν κολάκων
 5 ἐπὶ τῆς βουλῆς δεσπότην αὐτὸν ὥσπερ ἐν ὑπεροχῆς
 τρόπῳ καλέσαντος, αὐτὸς ἐξαναστὰς· ἐγὼ δέ, ἔφη, ἔλευ-
 θεροίς, ἀλλ' οὐ δούλοις ἔμαθον διαλέγεσθαι'.

S 113. Ὅτι ὁ Χάρης φησί· deest Rr

δαπάνην ἄκαιρον μηδαμοῦ προσίεσο,

10 γαστρὸς δὲ πειρῶ πᾶσαν ἡμίαν κρατεῖν.

114. Ὅτι οἱ Γάλλοι διὰ τῶν ὑπονόμων ἐπελθόντες deest Rr

τῇ Ῥώμῃ νυκτὸς κατέσχον τὸ Καπετώλιον· τοιοῦτους
 γὰρ τοὺς ὑπονόμους τῆς Ῥώμης Σέρβιος Τοῦλλος κα-
 τεσκευάσεν ὁ φῆξ, ὡς ἄμαξαν πλήρη χόρτου δύνασθαι
 15 δι' αὐτῶν παρενεχθῆναι. τῶν δὲ ἐν τῷ ἱερῷ χηνῶν
 ἰδόντων τοὺς πολεμίους καὶ ἀνακλαγξάντων — καὶ
 γὰρ ἄγρυπνος ἢ φύσις αὐτοῖς — ὁ στρατηγὸς διανα-
 στάς ἐξώθησε τοὺς βαρβάρους ἐκ τοῦ ἱεροῦ· εἶτα καὶ
 20 δυνάμειος συναχθείσης κατέστρωσεν· ἔνθεν ἑορτὴν μὲν
 καὶ τιμὰς τῶν χηνῶν, ἀνθ' ὧν ἐφύλαξαν τὴν πόλιν,
 Υ ὄλεθρον δὲ τῶν κυνῶν. τῇ <γὰρ> πρὸ τριῶν Νωνῶν Rr III 40
 Ἀγούστου ἀνήρουν ἀκωλύτως ἐν Ῥώμῃ τοὺς κύνας
 εἰς τιμὴν τῶν χηνῶν, ὅτι τὸ Καπετώλιον οἱ μὲν κύνες

v. 3 cf. de mag. I, 6 10 posterior versus legitur primus
 in Charetis, tragici poetae, fragmento primo, Nauck p. 826
 15 cf. de mag. I, 50

v. 8 ὅτι ὁ χάρις — 21 τῶν κυνῶν S 21 ὄλεθρος S, quod
 correxi | ὅτι τῇ (τῆ omis. DE) πρὸ — p. 153, 6 αἴτιος εἶναι Υ, τῇ
 <γὰρ> πρὸ scripsi 23 κατὰ τοῦτον τὸν μῆνα Ῥωμαῖοι τοὺς κύνας
 ἀνήρουν ἢ διὰ τὸ μὴ λυτῆσαι αὐτοὺς ἢ διὰ τὸ μὴ τοῖς νοσοῦσι γίνε-
 σθαι ἐπὶ τῶν νυκτῶν ὀκνηροὺς H f. 167^r, καὶ τὴν τῶν κυνῶν δὲ ἐτέ-
 λων πανήγυριν οἱ Ῥωμαῖοι κατὰ τὸν Ἀγούστον μῆνα, ἀναιροῦντες
 αὐτοὺς ἐκ τῆς ἀλώσεως τῆς ὑπὸ Γάλλων, διότι ἀνόλατοι ἔμειναν
 τῶν χηνῶν ἀναβοησάντων Suid. s. v. Μαῖουμας e Lydo exscripsit.

προέδωκαν ὑπνώσαντες, οἱ δὲ χῆνες ἐργηγορότες διέ- Y
 σασαν. οἱ δὲ φασιν, ὅτι τοῦτο ἐποίουν, ἵνα μὴ ὀηλη-
 ροὶ τοῖς νοσοῦσι νυκτὸς γίνωνται· οἱ δὲ, ἵνα μὴ λυ-
 τῶντες τοὺς ἀνθρώπους βλέπτωσι· τηνικαῦτα γὰρ ὁ
 σείριος ἀνατέλλει, ὃς καὶ δοκεῖ τῆς λύττης αὐτοῖς 5
 αἴτιος εἶναι.

ieest Rr 115. Ὅτι πολλὸν ἐν τῷ βάθει τῆς γῆς ἐπινοστοῦν τὸ S
 κατάγειον πῦρ τὴν πιμελώδη νέμεται <οὐσίαν>· αὕτη δ'
 ἐστὶ στυπτηρία ἢ θείον· ἢ γὰρ ἄσφαλτος κεκαυμένον ἐν
 γῇ καὶ ἐναποσβεννύμενον θείον ἐστὶ· τοῦτου γὰρ τὸ μὲν 10
 ἐπ' ὀλίγον διακαέν, ἔτε παραχρημα διασβεννύμενον,
 ὕγροτέραν τε καὶ πιμελωδεστέραν ἐργάζεται τὴν ἄσφαλ-
 τον, οἷα τὰ κατ' Αἴτην καὶ κατὰ τὴν ἐν Ἰουδαίᾳ
 λίμνην ἐπινήχεται· διακαέν δὲ σφοδρότερον λιθοῦται,
 οἷός ἐστιν ὁ γαγάτης λίθος ὁ περὶ Βαβυλῶνα. ἠνίκα 15
 γοῦν τὸ ὑπονοστοῦν τοὺς ὑποκειμένους νέμεται τόπους,
 οὐδὲν ἡμῖν πάθος ἐπιδείκνυσι γῆς· ὁπότεν δὲ ἐργασά-
 μενον πολλὴν ἐξαραιώση τόπον, τηνικαῦτα θλιβόμενον ἐν
 τοῖς κοιλώμασι καὶ σηραγγώδεσι τόποις, εἰ μὲν ἐπιτύχοι
 διεκδρομῆς, οὐδὲν πλέον βρασμοῦ γῆς καὶ μυκήματος 20
 ἐργάζεται σημεῖον· εἰ δ' αὖ μένει σωματούμενον ἦτοι
 . . . ὑπερκείμενον ὕρος ἢ γῆν ἢ θάλασσαν, ὕρος μὲν ὡς
 τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Βέσβιον καὶ <τὸ ἐν> Αἰπάραις καὶ τὸ ὑπερ-
 κείμενον τῆς Καταναίων πόλεως ἐν Σικελίᾳ, θάλασσαν
 δὲ ἦν Παναίτιος μεταξὺ Αἰπάραις καὶ τῆς Ἰταλίας 25
 ἵστορεῖ, γῆν δὲ οἷα τυγχάνει παρὰ τὴν ἐν Λυκίᾳ Κώ-
 ρυκον. οὐ μόνον δὲ ἀναρρήγνυσιν ὕρη τε καὶ γῆν,
 ἀλλὰ καὶ <θάλασσης> ἀναφυσήματα ποιεῖ, ὥσπερ γέ-

v. 7 ὑπονοστοῦν? cf. v. 16 8 <οὐσίαν> addidi 22 lacu-
 nam indicavi, quam verbis <θλιβόμενον, διάπυρον ἀπεργάζεται
 τὸ> explere studet S. Sudhaus 23 <τὸ ἐν> addidi 28 <θα-
 λάσσης> addidit Sudhaus

X Ἰουλιανὸς ὑπὸ τοῦ Λιβανίου καὶ ἄλλων πολλῶν οἰωνοκόποις λέγεται φθάνξασθαι τὸ Ὀμηρικόν·

αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους.

ὑπερβαλὼν δὲ τὸν Τίγρητα καὶ πολλὰς πόλεις καὶ
 5 φρούρια Περσῶν παραστησάμενος τὸ λοιπὸν ἀφόρητος
 ἦν τοῖς βαρβάροις· δόλω δὲ ὅμως ἀπόλλυται καὶ παμπληθεὶ. δύο γὰρ Πέρσαι, ἀκρωτηριάσαντες ἑαυτοὺς
 ὧτων τε καὶ μυκτῆρων, ἐλθόντες ἀπατῶσι τὸν Ἰουλιανόν, τοιαῦτα πρὸς τοῦ βασιλέως παθεῖν τῶν Περσῶν ὀδυρόμενοι, δύνασθαι δὲ ὅμως, εἶπερ αὐτοῖς ἔφε-
 10 ται ὁ Ἰουλιανός, ἐπ' αὐτῆς αὐτὸν Γοργοῦς, τῆς βασιλίδος τῶν Περσῶν, νικῶντα καταστήσαι. ὁ δὲ τῆς πεπρωμένης ἐπειγούσης Ζωπύρου τε ἅμα τοῦ Ἡροδοτείου καὶ Σίνωνος τοῦ Βεργιλιανοῦ ἐπιλελησμένος,
 15 τὰς ναῦς καταφλέξας, δι' ὧν τὸν Εὐφράτην παρεφέρετο, ὡς μὴ δήπουθεν Πέρσαις <δοῦναι> ἄδειαν τοῦ χρήσασθαι αὐταῖς, μετρίαν τινὰ δαπάνην κομίζοντος τοῦ στρατοῦ, τοῖς ἀπατῶσιν ἠκολούθησεν· οἱ δὲ εἰς ξηρὰν καὶ ἄνυδρον ἀγαγόντες αὐτὸν δυσχωρίαν τὸν
 20 δόλον ἀπεκάλυψαν, καὶ αὐτοὶ μὲν — τί γὰρ ἦν πλεόν; — ἀπώλοντο, ὁ δὲ βασιλεὺς οὐδὲ προσελθεῖν ἐπέκεινα οὐδὲ ἀναστρέψαι τὸ λοιπὸν εὐρίσκων, οἰκτρῶς ἐφθείρετο. ὡς δὲ τὸ πολὺ μέρος τῆς στρατιᾶς διέπεσεν, ἀσθenoῦντι αὐτῷ ἐπήλθον οἱ Πέρσαι, ἐλαττωθέντες δὲ καὶ οὕτως
 25 αὐθις ἐπιτίθενται μηδὲ δύο μυριάδας ἔχοντι τῷ πρῶν

v. 3 Π. Z 442   13 Herod. III 154   14 Verg. Aen. II 79

v. 9 παθεῖν A   10 δύνασθαι ὀδυρόμενοι A, transposuit omis. A   16 <δοῦναι> suppl. Hase   19 ἄνυδρον B s B   21 προσελθεῖν B   23 στρατιᾶς B

ἑπτακαίδεκα ἐπαγομένῳ. ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἐμαχέσατο X
 ἄριστα· εἰς δὲ ἐκ τῆς Περσικῆς φάλαγγος τῶν λεγο-
 μένων Σαρακηνῶν, ἐκ τῆς ἀλουργίδος βασιλέα ὑπολα-
 βῶν ἀνέκραγε πατρίως 'μαλχάν' οἰονεὶ βασιλεύς· καὶ
 ἐπαφείς ῥοιζῶ τὴν λεγομένην ῥομφαίαν διήλασεν αὐτὸν 5
 κατὰ τοῦ ἤτρον. τοῦ δὲ Ὀρειβασίου κομισαντος αὐτὸν
 εἰς τὴν παρεμβολὴν καὶ διαθέσθαι τὰ τελευταῖα παρ-
 αινοῦντος, Ἰουβιανὸν μὲν αὐτὸς ψηφισάμενος βασι-
 λεύειν ἐτελεύτα.

RE IV 76 119. Οἱ μὲν ἀπὸ μεγάλης ἀρχῆς ῥέοντες ἄνεμοι εἰς XS
 δώδεκα μέρη τοῦ ὀρίζοντος διαιροῦνται, ὧν καὶ ἴσμεν 11
 τὰ ὀνόματα ἐν ἄλλοις . . . , καὶ οἱ μὲν ἀπ' αὐτῶν X
 ἄρκτων καὶ τοῦ κατ' αὐτὰς πόλου ῥέοντες ἀπαρκτῖαι
 καλοῦνται, οἱ δὲ ἀπὸ δύσεως ἰσημερινῆς ζέφυροι, οἱ
 δὲ ἀπὸ τοῦ ἀφανοῦς νότοι, οἱ δὲ ἀπὸ ἀνατολῆς ἰση- 15
 μερινῆς ἀπηλιῶται· τῶν δὲ μεταξὺ τῶν εἰρηγμένων ὁ
 μὲν προσεχῆς τῷ ἀπαρκτῖα καικίας, ὃν ἔνιοι καὶ
 θρασκιάν λέγουσιν, ὁ δὲ τῷ ζεφύρῳ ἀργέστης, ὃν
 οἱ μὲν ὀλυμπίαν, οἱ δὲ ἰάπυρα καλοῦσι· τῶν δὲ
 μεταξὺ ζεφύρου καὶ νότου ὁ μὲν προσεχῆς τῷ ζε- 20
 φύρῳ λίψ, ὁ δὲ τῷ νότῳ λιβόνωτος· τῶν δὲ μεταξὺ
 νότου τε καὶ εὐρου ὁ μὲν πλησίον φερόμενος τῷ
 νότῳ εὐρόνωτος καλεῖται, ὁ δὲ τῷ ἀπηλιώτῃ εὐρος·
 ὁμοίως δὲ καὶ ἀπηλιώτου μεταξὺ καὶ ἀπαρκτίου,
 ὁ μὲν προσεχῆς τῷ ἀπηλιώτῃ καλεῖται καικίας, ὁ 25

v. 4 ἀνέκραξε B   6 ὀρειβασίου A   8 ἰοβιανὸν B
 10 ὅτι οἱ μὲν — 12 ἄλλοις S | μὲν omis. X | ἄνεμοι post διαι-
 ροῦνται S   11 ὧν — 12 ἄλλοις omis. X   12 post ἄλλοις
 lacunam indicavi, sic fere explendam: <εὐρόντες αὐτὰ> | οἱ] ὁ
 B   14 ἀπὸ τῆς δύσεως B   19 ἰαπυγίλωνσιν A   21 τῶν
 ὄτω A, corr. A₂   22 τε omis. B   23 λιβόνωτος X, εὐρόνωτος
 scripsi   25 ἀπηλιώτου A

X Ἰουλιανὸς ὑπὸ τοῦ Λιβανίου καὶ ἄλλων πολλῶν οἰωνοσκοποῦν λέγεται φθέγγασθαι τὸ Ὀμηρικόν·

αἰδέομαι Τρωῶας καὶ Τρωάδας ἔλκεσιπέπλους.

ὑπερβαλὼν δὲ τὸν Τίγρητα καὶ πολλὰς πόλεις καὶ
 5 φρούρια Περσῶν παραστησάμενος τὸ λοιπὸν ἀφόρητος
 ἦν τοῖς βαρβάροις· δόλω δὲ ὅμως ἀπόλλνται καὶ παμπληθεῖ. δύο γὰρ Πέρσαι, ἀκρωτηριάσαντες ἑαυτοῦς ὧτων τε καὶ μυκτήρων, ἐλθόντες ἀπατῶσι τὸν Ἰουλιανόν, τοιαῦτα πρὸς τοῦ βασιλέως παθεῖν τῶν Περσῶν ὀδυρόμενοι, δύνασθαι δὲ ὅμως, εἴπερ αὐτοῖς ἐφεται ὁ Ἰουλιανός, ἐπ' αὐτῆς αὐτὸν Γοργοῦς, τῆς βασιλίδος τῶν Περσῶν, νικῶντα καταστήσαι. ὁ δὲ τῆς πεπρωμένης ἐπειγνύσης Ζωπύρου τε ἅμα τοῦ Ἡροδοτείου καὶ Σίνανος τοῦ Βεργιλιανοῦ ἐπιλελησμένος,
 15 τὰς ναῦς καταφλέξας, δι' ὧν τὸν Εὐφράτην παρεφέρετο, ὡς μὴ δῆπουθεν Πέρσαις <δοῦναι> ἄδειαν τοῦ χρῆσασθαι αὐταῖς, μετρίαν τινὰ δαπάνην κομίζοντος τοῦ στρατοῦ, τοῖς ἀπατῶσιν ἠκολούθησεν· οἱ δὲ εἰς ξηρὰν καὶ ἄνυδρον ἀγαγόντες αὐτὸν δυσχωρίαν τὸν
 20 δόλον ἀπεκάλυψαν, καὶ αὐτοὶ μὲν — τί γὰρ ἦν πλέον; — ἀπώλοντο, ὁ δὲ βασιλεὺς οὐδὲ προελθεῖν ἐπέκεινα οὐδὲ ἀναστρέψαι τὸ λοιπὸν εὐρίσκων, οἰκτρῶς ἐφθείρετο. ὡς δὲ τὸ πολὺ μέρος τῆς στρατιᾶς διέπεσεν, ἀσθενοῦντι αὐτῷ ἐπήλθον οἱ Πέρσαι, ἐλαττωθέντες δὲ καὶ οὕτως
 25 αὐθις ἐπιτίθενται μηδὲ δύο μυριάδας ἔχοντι τῷ πρῶν

v. 3 Π. Z 442 13 Herod. III 154 14 Verg. Aen. II 79

v. 9 παρῆν A 10 δύνασθαι ὀδυρόμενοι A, transposuit A₂ | δὲ omis. A 16 <δοῦναι> suppl. Hase 19 ἄνυδρον B 20 αὐτὸς B 21 προσελθεῖν B 23 στρατιᾶς B

φύσιν ἐνάργεσθαι. κᾶπειτα οὐ δεήσει περὶ τῆς τῶν X
ἐπομένων προσηγορίας μακροηγορεῖν· ὄγδοος γὰρ ἀπὸ τῶν XY
Ἀύξιφωτίων Ὀκτώβριος, καὶ Νοέμβριος καὶ Δεκέμβριος Y
ὁμοίως.

Rr IV 78 122. Θεῖος ὁ τῆς ἐννάδος ἀριθμὸς ἐκ τριῶν τριά- X
δων πληρούμενος, καὶ τὰς ἀκρότητας τῆς θεολογίας 6
κατὰ τὴν Χαλδαϊκὴν φιλοσοφίαν, ὡς φησιν ὁ Πορφύ-
ριος, ἀποσώζων.

79 123. Τῇ νεομηνίᾳ ὁ Μητροδόωρος λέγει τὴν Ἄνδρο-
μέδαν ἀνίσχειν καὶ τῶν ἄλλων πανομένων ἀνέμων τὸν 10
εὗρον ἐπικρατεῖν.

80 124. Τῇ πρὸ τεσσάρων Νωνῶν Σεπτεμβρίων ἐνί-
κησεν ὁ Ἄγρουστος παρὰ τὸν Λευκάτην τοὺς Αἰγυπτί-
ους μετὰ Ἀντωνίου καὶ Κλεοπάτρας· καὶ τούτου χάριν
τὸν τῆς λεγομένης Ἰνδικτιῶνος κύκλον ἐκ προοιμίων 15
τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς ἀριθμείσθαι εἰσήγαγεν. ἐν
ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ Δημόκριτος λέγει ἐναλλαγὴν ἀνέ-
μων συμβαίνειν καὶ βροχῆς ἐπικράτειαν.

III 42 IV 81 125. Πλείους μὲν αἱ χυμῶν διαφοραὶ κατὰ τὸν XYS
Ἀπολλώνιον, γενικαὶ δὲ ἐννέα· γλυκεῖα πικρὰ ὄξεια 20
δριμεῖα βριγῆ στρυφνὴ βλενωδὴς αὐστηρὰ ἄλμυρά.
ᾧθεν δὴ καὶ κατὰ τὸν ἔννατον μῆνα τοῦτον περὶ ὕγείας X
ἠύχοντο οἱ Ῥωμαῖοι.

v. 9 Metrodorus Wachsmuth de ost. p. 297 nr. 17 17 De-
mocritus ibid. nr. 18

v. 1 ἄργεσθαι X 2 γὰρ ὁ ἀπὸ A 3 αὐξίφωτίων
in ima pagina A, cet. des. X 10 καὶ omis. B | ἀνέμων
omis. B 11 εὗρον AB, εὔρον A₂ 12 τῇ πρὸ — 16 εἰσή-
γαγεν Lambecius in Codinum p. 173 nr. 63 13 τὴν Λευκάτην
Lamb. 19 ὅτι πλείους μὲν ὄν τῶν (πλείους μὲν ὄν τῶν
omis. Y) χυμῶν διαφοραὶ (πλείους μὲν add. Y) — 21 ἄλμυρά
YS | πλείους μὲν A, πλείους δὲ B | κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον omis.
Y 21 βριγῆ A, βλιγῆ S, βικῆ Y, βρικῆ D | βλενώδης B

XS δὲ τῷ ἀπαρξία βορέας. τῶν δὲ μὴ ἀπὸ μεγάλης ἀρχῆς, ὁ μὲν ἀπ' ὀλίγης φορᾶς νέφους ἐκνεφίας, ὁ δὲ ἀπὸ κόλπων τινῶν καὶ διασφαγῶν κολπίας, ὁ δὲ ἀπὸ γῆς καὶ συστροφῆς ἀέρος γνοφίας. αὔραι γὰρ
 5 αὐται καὶ φύσεις ἀέρων τυγχάνουσιν οὔσαι, καὶ οὐκ ἀλόγως ἄνεμοι καλοῦνται, ὅτε ἢ ἀπὸ λιμνῶν ἢ ποταμῶν φέρονται· ὅμοιοι δὲ τούτων εἰσι καὶ οἱ ἀπόγειοι, ὅθεν εὐλόγως ἀέρος ἡρεμοῦντος τὸ κατάστημα καλεῖται νηνεμία.

XHS 120. Κατὰ δὲ τὸν Αὔγουστον μῆνα μαλάχης ἀπέ- RrIV¹¹
 11 χεσθαι τοῖς γε βουλομένοις ὑγιαίνειν τὰ ἄρθρα τὸ λόγιον θεσπίζει.

X

Σεπτέμβριος.

121. Ἀληθῆ λόγον ἐλέγομεν, ὡς ἀρχὴν ἐνιαυτοῦ¹¹
 15 τὸν Μάρτιον μῆνα ἔταττον οἱ Ῥωμαῖοι, ὡς ἐκ τῆς τοῦ
 XYHS παρόντος ἡμῖν μῆνός ἐστι λαβεῖν προσηγορίας· Σεπτέμβριον γὰρ αὐτὸν ὠνόμασαν, οἷον ἕβδομον ἀπὸ τοῦ ἥρος — σέπτεμ γὰρ τὰ ἑπτὰ καὶ βῆρ τὸ ἕαρ — τουτέστι
 XS τοῦ Μαρτίου μῆνός, οὗ κατὰ τὴν τετάρτην καὶ εικο-
 20 στὴν ὁ ἥλιος (ἐν) κριῶ γενόμενος τοῦ ἥρος δίδωσι τὴν

v. 1 τῶν δὲ μὴ — 9 νηνεμία S | μὴ omis. X 3 διασφαγῶν A, S, διὰ φαράγγων A₂ B 4 φαέρος A 5 αὔραι X | φύσεις X | οὔσαι omis. S 6 ὅταν S 7 φέρονται S | τούτοις S 10 ὅτι κατὰ τὸν — 12 θεσπίζει τὸ λόγιον S, κατὰ τοῦτον τὸν μῆνα καὶ μαλάχης — 11 ἄρθρα θεσπίζει τὰ λόγια, ὡς φασιν H f. 167^v 11 γε] τε S, omis. B 15 ἐκ τε τοῦ A, ἐκ τοῦ B, ἐκ τῆς τοῦ Bekker 16 σεπτέμβριος δὲ ἕβδομος ἀπὸ τοῦ ἥρος· σέπτεμ γὰρ τὰ ἑπτὰ καὶ βῆρ τὸ ἕαρ· ὀκτώβριος ὄγδοος ἀπὸ τοῦ ἥρος, καὶ νοέμβριος καὶ δεκέμβριος ὁμοίως (p. 159, 4) Y, τὸν σεπτέμβριον μῆνα οὕτω Ῥωμαῖοι ὠνόμασαν, οἷον εἰ ἕβδομον ἀπὸ τοῦ ἕαρος, τουτέστι τοῦ μαρτίου μῆνός H, τὸν σεπτέμβριον οὕτως ὠνόμασαν — p. 159, 1 ἐνάρχεσθαι S 18 σέπτεμ — ἕαρ omis. XS 19 κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ δεκάτην ὁ ἥλιος S | γενόμενος G 20 (ἐν) addidi, cf. de ost. p. 298¹

φύσιν ἐνάροχεςθαι. κἄπειτα οὐ δεήσει περὶ τῆς τῶν Χ ἐπομένων ~~προσηγορίας μακροηγορεῖν~~ ὕγδοος γὰρ ἀπὸ τῶν ΧΥ Ἀύξιφωτίων Ὀκτώβριος, καὶ Νοέμβριος καὶ Δεκέμβριος Υ ὁμοίως.

Rt IV 78 122. Θεῖος ὁ τῆς ἐννάδος ἀριθμὸς ἐκ τριῶν τριά· Χ δων πληρούμενος, καὶ τὰς ἀκρότητας τῆς θεολογίας ε κατὰ τὴν Χαλδαϊκὴν φιλοσοφίαν, ὡς φησιν ὁ Πορφύριος, ἀποσώζων.

79 123. Τῇ νεομηνίᾳ ὁ Μητροδόωρος λέγει τὴν Ἄνδρου μέδαν ἀνίσχειν καὶ τῶν ἄλλων πανομένων ἀνέμων τὸν εἶδρον ἐπικρατεῖν.

30 124. Τῇ πρὸ τεσσάρων Νωνῶν Σεπτεμβρίων ἐνίκησεν ὁ Αὔγουστος παρὰ τὸν Λευκάτην τοὺς Αἰγυπτίους μετὰ Ἀντωνίου καὶ Κλεοπάτρας· καὶ τούτου χάριν τὸν τῆς λεγομένης Ἰνδικτιῶνος κύκλον ἐκ προοιμίων ε τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς ἀριθμεισθαι εἰσηγάγεν. ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ Δημόκριτος λέγει ἐναλλαγὴν ἀνέμων συμβαίνειν καὶ βροχῆς ἐπικράτειαν.

II 42 IV 81 125. Πλείους μὲν αἱ χυμῶν διαφοραὶ κατὰ τὸν ΧΥΗ Ἀπολλώνιον, γενικαὶ δὲ ἐννέα· γλυκεία πικρὰ ὀξεῖα π δορμεία βρογχὴ στρυφνὴ βλεννώδης αὐστηρὰ ἀλμυρὰ. ὄθεν δὴ καὶ κατὰ τὸν ἔννατον μῆνα τοῦτον περὶ ὕγείας Χ ηὔχοντο οἱ Ῥωμαῖοι.

v. 9 Metrodorus Wachsmuth de ost. p. 297 nr. 17 17 Democritus ibid. nr. 18

v. 1 ἄροχεςθαι X 2 γὰρ ὁ ἀπὸ A 3 ἀύξιφωτίων in ima pagina A, cet. des. X 10 καὶ omis. B | ἀνέμων omis. B 11 σύρον AB, εἶδρον A₂ 12 τῇ πρὸ — 16 εἰσηγάγεν Lambecius in Codinum p. 173 nr. 63 13 τὴν Λευκάτην Lamb. 19 οἱ κλείους μὲν οὖν τῶν (κλείους μὲν οὖν τῶν omis. Y) χυμῶν διαφοραὶ (κλείους μὲν add. Y) — 21 ἀλμυρὰ YS | κλείους μὲν A, κλείους δὲ B | κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον omis. Y 21 βρογχὴ A, βλεγχὴ B, βιγχὴ Y, βρογχὴ D | βλενώδης B

X 126. Τῇ πρὸ ὀκτῶ Εἰδῶν Σεπτεμβρίων Εὐδοξος RrIV⁸
 τὸν ~~ἵππου~~ ~~δύεσθαι~~ ~~καὶ~~ ζέφυρον ἢ ἀργέστην πνεῖν
 σημειοῦται.

127. Ἴσμεν τῇ κράμβῃ ἐμφυόμενον σκώληκα κάμ-⁸
 5 πην ὀνομαζόμενον. οὗτος, ἀποξηρανομένης τῷ ἔαρι
 τῆς κράμβης, εἰς σκώληκα περωτῶν ὡσάν μύρμηκα,
 καὶ μείζονά πως, πέφυκε μεταβάλλεσθαι, πετερόγων
 λευκῶν τριγώνων ἀνεχουσῶν αὐτόν, καὶ περιπίπταται
 τοῖς κήποις χαμαιζήλῳ καὶ εὐαλώτῳ τῇ πτήσει· ψυχρῆ
 10 δέ που τὸν τοιοῦτον σκώληκα καλεῖσθαι συμβαίνει.

128. Πρὸ δέκα ὀκτῶ Καλενδῶν Ὀκτωβρίων ὁ Δο-⁸
 σίθεος τὸν ἀρκτοῦρον ἀνίσχειν σημειοῦται. τῇ πρὸ
 δεκαδύο Καλενδῶν Ὀκτωβρίων ὁ Καῖσαρ τὰς χελιδόνας
 ἐκδημεῖν λέγει.

15 129. . . . Νικομήδους τοῦ Βιθυνίας τυράννου. ⁸

Y 130. Ὅτι πλεονάσαντος μὲν πυρὸς πυρετὸς γίνεται, III⁸
 ἀφημερινὸς δὲ ἀέρος, τριταῖος δὲ ὕδατος, τεταρταῖος
 δὲ γῆς. φιλεῖ δὲ τούτων προκατάρχειν τὸ εἶγος. ὀπίσ-
 20 ταν γὰρ ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ — ἐπειδὴ τοῦτο ἴδιον ὕδα-
 τὸς τε καὶ γῆς — τὰ εἰρημένα ὑγρὰ παχυνθῆ, ττη-
 καῦτα φερόμενα διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἐξωθεῖν μὲν οὐ
 δύναται τὰ πυκνότερα, ἐμπесόντα δὲ ταῖς τούτων
 ἕδραις σύνωσιν καὶ θλίψιν ἐργάζεται, μέχρις ἂν ὑπὸ
 τοῦ πυρὸς ἐπειγόμενα τμηθέντα διαχυθῆ, ὅπερ ἀναγ-

v. 1 Eudoxus Wachsmuth de ost. p. 297 nr. 19 11 Do-
 sitheus ibid. nr. 20 13 Caesar ibid. nr. 21

v. 2 εὐδοξος post δύεσθαι B 5 τασῆρι A 6 ὡσει B
 8 περιπίπταται A 9 κόποις A | τῇ omis. B 11 δεσίδθεος A,
 δασίδθεος A₂, δοσίδθεος B 16 ὅτι πλεονάσαντος — p. 161, 15
 ἐγένετο Y, ὅτι πλεονάσαντος — 161, 2 ὀνομάζεται omis. D

ἀρπαγὴν μυθολογοῦσι τῆς Κόρης· ἐκεῖ γὰρ λέγεται X
 πρῶτον σῖτον σπέρμα καταβληθῆναι.

RrIV 86 138. Τῇ πέμπτῃ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς οἱ ἑγεω- XRS
 νάρχαι καὶ σεβαστοφόροι ἐχόρευον ἐν τῷ Γουστείῳ,
 οἶον ἐν τῷ ὄψοπαλείῳ, εἰς τιμὴν Τιβερίου· τὸν δὲ τοι- 5
 οῦτον τόπον νῦν οἱ ἰδιῶται Ἀγρουστειὸν καλοῦσιν.
 εἰς τὸ ἄσκεπον τῆς Δάφνης εἰς τὴν μικρὰν ἀλλήν
 Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας ἔστησε στήλην τῆς ἑαυτοῦ μη-
 τρός, ἐξ ἧς ὠνόμασε τὸν τόπον Ἀγρουστειὸν.

87 139. Τῇ πρὸ μιᾶς Νωνῶν Ὀκτωβρίων ὁ Δημόκρι- X
 τος τοὺς ἐρίφους ἀνίσχειν καὶ βορρᾶν πνεῖν διῆσχυρί- 11
 ζεται, ὁ δὲ Εὐδοξος δύνεσθαι τὸ μέσον τοῦ κριοῦ λέγει.
 Νάναϊς Ὀκτωβρίαις ὁ Βάρρων ἐν ἑσπέρα τὰς Πλειά-
 δας ἀνίσχειν καὶ ζέφυρον πνεῖν, εἶτα καὶ λίβα προ-
 λέγει. 15

88 140. Περὶ τοῦ δουρείου Ἴππου ὁ Εὐφορίων φησὶν
 πλοῖον γενέσθαι τοῖς Ἑλλήσιν Ἴππον λεγόμενον· ἕτεροι
 δὲ φασιν πύλην γενέσθαι οὕτω προσαγορευομένην ἐν
 τῇ Τροίᾳ, δι' ἧς εἰσῆλθον οἱ Ἑλληνες.

v. 10 et 12 Democritus et Eudoxus ibid. nr. 24 13 Varro
 ibid. p. 298 nr. 25 16 Euphorio frg. CXX, Meineke Anal.
 Alex. p. 139

v. 3 τῇ πέμπτῃ — 9 Ἀγρουστειὸν R f. 1v, XS et Lambecius
 in Codinum p. 155 nr. 32 in brevius contracta haec habent:
 ὅτι (omis. X Lamb.) ἐν τῷ βουστείῳ (γουστείῳ Lamb.) οἶον ἐν
 (ἐν omis. Lamb.) τῷ ὄψοπαλείῳ ἐχόρευον οἱ σεβαστοφόροι τῇ πρὸ
 τριῶν νωνῶν Ὀκτωβρίων εἰς τιμὴν Τιβερίου (εἰς τιμὴν Τιβερίου οἱ
 σεβαστοφόροι ἐχόρευον X Lamb., omissis τῇ — Ὀκτωβρίων), τὸν
 δὲ τοιοῦτον τόπον οἱ ἰδιῶται ἀγροῦστιον (ἀγροῦστον S, ἀγρου-
 στιῶνα al. ἀγρουστειὸν Lamb.) καλοῦσιν. 7 ἄσκεπον R, corr.
 Treu 11 τὰς ἐρίφους X, corr. Rr 16 ὁ Ἐφορος ci. A.
 Hecker, Philol. IV p. 489 18 δὲ omis. A | πόλιν X, πύλην
 corr. Hase | γενέσθαι Ἴππον οὕτω B

X 141. Τῇ πρὸ μιᾶς Εἰδῶν Ὀκτωβρίων ὁ Εὐκτῆμων RrIV⁸⁹
 τὸ μεσαιτάτον τοῦ φθινοπώρου εἶναι νομίζει. τῇ πρὸ
 δεκαπέντε Καλενδῶν Νοεμβρίων ἡλιος <έν> σκορπίῳ γί-
 νεται, ὡς Κάλλιππος φησι. τῇ πρὸ δεκατεσσάρων Κα-
 5 λενδῶν Νοεμβρίων ὁ Μητροδωρος τὰς ὑάδας ἐν ἐσπέρᾳ
 ἀνίσχειν λέγει καὶ ἄνεμον βίαιον.

142. Ἀσκληπιοὶ τρεῖς λέγονται γενέσθαι· πρῶτος ⁹⁰
 Ἀπόλλωνος τοῦ Ἡφαίστου, ὃς ἐξεῦρε μῆλην· δεύτερος
 Ἰσχύος τοῦ Ἑλάτου καὶ Κορωνίδος, <ὃς ἐν τοῖς Κυ-
 10 νοσουρίδος> ὀρίοις ἐτάφη· τρίτος Ἀρσίππου καὶ Ἀρ-
 σινόςης τῆς Λευκίππου· οὗτος εὔρε τομῆν καὶ ὀδοντά-
 γραν, καὶ τάφος αὐτῶ ἐν Ἀρκαδίᾳ· οἱ δὲ ἀστρονόμοι αὐτόν
 φασιν εἶναι τὸν ὀφιοῦχον τὸν ἐπὶ τοῦ σκορπίου ἐστῶτα.

143. Τῇ πρὸ μιᾶς Καλενδῶν Νοεμβρίων ὁ Βάρρων ⁹¹
 15 τὴν λύραν ἄμα ἡλίῳ ἀνίσχειν λέγει.

Νοέμβριος.

XH 144. Κίγκιος ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν λέγει, τὸν Νοέμ- ⁹²
 βριον παρὰ τοῖς παλαιοῖς Μερκεδίνον ὀνομασθῆναι
 ὡσανεὶ μισθοφόρον· ἐν αὐτῷ γὰρ τοῖς κτήτορσιν οἱ
 20 μισθωτοὶ τὰς προσόδους εἰσέφερον τοῦ παρελθόντος
 XHS κύκλου, ἐτέρων καρπῶν αὐθις ἐπερχομένων. Νοέμ-

v. 1 Euctemo Wachsmuth de ost. p. 298 nr. 26 5 Me-
 trodorus ibid. nr. 27 14 Varro ibid. nr. 28 17 Cincius
 FHG III p. 97

v. 3 ὀκτωβρίων B, νοεμβρίων A | ἡλιος — 5 νοεμβρίων
 omis. B et priores editiones | <έν> addidi, cf. p. 169, 5 7 Cic.
 de nat. deor. B marg. 9 <ὃς ἐν τοῖς Κυνοσουρίδος> supple-
 vit Hase e Clem. Alex. Coh. ad gentes I p. 26: Ἀσκληπιὸς] κεί-
 17 ὁ νοέμβριος
 ται κεραννώθεις ἐν τοῖς Κυνοσουρίδος ὀρίοις. 17 ὁ νοέμβριος
 μερκεδίνιος πρότερον παρὰ ῥωμαίοις ὀνομάζετο ὡσανεὶ μισθοφόρος
 etc. H 21 ἐτέρων — ἐπερχομένων desunt H | ὅτι ὁ νοέμβριος
 μὴν οὕτως ὀνομασθῆ — γὰρ ἐκ τοῦ ἡρὸς ἐστὶ S

βριος δὲ ὕστερον ἄνομάσθη ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ· ἔννατος ΧΗΣ
γὰρ ἐκ τοῦ Μαρτίου.

deest Rr 145. Ὅτι χρησμός ἐκ τῶν Σιβυλλείων ἐδήλου, μέχρι S
τότε Ῥωμαίοις φυλάττεσθαι τὴν βασιλείαν, ἄχρις ἂν
τῶν ἀγαλμάτων τῆς πόλεως φροντίζωσιν· ὃς δὲ χρη- 5
σμός καὶ πεπέρασται· τοῦ γὰρ Ἀβίτου πύματον βασιλεύ-
σαντος τῆς Ῥώμης καὶ ἀγάλματα χωνεῦσαι τολμήσαντος,
πόρρω τῆς Ἰταλίας ἢ βασιλεία.

deest Rr 146. Ὅτι Κόλχοι οἱ καὶ Λαζοὶ λεγόμενοι εἰσιν
οἱ Ἀλαῖνοί. 10

deest Rr 147. Ὅτι Μάριος ὁ μέγας πολεμῶν Κίμβροις καὶ
Τεύτοσι κατ' ὄναρ εἶδε κρατῆσαι τῶν πολεμίων, εἰ τὴν
ἑαυτοῦ θυγατέρα θύσει ἀποτροπαίοις· καὶ προκρίνας
τῆς φύσεως τοὺς πολίτας τοῦτο ἐποίησε καὶ τῶν πο-
λεμίων ἐκράτησεν. Ἐρεχθίδης δὲ ὁ τῆς Ἀττικῆς προί- 15
στάμενος οὐκ ὄνειρω ἀλλὰ χρησμῶ πεισθεὶς τοῦτο
ἔπραξε καὶ νενίκηκε τοὺς ἐχθρούς. . . . παρθένος τῆς O
δαίμονος τὸ φιλόανθρωπον . . . . τὴν ὄφ . . . . πᾶσαν κα-
τοικίαν παρήλθε καὶ τοῖς . . . . . διήγειρεν,
ὡς ὁ Ῥωμαῖος Βάρ(ρων). ὅμοια καὶ) Λακε(δαίμ)ονίοις 20
γεν(έσθ)αι λόγος . . . . . Ἀριστείδης,
ὃς ἐν τῇ πε(. . . . . φη)σίν· ἡνίκα . . . . οὔτος <ὁ

v. 20 Varro: cf. P. Mirsch, de M. Terentii Varronis Anti-
quitate rerum humanarum libris XXV, l. II frg. 1 21 Ari-
stides non est, immo Aristodemus tertio mythicorum, cf. Plut.
pers. Parall. min. p. 314 C

v. 2 γὰρ ἀπὸ τοῦ ἑαρός ἐστι. cet. des. H 17 sqq. cod.
Caseolinus (O) f. 99^r; punctorum numerus par est numero litte-
rarum perditarum. supplementa, nisi quid monui, Hasii sunt.
17 παρθένος — 22 οὔτος hodie non leguntur, legit quondam
Hase (ed. Paris. p. 333) 20 <ὅμοια καὶ> supplevi 22 πέ<μ-
πη. . . .> suppl. Hase | <ὁ λοιμός κατείχε Λακεδαίμονα> supplevi
e Plutarcho l. s.

Ο λοιμὸς κατεῖχε Λακεδαιμόνα, πολλῶν ἀπολλυμένων
 <ἐλ>ρησεν ὁ Πύθιος <παύσεσθαι τ>ὴν νόσον, ἐὰν κατ'
 ἐνιαυτὸν θεοῖς ἀποτροπαίοις ἡβῶσά τις καὶ εὐγε-
 νῆς σφ>αγιασθῆ παρθένος. τῆς <δὲ> ἀνόμου δεισι-
 5 δαιμονίας κατὰ π>ᾶν φθινόπωρον τελουμένης <συν>έ-
 πεσέ ποτε <λαχεῖν> τὴν Ἑλένην, Τυνδάρεως δὲ
 τὴν θυγα<τέρα ἐ>στεφ<αν>ω<μένην τ>οῖς βωμοῖς προσ-
 ἤ<γρα>γε· καταρχομένου δὲ αὐ<τοῦ> τῆς ἀνόμου
 θυ<σίας, ἀετὸς καταπτὰς ἤρπασε τοῦ βασι<λέ>ως τὸ
 10 ξίφος <καὶ παρ>ά τινα λευκὴν δάμαλιν ἀφῆκεν. οἱ
 δὲ δορυφόροι κατό<πιν ἀκο>λουθήσαντες καὶ αὐτόπται
 γενόμενοι τοῦ συμβάντος, <τῆ>ν βοῦν πρὸς Τυνδάρεων
 ἤγαγον· ὁ δὲ θανα<μά>σας τὴν πρόνοιαν <τῆ>ς μὲν
 ἀνθρωπο<κτόν>ου συνηθείας ἐπαύσατο, τὴν δὲ δά<μα-
 15 λι>ν θύσας τοῦ λοιμ<κοῦ> π<άθ>ους ἀπηλλάττετο.

148. Τῇ πρὸ τεσ<σά>ρων καὶ τριῶν Νωνῶν Νοεμ- deest Rr
 βρίων ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἴσιδος συμ<πέ>ρασμα τῶν ἑορ-
 τῶν· ἐπετελ<εῖτο> δὲ καὶ ὁ λεγόμενος Δρεπαν . . .
 19 <κα>θ' ἦν ἑορτὴν ὁ Μητροδόωρος νό<τον> φυσῆσαι λέγει.
 ΟΗ ἀλουτεῖν δὲ μέχρι πέρατος ἐδόκει τῷ πλήθει, ὡς λόγος,
 Ο πρὸς ἀποφυγὴν νόσον. τῇ πρὸ δ<κτώ> εἰδ<ῶν Νο>εμ-
 βρίων τιμὰ παρὰ <τ>ῶν γυναικῶν ἐπετελοῦντο Δῆ-
 μ<κ>τρος καὶ <Εἰλειθ>σίας· Εἰλειθνια <δέ ἐστιν ἡ τ>ῶν
 τικτουσῶν ἔφορος>. πω . . . ν, ὡς φησι Πλούτ<αφ-
 25 ρος>. . οἴως ἑαυτὴν δ . . . . σιε· <τοια>ύτην δὲ ἐν

v. 19 Metrodorus Wachsmuth de ost. p. 298 nr. 29

v. 3 ἢ <λυσίσις κληρατῆ> Hase, <ἡβῶσα τις καὶ εὐγενῆς>
 dedi secundum Plutarchum 18 Δρεπαν<ίας>? 20 κατὰ τὸν
 μῆνα τοῦτον ἀλουτεῖν μέχρι — 21 νόσον H f. 167^v, quae horum
 verborum in codice O desunt litterae, non enotavi | ὡς λόγος
 omis. H 24 ἔφ<ορος>· ὁ <π>ω<ς τὸ ε>ν, ὡς φησι Πλούτ<αφ>ρος,
 ὁμ<οίως ἑαυτῆ> δ<ὐο ποιή>σειε Hase

τῷ πά<θει καὶ τ>ὴν Ἄρτεμιν ταῖς κ<νού>σαις εἶναι Ὁ
 φασιν. Ἄρτεμις δὲ κατ<α> τὸν ἀριθμητικὸν λ<β>
 γον ἐ>στίν ἢ τὴν εἰς τὸ ἄρτιον ἰοῦσαν γένεσ<ω>
 καὶ εἰς τοῦτο προβ<ῆναι> σπεύδουσαν ἐκβαλλομένη·
 διὸ δὴ <καὶ> μυθεύεται τὸν Ἀπόλλ<ωνα> παρὰ τῆς 5
 Ἀη<τοῦς τι>κτόμενον . . . . δειχθέντος αὐτοῦ, α<ὕ>τη
 τὴν μητέ<α μαι>ενομένη δει . . . . . πρὸς τὸν
 αὐτὸν προκα . . . . . ἔαν-
 τὴν τε καὶ τὸν Ἀπό<λλωνα> . . . . .
 . . . . . ν μετε 10
 leest.Br 149. <Τῆ προδ ἐπτά Eιδῶν Νοεμ>βρίων . . . . .
 . . . . . δεκα . . . . . δ . . . . .
 . . . . . των κ . . το . . . . .
 . . . . . ιον λέγ<ετ>αι ὑποβάλλεσθαι
 κ . . . . . σα κατὰ τὸν <Αἰγύ>πτιον Ἐρ- 08
 μῆν, ὃς ἐν τῷ λεγομένῳ τελείῳ λόγῳ φησὶν οὕτως· 16
 ἄι δὲ παραβᾶσαι ψυχὰν τὸν τῆς εὐσεβείας κανόνα, ἐπὰν
 ἀπαλλαγῶσι τοῦ σώματος, παραδίδονται τοῖς δαίμοσι
 καὶ φέρονται κατὰ τοῦ ἀέρος σφενδονοῦμεναι καὶ κατὰ
 τὰς πυρῶδεις καὶ χαλαζῶδεις ζώνας, ἃς οἱ ποιηταὶ 20
 Πυριφλεγέθοντα καὶ Τάρταρον καλοῦσιν.’ καὶ ὁ μὲν
 Ἐρμῆς περὶ μόνον τοῦ καθαρμοῦ τῶν ψυχῶν, ὁ δὲ
 Ἰάμβλικος ἐν τῷ πρώτῳ τῆς περὶ καθόδου ψυχῆς
 πραγματείας καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως αὐτῶν μέμνηται,
 τὸν ὑπὲρ σελήνης ἄχρῖς ἡλίον χῶρον τῷ Ἄιδῃ διδοῦς, 25
 παρ’ ᾧ φησι καὶ τὰς ἐκκαθαρωμένας ἐστάναι ψυχάς,

v. 15 Hermes: cf. Ps. Apul. dial. Hermes Trism. c. XXVIII

v. 15 ὅτι ὁ ἔρμης ἐν τῷ — p. 168, 2 τὴν σελήνην S: in his
 versibus neque codicis O lacunas enotavi neque Hasii et Traubii
 (Libam. crit. p. 33) supplementa exscripti. 21 καὶ δ] καὶ
 omis. O 26 καὶ omis. O

- OS καὶ αὐτὸν μὲν εἶναι τὸν Πλούτωνα, Περσεφόνην δὲ
 O τὴν θελήνην. ταῦτα μὲν οἱ φιλό(σοφοί)· τῆς δὲ <έορ-
 τῆς τὰ ἱερὰ εὐ>λογίαις ἐπετελοῦν)το ἐπὶ τῷ ἀσβέστω
 OY πυρὶ τῆς Ἐ(στίας, περὶ οὗ Πορφύ)ριος οὐ<τως> Rr III⁸
 5 φ(ησ)ί· ταύτη τοὺς φαινομένους οὐρανίους θεοὺς τῆ
 θυσία δεξιούμενοι, καὶ διὰ τοῦ πυρὸς αὐτοῖς ἀπαθανα-
 τίζοντες τὰς τιμὰς καὶ πῦρ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐφύλαττον
 αὐτοῖς ἀθάνατον, ὡς ὃν μάλιστα αὐτοῖς ὁμοίωτατον.
 O ἐκ ταύτης τῆς ἡμέρας <Εὐ>δοξος χειμῶνα λέγε(ι).
 10 150. <T>ῆ δὲ ἐπιούση μνήμη Ῥέμου <καὶ Ῥωμύ>— desistit
 λου· ὅτε Ἄμου<λιος πρὸς Νομίτο>ρα τυραννικῶς δια-
 κείμε<νος> τὸν μὲν υἱὸν <αὐτοῦ ἀνείλε, τ>ῆν δὲ θυ-
 γατέρα ἱερα<τεύειν προσ>έταξε· τῆς δὲ τεκούσης, ὡς
 λέγου<σιν>, ἔξ Ἄρεος, δει<σας αὐ>τὸς καταποντι-
 15 θῆναι προσ<έταξε τὰ βρ>έφη· τῶν δὲ δο<ρυφό>ρων
 παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Θύβριδος <ἐκθεμ>ένων αὐτά, λ(ύ-
 και)να προσελθ<οῦ>σα τὰς θηλὰς αὐτ<οῖς> προσέειπε·
 π<οιμ>ῆν δὲ τοῦτο θεασάμενος ἀν<έλ>αβε τοὺς παῖδας
 καὶ ὡς ἰδίω<υς ἀν>έθρεψεν, οἱ καὶ κτίζουσ<ι τῆ>
 20 Ῥώμην. ταῦτόν καὶ παρὰ Ζωπύρω τῷ <Βυζαντίω>...
 H 151. Ἄπο δὲ τῆς πεντεκαίδεκάτης τοῦ Νοεμβρίου desistit
 μέχρις ὅλου τοῦ Δεκεμβρίου ἤρουν οἱ Ῥωμαῖοι, ἐ

v. 4 Porphyrius de abstin. II, 5, cf. Eus. praep. ev. I 7, 8
 9 Eudoxus Wachsmuth de ost. p. 298 nr. 30 20 Zopyrus
 frg. 2, FHG IV p. 532

v. 4 ὅτι πορφύριος φησι· τοὺς — 8 ὁμοίωτατον Y, lacuna
 codicis O non enotavi. 6 δεξιούμενον καὶ πῦρ ἀσβεστον αὐ-
 τ<οῖς ἀνα>φέροντες ὡς ὃν αὐτο<ις ὁ>μοίωτατον O ab Haseo
 suppletus | διὰ omis. Porph. 7 τιμὰς, τοῦτοις γὰρ καὶ τῷ
 πῦρ ἀθάνατον φυλαττόμενον ἐν τοῖς ἱεροῖς, ὡς Porph. 20 <Βυ-
 ζαντίω> supplevi e Plutarcho personato Parall. min. p. 314f.
 desinit in hoc nomine O f. 99^v

μόναις εὐωχίαις ἐνασχολούμενοι διὰ τὴν βραχύτητα ἡ
 τῶν ἡμερῶν. www.libtool.com.cn
 Rr IV 93 152. Τῇ πρὸ ἑπτὰ Καλενδῶν Δεκεμβρίων ὁ Δη- X
 μόκριτος λέγει τὸν ἥλιον <έν> τοξότη γίνεσθαι. φάβα XS
 Ῥωμαίοις τὸ ἔτος ἐδόκει καλεῖν, ἀπὸ τοῦ ξεφύρου, οὗ 5
 καταρχομένου πνεῖν πρῶτος πέφυκεν ὁ τοιοῦτος βλα-
 στάνειν καρπός· φαβώνιος δὲ κατ' αὐτοὺς ὁ ξεφυρος
 καλεῖται· ὅθεν καὶ Ζεφυρίτης ὁ Μάρτιος, ὡσπερ Μο-
 νίας ὁ Ἰανουάριος ἀπὸ τῆς μονάδος, καὶ Σεμεντίλιος
 ὁ Ὀκτώβριος ἀπὸ τοῦ σπόρου, ὡς ἡ παλαιότης παρα- 10
 δέδωκεν. ὅτι ὁ παρὰ τοῦ Νουμᾶ τεθεὶς ἐνιαυτός ἀπὸ S
 τοῦ Ἰανουαρίου ἀρχεται, ὁ δὲ παρὰ τοῦ Ῥωμύλου ἀπὸ
 τοῦ Μαρτίου. συμφωνεῖ δὲ ἡ παρὰ τοῦ Νουμᾶ χρο-
 νικὴ ἀρχὴ τῇ παρὰ τοῦ Ῥωμύλου ἀντικρως ἀρχῇ· καὶ
 γὰρ ὁ Ῥωμύλος ἐκ τοῦ ἔαρος ἀρχὴν ἔλαβεν, ἀλλὰ τὸν 15
 Ἄρεος μῆνα παραφύλαξε, καὶ Νουμᾶς δὲ ὅλως ἐπιτη-
 ρήσας ἥλιον μεσάζοντα τὸν αἰγόκερων δοκεῖ συμφέρε-
 σθαι τῷ Ῥωμύλῳ· ὕψωμα γὰρ Ἄρεος ὁ αἰγόκερος.

Δεκέμβριος.

X

deest Rr 153. Ὁ Δεκέμβριος ὡς δέκατος καὶ αὐτός ἀπὸ τοῦ H
 Μαρτίου οὕτω προσηγορεύθη. 21

deest Rr 154. . . . . ος ἀρμονίας διειλημμένης . . . . . O
 . . . . . ος φρ . . . . . πάντα καὶ φρουρεῖται . . .
 ! . . . . . <τὸ Φαέθου>ντος πάθος καὶ

v. 3 Democritus Wachsmuth de ost. p. 298 nr. 31

v. 4 <έν> add. Boeckh, cf. Wachsmuth l. s. | ὅτι φάβα —
 18 αἰγόκερος S 5 ἐδόκει τὸ ἔτος S 6 οὗτος X, ὁ τοι-
 οῦτος S 10 παραδέδωκεν. cet. des. X 14 ἂν S, καὶ
 corr. Gu. Kroll § 154 O f. 100

0 τὰ <ἐπὶ Λευκαλίῳ>νος τοῦ <ὔδα>τος δράματα <ιδεάν
 τινὰ αἰ>νιττεται τῶ<ν> ἐπὶ τ<οῖς> ὅλοις δε<δογμέναν
 παθῶν. οἱ δὲ Φοῖνι<κες> κατὰ τ<ὸν> τῆ<ς> ὁμωνυμίας
 <τρόπον, εἴτε κατ>ά τινὰ ἀ<λληγο>ρίαν ἄλλως πως
 5 περὶ Κρόνου ἔχου<σιν>, ὡς ἐκ τῆ<ς> δευτέρας τῶν Φοι-
 νικῶν τοῦ Ἐρεννίου Φίλωνος <ἔστι λαβεῖ>ν. καὶ
 βασιλεῦσαι δὲ αὐτὸν ἢ ἱστορία πα<ρα>δίδωσιν, <ὡς
 ἔμπρο>σθεν ἀφηγησάμην, κ<ατά> τε τὴν Αἰβύρην <καὶ>
 Σικελίαν <καὶ τοὺς ἑσπερίους τό>πους καὶ π<ό>λιν
 10 κτίσαι, ὡς ὁ Χάραξ φησί, τ<ὴν> τότε μὲν λεγ<ομένην>
 Κρονίαν, νῦν δὲ Ἰερὰν πόλιν, ὡς Ἰσίγονος <περὶ Πα-
 λ>ικῶν θεῶν καὶ Πολέμων καὶ Αἰσχύλος ἐν τῇ Αἴτην
 π<αρα>διδόσιν ἢ ὡς πᾶσ>α ἢ ἱστορία κατὰ τὸν Εὐή-
 μερον ποικίλλ<εται, σοφῶς τῆν> τῶν λεγομένων θεῶν
 15 <ὑ>πογράφουσα θε<ωρίαν>.....<ἀπ>οκρύπ-
 τει. τ. ....ον. . . τοδαπ. εσοντα θεία. <ὥστε καὶ κ>α-
 <λῶς> ὁ Π. .... <ἐν τ>ῷ περὶ Διονύσου φησί, τοὺς
 <δικαίους τῶν βασ>ιλέω<ν καὶ ἰε>ρέων ταῖς ἴσαις τιμ<αῖς>
 μὲν> ὑ<π> αὐ<τῶν τῶν> θεῶν καὶ προσηγορίαις τιμηθῆ-
 20 ν<αι καὶ> ταύτη <μὲν θεοὺς κληθῆναι μυθ>ικῶς, τὴν δὲ
 ἱστορίαν πεπ<λασμένως> παρα<δεδ>όσθαι. εἰσὶ δὲ οἱ

v. 6 Philo Byblius frg. 7, FHG III p. 571 8 ἔμπροσθεν:
 p. 123, 7 10 Charax frg. 17, FHG III p. 640 11 Isigonus
 frg. 20, FHG IV p. 437 12 Polemo frg. 102, FHG III p. 148
 Aeschylus frg. 11 Nauck 13 Euhemerus frg. 10 Geyza Né-
 methy, Euhemeri reliquiae Budapest 1889

v. 5 χρόνον O, corr. Hase 9 <οἰκίσαι τε τοὺς τό>πους
 Hase, <καὶ τοὺς ἑσπερίους τό>πους scripsi collato Diodoro III,
 61, 3 10 κτίσαι O 11 <περὶ ἑλληνι>κῶν Hase, <περὶ Πα-
 λι>κῶν M. Mayer apud Roscherum lex. myth. II p. 1486
 12 ἔτην O 13 ἢ] malim καὶ 17 ὁ π. .... .] Π<λοῦ-
 ταρχος> Hase, fortasse Π<ολύ>καρμος, cf. FHG IV p. 480
 20 εἰρήσθαι Hase, θεοὺς κληθῆναι, quae spatio quoque melius
 conveniunt, propono.

Ο τὴν <ἀρχὴν ὁ υ>ἰδς, <τὴν πρὸς> ἐκάτερον ὁμόνοιαν
 διὰ τὴν ἰδιότητα τὴν Τιτανικὴν καταβιβάσασθαι·
 τοιαῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς τῶν ἱερῶν μύ-
 θων ἀναπτύξωσ. κατὰ δὲ τὴν νεομη<νίαν> τοῦ μη-
 5 νὸς ἀπέ<χοντες κρᾶμ>βης <ἧ>χοντο Ποσειδῶνι καὶ
 Ἀφ<ρο>δίτῃ καὶ Ἀμφιτρίτῃ, π<ρο>σέτι δὲ αἱ <δυνάμεις
 τῷ Κρόνῳ ὑπὲρ <τοῦ> ἐσομένου χειμῶνος· ὁμοίως δὲ>
 καὶ Τύχῃ ἐφόρῳ, Σωφροσύνῃ καὶ Ἔρωτι, ὃν οἱ μυθι-
 κοὶ Ζεφύρου τοῦ γί<γαντος> εἶναι παῖδα ἀξιοῦσιν, ὡς
 10 φησὶν Εὐρύτος ὁ Λακεδαιμόνιος ὁ μ<ελοποιός>· ἄρ-
 ΟΥ χεται δὲ οὕτως· ἄγαλμοειδὲς Ἔρως· ὁ δὲ Πλάτων Br III⁴⁹
 ἐν συμποσίῳ φησὶν τοῖς τῆς Ἀφροδίτης γενεθλίοις
 τὴν Πενίαν προσαιτοῦσαν ἀνελεθεῖν καὶ λάθρα τῷ
 Πόρῳ μεθυσθέντι τοῦ νέκταρος ἐπιβουλεῦσαι, καὶ οὐ-
 0 τως κνηθῆναι τὸν Ἔρωτα· ὄ<θεν> Μωυσῆς ὁ πολὺς
 16 περὶ τῆς ἀνθρωπογονίας ἀλληγορεῖ. κα<τὰ> ταύτην
 τὴν ἡμέραν δύεσθαι τὰς ὑάδας καὶ τὸ λοιπὸν χ<ει-
 μῶ>να ὁ Βάρρων λέγει.

155. Κατὰ δὲ τὴν ἐξῆς ὁ Εὐδοξος τὸν τοξότη<ν> δεest Br
 20 ἀνί<σχειν> καὶ χειμῶνα προλέγει· ἐπετέλουν δὲ καὶ
 ἑορτὴν λεγομένην Ἀγωνάλια δαφνηφόρῳ καὶ γενάρχη
 Ἡλίῳ, ὡσπερ Ἀθήνησιν ἢ <ἐπὶ τ>οῖς δαφνηφορίοις
 τελετή. ἐν ταύτῃ καὶ ἡ λεγομένη παρ' <αὐτῶν Σεπτ>-
 μούνδιος ἑορτὴ ἐπετελεῖτο, τοντέστιν ἡ περίοδος τῆς

v. 10 Eurytus PLG⁴ III p. 639 11 Plato symp. p. 203 B
 18 Varro Wachsmuth de ost. p. 298 nr. 32 19 Eudoxus ibid.
 p. 299 nr. 33

v. 2 lacunam explevi; ἀπασπασάμενος proponit Gu. Kroll
 10 εὐρύτος Ο, Ἀλκυαν ci. M. Schmidt Philol. XVIII p. 226, Τέ-
 ταιος G. Wolff mus. Rh. XIX p. 464 11 ἀγαλμοειδὲς Ο,
 ἀγαλμοειδὲς G. Wolff l. s. | ὅτι ὁ πλάτων φησὶ — 15 ἔρωτα Y,
 lacunas codicis O non indicavi 16 ἀνθρωπογενίας Ο

πόλ<εως, ὅτι ἐπὶ ἑπτὰ λ'όφους τὰ τείχη τῆς ῬώμηςOP
ἐκτέταται ~~ὄνομα (τά. δὲ). τοῦ~~ (των) Πα<λάτιον Ἐσ<κ>
κύλιον Ταρπήιον Ἀβεντίνιον Τιβο<ύρτιον Πρα<ιν>
σ<τιον Βιμινάλιον. <παρά> δὲ τοῖς ἀρχαίοις ἐτέρως O
οὕτως Ἀβεν<τ>ίνος Καίλιος (<Ἐσκ>ύλιος Καπιτωλίνος 5
Βελινήρσιος Κυ<ρινά>λιος Παλα<τίνος>).

deestRr 156. Τῇ πρὸ τριῶν Νωνῶν Δεκεμ<βριῶν ἡμέρα>
ἄπρακτος, καθ' ἣν ὁ Εὐκ<τή>μων τὸν κύνα δύεσθαι καὶ
<τὸν χεμιῶ>να ἐνάφ<χεσ>θαι λέγει. καὶ ἤγετο ἰπο<δο<μία, καθ' ἣν ἀπενκ. 10

RrIV94 157. Οἱ διπουνδίοι οἰονεὶ νεοστράτευτοι, οὓς καὶ X
τίρωνας ἀπὸ τοῦ στρατεύεσθαι δι' ἔνδειαν τροφῆς
Ἴταλοὶ καλοῦσι. διπουνδίους δὲ αὐτοὺς ἐκάλλον ἀπὸ
τῶν ἄρτι παραγγελέτων ἐν στρατείᾳ· οὐ γὰρ . . . . .
<διπουν>δίους δὲ αὐτοὺς ἐκάλλον ἐκ τοῦ δύο μόνοις 15
νομίσμασιν ἀρκουμένους ὑπομένειν στρατεύεσθαι· δι<πουν<διον γὰρ τὸ διόβολον Ῥωμαίοις ἔθος καλεῖν.

deestRr 158. Ἔθος ἦν τοῖς Ῥωμαίοις εἰς τρία διατάττειν R
αὐτῶν τὴν πολιτείαν καὶ τοὺς μὲν ἐπιτηδεῖους τοῖς
ὄπλοις ἀφορίζειν, τοὺς δὲ τῇ γεωργίᾳ, τοὺς δὲ τοῖς 20

v. 8 Euctemo Wachsmuth de ost. p. 299 nr. 34

v. 2 λατιονσκυλον O, corr. Hase 3 Τιβο<ρτινον ἢ Ἴανου<κλον Κί>στιον Hase, quod vestigiis in codice servatis non convenit. ego lacunam explevi ad Par. gr. 1630 (P) fidem, qui f. 98 haec habet (Boisson. Anecd. gr. I p. 424): τὴν Ῥώμην ἐκάλλον ἐπά<λο<σοφον, ἐπειδὴ καὶ τοῖς τείχεσιν αὐτῆς ἑπτὰ περιεκλείοντο λόφοι, ὧν δὴ καὶ τὰ ὀνόματα ταῦτά ἐστι· Παλλάντιον Σκύλλιον Ταρπήιον Ἀβέλτιον Τιβοῦρτιον Πραϊνέστιον Βιμινάλιον. 7 νωνῶν δὲ ἡ <ἡμέρα>. . . . Hase, quod correxi 12 τήρωνας X, corr Rr 14 παραγγελλόντων X, παραγγελέτων proponit Rr 14 lacunam indicavit et <διπουν>δίους supplevit Rr 15 in marg.: Politianus in misc. p. 6 B₂ § 158 tractatum περὶ βρομια<λιον in codice R f. 57 scriptum iterum inspexit F. Cumont (cf. Rev. de Philol. XXI 1897 p. 150 not.), v. praefationem.

R κυνηγεσίους. τούτων δὲ πέρασ ἄγει ἢ τοῦ χειμῶνος
 ὥρα ἐν αὐτῇ γὰρ οὔτε ἐνοπλιζονται οὔτε γεωργοῦσι
 διὰ τὸ τῆς ὥρας ψῦχος καὶ τὸ τῆς ἡμέρας βραχύ· ὅθεν
 καὶ βροῦμαν αὐτὴν πατρίως ὠνόμασαν, οἷονεὶ βραχὺ
 5 ἡμαρ· Βρουμάλια δὲ οἷονεὶ χειμερινὰ ἑορταί. ἀργοῦν-
 τες οὖν τὸ τηρικᾶδε οἱ Ῥωμαῖοι μέχρι τῶν Ἀὔξιφω-
 τίων ἐπὶ τῶν νυκτῶν χαιρετίζοντες ἐπευφήμουσι ἀλλή-
 λους, τῇ πατρίᾳ φωνῇ λέγοντες ‘βίβες ἄννουσ’ οἷον
 ‘ξῆθι εἰς χρόνουσ.’ οἱ δὲ γεωργικὸν πρὸς θεραπείαν
 10 Κρόνον καὶ Διμήτροσ ἔσφαττον χοίρουσ· ὅθεν καὶ νῦν
 φυλάττεται κατὰ τὸν Δεκέμβριον ἢ χοιροσφαγία. ἔσφα-
 ζον δὲ οἱ ἀμπελουργοὶ τράγουσ εἰς τιμὴν τοῦ Διο-
 νύσου· ὁ γὰρ τράγουσ πολέμιουσ τῆσ ἀμπέλου· καὶ ἐκ-
 δέροντεσ αὐτοὺσ τοὺσ ἀσκούσ πληροῦντεσ πνεύματοσ
 15 ἐφήλλοντο αὐτοῖσ. οἱ δὲ πολιτικοὶ καὶ τὰσ ἀπαρχὰσ
 τῶν συγκλεισθέντων καρπῶν, οἶνον καὶ ἔλαιον, σίτον
 καὶ μέλι καὶ πάντα τὰ ἀπὸ δένδρων ὅσα διαμένουσι
 καὶ σώζονται, ἐποίουσι ἄρτουσ ἄνευ ὕδατοσ καὶ ταῦτα
 προσῆγον τοῖσ ἱερεῦσι τῆσ Μητρόσ· φυλάττεται δὲ ἢ
 20 τοιαύτη συνήθεια ἔτι καὶ νῦν καὶ κατὰ τὸν Νοέμβριον
 καὶ Δεκέμβριον ἄχρι τῶν ἀὔξιφωτίων προσφέρουσι
 αὐτὰ τοῖσ ἱερεῦσιν. τὸ γὰρ κατ’ ὄνομα χαιρετίζειν ἐν
 τοῖσ Βρουμαλίουσ νεωτερόν ἐστί· τὸ δὲ ἀληθέστερον,
 ἕξ οὗ καὶ ἡ ἐκκλησία ἀποτρέπεται αὐτά, Κρονίασ ἑορ-
 25 τὰσ αὐτὰσ λέγουσιν. ἐν νυκτὶ δὲ γίνονται, ὅτι ἐν
 σκοτει ἐστὶν ὁ Κρόνουσ ὡσ ταρταρωθεῖσ ὑπὸ τοῦ Διούσ,
 αἰνίττονται δὲ τὸν σίτον ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ γῇ σπαρῆναι
 καὶ τὸ λοιπὸν μὴ φαινομένου. τοῦτο δὲ ἐστὶν ἀλη-
 θέστερον ὡσ εἴρηται, ὅτι νυκτιπόροσ ἢ περὶ αὐτὰ
 30 σπουδῆ, ὥστε λοιπὸν κατὰ τὸ ἀληθὲσ τῶν καταχθονίων
 δαιμόνων εἰσὶν ἑορταί τὰ Βρουμάλια.

deest Rr 159. Ὅτι οἱ φυσικοὶ φασὶ τόδε τὸ πᾶν ὕλην ἀνεί- S
 δεον ~~πρὸ τῆς διακοσμήσεως~~ γενέσθαι ποτέ, ὄθεν καὶ
 τὴν ὕλην Ἄϊδην οἱ φιλοσοφήσαντές φασὶ καὶ Τάρτα-
 ρον, ὡς ταραττομένην καὶ οὐκ ἡρεμοῦσαν κατὰ φύσιν
 διὰ τὸ ἀνείδεον αὐτῆς. ἄχρονον δὲ αὐτὴν ἀλλ' οὐκ 5
 ἄναρχον, γεννητὴν δὲ ὅμως καὶ αἰτιατὴν, ἐξ αἰδίου τὴν
 ἐνέργειαν αὐτοῦ <τοῦ> πατρὸς ἀναμένουσαν, τὸ εἶναι
 ὄλως ἄχρονον ἐκ τῆς ἐκείνου λαβοῦσαν βουλῆς· ὄθεν ὁ
 Χαλδαῖος ἐν τοῖς λογίοις πατρογενῆ τὴν ὕλην ὀνομάζει.
 καὶ ὅπως ὁ Ἰάμβλικος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Χαλδαϊκῶν 10
 φησι, ἀκοῦσαι ἄξιον· ἄϊδιον μὲν ἐστὶν ἡ ὕλη, ἐπέ-
 περ συνυφίσταται μετὰ τῶν πρωτίστων αἰτίων ἐξ αἰ-
 δίου, μετ' αὐτῶν τε καὶ σὺν αὐτοῖς ἔχει τὸ εἶναι· οὐ-
 δέποτε δὲ ἐξίσταται ἀφ' ἑαυτῆς, διότι κατὰ τὴν ὁμῶ-
 νυμον καὶ ἐνιαίαν δύναμιν ἐνεστήρικται τοῖς κοινοῖς· 15
 ἀτελής δὲ οὐκ ἐστὶ καὶ ἀπέραντος, ἀλλὰ μεταλαμβάνει
 τελειότητός τινος, ἐπειδὴ οὐδὲν ἀπὸ τῆς πατρικῆς τριά-
 δος προχωρεῖ ἀτελής, εἰς δὲ τελειότητα καὶ πέρας ἀπ'
 αὐτῆς προάγεται. τῶν τοίνυν στοιχείων οὕτω μετ'
 αὐτὴν παραχθέντων συγκεχυμένων δὲ ὅμως, παραλαβῶν 20
 ὁ δημιουργὸς πᾶν, ὅπερ ἦν ἄτακτον ἡσυχίαν οὐκ ἄγον
 ἀλλὰ κινούμενον πλημμελῶς εἰς τάξιν ἤγαγε κατὰ τὸν
 Τίμαιον. διαστελλομένων δὲ τῶν στοιχείων, καὶ τοῦ
 μὲν πυρὸς τὴν ἄνω διὰ τὴν φύσει κουφότητα φαίνον-
 τος, τοῦ δὲ ὕδατος εἰς βάθος διὰ τὴν κατὰ φύσιν 25
 βαρύτητα πίπτουτος, οἱ μυθικοὶ τὸν Κρόνον καταταρ-
 ταροῦσιν, οἶον τοῦ πυρὸς ἀνατρέχοντος τὸ ὕδωρ τοῖς

v. 9 Gu. Kroll de or. Chald. p. 20   23 Plat. Tim. p. 30 A

v. 7 <τοῦ> addidi   8 ἄχρονα S, corr. Gu. Kroll | λαβοῦσα
 S, corr. Gu. Kroll   14 μόνιμον proponit Gu. Kroll   24 βαί-
 νοτος ci. Gu. Kroll

R κνηγεσίους. τούτων δὲ πέρας ἄγει ἡ τοῦ χειμῶνος
 ὥραν ἐν αὐτῇ γὰρ οὔτε ἐνοπλίζονται οὔτε γεωργοῦσι
 διὰ τὸ τῆς ὥρας ψύχος καὶ τὸ τῆς ἡμέρας βραχύ· ὄθεν
 καὶ βροῦμαν αὐτὴν πατρίως ἀνόμασαν, οἶονεὶ βραχὶ
 5 ἡμαρ· Βρουμάλια δὲ οἶονεὶ χειμεριναὶ ἐορταί. ἀργοῦν-
 τες οὖν τὸ τηρικᾶδε οἱ Ῥωμαῖοι μέχρι τῶν Ἀὔξιφα-
 τίων ἐπὶ τῶν νυκτῶν χαιρετίζοντες ἐπευφήμουν ἀλλή-
 λους, τῇ πατρίῳ φωνῇ λέγοντες ‘βίβες ἄννουσ’ οἶον
 ‘ζῆθι εἰς χρόνους.’ οἱ δὲ γεωργικοὶ πρὸς θεράπειαν
 10 Κρόνου καὶ Δήμητρος ἔσφαττον χοίρους· ὄθεν καὶ νῦν
 φυλάττεται κατὰ τὸν Δεκέμβριον ἡ χοιροσφαγία. ἔσφα-
 ζον δὲ οἱ ἀμπελοργοὶ τράγους εἰς τιμὴν τοῦ Διο-
 νύσου· ὁ γὰρ τράγος πολέμιος τῆς ἀμπέλου· καὶ ἐκ-
 δέροντες αὐτοὺς τοὺς ἀσκοὺς πληροῦντες πνεύματος
 15 ἐφήλλοντο αὐτοῖς. οἱ δὲ πολιτικοὶ καὶ τὰς ἀπαρχὰς
 τῶν συγκαλεισθέντων καρπῶν, οἶνον καὶ ἔλαιον, σίτον
 καὶ μέλι καὶ πάντα τὰ ἀπὸ δένδρων ὅσα διαμένουσι
 καὶ σώζονται, ἐποίουν ἄρτους ἄνευ ὕδατος καὶ ταῦτα
 προσῆγον τοῖς ἱερεῦσι τῆς Μητρὸς· φυλάττεται δὲ ἡ
 20 τοιαύτη συνήθεια ἔτι καὶ νῦν καὶ κατὰ τὸν Νοέμβριον
 καὶ Δεκέμβριον ἄχρι τῶν ἀξιφατίων προσφέρονσιν
 αὐτὰ τοῖς ἱερεῦσιν. τὸ γὰρ κατ’ ὄνομα χαιρετίζειν ἐν
 τοῖς Βρουμαλίοις νεωτερόν ἐστι· τὸ δὲ ἀληθέστερον,
 ἐξ οὗ καὶ ἡ ἐκκλησία ἀποτρέπεται αὐτά, Κρονίας ἐορ-
 25 τὰς αὐτὰς λέγουσιν. ἐν νυκτὶ δὲ γίνονται, ὅτι ἐν
 σκότει ἐστὶν ὁ Κρόνος ὡς ταρταρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός,
 αἰνίττονται δὲ τὸν σίτον ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ γῆ σπαρήγμα
 καὶ τὸ λοιπὸν μὴ φαινομένον. τοῦτο δὲ ἐστὶν ἀλη-
 θέστερον ὡς εἴρηται, ὅτι νυκτιπόρος ἡ περὶ αὐτὰ
 30 σπουδῆ, ὥστε λοιπὸν κατὰ τὸ ἀληθὲς τῶν καταχθονίων
 δαιμόνων εἰσὶν ἐορταὶ τὰ Βρουμάλια.

deest Rr 159. Ὅτι οἱ φυσικοὶ φασὶ τόδε τὸ πᾶν ὕλην ἀνεί- S
 δεον πρὸ τῆς διακοσμήσεως γενέσθαι ποτέ, ὄθεν καὶ
 τὴν ὕλην Ἰαίδην οἱ φιλοσοφήσαντες φασὶ καὶ Τάρτα-
 ρον, ὡς ταραττομένην καὶ οὐκ ἠρεμοῦσαν κατὰ φύσιν
 διὰ τὸ ἀνείδεον αὐτῆς. ἄχρονον δὲ αὐτὴν ἀλλ' οὐκ 5
 ἄναρχον, γενητήν δὲ ὄμως καὶ αἰτιατήν, ἐξ αἰδίου τὴν
 ἐνέργειαν αὐτοῦ <τοῦ> πατρὸς ἀναμένουσαν, τὸ εἶναι
 ὄλων ἄχρονον ἐκ τῆς ἐκείνου λαβοῦσαν βουλῆς· ὄθεν ὁ
 Χαλδαῖος ἐν τοῖς λογίοις πατρογενῆ τὴν ὕλην ὀνομάζει.
 καὶ ὅπως ὁ Ἰάμβλικος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Χαλδαϊκῶν 10
 φησὶ, ἀκοῦσαι ἄξιον· αἰδίου μὲν ἐστὶν ἡ ὕλη, ἐπέ-
 περ συνυφίσταται μετὰ τῶν πρωτίστων αἰτίων ἐξ αἰ-
 δίου, μετ' αὐτῶν τε καὶ σὺν αὐτοῖς ἔχει τὸ εἶναι· οὐ-
 δέποτε δὲ ἐξίσταται ἀφ' ἑαυτῆς, διότι κατὰ τὴν ὁμῶ-
 νυμον καὶ ἐνιαίαν δύναμιν ἐνεστήρικται τοῖς κοινοῖς· 15
 ἀτελής δὲ οὐκ ἐστὶ καὶ ἀπέραντος, ἀλλὰ μεταλαμβάνει
 τελειότητός τινος, ἐπειδὴ οὐδὲν ἀπὸ τῆς πατρικῆς τριά-
 δος προχωρεῖ ἀτελής, εἰς δὲ τελειότητα καὶ πέρας ἀπ'
 αὐτῆς προάγεται. τῶν τοίνυν στοιχείων οὕτω μετ'
 αὐτὴν παραχθέντων συγκεχυμένων δὲ ὄμως, παραλαβὼν 20
 ὁ δημιουργὸς πᾶν, ὅπερ ἦν ἄτακτον ἡσυχίαν οὐκ ἄγον
 ἀλλὰ κινούμενον πλημμελῶς εἰς τάξιν ἤγαγε κατὰ τὸν
 Τίμαιον. διαστελλομένων δὲ τῶν στοιχείων, καὶ τοῦ
 μὲν πυρὸς τὴν ἄνω διὰ τὴν φύσει κορυφότητα φαίνον-
 τος, τοῦ δὲ ὕδατος εἰς βάθος διὰ τὴν κατὰ φύσιν 25
 βαρύτητα πίπτοντος, οἱ μυθικοὶ τὸν Κρόνον καταταρ-
 ταροῦσιν, οἷον τοῦ πυρὸς ἀνατρέχοντος τὸ ὕδωρ τοῖς

v. 9 Gu. Kroll de or. Chald. p. 20 23 Plat. Tim. p. 30 A

v. 7 <τοῦ> addidi 8 ἄχρονα S, corr. Gu. Kroll | λαβοῦσα
 S, corr. Gu. Kroll 14 μόνιμον proponit Gu. Kroll 24 βαί-
 νοντος ci. Gu. Kroll

www.libtool.com.cn

FRAGMENTA INCERTAE SEDIS.

S 1 (163). Ὅτι στρατιώτης τις ἀκόλαστος ἐν <Δα>- deest^{Rt}
 δαστάνοις ἐπέθετο γυναικὶ σώφρονι βιαζόμενος αὐτὴν
 πρὸς ὀμιλίαν· τῆς δὲ παραιτουμένης, ὡς πολὺς ἦν ὁ
 5 φθορεὺς ἐπικείμενος, πρὸς αὐτὸν ἢ γυνή φησιν, ὡς,
 εἰ ἀφέξεται αὐτῆς, παράσχοι πάντως φάρμακον τὸ σῶ-
 ζον αὐτὸν ἀπήμαντον ἀπὸ ξίφους, καὶ θανατῶσα ὑπὲρ
 τῆς αἰδοῦς πείθειν ἡξίου αὐτόν, ἐπὶ τοῦ ἑαυτῆς τρα-
 χήλου τὴν πείραν λαβεῖν· ὁ δὲ πλήξας αὐτὴν τῆς μὲν
 10 ἐπιθυμίας ἑαυτὸν, ἐκείνην δὲ τῆς ζωῆς ἐξημίωσεν.
 S Cedren. ὥστε οἶδεν ὁ χρόνος μετὰ τὸν Σθενεβόλιας Βελλερο-
 φόντην καὶ Τέννην τὸν Ἀλφειβοίας καὶ Πηλέα τὸν
 Ἀστυδαμείας καὶ Ἰππόλυτον τὸν πολὺν καὶ τὴν καθ'
 ἡμᾶς σώφρονα.

S 2 (164). Ὅτι ὁ Τάγης κατὰ τοὺς λεγομένους κλιμα- deest^{Rt}
 16 τάρχας ἐμψύεσθαι ἀξιοὶ τοῖς ἑκασταχοῦ γινομένοις δαί-
 μονας ὑπηκούους ἐκείνων, τὴν τῶν ἐφόρων δύναμιν ἐπὶ
 τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων ἐνδεικνυμένους, οἷον Θρα-
 κας μὲν ἄρπαγας καὶ ὤμους διὰ τὴν τοῦ Ἄρεος ἐπι-
 20 κράτειαν, τοὺς δὲ πρὸς τῆ ἑώα θερμοὺς τινας καὶ
 χρυσοῦ ἐρῶντας καὶ περὶ τὸν τούτου πόρον ἀγρυ-
 πνοῦντας, οἷα ἠλιακοῖς δαίμοσιν ἐγκειμένους καὶ περὶ
 τὴν ἠλίφ ἀνακειμένην ὕλην ἀναφερομένους.

3 (165). Ὅτι ὁ Ἀὔγουστος καθελῶν Ἀντώνιον καὶ deest^{Rt}

v. 2 ἐνδαστάνοις S, ἐν <Δα>δαστάνοις temptavi 11 ὅτι
 σώφρονες Ἕλληρων οὗτοι· Βελλεροφόντης Σθενεβόλιας καὶ Τέλης
 Ἀλφειβοίας καὶ Πηλεὺς Ἀστυδαμείας καὶ Ἰππόλυτος Φαίδρας
 Georg. Cedren. hist. comp. p. 296, 16 Bonn. 16 ἐκίστου S,
 corr. Gu. Kroll 23 τὸν ἥλιον S, quae correxi § 165 primo
 fortasse libro est vindicanda 24 ἀντωνίνου S

Κλεοπάτραν Γάτον Κορονήλιον Γάλλον τῆς τὸ πρὶν μὲν 8
 Ἀερίας εἶτα Ποταμίας νῦν δὲ λεγομένης Αἰγύπτου
 προέστησεν, Ἀγρουστάλιον αὐτὸν ἐκ τοῦ οἰκείου ὀνό-
 ματος καλεῖσθαι θεσπίσας, ταύτη καὶ Ἀγρουσταλίους
 τοὺς ὀποφήτας τῶν ὑπάρχων καλεῖσθαι νόμος. ὅτι ἐν 5
 ταῖς κατὰ τὸ Παλάτιον τάξεσιν ἦσαν καὶ Αἰγρουστάλιοι,
 οὓς Ἕλληνες σεβαστοφόρους καλοῦσι, τὰς τῶν θεῶν
 θήκας καὶ τοὺς τῶν βασιλέων τύπους φυλάττοντες καὶ
 τὴν τήβεννον.

leestRr 4 (166). Ὅτι Εὐριπίδης ἐν Ἐλένη περὶ Σειρήνων 10
 λέγει οὕτως·

πτεροφόροι νεάνιδες
 παρθένοι Χθονὸς κόραι
 Σειρήνες,

ὁ δ' Ἀριστοτέλης ἐν πέπλω ὀνομάζεσθαι αὐτὰς λέγει 15
 Θελεξίεπειαν Ἀγλαοφήμην Πασινόην.

leestRr 5 (167). Ὅτι Ῥωμαῖος ὁ Φάβιος καιρῶς τραθεῖς
 ἐπὶ τοῦ πρώτου Φοινικικοῦ πολέμου μετ' ὀργῆς ἐπὶ
 τὸν Ἀννίβαν ἐνεχθεὶς καὶ ἀρπάσας αὐτοῦ τὸ διάδημα
 ἐναπέθανεν αὐτῷ. ἐν τῷ Περσικῷ δὲ φησιν ὁ Ἄρι- 20
 στείδης, ὅτι Λεωνίδης ὁ στρατηγὸς θεασάμενος τὸ τῶν
 Περσῶν πλῆθος ἐν Θερμοπύλαις ἐπῆλθεν ἐκ τοῦ ἐναν-
 τίου τοῖς πολεμίοις καὶ ἀπέροις περιπαρεῖς δόρασιν
 ἐπὶ Ξέρξην ἐπῆλθε καὶ περιελόμενος αὐτοῦ τὸ διάδημα
 ἐξέπνευσεν· ἀνατεμῶν δὲ αὐτὸν ὁ Πέρσης εὗρε τὴν 25
 καρδίαν αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐμφύτου θερμῆς τετριχωμένην.

leestRr 6 (168). Ὅτι ὁ Νουμᾶς δέκα παρθένους ἀνέθηκε τῇ

v. 10 Eur. Hel. 167 sqq. 15 cf. Eust. II. 1709, 45
 § 167 Plutarchus personatus est, Parall. min. p. 306 E et D, cf.
 Aristides frag. 21, FHG IV p. 324

S 'Εστία εἰς φυλακὴν τοῦ παρ' αὐτῆ ἀθανάτου πυρός, καθάπερ ἐν Ἀθῆναις ποτὲ ἐν τῷ τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς ἀδύτῳ ὑπὸ Δευκαλίωνος λέγεται ἀθάνατον πῦρ ἀνατεθῆναι. εἰ οὖν συνέβη τὸ πῦρ ἄφνω ἀποσβεσθῆναι, ὁ μὲν ἀρχιερεὺς ῥάβδοις ἠμφισμέναις ἔπαιε τὰς παρθένους, συνθλίψει δὲ ξύλων ἀειθαλῶν ἀλλ' οὐ πυρὶ αὐθις ἀνήπτετο μετὰ τινων ἐπιλόγων τὸ πῦρ. κεῖνται δὲ τοῖς βουλομένοις τὰ λόγια παρὰ Τάργη

⁹ καὶ Καπίτωνι καὶ Πίσωνι.

de mag.
II 12.
III 42

7 (169). Πέρας ἔλαβε τὰ Φοντηῖα τῷ Ῥωμαίῳ deest Rr

Ο ῥηθέντα ποτέ· ἐκεῖνος γὰρ στίχους δοθέντας τινὰς δῆθεν Ῥωμύλῳ ποτὲ πατρίοις ῥήμασιν ἀναφέρει, τοὺς ἀναφανδὸν προλέγοντας, τότε Ῥωμαίους τὴν τύχην ἀπολείπειν, ὅταν αὐτοὶ τῆς πατρίου φωνῆς ἐπιλάθωνται. καὶ τὸν μὲν λεγόμενον χρησμὸν τοῖς περὶ μνηῶν γραφεῖσιν ἐντεθείκαμεν.

schol.
Ven. II.
Ω 167

8 (170). Ὅτι Ἀσωνίδης ἐρασθεὶς αὐτῆς (τῆς Νιόβης) μὴ πεισθείσης τὸν οἶκον ἐνέπρησεν· ἡ δὲ φεύγουσα εὗξάτο λιθωθῆναι καὶ ἐλιθώθη.

Cedren. 9 (171). Ὅτι κάρυμνα παρὰ Ῥωμαίοις λέγεται τὰ ²¹ ἔπη καὶ Καρμεντία ἢ μαντεία.

10 (172). Ὅτι δηλάτορας τοὺς διαβόλους καὶ συκοφάντας καλοῦσι Ῥωμαῖοι. deest Rr

11 (173). Φορτοῦνα παρὰ Ῥωμαίοις ἢ εὐδαιμονία. deest Rr

²⁵ 12 (174). Σπόρτα παρὰ αὐτοῖς ἢ σπυρὶς, ἢ καὶ φίσκος καλεῖται, κἂν διαφέρωσι τῷ φίσκον μὲν καλεῖσθαι τὴν ῥαβδωτὴν πλεκτάνην, σπόρταν δὲ τὴν φλοιώδη.

v. 5 post ῥάβδοις intercedit fortasse aliquid 6 συνθλίψει S, quod correxi 17 ὁ δὲ λυθὸς φησιν, ὅτι — 19 ἐλιθώθη schol. Villosion p. 531 18 πεισθείς schol., corr. Hase § 171 Georg. Cedren. hist. comp. p. 294, 11 Bonn. § 172 Cedren. ibid. p. 298, 7 § 173. 174 Cedren. ibid. p. 297, 6 sqq.

ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα κατασκευὴ σφυρίδος, ἀντὶ πῖλου τῆ Cedren.
κεφαλῇ ἐπιτιθεμένη, καλεῖται δὲ παρ' Ἰταλοῖς κάμελα,
ἐξ οὗ καὶ καμελαύκια.

FRAGMENTA LIBRIS DE MENSIBUS
FALSO TRIBUTA.

5

III 52
IV 96 1 (175). Τοὺς σκηπτοὺς οἰοῦναι κεραυνοὺς οἱ φιλόσο- XYR
φοὶ φασὶ γενέσθαι, ὅταν ῥῆξις νεφῶν γένηται· τῆς γὰρ
παρακειμένης αὐτοῖς γεώδους οὐσίας ἐξαφθείσης τὸ ἐξ-
αφθὲν ὑπὸ τῆς ῥιπῆς ἐπὶ τὴν γῆν μετὰ ῥοίζου φέρεται.
καὶ ἐὰν μὲν ὑγρὰ τυγχάνῃ ὄντα τὰ νέφη, ἅμα τῆ κατα- 10
φορᾷ σβέννυται, εἰ δὲ γεωδέστερα, πυροειδεῖς ἐκθλί-
βονται. δύο δὲ εἶδη κεραυνῶν εἶναι φασιν, ὧν ὁ μὲν
ὀξὺς καὶ μανὸς καὶ διάπυρος ἀργῆς ὀνομάζεται, ὁ δὲ
βραδὺς καὶ καπνώδης ψολόεις· καὶ ὁ μὲν διὰ τὴν λε- 15
πτότητα καὶ πρὶν ἐκπυρῶσαι φερόμενος οἴχεται διὰ τὰ-
χους, ὡς μηδὲ ἐπιφλέξει τι τῶν ἀραιότερων, ὁ δὲ βρα-
δύτερος ἱκανὸς μὲν ἐπιχρῶσαι ὡς ἀπὸ αἰθάλης καὶ
καῦσαι δὲ τινα τῶν ὑποπεσόντων, βολβῶν καὶ συκῆς
καὶ φάκης καὶ ὑαίνης μενόντων ἀβλαβῶν, ὧν καὶ ταῖς 19
δοραῖς περιδιφθεροῦσθαι λόγος τοὺς ἰστοὺς τῶν νεῶν XY

v. 2 τιθεμένη Cedr., corr. Gu. Kroll 6 τοὺς σκηπτοὺς
sq. R f. 69^v. originem duxisse e libro de ostentis videntur para
graphi 175—177, cf. Byz. Ztschr. V p. 412 | ὅτι τοὺς κεραυνοὺς
φασὶ γίνεσθαι Y | σκηπτοὺς οἰοῦναι omis. XY | οἱ φιλόσοφοι omis
R 7 λέγουσι γίνεσθαι R | γίνηται R 9 ἐπὶ τὴν γῆν omis.
R 10 ὑγρότερα Y | τυγχάνει BCDE | ὄντα omis. Y 11 πυ-
ρῶδεις Y 13 ὀνομαζόμενος ἀργῆς R 16 φλέξει R 17 αἰ-
θάλου Y 18 καῦσαι YR, κῶσαι A, κακῶσαι B | δὲ omis.
R 19 καὶ ὑαίνης omis. B | ὧν YR, ὡς X 20 περιδιφθε-
ροῦνται τὰ τῶν ἀντοκρατόρων πλοῖα. cet. des. R | λόγος omis. Y |
τὰ ἰστία Y

Υ δια τὸς κερανοῦς. τῶν μέντοι κερανοβλήτων τὰ σώματα ἄταρα κατελίμπανον οἱ πάλαι, ἀδιάφθορα μένοντα· τῆς γὰρ ἐν αὐτοῖς ὑγρότητος ἀναρπαζομένης ὑπὸ τοῦ πυρός, ὡσπερ ἀποπηθέντα διαμένειν πέφυκε.

X 2 (176). Οἱ τῶν Ἑβραίων λόγιοι τὸν περὶ προγνώ- RrIV⁹⁷

6 σεως λόγον διχῆ τέμνουσιν, εἰς σημεῖα καὶ τέρατα· καὶ σημεῖα μὲν εἶναι βούλονται τὰ ἐν μετεώροις συνιστάμενα, τέρατα δὲ τὰ ἐπὶ γῆς ὡς παρὰ φύσιν φαινόμενα, ὅποιον ἐκείνο τὸ ἐπὶ τῆς καλουμένης τῶν Ἑβραίων
10 ἐξόδου ἀναφερόμενον περὶ Μωυσέως αὐτοῦ· ‘καὶ εἶδεν, ὅτι ἡ βάτος καίεται, ἡ δὲ βάτος οὐ κατακαίετο.’ καὶ πάλιν· ‘ἔρριψε Μωυσῆς τὴν ῥάβδον ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ἐγένετο ὄφις.’ καὶ πάλιν· ‘εἰσήνεγκε Μωυσῆς τὴν χεῖρα εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο ἡ χεὶρ αὐτοῦ
15 ὡσεὶ χιῶν.’ εἶτα αὐθις· ‘καὶ εἶπεν ὁ θεὸς πρὸς Μωυσῆν· λήψη ἀπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τὸ ξηρὸν καὶ ἔσται αἷμα.’ εἶτα ὑποβάς· ‘καὶ εἶπε κύριος πρὸς Μωυσῆν· ἐὰν λαλήσῃ Φαραὼ πρὸς ὑμᾶς λέγων, Δότε σημεῖον ἢ τέρας, λαβὲ τὴν ῥάβδον σου, καὶ ῥίψον ἐπὶ
20 τῆς γῆς, καὶ ἔσται δράκων.’ καὶ οὐ ταῦτα μόνον, ἀλλ’ ἔτι τέρας ἄλλο φοβερώτερον ἢ τοῦ παντὸς Αἰγυπτίου ὕδατος εἰς λύθρον μεταβολὴ καὶ τῶν βατραχῶν τὸ πλῆθος καὶ οἱ λεγόμενοι σκνίπες καὶ οἱ μύωπες, οὓς αὐτοὶ καλοῦσι κυνομύιας, καὶ ἡ τῶν πτηνῶν φθορὰ
25 καὶ ὁ κονιορτὸς ὁ ἐλκώδης, φλυκταίναι καὶ ἀκρίδες, ταῦτα πάντα τέρατα ἂν δικαίως λέγοιντο. σημεῖα δὲ

§ 176 Exodus c. III—X v. 10 *ibid.* c. III, 2 12 *ibid.* c. IV, 3 13 *ibid.* IV, 6 16 *ibid.* IV, 9 17 *ibid.* VII, 8. 9

v. 1 τῶν μέντοι — 4 πέφυκε omis. X 6 τέμνουσιν] πέμ-
πουσιν A 10 εἶδεν] ὄρα LXX 11 ὁ βάτος καίεται πυρὶ, ὁ
δὲ LXX

τὰ ἐξ ὑπερτέρων φαινόμενα, οἷον ἐκεῖνο, ὃ ἐπὶ τῆς X
 αὐτῆς φέρεται γραφῆς· καὶ ἔβρεξε κύριος τὴν χάλαζαν
 ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν Αἰγύπτου· ἦν δὴ ἡ χάλαζα, καὶ τὸ
 πῦρ φλογίζον ἐν τῇ χαλάζῃ· καὶ πάλιν· ἔξέτεινε δὲ
 Μωυσῆς τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὸν οὐρανὸν καὶ ἐγένετο 5
 σκότος, γνόφος καὶ θύελλα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν Αἰ-
 γύπτου· τοιοῦτος τοίνυν Ἑβραίοις ὁ περὶ σημείων
 λόγος, ἐξ ὧν οἶμαι καὶ τἄλλα τῶν ἐθνῶν διοσημείας
 ταῦτα καλεῖν ἐγνώ τα σήματα· Ζεὺς γὰρ ὁ ἀήρ κατὰ
 τοὺς φυσικοὺς λέγεται, ὅτι ζωοποιός ἐστιν, ὥστε διο- 10
 σημεία τὸ τοῦ ἀέρος σημεῖον, ὥσπερ εὐδίων τὸ πρᾶον
 καὶ γαληνὸν τοῦ ἀέρος καλεῖται σχῆμα. οὐ χρῆ σὺν
 πρὸς τὰ ὀνόματα ταραττομένους τοὺς ἀπλουστέρους
 ἀποκηδᾶν τοῦ μαθεῖν· ἴδωσω γάρ, φησι, σημεία ἐν τῷ
 οὐρανῷ ἄνω, καὶ τέρατα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, αἶμα καὶ 15
 πῦρ καὶ ἀτμίδα καπνοῦ· ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς
 σκότος, καὶ ἡ σελήνη εἰς αἶμα·

lrIV 98 3 (177). Σαβαάθ, τοῦ δημιουργοῦ· οὕτω γὰρ παρὰ
 Φοινίκων ὁ δημιουργικὸς ἀριθμὸς ὀνομάζεται.

II 53 4 (178). Βροντὴ γίνεται εἰληθέντος πνεύματος ἐν A
 νέφει παχεῖ τε καὶ νοτιωτέρω καὶ ἐξωσθέντος βιαίως 21
 δι' αὐτοῦ, ὅθεν φήγνυται τὰ συνεχῆ πιλήματα τοῦ
 νέφους, καὶ βρόμον ἤρουν ἤχον καὶ πάταγον μέγαν

v. 2 Exodus c. IX, 23. 24 4 ibid. c. X, 22 14 Acta
 Apostol. II, 19. 20 ex Ioël II, 30. 31

v. 1 τὸ X, ὃ scripsi 2 γραφῆς omis. B 3 τὴν omis.
 A 6 σκότος σκότος καὶ θυέλλα A, σκότος καὶ θυέλλα B, σκό-
 τος γνόφος καὶ θυέλλα LXX | τὴν omis. A 11 ὡ περ A, ὅπερ
 B, ὥσπερ Sch 13 τοὺς ἀπλουστέρους omis. B 14 σημεία
 X, τέρατα NT | τέρατα X, σημεία NT § 178 initium est
 codicis A, legitur autem ante titulum ἐκ τῶν ἰωάννου τοῦ φι-
 λαδελφῆος.

- A ἀπεργάζονται, ὅπερ βροντὴ λέγεται, ὥσπερ ἐν ὕδατι
 πνεῦμα ἰσοφροῦς ἐλαυνόμενον· κατὰ δὲ τὴν τοῦ νέφους
 ἐκρηξιν πυρωθὲν τὸ πνεῦμα λάμψαν ἀστραπὴ λέγεται.
- Y 5 (179). Ὅτι Φεβρουάριος φθονήσας Καμίλλω deestRr
 5 μελέτην τυραννίδος αὐτοῦ κατηγορήσῃ· τοῦ δὲ διαχθέντος
 καὶ αὐθις καθόδου τυχόντος, ὅτι πολιορκουμένη τῇ
 πατρίδι κατὰ τὴν φνηγὴν ἐβοήθησεν, εἰς ἐξέτασιν Φε-
 βρουάριος ἄγεται καὶ διώκεται, Κάμιλλος δὲ καὶ τὸν
 ἐπάνυμον αὐτοῦ μῆνα παρὰ τοὺς ἄλλους ἐκολόβωσε.
- P 6 (180). Φασὶ γὰρ τὴν Νέμεσιν τὰ γλαφυρὰ τῶν deestRr
 11 πραγμάτων εἰς τὸ ἔμπαλιν τρέπειν ταῖς ὑπερβολαῖς
 τῆς τύχης, ὡς φησὶ Νουμήμιος, τῷ δὲ αὐτῷ τροχῷ
 τὴν ἰσότητά ἐπάγουσαν, ὅθεν ὁ Μεσομήδης οὕτω πον
 πρὸς αὐτήν·
- 15 ὑπὸ σὸν τροχὸν ἄστατον ἄστιβῆ
 χαροπὰ μερόπων στρέφεται τύχα.

v. 13 Mesomedes hymn. in Nemesin v. 7. 8

§ 179 e codicibus recensionis Y edidit et libro de men-
 sibus vindicavit H. Haupt Herm. XIV p. 296, qua de re dixi in
 praefatione. v. 6 οἷς Y, ὅτι scripsi | πολιορκουμένη Y, quod
 correxi 7 δὲ ἔτασιν Y, ἐξέτασιν temptavi 9 κολόβωσε Y,
 quod correxi § 180 ἐν τῶν ἱστοριῶν ἰῶ τοῦ φιλαδελφείως P
 f. 100^v (Cramer Anecd. Par. I, 406), quam paragraphum tractavi
 in prolegomenis. 13 μεσομήδης P, corr. Cramer

I.

INDEX AUCTORUM.

- Αἰγύπτιοι* 21, 2 28, 18
Αίσχόλος 144, 14. *ἐν τῇ Αἰτνῇ*
170, 12
Ἀκουσίλαος 39, 19
Ἀκυλῖνος ἐν τῷ ὑπομνήματι
τῶν ἀριθμῶν 128, 11
Ἀμέλιος 135, 3. v. *Μηλίας*
Ἀμμόνιος 176, 13
Ἀνάχαρις ὁ Σκύθης 36, 17
Ἀναξαγόρας 53, 10 144, 12
Ἀναξίμανδρος 53, 14 97, 26
Ἀναξιμένης 53, 6
Ἀντίγονος 30, 22 50, 11
Ἀντιπῶν 53, 16
Ἀνύσιος ἐν τῷ περὶ μνημῶν 83, 5
Ἀπολλόδωρος 93, 2 107, 2
Ἀπολλώνιος 76, 18 126, 8 159,
20
Ἀπουλήγιος ὁ Ῥωμαῖος 154, 10
Ἀρέτας ὁ τῶν Σκηνητιῶν Ἀρά-
βων φύλαρχος Κλαυδίῳ Καί-
σαρι γράφων ἐπιστολὴν περὶ
τῆς δι' ὀρνέων θεραπείας 143,
14
Ἀριστείδης 165, 21. *ἐν τῷ Περ-*
σικῷ 179, 20
Ἀριστοτέλης 16, 4 26, 6 31, 2
44, 12 58, 10 72, 7 131, 8. 22
134, 8 137, 9 140, 11 154, 9
ἐν πέπλῳ 179, 15
Ἀρριανός 37, 14
ἀρχαῖοι 32, 7
Ἀρχέλαος 50, 14 52, 7 (53, 4)
Ἀρχύτας 29, 4
Βάλης ὁς τὰ Καίσαρος ἔγραψε
142, 9
Βάρρων 17, 1 78, 15 105, 13
109, 4 128, 24 162, 8 163, 13
164, 14 172, 18. ὁ Ῥωμαῖος
110, 25 165, 20. *ἐν τῇ τρισ-*
καιδεκᾷ τῶν θείων πραγμά-
των 64, 18
Βεργίλιος: Βεργιλιανός 156, 14.
ὁ ποιητής 125, 7
Γάβιος Βάσσος ἐν τῷ περὶ
θεῶν 65, 7
γραμματικοί 91, 21 144, 10
Δάρδανος ἐν τῷ περὶ σταδμῶν
74, 11
Δέρκυλλος 51, 17
Δημόκριτος 53, 10 78, 15 79, 5.
16 109, 3 133, 11 159, 17 162,
6 163, 10 169, 3
Δημόφιλος 66, 8
Δικαίαρχος ἐν περιόδῳ γῆς
147, 1
Διογένης ἐν τοῖς ὑπὲρ Θούλην
40, 1. *ἐν τρισκαιδεκᾷ τῶν*
ὑπὲρ Θούλην ἀπίστων 99, 24

- Διογένης δ' Ἀπολλωνιάτης 145, 20
 Διονόσιος ἐν ταῖς κτίσει 36, 7
 Δίων δ' Ῥωμαῖος 66, 12
 Δοσίθεος 160, 11
 Ἐβραίων ἔξοδος 182, 9. νόριος
 82, 12. λόγιος 182, 5. μελωδός
 50, 5. νόμιμα 111, 11
 Ἐκαταῖος 39, 18
 Ἑλλάνικος 39, 19
 Ἐπιδικανός ἐν τῷ περὶ ἔορ-
 τῶν 68, 16
 Ἐμπεδοκλῆς 133, 9 135, 1 (176,
 24)
 Ἐπιμενίδης 78, 20
 Ἐρατοσθένης 54, 8 103, 8 123,
 12
 Ἐρέννιος v. Φίλων
 Ἐρμῆς 71, 7 109, 15 167, 21.
 ἐν τῷ καλουμένῳ τελείῳ λόγῳ
 70, 22 90, 24 167, 15. ἐν τῇ
 κοσμοποιᾷ 116, 18
 Εὐδῆμος 139, 22
 Εὐδοξος 79, 11. 14 101, 7 106,
 14 160, 1 162, 12 163, 12 168,
 9 172, 19
 Εὐήμερος 170, 13
 Εὐθθυμένης ὁ Μασσαλιώτης
 145, 5
 Εὐκτήμων 79, 8 111, 16 164, 1
 173, 8
 Εὐμηλος ὁ Κορίνθιος 123, 14
 Εὐριπίδης (71, 23 73, 1) 80, 14
 116, 11 (140, 7) 140, 18 144,
 15. Ἑλένη 179, 10. Πηλεὺς
 71, 21. Τριπόλη 72, 15
 Εὐρύτος ὁ Λακεδαιμόνιος ὁ
 μελοποιός 172, 10
 Εὐτρόπιος 12, 25
 Εὐφοριαν 163, 16
 Ἐφορος 39, 19. ὁ Κυμαῖος ἐν
 τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν 146,
 11
 Ζώνηρος ὁ Βυζάντιος 168, 20
 Ζωροάστρης 23, 17
 Ἡρακλείδης 134, 8 137, 11. ὁ
 Ποντικός 99, 18
 Ἡράκλειτος 53, 12 54, 3 55, 14
 133, 14. 20
 Ἡρόφιλος 162, 5
 Ἡσιόδος 39, 18 70, 18 127, 5.
 ἐν καταλόγοις 7, 26
 Ἡρόδοτος 146, 3 156, 13
 Θαλῆς 54, 1
 Θεολόγοι 32, 14 109, 13 138, 20
 Θεόφραστος 26, 9 72, 7
 Θρασύαλλης ὁ Θάσιος 146, 16
 Ἰάμβλιχος 69, 23 83, 14 84, 1
 93, 10 110, 22. ἐν τῷ πρώτῳ
 τῆς περὶ καθόδου ψυχῆς πραγ-
 ματείας 167, 23. ἐν τῇ πρώτῃ
 τῶν Χαλδαϊκῶν 175, 10
 οἱ Ῥωμαίων ἱεροφάνται 139, 5
 Ἰππαρχος 79, 9
 Ἰπποκράτης 35, 12
 Ἰσίγονος περὶ Παλικῶν θεῶν
 170, 12
 Ἰσοκράτης ὁ δῆτωρ 73, 12 (140,
 21)
 ἱστορικοί 142, 13 143, 21
 Ἰουλιανός ὁ βασιλεὺς γράφων
 Ἰουδαίους 110, 4
 Καῖσαρ 79, 14 160, 13
 Καλλιμαχος ἐν πρώτῳ αἰτίων
 64, 9
 Κάλλιππος 79, 8 164, 4
 Καλλισθένης ὁ Περιπατητικὸς
 ἐν τῷ τετάρτῳ βιβλίῳ τῶν
 Ἑλληνικῶν 146, 20
 Καλλισθένης ὁ Συβαρίτης 52, 6
 Καπίτων 16, 27 180, 9
 Κίγμιος 80, 12 135, 18. ὁ Ῥω-
 μαῖὸς σοφιστῆς 118, 1. ἐν τῷ
 περὶ ἔορτῶν 164, 17
 κοσμογράφοι 19, 11
 Κράτης 122, 15 123, 7
 Κτησίας ὁ Κυνίδιος 77, 10

- Λαβρών* 11, 16 47, 18 63, 8
 83, 8
*Λίβιος ἐν τῇ καθόλου Ῥωμαϊκῇ
 ἱστορίᾳ* 109, 23
Λογγίνος 64, 6
Λούκανος 109, 25
Λουτάτιος 65, 16
Λυκόφρων 121, 1
- μαθηματικοὶ* 34, 3. οἱ ἀπὸ τῶν
 μαθημάτων 10, 4
*Μανέθων Αἰγυπτιακῶν ὑπομνη-
 μάτων ἐν τῷ μέρει τρίτῳ* 136, 2.
 ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν 136, 7
Μάξιμος 77, 17
Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ 171, 4
Μεσσαλαῆς 64, 12
Μεσομήδης 184, 13
 † *Μηλίας (Ἀμέλιος?)* 123, 5
Μητροδόωρος 106, 12 114, 3
 159, 9 164, 5 166, 19
μυθικοὶ 19, 12 25, 9 67, 7 91,
 18 116, 6 171, 12 172, 8 175,
 26. οἱ τὰ μυθικὰ συγγράψαν-
 τες 1, 1
μυστικὸς λόγος 21, 15 33, 12
 41, 21
Μυσοσῆς 172, 15
- Νικάνωρ ὁ τὸν Ἀλεξάνδρου βίον
 ἱστορήσας* 102, 13
Νικόλαος 39, 19
Νικόμαχος 120, 7 177, 22
Νουμήσιος 110, 2 135, 13 184,
 12. ὁ Ῥωμαῖος (sic!) 132, 12
- Ξάνθος* 59, 6
Ξενοκράτης 48, 21
Ξενοφάνης 53, 8
- Ὄβιδιος ὁ Ῥωμαῖος* 66, 11
Ὀρφεύς 9, 6 22, 21 26, 2 32, 21
 33, 10. ὁ ποιητῆς 99, 22
Ὅμηρος (25, 16) 70, 17 111, 21
 113, 21. 24 124, 19. Ὀμηρικόν
- 156, 2. ὁ ποιητῆς* 129, 14
 176, 3
- Παναίτιος* 153, 25
Παρμενίδης v. Πλάτων
Πίνδαρος 140, 5
Πίσων 180, 9
Πλάτων 9, 20 27, 19 53, 9 72,
 5 73, 13 93, 9. 23 96, 6 112,
 6 116, 24 133, 12. 16 134, 1. 17
 (134, 21 Stratonis est) 136, 17
 140, 21 171, 21. ὁ ἐν Κρατύ-
 λῳ Σωκράτης 138, 21. Παρ-
 μενίδης 8, 25 28, 1. ὁ ἐν πο-
 τιτεῖα Σωκράτης 27, 13. ἐν
 συμποσίῳ 172, 11. Τίμαιος 27,
 18 35, 17 38, 13 96, 11 108,
 4 109, 16 126, 25 175, 23.
Φαίδων 91, 7. ὁ ἐν Φαίδωνι
 Σωκράτης 3, 2. ὁ ἐν Φαίδρω
 Σωκράτης 9, 17 27, 12
*Πλωτίνος ἐν τῷ βιβλίῳ τῷ ἐπι-
 γραφομένῳ ὅπως ποιεῖ τὰ
 ἄστρα* 95, 19. 27 96, 6
Πλούταρχος 1, 8 68, 6 166, 24.
 ἐν Συμποσίῳ 25, 1. ὁ Χαιρω-
 νεύς 101, 19 135, 19
ποιηταὶ 44, 5 91, 6 107, 6 117,
 1 140, 3 167, 20
Πολέμαν 170, 12
*Πολύχαρμος (?) ἐν τῷ περὶ Διο-
 νόσου* 170, 17
Ποντιφικὰ βιβλία 83, 12
Πορφύριος 71, 7 138, 24 159,
 7 168, 4. ἐν τῷ ὑπονηματι-
 τῶν λογίων 110, 18
Ποσειδώνιος 122, 17 133, 23
Πραιτέξτατος ὁ ἱεροφάντης 65,
 20
Πρόκλος 110, 23 113, 6 128, 3
 171, 8. ὁ Διάδοχος 93, 15. ἐν
 ὄμναρσις 23, 11. ἐν ὑποτυ-
 πώσει τῆς Πλάτωνος φιλοσο-
 φίας 27, 19 71, 15
Πτολεμαῖος 37, 7. ἐν τῇ ἀρμο-

νική 94, 14. ἐν τοῖς πρὸς Σό-
ρον γραφεῖσι 155, 5

Πυθαγόρας et Πυθαγόρειοι 16,
7 21, 5 22, 5 28, 8 29, 3 31,
14 33, 8 39, 14 43, 4 53, 13
64, 11 99, 14 100, 13 108, 5
136, 21 139, 19 150, 11
Πυθίας ὁ Μασσαλιώτης 134, 14

Σαλοῦστιος 17, 2

Σενέκας 144, 16 145, 13

Σιβύλλειος χρησμός 73, 17. 104,
13. 16. 21. χρησμός ἐκ τῶν
Σιβυλλείων 165, 3

Σοφοκλῆς 144, 14

Στάτων (134, 21)

Σταῖνιοι 53, 9 57, 12 98, 3 114,
10 133, 17

Συριανός 110, 23

Τάγης 178, 15 180, 8. ἐν τοῖς
σεισμοσκοπικοῖς 131, 24

Ταρροῦτιος ὁ μαθηματικός 8, 8

Τέρπανδρος ὁ Λέσβιος 106, 20

Τίμαιος v. Πλάτων

ῥυμοι 118, 16

Φερεκύδης 24, 13 67, 3

Φίλιππος 79, 3 114, 1

Φιλόλαος 33, 14 34, 1 114, 20

Φιλόξενος 92, 3

φιλόσοφοι 31, 10 117, 24 121,
24 168, 2 181, 6. οἱ φιλοσο-

φοῦντες 28, 22. 134, 6. οἱ φι-

λοσοφῆσαντες 175, 3. παρὰ

Ῥωμαίοις φιλοσοφοῦντες 134,

16

Φίλων: Ἐρέννιος 111, 3. δευ-

τέρα τῶν Φοινικικῶν 170, 6.

Φίλων ὁ τὸν Μουσεῖος βίον ἀνα-

γράφων 103, 17. 22

Φλέγων ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν 11,
14

Φοντήσιος 17, 1 132, 16. ὁ Ῥω-

μαῖος 180, 10. ἐν τῷ περὶ
ἀγαμάτων 65, 3

Φύλαρχος ἐν τῇ ἑπτακαιδεκάτῃ
171, 4

φυσικοί 23, 20 47, 7 80, 3. 10.

91, 20 92, 8 115, 23 120, 1

123, 22 138, 19 155, 8 175, 1.

οἱ τῶν Ῥωμαίων τὴν φυσικὴν

ἱστορίαν συγγράφοντες 84, 14

φυσιολόγοι 115, 14

Χαλδαῖοι (λόγια) 3, 4. 12 6, 11.

14 21, 1 26, 16 28, 4. 6 31,

18 32, 4 33, 2 41, 9 58, 22

80, 20 110, 21 111, 1 147, 5

175, 9

Χάραξ 170, 10

Χάρης 152, 8

χρησμός (22, 2) 44, 6 73, 17

(98, 23 120, 5 132, 3) 137, 3

141, 1 144, 3 (158, 10 161, 18

162, 1. 9 172, 4 180, 11)

Χρῆστος ὁ Ῥωμαῖος 147, 7 148,

23

Χρόσιππος 116, 13 122, 18 133,

22

χωρογράφοι 37, 6

᾽Ωκελλος ὁ Πυθαγόρειος 27, 7

᾽Ωριγένης 110, 15

INDEX GLOSSARUM.

- A. Glossae latinograecae.
- ἀγκλία διοπετή ὄπλα 112, 8
 ἀκήδε πρόσελθε 12, 21
 ἀκονα ὄγρα ὄσια 101, 25
 ἀλβᾶτος λευκός 89, 5
 ἀννᾶνα τροφή 101, 1
 ἀντικονάριοι καλλιγράφοι 15, 22
 ἀπερλιος ἀνοικτικός 118, 10
 ἀρμιλούστριον καθαρὸς ὄπλων
 92, 21
 ἀγουστάλιος σεβαστοφόρος
 179, 6
 ἀγουστός ὁ κατ' οἰωνὸν καὶ
 θεῶν μαρτυρίαν προαγόμενος
 εἰς βασιλείαν 151, 1
- βένετος σιδηρόβαφος 89, 10
 καλλάντος 89, 12
 βέρνακλος δημόσιος οἰκίτης 88,
 13
 βενσία ἀφροδισίασαι 116, 23
 βέρ ξαρ 158, 18
 βέραιδος ὀποζύγιος ἔκπος 15,
 17
 βήλωξ δξός 15, 16
 βήξιλλα παραπετάσματα 17, 17
 βήξιλλατιανες ἑπκείς 17, 16
 βίβες ἄννους ζῆθι εἰς χρόνους
 174, 8
 βίγαι δίζυγα ἄρματα 7, 14
 βίγιδες ἀνθηροί 89, 6
- βολούπτας τέρψις 88, 18
 βότα πούβλικα δημόσια εὐχαί
 74, 14
 βροῦμα βραχὺ ἡμαρ 174, 4
 Βρουμάλια χειμεριναὶ ἑορταί
 174, 5
- γουστειὸν ὄψοπαλειὸν 163, 4
- δεκανοὶ δραβδοῦχοι 12, 20
 δηλάτωρ διάβολος καὶ σκυοφάν-
 τής 180, 23
 διπούνδιος νεοστράτευτος 173,
 11. ἐκ τοῦ δύο μόνους νομί-
 σμασιν ἀκονόμενος ὑπομί-
 μνειν στρατεύεσθαι 173, 15
 διπούνδιον διόβολον 173, 17
- εἰδουλις θυσία τις 47, 14
 ἔπουλαι εὐωχία 14, 23
 ἐπουλάρια (ἀπαλάρια?) κανοῦν
 14, 22
 ἐρρούσαλος (ἔρρουλος?) ἀλήτης
 καὶ πλανώμενος 149, 15
- ιανούα θύρα 66, 9
 Ἰνδικτιῶν μήνημα τοῦ ἐνιαυ-
 σίου κύκλου 61, 8
 Ἰουνιῶρες νεότεροι 136, 15
 Ἰουνῶνιος ἀέριος 63, 13

καισάρειες κόμη 143, 3
 κάμελα κατασκευή σπυρίδος
 181, 1
 κάρμυνα ἔπη 180, 20
 καρμεντία μαντεία 180, 21
 κέρδος ἐπίκαιρος δόσις 74, 9
 κιβούλλιος εὐωχαστικός 63, 10
 κίβους τροφή 63, 11
 κλαβουλάριος ὀχηματικός 15, 14
 κλάβος οἶαξ 15, 14
 κλοσσίβιος ὀδαιῖος 63, 12
 κόμβεντος συνένλευσις 15, 3
 κονσίβιος βουλαῖος 63, 9
 Κουριάτιος ἔφορος εὐγενῶν 63,
 15
 κουριῶσος περιεργος 15, 10
 Κυρίνος πρόμαχος 63, 13
 κρινῖτος ἐπὶλόκαμος 81, 21
 κῶδιξ βιβλῖον 14, 5. φιτρὸς
 14, 6
 λατέρκουλος ὀπτή πλινθός 13,
 11
 λίβεο ἐλεύθερος 106, 16
 λίβεο βιβλῖον 14, 7. φλοιός 14, 7
 λίτονος ἱερατική σάλπιγξ 126, 1
 λοῦκος ἄλος 2, 1
 λοῦστρον πενταετηρίς 61, 10
 μάγγιπες τεχνῖται τοῦ ἀνθρα-
 ποδώδους ἄρτου 100, 21
 μαῖορες πρόγονοι 127, 20
 μάππα ἐμγαεῖον 6, 4
 ματριάριος ξυλουργός 14, 9
 ματρίκιον πλατὺ καὶ κατὸ ξό-
 λον 14, 1
 ματράωνι εὐγενεῖς 99, 2. εὐγε-
 νίδες 61, 19. οἰκοδέσποιναι
 87, 8
 μέμβρανα Περγαμηνά 14, 20
 μίλια σταθμοὶ 124, 11
 μίλιτες στρατιῶται 124, 13
 μιλιτία στρατιά 74, 10
 μίσους ἄθλος 6, 8
 μόρος θάνατος 92, 1
 μουστος οἶνος 1, 11

νουμός ὀβολός 10, 20
 ὀβατίων τροπὸς πομπῆς 67, 1
 ὀπικιῖζειν (ὀφικιῖζειν) βαρβα-
 ρίξειν 7, 19
 ὀρατίων προσφώνησις 86, 24
 Πάρκαι μηδενὸς φειδόμεναι
 48, 17
 Πατούλιος καὶ Κλούσιος θυ-
 ρός 63, 14
 πατρῖοιοι εὐπατρίδες 126, 1.
 ἀντοχθόνες 63, 12
 πόνος γέφυρα 78, 10
 ποντίλια γεφυραῖα ξόλα 78, 11
 πόντιφεξ γεφυραῖος ἀρχιερέος
 ἢ θεουργός 142, 4. θανατός
 ἐν ἔργοις 78, 13
 πόπανον πλακοῦς ἐν μέλιτος
 69, 10
 πρῶτιωρ οὐρβανὸς ὑπαρχος ἢ
 πολλαρχος ἢ ἀστυδίκης 12, 3
 πράσινοι ἀνθηροὶ 89, 6
 πριβιλέγια νόμοι ἰδαιτικοὶ 12, 19
 ρουσεῖοι ἐρυνθοὶ 89, 5
 Σαβίνος σπορεὺς καὶ φυτετής
 οἶνον 1, 15
 σάτουρα κανοῦν 14, 22
 σεκοῦνδος εὐτυχῆς 48, 15
 Σεμεντίλιος ἀπὸ τοῦ σπόρου
 161, 24
 σέπτεμ ἑπτὰ 158, 18
 Σημαντίβαι σπόρον ἔορται 42,
 10
 Σίβυλλα προφήτης ἤγονν μάν-
 τεις 102, 5
 σιλέντιον σιγή 15, 5
 Σόλεμ μόνον 21, 21
 σούπερβος ἀλαξών 87, 17. ἀπη-
 νῆς καὶ ὤμος 87, 24
 σπαθάριος σωματοφόλαξ 87, 1
 σπόρτα σπυρίδος 180, 25. φλοιώ-
 δης πλεκτάνη 180, 27
 σπάτιον στάδιον 6, 7

στρῆνα εὐαρχισμὸς ἐπὶ ἐντρει-
χέας στρατιωτικῆς 67, 21

τιλία φιλόρα 14, 4
τίρων ἀπὸ τοῦ στρατεύεσθαι
δι' ἔνδειαν τροφῆς 173, 12
τίτλος προσγραφή 13, 17
τραβαία τρίβαφος 11, 18
τριβοῦνος δήμαρχος 88, 16. φύ-
λαρχος 81, 26
τρίβους φυλή 88, 15

φαβώνιος ζέφυρος 169, 7
φανοικίσιοι ὄπλων δημιουργοί
87, 2
φέβεο πένθος 83, 10
φεβρουάρε καθ'ἄραι 83, 11
φίσκος ραβδωτὴ πλεκάνη 180,
26
φλώρα ἄνθουσα 125, 8
φορτοῦνα ἔνθους ἀφέλεια 140,
10. εὐδαιμονία 180, 24
φορουμεντάριος σιτώνης 15, 10

B. glossae aegypto-
graecae.

Ἰσις παλαιά, σελήνη 101, 10

C. glossae etrusco-
graecae.

Ἰανὸς οὐρανός 65, 1
Φεβροῦτος καταχθόνιος 83, 6

D. glossae lydograecae.

σάρδις ἔτος 59, 11. 13

E. glossae sabinograecae.

Νερίνη ἀνδρία 113, 19
Νέρων ἀνδρείος 113, 19
Σάγκος οὐρανός 138, 1
στρῆνα ὄγεια 68, 17

F. glossae arabograecae.

μαλχάν βασιλεύς 157, 4

G. glossae syrograecae.

μηϊουρι ὄροσφόρα 128, 22
μαϊουμίζω ἑορτάζω 133, 1

H. glossae punicograecae.

Ἰάω φῶς νοητόν 111, 2
Καῖσαρ ἑλέφανς 142, 21
Σαβαάθ δημιουργός 183, 18

III.
INDEX NOMINUM.

- Ἀάβ 60, 5
Ἀβεντίνος 173, 3. 5
Ἀβίτος 165, 6
Ἀβραάμ 103, 22
Ἀγαθουλής ὁ Σικελιώτης 11, 18
Ἄγλαια 122, 7
Ἄγλαοφήμη 179, 16
Ἄγιος 8, 1
Ἄγγιλή 122, 1
Ἀγωνάλια 172, 2
Ἀδάρ 60, 4
Ἄδμητος 121, 13. 16
Ἀδράμνυτος 82, 10
Ἀδραμύττειον 82, 8
Ἀδράστεια 48, 16
Ἀδρία 89, 11
Ἀδριανός 10, 23 137, 5
Ἄδωνις (deus et fluvius) 116, 1.
7 119, 4. 6. 7. 23
Ἄερα 179, 2
Ἄξομή 77, 11
Ἄθηνα 43, 4 80, 12. 13 81, 8. 14
111, 18. 22 113, 18. 22 122, 24.
Πολιάς 180, 2
Ἄθηναί 78, 6 113, 7 172, 22
180, 2
Ἀθηναῖος 20, 4 24, 25 59, 21
112, 16 135, 9
Ἄθός 60, 6
Ἄιας 151, 11. 18. 19
Ἄλυπτασί 92, 4
Ἄλύπτιος 19, 3 33, 2 36, 18
39, 7. 16 40, 8 51, 5 60, 5. 12
90, 12. 24 92, 24 101, 10 109,
15 112, 20. 22. 24 113, 5 116,
9 118, 14 122, 2 130, 5. 7 135,
10 136, 3 137, 6 146, 8 159,
13 167, 15 177, 17 182, 21
Ἄγνωτος 76, 19 103, 26 144, 7.
8 145, 24 146, 12 148, 7. 11
179, 2 183, 3. 6
Ἄιδης 114, 17 120, 20 167, 25
175, 3
Ἄιδή 121, 26 122, 23
Ἄιτνη 153, 13 162, 19
Ἄιθιοπία 107, 8 144, 12. 17
146, 17. 23 147, 9. 10
Ἄιθιοψ 110, 16
Ἄίλια 11, 1
Ἄλιος 10, 23. 24
Ἄινείας 7, 16 67, 25 68, 1 118, 5
143, 6
Ἄϊσαρος 52, 2
Ἄϊων 64, 14
Ἄϊωνάριος 64, 7
Ἄϊαινοί 165, 10
Ἄιβουναία 103, 15
Ἄλέξανδρος 102, 13. 103, 26.
ὁ Μακεδών 102, 11 146, 22
Ἄλκηστις 121, 13
Ἄλκμήνη 122, 4
Ἄλφειός 131, 11
Ἄλφειβία 178, 12

- Ἀμάθεια 103, 10 104, 23 122, 13 123, 5
 Ἀμαρύλλης 125, 6
 Ἀμφιρόιτη 172, 6
 Ἀμούλιος 168, 11
 Ἀνάγκη 96, 8 138, 10
 Ἀνακτορία 122, 12
 Ἀνδρομέδα 159, 9
 Ἀνδρестήρια 125, 9
 Ἀνδρестηριών 59, 24
 Ἀνδρουνά 89, 20 126, 17
 Ἀνθρωπογάγοι 147, 16
 Ἀντίβας 74, 8 142, 15 179, 19
 Ἀντρέως 117, 4. 11
 Ἀντιόχεια 104, 10. 13
 Ἀντώνιος 159, 14 178, 24
 Ἀπελλαῖος 60, 2
 Ἀπελλῆς 122, 6
 Ἀπόλλων 19, 13 21, 19. 20 22, 2 33, 11. 12 43, 19 55, 9 68, 6 107, 18 110, 18 124, 4 135, 9 164, 8 167, 5. 9
 Ἀπολλωνιάτης 145, 20
 Ἀπρίλιος 6, 22 47, 19 60, 9 114, 11* 115, 10 118, 5 119, 24
 Ἀπουλία 139, 16
 Ἀραβες Σκηνῖται 110, 13 143, 14
 Ἀραβία 107, 9
 Ἀράρης 52, 1
 Ἀρεος πεδῖον 92, 23 98, 26
 Ἀρης (Mars deus eiusque stella) 5, 10 6, 25 12, 2. 14. 16 20, 15. 19 25, 4. 8. 11 56, 7. 15. 21 57, 1 61, 13. 16. 22 68, 11 75, 5. 14 80, 7 89, 8. 21 91, 13. 15. 16. 19. 20 92, 2. 7. 12. 14. 19. 23. 26 93, 11 94, 11 95, 12. 15 99, 5. 11. 13 112, 10 113, 16. 20. 22 115, 2. 4. 25. 26 116, 3. 7 117, 4. 11 118, 8. 13. 15 168, 14 169, 16. 18 178, 19
 Ἀρης (fluvius) 119, 5. 6
 Ἀρίσταρχος ὁ γραμματικὸς 14, 12. 16
 Ἀρκάδες 37, 18. 20. 24 40, 2
 Ἀρκαδία 122, 23 164, 12
 Ἀρκτος 66, 2 90, 11
 Ἀρσινόη 164, 10
 Ἀρσιππος 164, 10
 Ἀρτεμις 19, 12. 13 23, 22 167, 1. 2
 Ἀρτεμῖσιος 60, 2
 Ἀσία 82, 9 107, 10
 Ἀσιανός 62, 15
 Ἀσκληπιός 101, 15. 16 164, 7
 Ἀστάρτη 110, 15 117, 5 118, 18
 Ἀστερία 32, 3
 Ἀσυνδάμεια 178, 13
 Ἀσανίδης 180, 17
 Ἀτλαντική θάλασσα 134, 11 145, 6. 11 147, 2. 10
 Ἄτλας 122, 5 127, 22 129, 4
 Ἄτροπος 138, 11, 12
 Ἄταλος ὁ Περγαμηνός 14, 14
 Ἄττική 155, 4 165, 15
 Ἄττικός 45, 1
 Ἀύγεια 121, 17
 Ἀύγουστάλιος 179, 3. 4. 6
 Ἀύγουστεῖον 163, 6. 8
 Ἀύγουστος Καῖσαρ 16, 11 150, 5. 16. 18. 24 151, 4. 9. 11 159, 13 178, 24
 Ἀύγουστος (mensis) 60, 10 149, 18* 150, 4. 17 151, 8 158, 10
 Ἀῶξιφωτία, ἡ 149, 20
 Ἀῶξιφώτια, τὰ 159, 3 162, 4
 Ἀῶδοναῖος 60, 2
 Ἀῶσωνία 3, 22
 Ἀῶσων 3, 20
 Ἀῶρηλία 142, 10
 Ἀφροδίτη (Venus dea eiusque stella) 5, 11 7, 1 8, 10. 13 11, 11. 13. 16 20, 18 25, 9 32, 1. 12 41, 6 56, 13. 16. 23 57, 3 75, 6. 23 81, 7 89, 9 92, 8. 12. 13. 15 95, 4. 7. 11 113, 18. 23 115, 4. 12. 14. 18. 22. 24 116, 11. 19. 20. 25 117, 21. 23. 24 118, 2. 4. 9. 14. 15. 17. 19 119, 8. 12. 18. 20 142, 5 143, 6 172,

6. 12. *Ὀβρανία* 116, 25 117, 7.
Πάνδημος 116, 25
Ἀφρός 117, 7
Ἄφρος 161, 3
Ἀχιλλεύς 111, 21
- Βαβυλῶν* 103, 20 153, 15
Βαβυλώνιος 18, 12 20, 6 60, 11
Βάκχαι 108, 12
Βακχανάλια 109, 3
Βακχευτής 107, 14
Βαλεντινιανός 101, 4
Βελινησίος 173, 6
Βελλεροφόντης 178, 11
Βενετία 89, 16
Βένετοι 89, 15
Βεργιλιανός 156, 14
Βέσβιον 153, 23 154, 4
Βησσάδα 77, 11
Βιθυνία 139, 18 160, 15
Βιμινάλιος 173, 4
Βλάττα 11, 12
Βοηδρομιών 25, 1 59, 23
Βρεττία 139, 17
Βριάρεως 67, 8. 10
Βρομάλια 174, 5. 23. 31
Βροῦται 88, 11
Βροῦτος 69, 21 87, 13 88, 9. 12
Βυζάντιον 7, 6 161, 7. 10
Βυζάντιος 168, 20
- Γάδειρα* 37, 9
Γάτος 143, 5
Γαλάται 16, 26
Γάλλοι 7, 1 86, 12 89, 13 152, 11
Γαμηλιών 59, 24
Γεργίθιος 103, 13
Γεργίθιον 103, 14
Γέται 161, 16
Γῆ 42, 15 107, 3
Γηρόνης 2, 21
Γίγαντες 67, 6
Γραικός 7, 24. 25 8, 4
Γοναὶ Διὸς ὀρέτιον 123, 19
Γοργῶ 156, 11
- Γοργῶν* 81, 12. 17
Γοργιαῖος 60, 1
Γότθοι 161, 9. 13. 15
Γουσειὼν 163, 4
- Δαδάστανα* 178, 2
Δαίσιος 60, 3
Δαλματία 139, 17
Δάμασος 64, 10
Δάφνη 68, 4 163, 7
Δεβέρα 103, 3
Δεκέμβριος 57, 24 60, 9 159, 3
 168, 22 169, 3. 19*. 20 173, 7
 174, 11. 21
Δελφίς 103, 1
Δελφοί 103, 1
Δευκαλιών 8, 2 37, 17 79, 9
 170, 1 180, 3
Δεύσιον 123, 20
Δημήτηρ 42, 15 114, 6 124, 10
 162, 18 166, 22 174, 10
Διδόνη 116, 13
Διδύραμβος 108, 25
Δικαιαρχία 154, 7
Διμήτωρ 108, 26
Διοκλητιανός 12, 22 13, 1
Διομήδης 3, 19
Διονόσια 109, 6
Διόνυσος 1, 5 17, 13 106, 16.
 18. 21 107, 7. 14. 20 108, 18
 109, 3. 19. 23 111, 7 124, 5
 174, 12 176, 26
Διόνη 116, 13 117, 3. 10. 24
Δίον Σάμιος 69, 16
Διός 60, 1
Διόσκοροι 7, 10 78, 17. 21
Δομετιανός 12, 22 80, 1
Δρεπανίας (?) 166, 18
Δύστηρος 60, 2
Δώριος 20, 14
- Ἑβραῖος* 19, 3 20, 5 50, 5 60, 3
 102, 9 104, 2 109, 14 110, 13
 111, 10 138, 3 149, 10 182, 5.
 9 183, 7
Εἰδοὶ 47, 1. 10. 11. 12 48, 19

- 49, 5—9 55, 7. Φεβρονάριαι Ἔρωσ 117, 3. 9 125, 5 172, 8
87, 3. Μάρτιαι 105, 15. Μάϊαι 11. 15
134, 3. Ἰούνιαι 138, 14. Ἰουλίαι 142, 8. Σεπτέμβριαι 160, 1.
Ἰοκτάβριαι 164, 1. Νοέμβριαι
166, 21 167, 11
Εἰλείθνια 166, 23
Εἰλήθνια 44, 10
Εἰμαρμένη 31, 15—17 70, 18.
20
Ἐκάτη 41, 20 44, 4 55, 8. 9
Ἐκατουβαιών 59, 23
Ἐλατος 164, 9
Ἐλαφροβολιών 59, 22
Ἐλένη 166, 6
Ἐλλάς 2, 3 4, 3. 21 103, 25.
μεγάλη 16, 1
Ἐλλην 2, 14 13, 11 15, 22 25,
4 28, 21 30, 18 32, 1 33, 5
37, 18 44, 16 50, 4 57, 24. 27
60, 1. 15 61. 6 62, 4 64, 8 67,
21 69, 12 87, 8 92, 25 101, 23
107, 14 109, 18 113, 3 118, 9
122, 1 129, 18 163, 17. 19 176,
25. 28 179, 7
Ἐλληνικός 146, 21
Ἐλλήσποντος 103, 14
Ἐλοῦλ 60, 5
Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικός 16, 3
Ἐννάλιος 4, 4
Ἐπιφί 60, 7
Ἐρεχθεύς 165, 15
Ἐραφροδίτος 117, 14
Ἐρμιαία 132, 10
Ἐρμῆς (Mercurius deus eius-
que stella) 5, 11 8, 10. 14 12,
14. 16 20, 17 28, 20 56, 18
57, 4 75, 5. 16 107, 17 108,
23 117, 3. 8. 14 127, 22 128,
6. 14 129, 5. 8 132, 8. 12. Λό-
γιος 129, 10
Ἐρονθρά 103, 5
Ἐρονθραία 103, 5
Ἐρονκίνη 117, 13
Ἐρνος 2, 24
Ἐρτωσί 92, 4
Ἐσκόλιος 173, 2. 5
Ἐσπενος 32, 1
Ἐστία 90, 8 138, 14. 16. 19. 22.
24 139, 1. 3 168, 4 180, 1
Ἐτροδόσκοι 16, 19
Ἐυανδρος 2, 25
Ἐυμενίδες 48, 16
Ἐύριπος 5, 1. 8. 9. ὁ Χαλκιδι-
κός 36, 8
Ἐθρονόμη 117, 7
Ἐθροσθεύς 121, 19
Ἐφφράτης 156, 15
Ἐφφροσύνη 122, 7
Ζεός (Iupiter deus eiusque
stella) 5, 10 6, 25 8, 3. 9. 13
12, 13. 15 20, 15. 20 22, 2 30,
18 31, 11 45, 20 47, 8. 10 50, 2
56, 6. 15. 20 57, 1 67, 3. 5. 10
75, 6. 19 80, 4. 15. 17 89, 8
91, 18 95, 4. 6. 10 105, 15
106, 22 107, 3. 7. 11 108, 19.
21. 24 117, 3. 10 121, 25 122,
1. 2. 4. 13. 14. 16. 17. 19. 22
123, 12. 15. 19. 23 124, 4 129,
8. 9 133, 24 141, 4. 5 174, 26
176, 1. 14 183, 9
Ζεφφράτης 91, 13
Ζέφφρος 172, 9
Ζόπυρος 156, 13 168, 20
Ζωροάστρης 21, 1
Ἥβη 121, 5
Ἥλιος 3, 23 et passim. δαφφνη-
φόρος καὶ γενάρχησ 172, 22
Ἥλιον πόλις 76, 17
Ἥμερα 117, 2. 6 135, 7
Ἥρα 25, 7 47, 6. 8 50, 1 80, 3.
9 84, 2 90, 2 91, 19 98, 22
119, 19 121, 22 135, 11 136,
23
Ἥρακλῆς 120, 6. 8. 23 121, 4.
20. 25. ἐπινίκιος 120, 5

- Ἡροδότιος 156, 13
 Ἡροφίη 103, 10
 Ἡφαιστιάδες ~~135, 13~~ 135, 13
 Ἡφαιστος 25, 10 92, 8 117, 10
 135, 7. 12. 13. 15. 18. 21 136,
 3 164, 8
 Ἡφαιστον πεδῖον 154, 7

 Θάλασσα 122, 7
 Θαμῶς 60, 5
 Θαργηλιών 59, 22
 Θάσιος 146, 16
 Θελεξέπεια 179, 16
 Θεμέλη 107, 3
 Θεοδόσιος ὁ μικρός 143, 8
 Θεονίκη 11, 3
 Θερμοπύλαι 179, 22
 Θεσφί 60, 4
 Θήβαι Ἰππολάκιοι 82, 11
 Θήβη ἢ Αἰγυπτία 122, 2
 Θήρα 154, 1
 Θηρασία 154, 1
 Θράξ 178, 18
 Θύβρις 168, 16
 Θουσιμία 139, 16
 Θούσκος 16, 21. 25 48, 7 65, 1
 Θυώνη 107, 13
 Θώπ 60, 6

 Ἰανός 63, 7. 9. 10 64, 17 65, 14
 66, 5. 11. 13
 Ἰανουάριος 10, 13 40, 7 47, 18
 57, 26 60, 5 61, 1 63, 2*. 4
 66, 10. 16 68, 19 74, 1 75, 9
 142, 1 150, 9 162, 4 169, 9. 12
 Ἰάρ 60, 5
 Ἰάω 111, 2
 Ἰδαῖος 123, 23
 Ἰδη 123, 23. 24
 Ἰερὰ πόλις 170, 11
 Ἰερουσαλήμ 11, 1 149, 8
 Ἰεροσόλυμα 109, 20 110, 1
 Ἰλάς 144, 7
 Ἰλία 126, 3
 Ἰνδία 76, 10 77, 18
 Ἰνδός 77, 13 122, 3

 Ἰουβιανός 157, 8
 Ἰουδαία 153, 13
 Ἰουδαῖος 103, 4. 9. 16 110, 5. 20
 Ἰουλιανός 156, 1. 8. 11 157, 1
 Ἰούλιος 49, 19 60*, 10 141, 12*.
 13 143, 6 144, 4
 Ἰούλος 143, 6
 Ἰούνιος 47, 19 60, 10. 17 136,
 11* 137, 15
 Ἰουνάσιος 63, 13
 Ἰπποδάμεια 4, 13. 16. 20
 Ἰππόλυτος 178, 13
 Ἰσις 90, 12 101, 9. 10. 20 166,
 17
 Ἰσπανία 37, 5
 Ἰσχός 164, 9
 Ἰταλία 2, 4. 24 3, 17. 19 4, 2.
 24 7, 17. 23 16, 1 69, 11 103,
 4 123, 7 139, 10. 13. 15 153,
 23. 25 165, 8
 Ἰταλικός 19, 16 64, 17 103, 4.
 10
 Ἰταλός 2, 14 15, 17 173, 13
 Ἰγθυοφάγοι 147, 14
 Ἰωνία 103, 6

 Καβειρικός 107, 10
 Κάβειρος 107, 9
 Κάδμος 2, 4
 Καλλίος 173, 5
 Καῖσαρ 49, 21 56, 8 142, 2. 9.
 17. 20. 22 143, 4. 7. 10. 13. 21
 150, 23. Γάιος Καῖσαρ 40, 8.
 21. Γάιος Ἰούλιος Καῖσαρ 150,
 20
 Καλαβρὰ βασιλική 45, 4
 Καλαβρία 1, 17 139, 16
 Καλένδαι 44, 16 45, 2 47, 3. 5.
 6. 16 48, 23 49, 10. 12. 14—17
 55, 5. 15 65, 3. 13 66, 19 73,
 16. 21 75, 8. Φεβρουάριοι 73,
 14 79, 4. 7. 11. 13. 16. Μάρ-
 τιοι 41, 3 87, 6. Ἀπρίλιοι 106,
 13 111, 16 112, 7. 18 113, 9.
 15 114, 1. 3 119, 10. Μαῖοι
 8, 6 124, 6. 21 132, 16. Ἰού-

- νιαί 136, 23. Ὀκτώβριαι 160,
 11. 13 161, 25 162, 7. Νοέμ-
 βριαί 164, 3. 5. 14. Δεκέμ-
 βριαί 169, 3
 Καλλισθένης 131, 8
 Καμασίνη 66, 11
 Κάμιλλος 86, 12 184, 4. 8
 Καμπανία 139, 16
 Κανουβιός 69, 14
 Κάνουβος 69, 14
 Καπεταλίνος 173, 5
 Καπετώλιον 66, 22 109, 7 137,
 1 152, 12. 23
 Καππάδοξ 154, 7
 Καρμέντη 2, 25
 Καταναίος 153, 24
 Κελτική 52, 2
 Κέρβερος 42, 4
 Κέστιος ὁ ὄπατικός 149, 8. 11
 Κήνουλος 63, 10
 Κιβούλλιος 63, 10
 Κιθαίρων 107, 15
 Κιθάρων 107, 17
 Κικέρων 151, 16
 Κίμβρος 165, 11
 Κίρκη 3, 17. 23 4, 23 6, 21
 Κιμμερία 103, 4
 Κλαύδιος: ὁ βασιλεύς 113, 11
 Καΐσαρ 143, 15
 Κλεοπάτρα 159, 14 179, 1
 Κλοναίβιος 63, 12
 Κλούσιος 63, 14
 Κλωθώ 138, 11. 12
 Κνίδιος 77, 10
 Κόλχος 165, 9
 Κονσίβιος 63, 9
 Κοπτός 69, 15
 Κόρη 42, 16 124, 1 162, 16. 18
 163, 1
 Κόρινθος 119, 21
 Γ. Κορνήλιος Γάλλος 179, 1
 Κορωνίς 164, 9
 Κόρητες 123, 21
 Κουριάτιος 63, 14. 15
 Κράτης ὁ γραμματικός 14, 15
 Κρής 122, 24
 Κρήτη 30, 19 123, 12
 Κροϊνίτος 81, 21
 Κροϊσός 82, 10
 Κρόνιος 110, 12
 Κρόνια 61, 21 99, 3. Κρονίαί
 ἑορταί 174, 23
 Κρόνια πόλις 170, 11
 Κρονικός 176, 20
 Κρόνιον πέλαγος 37, 6
 Κρόνος (Saturnus deus eius-
 que stella) 1, 2 5, 10 8, 9. 12
 9, 8 20, 14. 19 33, 5 34, 4. 7
 55, 20 56, 5. 14. 19. 26 61, 24
 65, 15 66, 13 75, 7 76, 3 89,
 22 93, 8 94, 11 95, 12. 14 99,
 7 110, 8. 10. 16 114, 20 116,
 21 123, 3. 7. 13 135, 11 136,
 5 155, 20 170, 5 171, 1. 9
 172, 7 174, 10. 26 175, 26
 176, 8. 13. 19
 Κυβέλη 114, 8
 Κυθηρέη 116, 16
 Κυμαίος 103, 9 105, 1 146, 11
 Κύμη 103, 10
 Κυνσοουρίς 164, 9
 Κυντίλιος 48, 2 141, 17 142, 5
 150, 2
 Κύπρις 116, 15
 Κύπρος 104, 2. 9. 16 117, 5
 119, 19. 21
 Κυρινάλιος 173, 6
 Κυρίνος 63, 13 150, 22
 Κωνσταντίνος 13, 7. ὁ αὐτο-
 κρατάρ 65, 22. ὁ Μέγας 163, 8
 Κωνσταντινον πόλις 7, 7 126, 16
 Κώρηνος 153, 26
 Λαζοί 165, 9
 Λακεδαιμόνιος 165, 20
 Λακεδαίμων 166, 1
 Λατίνος 7, 20. 23. 25 8, 1 40,
 3 67, 24 161, 11
 Λαυρεντία 7, 17
 Λάχσις 138, 10. 11
 Λεμούρια 134, 4
 Λέσβιος 106, 20

- Λευιάτης* 159, 13
Λεύκιππος 164, 11
Λεωνίδης 179, 21
Λημνιος 135, 11
Λητώ 19, 12. 15 167, 6
Λιβάνιος 156, 1
Λίβανος 119, 1 122, 3
Λίβερ 106, 16
Λιβύη 107, 8 123, 8 147, 8
 170, 8
Λίβυς 138, 4. 5
Λίβυσσα 102, 26
Λιπάρα 153, 23. 25 154, 4
Λουκανία 1, 18 139, 17
Λούπερες 17, 4
Λουκρητία 87, 14. 25
Λουπερκόι 83, 7
Λυδία 16, 18 113, 5 123, 15
 154, 6
Λύδιος 20, 15
Λυδός 1, 9 16, 20 59, 5. 13. 16
Λυκία 153, 26
Λύκος 131, 14
Λυσιθέα 107, 7
Λυσιθήη 121, 26
Λῶος 60, 3

Μάξακος 154, 6
Μαΐα 122, 4 127, 22 128, 4.
 12. 19 129, 4. 9 132, 8. 14. 20
Μαιμακτηριών 59, 24
Μαινάδες 108, 16
Μάιος 8, 6 48, 2 49, 19 60, 10
 116, 2 126, 18* 127, 2. 20 129,
 2 132, 20 133, 3
Μαϊονμάς 133, 2, 7
Μακεδόνιος 161, 21
Μακεδών 92, 25 102, 12 146,
 22
Μαμούριος 106, 2. 7. 8
Μαντώ 135, 12
Μάρκος 165, 11
Μάρκος Φλάβιος v. Φλάβιος
Μάρς 91, 25
Μάρτιος 4, 7 8, 15 10, 12 41,
 4 48, 2 49, 15. 18. 19 60, 9
 61, 4. 18 91, 10*. 11. 16 98, 22
 99. 10 114, 24 116, 1 141, 15
 149, 21 158, 15. 19 165, 2.
 169, 8. 13. 21
Μαργεσσυβάν 60, 4
Μασσαλιώτης 134, 14 145, 5
Μαυροσία 148, 24
Μαυρούσιος 142, 18
Μερκεδίνος 164, 18
Μερόη 148, 3
Μεταγειτινών 59, 23
Μεσσαλᾶς 64, 12
Μεσσαπία 1, 17
Μέσσακος 1, 17
Μεσαρί 60, 7
Μεγίρ 60, 6
Μήτηρ (θεῶν) 61, 12 105, 19
 144, 3 174, 19
Μίθρας 90, 10
Μιθριδάτης 161, 9
Μίλητος 122, 12
Μοῖραι 48, 18 96, 8 136, 21
 138, 10
Μονίας 66, 18 169, 8
Μουνυχιών 59, 22
Μοῦσαι 135, 3
Μαυσῆς 4, 4 103, 17. 23 182,
 10. 12. 13. 15. 18 183, 5

Νάξος 123, 14
Νεῖλος 101, 20. 21 107, 8 112,
 21 113, 1 117, 9 121, 26 135,
 10 144, 6—8. 10. 13 145, 7.
 12. 17. 22 146, 6. 11. 13. 17.
 20. 24 147, 2 148, 13
Νέμεσις 6, 20 184, 10
Νεομηνία 44, 16
Νεφβάς 64, 6 82, 1. 4. 6
Νερίνη 113, 17. 23
Νέρων 149, 9. 11
Νίγερ 7, 5
Νικομήδης ὁ Βιθυνίας τύραν-
νος 160, 15
Νιόβη 180, 17
Νισάν 60, 5
Νίσος 107, 12

- Νοέμβριος* 60, 8 159, 3 164, 3.
 5. 14 164, 17*. 18. 21 166, 16. 20
 21 167, 11 168, 21 174, 20
Νομίτωρ 168, 11
Νουμάς 9, 15 10, 10. 13. 14
 11, 10 15, 23 16, 5. 25 24, 22
 40, 5. 20 43, 17 48, 8 63, 5
 64, 15 84, 8 112, 10 136, 13
 142, 2 169, 11. 13. 16 179, 27
Νόμφαι 41, 10 108, 12
Νόσσα 106, 20 122, 3
Νῶε 102, 11
Νῶται 45, 6. 9 46, 1. 9. 10. 14.
 20 47, 16 48, 4. 18 49, 1—4.
 9. 11. 13. 24 50, 1 55, 7 73,
 23 119, 23. *Μάρταιι* 101, 6.
 8 105, 13. *Ἀπρίλιαι* 119, 24
 120, 4. *Ἀγούσται* 152, 21.
Σεπτέμβριαι 159, 12. *Ὀκτώ-*
βριαι 162, 12 163, 10. *Νοέμ-*
βριαι 166, 16. *Δεκέμβριαι*
 173, 7
Ξανθικός 60, 2 92, 25
Ξιέρξης 155, 3 179, 24
Ξυάρις 59, 6
Ὀδυσσεύς 3, 18
Οἰνόμαος 4, 5. 12. 15. 20
Ὀκταβιανός 150, 19
Ὀκτάβιος 150, 19
Ὀκτώβριος 48, 2 49, 19 60, 8
 159, 3 161, 20*. 21. 162, 1. 12
 163, 3. 10. 13 164, 1 169, 10
Ὀλυμπιάς 74, 6 143, 8
Ὀμηρος 104, 4
Ὀπικὴ 7, 18
Ὀράτιος 63, 15
Ὀρειβάσιος 157, 6
Ὀρφεύς 107, 11 109, 18
Ὀσιρις 22, 2 101, 20 109, 15
 136, 5. 6
Ὀστία 133, 4
Ὀύλιπος Τραϊανός 81, 20
Ὀμόβρια 139, 16
Ὀμβρος 19, 16
Ὀράνια 32, 4
Ὀράνος 55, 19 117, 1. 6. 26
 135, 8 171, 2 176, 8
Παγκρατής 108, 7
Παλατῖνος 173, 6
Παλάτιον 10, 21 15, 1. 12 16,
 11 68, 4 113, 10 173, 2 179, 6
Παλλάδιον 78, 9
Πάμφυλοι 116, 20
Πάν 37, 20 59, 15 155, 19
Πανδώρα 8, 3
Πάνεμος 60, 3
Πάρθος 37, 12. 15
Πάρκαι 48, 17
Πασινόη 179, 16
Πασιφάη 117, 12
Πατούλιος 63, 14
Πατρέκιος 63, 12
Παῦνί 60, 7
Παχών 60, 7
Πελοπόννησος 4, 22 131, 12
Πέλωψ 4, 14. 19
Πέλται 139, 22
Πενία 172, 13
Περγαμηνός 14, 14
Περιπατητικός 146, 21
Περίτιος 60, 2
Περσεφόνη 106, 22 168, 1
Περσεύς 81, 11
Πέρσης 37, 12 90, 10 110, 5
 155, 23 156, 5. 7. 9. 12. 16.
 24 179, 22. 25
Περσιός 157, 2 179, 20
Περσίς 102, 9
Πηλείων 111, 23
Πηλεύς 178, 12
Πηλοόσιον 113, 4
Πισαίος 4, 6
Πλακεντία 69, 11
Πλειάδες 162, 8 163, 13
Πλούτων 83, 13. 18 88, 25 114,
 16 162, 17 168, 1
Πολιάς 180, 2
Πομπήτιος ὁ Μέγας 161, 8

- Πομπίλιος 9, 15
 Ποντικός 99, 18
 Ποπάνων 65, 2
 Ποσειδεών 59, 24
 Ποσειδών 4, 4 7, 4 89, 22 172, 5
 Πόρος 172, 14
 Ποταμία 179, 2
 Πραίνεστιος 173, 3
 Πρίμος 91, 14
 Προμηθεύς 123, 21
 Προουσίας 139, 18
 Πτολεμαίος 14, 11. ὁ Φιλάδελφος
 103, 25
 Πυανειφίων 59, 23
 Πυθαγόρας 9, 15
 Πυθαγόρειος 27, 7
 Πύθιος 166, 2
 Πυριγενής 108, 7
 Πυριφλεγέθων 91, 7 167, 21
 Πυρόεις 25, 3 92, 24
- Ῥάμνιτες 17, 4
 Ῥέα 155, 20
 Ῥέμος 168, 10
 Ῥήγιον 139, 12
 Ῥοσάλια 132, 7
 Γ. Ῥουτίλιος 142, 16
 Ῥωμαϊκός 13, 10 18, 6 74, 16
 88, 7. 14 102, 5 112, 19
 Ῥωμαῖος 1, 11 2, 1. 12. 15 7,
 5. 14 10, 15 12, 5. 9. 20. 23
 13, 1. 12 14, 1. 12. 18. 19. 21.
 24 15, 3 16, 17 17, 2. 16 18,
 5 20, 5 21, 20 24, 22. 23 40,
 4 41, 4. 6 42, 9 44, 16 46, 8.
 14 47, 6 48, 15 50, 4 55, 6
 56, 16 57, 25. 28 60, 7. 19 61,
 5. 8. 13. 18 63, 4. 11 66, 4.
 11. 12. 15. 19 69, 10. 21 72, 1
 76, 22 78, 5 81, 22 83, 4. 10
 84, 14 86, 16 87, 8. 14 88, 9.
 13 89, 12 90, 9 91, 12 92, 1.
 20 98, 26 105, 10 106, 16 107,
 14 110, 25 112, 19 114, 15
 115. 20 118, 2. 10 120, 6 125,
 1 127, 3. 16 129, 4 132, 7. 12
- 134, 4. 16 135, 17 137, 1 139,
 5 140, 10 143, 3 144, 3. 15
 147, 7 149, 12 150, 8. 17 151,
 1. 8 154, 10 158, 15 159, 23
 161, 3. 22. 25 162, 9 165, 4.
 20 168, 22 169, 5 173, 17. 18
 174, 6 179, 17 180, 10. 13. 20.
 23. 24
 Ῥώμη 6, 22 8, 5 9, 8 14, 13
 40, 23 68, 1 69, 19 86, 12. 20
 89, 19 90, 6 91, 14 104, 23
 112, 14 124, 22. 25 125, 9. 27
 126, 16 133, 3. 5 150, 7 152,
 12. 13. 22 161, 4 165, 7 168,
 20 173, 1
 Ῥωμίλιος 101, 1
 Ῥωμόλος 6, 21 8, 5. 14 9, 10
 10, 12 12, 12 86, 21 101, 3
 118, 6 124, 14. 21 125, 25. 27
 126, 3 141, 16 150, 23 168, 10
 169, 12. 14. 15. 18 180, 12
 Ῥώμος 91, 14 104, 22
- Σαβάξιος 106, 21
 Σαβαώθ 111, 3 183, 18
 Σαβίνος 1, 14. 15 113, 17 138, 1
 Σάγκος 138, 1
 Σάλλιοι 64, 16 112, 8
 Σαμβήθη 102, 10
 Σάμος 69, 12. 15 103, 7
 Σάμος 69, 17
 Σαρακηνός 157, 3
 Σαρδιανός 1, 12 123, 17
 Σάρδις 59, 5. 6. 10
 Σαρδόνιος γέλως 87, 23
 Σαρδά 87, 22
 Σατοδρόνος 65, 14
 Σάτυροι 108, 16
 Σαφάτ 60, 4
 Σεβήρος ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥω-
 μαίων 7, 5
 Σειρήνες 179, 10. 14
 Σελήνη 5, 11 et passim
 Σεμέλη 107, 5. 11 108, 21
 Σεμεντίλιος 161, 23 169, 9
 Σεξτίλιος 47, 19 150, 1

Σέφριος Τούλλος 152, 13
 Σεπτέμβριος 47, 19, 60, 8, 61, 6
 158, 13*, 16 159, 16 161, 18
 Σεπτιμόνδιος 172, 23
 Σθενέβρια 178, 11
 Σιβάν 60, 5
 Σίβυλλα 102, 5. 7. 26 103, 12.
 16
 Σιβόλλιος 78, 17
 Σικανία 139, 14
 Σικανός 16, 20
 Σικελία 123, 7 131, 12 139, 8.
 15. 17 153, 24 162, 19 170, 9
 Σικελιώτης 11, 18 135, 12
 Σικωνίος 37, 19. 25 40, 2
 Σίνων 156, 14
 Σκηπίτης 110, 13 143, 14
 Σκιπίων 74, 5
 Σκιοφοριών 59, 22
 Σκόθης 36, 17. 18. 20 37, 10.
 13—15
 Σούπερβος 87, 17. 24
 Σοφοκλής 151, 11. 14. 19
 Σπερχειός 78, 9
 Στίλβων 28, 17
 Στήνα 67, 20
 Στρογγύλη 154, 4
 Σόβαρις 52, 2
 Σούρα 117, 5
 Σύρος 128, 20 155, 5
 Σύφαξ 142, 15
 Σακράτης 3, 2 9, 17 27, 12
 Σάπατρος ὁ τελεστής 65, 21
 Σαφροσύνη 172, 8

 Ταραντίνος 34, 1 69, 13
 Τάρας 69, 14
 Ταρκύνιος: Πρίσκοις 104, 23.
 Σούπερβος 87, 16. 23 88, 8
 Ταρπήσιος 173, 3
 Τάρατρος 91, 7 167, 21 175, 8
 Τεβέθ 60, 4
 Τελεστορίδης 64, 10
 Τέννης 178, 12
 Τεύτονας 165, 12
 Τηθύς 176, 8. 4

Τηλέγονος 67, 24
 Τιβέριος 163, 5
 Τιβοόρτιος 103, 15 173, 3
 Τίγρης 131, 13 156, 4
 Τιτάνες 107, 1
 Τιτανικός 171, 14 172, 2
 Τίτιος 17, 4
 Τιμῶλος 123, 18
 Τραϊανός 70, 14 81, 20 82, 5. 9
 Τριοδίτις 44, 4
 Τριτογένεια 80, 17 81, 8
 Τρίταν 80, 19 121, 3
 Τριτανός 80, 18
 Τροία 163, 19
 Τρωάδες 156, 3
 Τρωγλοδόται 144, 18
 Τρωᾶες 156, 3
 Τρωικός 103, 6
 Τυβί 60, 6
 Τυνδάρεως 166, 6. 12
 Τυρρηνός 16, 18
 Τυφών 101, 21 136, 5
 Τύχη 70, 15. 17. 20 101, 23
 161, 8. 13. ἔφορος 172, 8

 Ὑδάσπη 51, 17
 Ὑπάτη 11, 3
 Ὑπερβερεταίος 60, 1
 Ὑπεριονίδης 22, 4. 6
 Ὑποπλάκιοι Θῆβαι 82, 11
 Ὑτάσπη 21, 1

 Φάβιος 179, 17. ὁ βουλευτής 79,
 18
 Φαέθων 30, 17 169, 24
 Φαίλων 33, 3
 Φαμενάθ 60, 6
 Φαρά 182, 18
 Φαρμονθί 60, 7
 Φαωπί 60, 6
 Φέβερ 83, 12
 Φεβρονά 83, 2. 3
 Φεβρουάλις 84, 13
 Φεβρονάριος 10, 13 40, 7. 12
 47, 18 48, 6. 12 49, 14 60, 9
 63, 6 78, 14 79, 4. 7. 11. 13.

24. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35.	304. 305.	306. 307. 308. 309. 310. 311.	312. 313. 314. 315.
316. 317. 318. 319. 320.	321. 322. 323. 324. 325.	326. 327. 328. 329. 330.	331. 332. 333. 334. 335.
336. 337. 338. 339. 340.	341. 342. 343. 344. 345.	346. 347. 348. 349. 350.	351. 352. 353. 354. 355.
356. 357. 358. 359. 360.	361. 362. 363. 364. 365.	366. 367. 368. 369. 370.	371. 372. 373. 374. 375.
376. 377. 378. 379. 380.	381. 382. 383. 384. 385.	386. 387. 388. 389. 390.	391. 392. 393. 394. 395.
396. 397. 398. 399. 400.	401. 402. 403. 404. 405.	406. 407. 408. 409. 410.	411. 412. 413. 414. 415.
416. 417. 418. 419. 420.	421. 422. 423. 424. 425.	426. 427. 428. 429. 430.	431. 432. 433. 434. 435.
436. 437. 438. 439. 440.	441. 442. 443. 444. 445.	446. 447. 448. 449. 450.	451. 452. 453. 454. 455.
456. 457. 458. 459. 460.	461. 462. 463. 464. 465.	466. 467. 468. 469. 470.	471. 472. 473. 474. 475.
476. 477. 478. 479. 480.	481. 482. 483. 484. 485.	486. 487. 488. 489. 490.	491. 492. 493. 494. 495.
496. 497. 498. 499. 500.	501. 502. 503. 504. 505.	506. 507. 508. 509. 510.	511. 512. 513. 514. 515.
516. 517. 518. 519. 520.	521. 522. 523. 524. 525.	526. 527. 528. 529. 530.	531. 532. 533. 534. 535.
536. 537. 538. 539. 540.	541. 542. 543. 544. 545.	546. 547. 548. 549. 550.	551. 552. 553. 554. 555.
556. 557. 558. 559. 560.	561. 562. 563. 564. 565.	566. 567. 568. 569. 570.	571. 572. 573. 574. 575.
576. 577. 578. 579. 580.	581. 582. 583. 584. 585.	586. 587. 588. 589. 590.	591. 592. 593. 594. 595.
596. 597. 598. 599. 600.	601. 602. 603. 604. 605.	606. 607. 608. 609. 610.	611. 612. 613. 614. 615.
616. 617. 618. 619. 620.	621. 622. 623. 624. 625.	626. 627. 628. 629. 630.	631. 632. 633. 634. 635.
636. 637. 638. 639. 640.	641. 642. 643. 644. 645.	646. 647. 648. 649. 650.	651. 652. 653. 654. 655.
656. 657. 658. 659. 660.	661. 662. 663. 664. 665.	666. 667. 668. 669. 670.	671. 672. 673. 674. 675.
676. 677. 678. 679. 680.	681. 682. 683. 684. 685.	686. 687. 688. 689. 690.	691. 692. 693. 694. 695.
696. 697. 698. 699. 700.	701. 702. 703. 704. 705.	706. 707. 708. 709. 710.	711. 712. 713. 714. 715.
716. 717. 718. 719. 720.	721. 722. 723. 724. 725.	726. 727. 728. 729. 730.	731. 732. 733. 734. 735.
736. 737. 738. 739. 740.	741. 742. 743. 744. 745.	746. 747. 748. 749. 750.	751. 752. 753. 754. 755.
756. 757. 758. 759. 760.	761. 762. 763. 764. 765.	766. 767. 768. 769. 770.	771. 772. 773. 774. 775.
776. 777. 778. 779. 780.	781. 782. 783. 784. 785.	786. 787. 788. 789. 790.	791. 792. 793. 794. 795.
796. 797. 798. 799. 800.	801. 802. 803. 804. 805.	806. 807. 808. 809. 810.	811. 812. 813. 814. 815.
816. 817. 818. 819. 820.	821. 822. 823. 824. 825.	826. 827. 828. 829. 830.	831. 832. 833. 834. 835.
836. 837. 838. 839. 840.	841. 842. 843. 844. 845.	846. 847. 848. 849. 850.	851. 852. 853. 854. 855.
856. 857. 858. 859. 860.	861. 862. 863. 864. 865.	866. 867. 868. 869. 870.	871. 872. 873. 874. 875.
876. 877. 878. 879. 880.	881. 882. 883. 884. 885.	886. 887. 888. 889. 890.	891. 892. 893. 894. 895.
896. 897. 898. 899. 900.	901. 902. 903. 904. 905.	906. 907. 908. 909. 910.	911. 912. 913. 914. 915.
916. 917. 918. 919. 920.	921. 922. 923. 924. 925.	926. 927. 928. 929. 930.	931. 932. 933. 934. 935.
936. 937. 938. 939. 940.	941. 942. 943. 944. 945.	946. 947. 948. 949. 950.	951. 952. 953. 954. 955.
956. 957. 958. 959. 960.	961. 962. 963. 964. 965.	966. 967. 968. 969. 970.	971. 972. 973. 974. 975.
976. 977. 978. 979. 980.	981. 982. 983. 984. 985.	986. 987. 988. 989. 990.	991. 992. 993. 994. 995.
996. 997. 998. 999. 1000.			

www.libtool.com.cn

- 16 83, 1*. 2. 9 84, 11 114, 15
 184, 4 7
 Φεβρουάτα 84, 12
 Φεβρουάτος 84, 11
 Φεβροῦος 83, 5
 Φθάν 135, 10
 Φιλαδέλφεια 65, 11 113, 5. 7
 154, 5
 Φιλάδελφος 104, 1
 Φιλόλαος 9, 5
 Μ. Φλάβιος γραμματιστής Ἰτα-
 λός 2, 13
 Φλώρα 89, 19 125, 8 126, 16
 Φοίβη 44, 10
 Φοίνικες 2, 17 11, 14 111, 3
 118, 17 123, 1 142, 14. 21
 170, 3 183, 19
 Φοινικικός 179, 18
 Φορδικάλια 124, 11
 Φορτούνα 72, 3
- Φρυγία 139, 22
 Φρύγιος 20, 15 103, 15
 Φυτώ 103, 7
 Φωσφόρος 31, 20
- Χααί 147, 22
 Χαλδαϊκός 103, 24 159, 7
 Χαλδαίος 102, 9 103, 17
 Χαλδής 103, 16
 Χαλκιδικός 36, 7
 Χαναναίος 103, 21
 Χάριτες 122, 6
 Χασελέθ 60, 4
 Χθών 179, 13
 Χοιάν 60, 6
 Χριστός 104, 7. 18
 Χρυσορράας 144, 8
- Ὠκεανός 117, 8 148, 24 176,
 Ὠρος 22, 2

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

888.9 .J6mw C.3
Liber de mensibus. AJB0329

Stanford University Libraries

3 6105 045 014 094

www.libtoocan.com

9

w

C.S

JAN 10 1992

www.libtool.com.cn